

AURORA MILENARĂ

Pază spune, zori mai fi-vor
    Și peste Sion raze?
    Arată-se semne bune
    Peste a ta cărare?
Da, pribeagule; privește!
Strălucirea-i sus pe cer.
Ia-ți hainele de mireasă,
    Fie-ți sufletul vesel!
Pază spune, strălucește
    Anul mare-al Sîmbetei?
Și mai sînt glasuri ce vestesc
    Venirea Împărăției?
Da, pribeagule, privește,
    Colinele din Canaan
    Și Salem, pentru mărire
    Se scoală la mare An.
Uite, pribeagule, țara
Vine cu fructe încărcată;
    Vezi colo strălucirea ei?
Toate în pompă s-au 'mbrăcat.
    Auzi! imnuri se înalță,
    Pe Mielul bun lăudînd,
    Care aduce mîntuire
    Omului, dar pedepsind.

CAPITOLUL I

„VIE ÎMPĂRĂȚIA TA”

IMPORTANȚA ÎMPĂRĂȚIEI - CLASELE DE OAMENI INTERESAȚI ÎN EA
- CLASELE CARE I S-AU OPUS, ȘI DE CE I S-AU OPUS - APROPIEREA
ÎMPĂRĂȚIEI - GLORIA EI CEREASCĂ - STABILIREA EI DIN PREZENT

16. Evenimentul cel mai important din istoria lumii este stabilirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ de către Domnul nostru Isus Hristos și conmoștenitorii Săi, aleșii, învingătorii din Vîrsta Evanghelică. Acest mare eveniment, spre care converg toate făgăduințele lui Dumnezeu, după cum s-a văzut în volumele precedente ale „Studiilor în Scripturi”, este pe punctul de a se împlini. Toți acei care au cunoștință despre aceste fapte, care le înțeleg pe deplin sau chiar numai în parte, care își găsesc bucuria în sublimul plan divin al vîrstelor, care își dau seama că dumnezeiescul remediu al păcatului, al suferințelor și al morții creaturii care geme este Împărăția lui Hristos, nu pot decît să se intereseze tot mai mult de această Împărăție, precum și de tot ceea ce are legătură cu stabilirea ei.

17. Toți acei care cred în împlinirea rugăciunii învățată de Domnul nostru: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”, și care rostesc această rugăciune din toată inima lor, în spirit și adevăr, trebuie să dorească tot mai arzător împlinirea ei (Mat. 6:10).

18. Noi sîntem convinși că, dacă și lumea ar putea cunoaște adevăratul caracter al acestei împărății, ar aclama-o numaidecît. Și nu va întîrzia să facă aceasta mai tîrziu, cînd va vedea că ea aduce cu sine binecuvîntările atît de mult căutate și prețioasele

favoruri ale epocii milenare atât de mult dorite.

19. O anumită clasă de oameni se va împotrivi totuși acestui guvernământ de dreptate: cei care nu urmează regula de aur a iubirii și care, în loc de a iubi pe aproapele lor ca pe ei înșiși, preferă să-l vadă zdrobit, asuprit, lipsit de drepturile sale precum și de confortul meritat prin munca sa, pentru a se putea bucura în mod egoist de bogățiile lor și a trăi „în desfătări” (Iac. 5:1-6). Aceste persoane se cramponează cu disperare de ordinea socială actuală; ele se tem instinctiv de împărăția făgăduită a lui Messia și caută să se încredințeze că ea nu se va stabili niciodată. „Ei își închipuie că veșnice le vor fi casele, că locuințele lor vor dăinui din veac în veac, ei care dau numele lor la țări întregi. Dar omul pus în cinste nu dăinuiește, ci este ca dobitoacele care se taie. Iată ce soartă au ei, cei plini de atîta încredere, precum și cei ce îi urmează, cărora le plac cuvintele lor” (Ps. 49:11-13).

20. Dumnezeu a vorbit din vechime despre împărăție prin gura sfinților săi profeți (Fapte 3:21) și totuși multe persoane ignoră sau refuză să creadă mărturia unanimă a profeților cu privire la aceasta. Ele înțeleg instinctiv că, dacă Dumnezeu și-ar stabili împărăția, El ar domni cu dreptate și că, dacă dreptatea ar fi aplicată, mulți din conducătorii actuali ar fi constrinși să schimbe locul cu supușii lor, sau ar fi poate aruncați în temniță; că mulți stăpînitori ai acestei lumi, nobili, ambițioși, mîndri de bogățiile lor și avînd plăcerea să fie lingușiți, ar fi despuiți de mărirea, de onoarea și de bunurile lor pe nedrept cîștigate, și că, văzuți sub adevărata lor lumină, ei ar părea niște ticăloși. Deși nu cred cîtuși de puțin mărturia: „Nimic nu este acoperit, care să nu fie descoperit, și ascuns care să nu fie cunoscut”

(Mat. 10:26), totuși ei au teamă. Aceste personaje nedemne sînt îngrijitorii nedrepti ai bogățiilor și ai puterii pe care nu le știu administra „înțelept”; ei nu seamănă cu economul din parabolă a cărui prudență (înțelepciune) este lăudată (Luca 16:1-9). La această clasă se adaugă o alta, mai numeroasă, ea se compune din acei care, actualmente, n-au poate decît o parte modestă la onoruri, la bogății, la confort, dar care nutresc speranța să ajungă într-o zi la lux și să devină conducătorii invidiați ai marei mulțimi. Ce vrednici de blam sînt acești oameni! Ei sînt sclavii vanității lor egoiste și jucăriile închipuirii lor. Și printre ei, vai, se găsesc unii care poartă numele lui Hristos, prietenul săracilor, care se roagă cu buzele pentru pîinea cea de toate zilele și zic: „Vie Împărăția Ta”, în timp ce totul în purtarea lor față de semenii lor dovedește că ei iubesc prezenta ordine de lucruri nedreaptă, că se bucură de nedreptate, și că n-ar fi fericiți să vadă stabilindu-se Împărăția lui Hristos.

21. Nu e de mirare, în schimb, că unii socialiști și alții care resping tot ce are aparența de religie, și adesea chiar Biblia, pătrund totuși în mod perfect unele principii fundamentale ale dreptății; ei recunosc fraternitatea universală etc., după cum mărturisesc unele scrieri ale lor. Ei par să aștepte și să caute egalitatea socială și condițiile favorabile pe care Scripturile le anunță ca trebuind să fie realizate prin stabilirea Împărăției lui Hristos între oameni, atunci cînd voia lui Dumnezeu se va face pe pămînt. Trebuie totuși să înțelegem că atitudinea multor socialiști provine în mod esențial mai curînd din condiția lor de sărăcie decît din principiile lor propriu-zise; pentru că din ziua cînd moștenesc sau cîștigă avere, ei părăsesc

de obicei teoriile lor.

22. Cei ce se roagă: „Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ” trebuie să umble cu multă băgare de seamă, ca nu cumva rugăciunea lor să fie numai ironie, numai trăncăneală deșartă, un cult al buzelor cu care năzuințele inimii lor nu au nici o legătură. „Din cuvintele tale te voiu judeca” este una din sentințele cele mai aspre și cele mai profunde pe care o va pronunța Judecătorul împotriva celor ce vor fi pretins că sînt servii Săi și vor fi mărturisit dorința lor de a vedea stabilindu-se Împărăția Sa de dreptate și de iubire. Toți acei care rostesc această rugăciune și care cred în venirea domniei dreptății să-și pună deci faptele și cuvintele lor în armonie cu principiile sale drepte, în măsura în care pot.

23. Cititorii care au înțeles învățăturile volumelor precedente, au învățat că strălucirea Împărăției lui Dumnezeu nu va fi exterioară, vizibilă, pămîntească, ci ea va fi o manifestare a puterii și a măreției divine. Puterea executivă a acestei domnii a început deja, cu toate că ea nu exercită încă un deplin control asupra cîrmuirilor pămîntești; ea nici n-a cucerit nici n-a răsturnat împărățiile acestei lumi a căror arendare n-a expirat încă. Stabilirea ei face totuși progrese, după cum mărturisesc atît evenimentele actuale cît și profețiile.

24. In capitolele următoare vom examina profețiile care arată diferitele grade de pregătire a bisericii nominale și a lumii în vederea Împărăției și atragem atenția asupra unor schimbări din cele mai importante ce vor trebui să aibă loc în decursul stabilirii acestei Împărății. Nimic altceva decît această Împărăție nu poate prezenta un mai profund interes pentru sfinții care sînt astăzi în viață, a căror arzătoare dorință este

să aibă parte la moștenirea Împărăției promisă și care caută să conlucreze cu Invățătorul, Secerătorul-șef și Regele, în lucrarea ce se desfășoară acum și care face progrese însemnate.

CAPITOLUL II

„TIMPUL SFÎRȘITULUI” SAU „ZIUA PREGĂTIRII SALE” (Daniel 11)

TIMPUL SFÎRȘITULUI - ÎNCEPUTUL LUI, 1799 d.H. - ÎNCHEIEREA LUI, 1914 d.H. - CE TREBUIE SĂ SE PREGĂTEASCĂ, ȘI CU CE SCOP - ISTORIA LUMII TRASATĂ PROFETIC PRIN CONDUCĂTORII EI PRINCIPALI - DIN 405 I.H. PÎNĂ ÎN ACEASTĂ ZI A PREGĂTIRII - ÎNCEPUTUL TIMPULUI SFÎRȘITULUI MARCAT PRECIS, DEȘI FĂRĂ NUME SAU DATE

25. „Timpul sfârșitului”, o perioadă de 115 ani cuprinsă între 1799 - 1914, este special arătată în Scripturi. Această perioadă se numește și „ziua pregătirii”. În acest interval de timp cunoștința generală s-a înmulțit, s-au făcut o mulțime de descoperiri și de invenții de tot felul care pregătesc calea favorurilor din Mileniul apropiat. Aceste invenții, care suprimă în mare parte mîna de lucru, care economisesc timp și care asigură oamenilor numeroase comodități vor fi, sub domnia de dreptate a lui Hristos, o binecuvîntare pentru toți și vor contribui la umplerea pămîntului de cunoștința lui Dumnezeu. Aceasta e și o zi, o perioadă de pregătire într-un alt înțeles, căci înmulțirea cunoștinței în sînul maselor populare a făcut să se nască în ele gustul de libertate și de lux. Aceste binecuvîntări, venite înainte de stabilirea Împărăției de dreptate a lui Hristos, contribuie încetul cu încetul la formarea de clase sociale rivale, printre care una este clasa conducătoare. Rezultatul va fi răscoala maselor, dărîmarea asociațiilor financiare, a trusturilor, precum și a tuturor puterilor actuale, civile și eclesiastice. Astfel ziua actuală este o zi de pregătire

(prin faptul acestei răsturnări) pentru stabilirea dominației universale a Împărăției lui Dumnezeu pentru care ne rugăm de atîta vreme.

26. Cei din urmă patruzeci de ani ai timpului sfîrșitului sînt numiți „sfîrșitul”, sau „secerișul” Vîrstei Evanghelice; citim într-adevăr: „*Secerișul este sfîrșitul veacului*” (Mat. 13:39). Dorim să atragem îndeosebi atenția asupra caracterului și evenimentelor generale prezise și deja menționate din această perioadă, rezervînd însă trăsăturile speciale ale secerișului pentru un alt capitol.

27. Data acestei perioade este arătată de profetul Daniel; noi știm totuși că Daniel nu înțelegea nimic despre ea, fiindcă zice: „Și eu am auzit, dar n-am înțeles” (Dan. 12:8). La stăruitoarele sale întrebări, i se răspunse că aceste cuvinte vor rămîne ascunse și sigilate pînă la timpul sfîrșitului. Urmează deci, că nimeni nu putea înțelege profetia înainte de 1799. Și este arătat, după cum vedea, că ea va începe să fie înțeleasă de la 1829 încoace și nu va fi destăinuită decît cu începere de la 1875.

28. Capitolul 11 din Daniel este consacrat principalelor evenimente care ne conduc la această perioadă a timpului sfîrșitului, în timp ce capitolul 12 pleacă de la acel timp și merge pînă la sfîrșit sau seceriș. Cei ce studiază profetia vor observa că data începutului timpului sfîrșitului este arătată în mod deosebit, remarcabil; ea e fixată cu precizie deși e ținută ascunsă pînă la timpul hotărît pentru a fi înțeleasă. În timp ce capitolul 11 marchează astfel, în special, o perioadă fără să citeze nici nume, nici date, capitolul 12 menționează trei perioade, adică 1260, 1290 și 1335 de zile profetice, care adevăresc și întăresc cele expuse

în capitolul 11 și anume că timpul sfârșitului trebuia să înceapă în 1799.

29. Dacă capitolul 11 face aluzie la câteva caractere și evenimente dintre cele mai însemnate ale istoriei, după cum vom vedea, mărturia lui este totuși încă tăinuită pentru mulți care studiază profetia, deoarece punctul ei esențial, acela de care depinde mult, a avut o împlinire aparentă. Acest mod de a tăinui sau ascunde înțelesul unei profetii pînă la timpul descoperirii ei este neobișnuit. Cei ce studiau altădată profetia erau atît de încredințați că acest punct esențial s-a împlinit deja încît în unele Biblii engleze o notă marginală arată: „S-a împlinit de la 171 la 168 î.H”. În Daniel 11:31 citim: „Și oști trimise de el vor sta, și vor pîngări templul, întărirea, și vor desființa jertfa cea continuă, și vor ridica (în locul ei) urciunea pustiirii (sau care pustieste)”.

30. Se pretinde, în adevăr, că această profetie a fost împlinită de regele Siriei, Antioh Epiphane sau Ilustrul, cînd a intrat cu forța în Ierusalim și a interzis să se aducă lui Dumnezeu jertfe în templu, unde a așezat chiar idolul lui Jupiter Olympianul.

31. Această împlinire aparentă poate să mulțumească pe cercetătorul superficial care crede tot ce i se spune; el pierde astfel orice interes pentru profetie, crezînd că ea s-a împlinit într-un trecut îndepărtat. Dar cel ce studiază serios va observa că fusese prezis (vers. 14) că oamenii brutali ai poporului lui Daniel vor încerca să împlinească vedenia (sau vor părea că o împlinesc), însă nu vor izbuti; și mai departe, că timpul sfârșitului era un timp hotărît (vers. 35); că prin urmare nu se putea avea o deplină și corectă interpretare a ei înainte de acel timp. Așadar nu ne putem aștepta s-o găsim în

trecut. Cercetătorul serios nu va pierde din vedere nici faptul că Domnul nostru atrase atenția ucenicilor Săi tocmai la această profeție, două sute de ani după pretinsa ei împlinire. Isus ne îndeamnă să așteptăm această împlinire în viitor: „De aceea, când veți vedea (în viitor) urâciunea pustiirii stînd în locul sfînt...” (Mat. 24:3,15) El adaugă chiar un avertisment, acela de a nu se lăsa înselați cu privire la adevărata urâciune, zicînd: „Cine citește, să înțeleagă”.

32. Credem că dovezile prezentate în volumul precedent au arătat clar că marele sistem papal constituie urâciunea pustiirii, care, de-a lungul veacurilor, a abuzat de lume și de Biserică în numele Împărăției lui Hristos. În adevăr, această urâciune a fost multă vreme „așezată în locul sfînt”--în Templul lui Dumnezeu, biserica creștină. Mulțumim lui Dumnezeu pentru privilegiul ce ni-l dă de a putea vedea tot mai lămurit trăsăturile ei caracteristice respingătoare și de a putea astfel scăpa de toate rătăcirile ei. Lăudat fie Dumnezeu că zilele Sale sînt numărate și că sanctuarul purificat (Dan. 8:14) va fi în curînd proslăvit și plin de mărirea lui Dumnezeu.

33. Să trecem acum la examinarea lui Daniel 11, verset cu verset.

34. Versetul 2 începe cu Împeriul Medo-Persian, al cărui al patrulea și ultim rege a fost Dariu III Codoman.

35. Regele viteaz despre care vorbește versetul 3 este Alexandru cel Mare al Macedoniei. Este interesant de a relata aici un fragment din istorie, de Willard, privitor la el:

36. „Alexandru cel Mare, după ce a invadat Iudeea, a trimis un ordin la Ierusalim ca să i se aprovizioneze oștirea și să i se dea trupe. Jaddus, marele preot de

atunci, a răspuns că el a jurat fidelitate regelui Persiei și că nu putea părăsi cauza acestuia atîta timp cît era în viață. De îndată ce a terminat asediul Tyrului, a mers asupra Ierusalimului pentru a răzbuna acest refuz. Informat despre planul său, și absolut incapabil de a lupta împotriva lui, marele preot imploră în strîmătorarea sa cerul. În timpul nopții a avut o vedenie care-i indica să deschidă porțile orașului și să presăreze drumul cu flori. Imbrăcat în strălucitoarele sale veștminte preoțești marele preot, urmat de toți preoții îmbrăcați în alb, a ieșit în întîmpinarea cuceritorului. Cînd s-au întîlnit, Alexandru s-a prosternut înaintea lui și i s-a închinat. Întrebat de prietenii săi, uimiți, pentru ce, el, căruia toți i se închinau, s-a închinat la rîndul său marelui preot, Alexandru răspunde: „Eu nu lui mă închin, ci lui Dumnezeu al cărui slujitor este el. Indată ce i-am văzut veșmintele, am recunoscut în el pe acela care mi s-a arătat în vedenie, în Macedonia, cînd mă gîndeam la cucerirea Persiei; el m-a asigurat atunci că Dumnezeuul său va merge înaintea mea și mă va duce la biruință”. El îmbrățișă apoi pe preoți și merse în mijlocul lor, intrînd astfel în Ierusalim unde aduse în mod solemn jertfe în templu. Marele preot i-a arătat atunci profeția lui Daniel și o interpretează ca prezicînd nimicirea imperiului persian de către oastea sa”.

37. Lui Alexandru cel Mare nu i-au trebuit decît treisprezece ani pentru a cuceri lumea; însă împărăția lui nu a rămas urmașilor săi, deoarece, la moartea sa ea a fost împărțită între cei patru generali ai săi; ea a fost deci făcută bucăți, cum arată versetul 4.

38. Observăm aici că această profeție corespunde celei din Daniel 8:3-9, 20-25. Acolo se arată că din una din părțile imperiului lui Alexandru (vezi vers. 8,9,21)

va ieși un „corn mic” sau putere care va deveni peste măsură de mare. Aceasta se referă evident la Roma, care s-a ridicat la putere pe ruinele Greciei. La început fără însemnătate, ea a recunoscut supremația Greciei, și a devenit o parte din imperiul lui Alexandru cel Mare pentru a se ridica, apoi, încetul cu încetul la putere.

39. Evenimentele istorice expuse pe scurt în Daniel 8:9,10 sînt relatate cu mai multe amănunte în cap. 11:5-19. În acest raport Egiptul este reprezentat prin *regele de la miazăzi*, în timp ce *Grecii*, și mai tîrziu *Romanii*, urmașii lor la putere -- *cornul cel nou crescut din Grecia*--sînt arătați ca *regele de la miazănoapte*. Istoria poporului lui Dumnezeu, a poporului lui Daniel, e amestecată acolo cu istoria acestor popoare. Dumnezeu făgăduise să binecuvinteze pe poporul său și Daniel avea încredere în această făgăduință. Ar fi plictisitor și inutil de a povesti amănunțit aici toată această perioadă istorică, conflictele între generalii lui Alexandru și urmașii lor, pînă la versetul 17 care se referă la Cleopatra, regina Egiptului. De vreme ce sîntem toți de acord pînă aici, nu e nevoie să mergem mai departe în domeniul trecutului.

40. Acei care pretind că versetul 31 se referă la Antioh Ilustrul (Epiphane) doresc, de asemenea, să aplice versetul 18 și sfîrșitul capitolului la micile conflicte și lupte ce-au avut loc între Seleuc, Filopator, Antioh Epiphane sau Ilustrul și Ptolemeu Philometor. Este de altminteri ceea ce înțelegeau îndeobște iudeii; de aceea, continuînd această interpretare pentru cap. 12 ei aveau atunci puternice motive să aștepte o grabnică liberare prin Mesia. Citim, în adevăr, că pe vremea nașterii Domnului nostru, „tot poporul era în așteptarea lui Mesia” (Luca 3:15), nădăjduind de la El

eliberarea de jugul roman. Dar începînd de la versetul 18, noi care vedem adevărata „urîciune”, nu mai sîntem de acord cu ei pentru că noi înțelegem că profeția relevă numai caracterele deosebite care s-au succedat pînă la papalitate; apoi ea vorbește despre papalitate pînă la sfîrșitul puterii ei temporale și persecuțitoare. Ajunsă la acest punct, ea descrie cu multe amănunte unul din caracterele cele mai remarcabile ale istoriei -- Napoleon Bonaparte.

41. Poate cineva ar întreba, de ce modul de a înfățișa profeția în versetele precedente e schimbat și de ce trăsăturile proeminente ale istoriei sînt doar abia atinse? Răspundem că aceasta a fost în parte metoda lui Dumnezeu pentru a sigila și ascunde profeția. Pe de altă parte, totul în profeție a fost în așa fel aranjat ca să nu fie o piatră de poticnire pentru Israel la prima venire a lui Mesia. Dacă faptele istorice a douăzeci de veacuri ar fi fost dezvoltate atît de pe larg ca cele menționate în versetele 3-17 din acest capitol, aceasta ar fi fost lungă, greoaie și neînțeleasă; și aceasta ar fi dat încă evreilor și Bisericii primitive o idee despre lungimea perioadei care trebuia să se scurgă înainte de stabilirea Împărăției lui Dumnezeu; iar Dumnezeu nu avea o asemenea intenție.

42. Noi înțelegem că versetele 17 pînă la 19 se aplică la timpul și întîmplările în care figurează Marc Antoniu și Cleopatra, atunci cînd Antoniu a căzut și cînd Egiptul („regele de la miazăzi”) a fost înghițit de Imperiul Roman. Noi aplicăm versetul 20 la Cezarul Augustus, reputat pentru sistemul său de a impune taxe grele tuturor popoarelor tributare Romei. Această impunere la taxe, în Iudeea și în lumea civilizată de atunci, este menționată de Scripturi în istorisirea

nașterii Domnului nostru (Luca 2:1), unde se spune: „Poruncă ieși de la Cezarul August ca să se înscrie toată lumea”. Această mărturisire corespunde întocmai descrierii lui Daniel: „Și în locul său se va ridica unul, care va face să treacă un strângător de dare prin mărirea regatului”. Partea din urmă a descrierii se armonizează și cu faptele, căci perioada de domnie a lui Cezar August este arătată în istorie ca epoca cea mai glorioasă a marelui Imperiu Roman -- epoca de aur a Romei.

43. O altă traducere (nouă) redă versetul 20 astfel: „Cel ce-i va lua locul, va aduce un asupraitor în cea mai frumoasă parte a împărăției”. Aceasta pare să se refere în special la Palestina și este în deplin acord cu expunerea lui Luca. Cele două aplicații sînt corecte. Aceasta era epoca de glorie a Imperiului Roman și recenzorii, strîngătorii de dări, merseră în Palestina, cea mai frumoasă parte a împărăției. Afară de aceasta, remarcăm că Cezarul Augustus a fost primul guvernator care a introdus în lume un sistem de impozite bine organizat.

44. Citim mai departe despre acest guvernator eminent: „Dar în cîteva zile va fi zdrobit, și anume nu prin mînie, nici prin război”. Se raportează că Cezarul Augustus a murit de o moarte pașnică, pe cînd înaintașul său și cei șapte urmași ai săi la puterea imperială au avut un sfîrșit violent; moartea l-a răpit la cîtiva ani după ce-a ajuns la culmea puterii și după ce a „adus un asupraitor în cea mai frumoasă parte a împărăției”.

45. Versetul 21 descrie exact pe Tiberiu Cezar, urmașul lui Augustus: „Și în locul său se va ridica un om disprețuit, căruia nu i s-a hotărît onoarea de rege; dar va veni cînd totul va fi în pace, și va cuprinde

regatul prin măguliri”. Istoria confirmă profeția. White zice:

46. „Tiberiu avea 56 de ani cînd s-a urcat pe tron; el a simulat un *mare dezgust* pentru o asemenea sarcină... Inșă cînd orice piedică a fost înlăturată din calea lui, tiranul a dat frîu liber patimilor sale crude și senzuale”.

47. Iar Willard, la rîndul său, zice: „La început Tiberiu își ascunse gîndurile și părea că domnește cu moderație; dar în curînd își lepădă masca... Senatul, căruia îi încredinșase toate drepturile politice ale poporului, decăzu complet, sancționînd cu slugărnice actele sale; el aducea mereu tămîia lingușirii aceluia care umplea străzile de sînge. Sub domnia acestui om dintre cei mai decăzuți a fost crucificat, în Iudeea, Domnul nostru Isus Hristos”.

48. Aceste descrieri se acordă întocmai cu cele date de profet și sînt confirmate și de versetul următor (22): „Și oștile se vor revărsa ca un rîu înaintea lui, dar vor fi nimicite împreună cu Prințul legămîntului”. Această declarație din urmă pare fără îndoială a se aplica la Domnul nostru Isus Hristos, care, după cum a arătat istoricul, a fost crucificat sub Tiberiu de către reprezentantul său Pilat, guvernatorul roman al Iudeei, și de către ostașii romani.

49. „Și după legămîntul făcut cu dînsul (senatul recunoscîndu-l de împărat), el va întrebuița viclenie; căci se va sui, și cu puțin popor va învinge. (Tiberiu a organizat Garda Pretoriană, puternică, de 10.000 de oameni la început și dublată mai tîrziu. Acest mic grup de oșteni, care forma garda imperială era continuu la Roma. Prin ea se impunea el poporului și senatului, desființînd alegerile populare, adunările, etc.) Va

năvăli chiar asupra locurilor pașnice și grase ale provinciei; și va face ceea ce n-au făcut părinții săi, nici părinții părinților săi: va împărți între dînșii prăzile și răpirile și averile; și va uneli unelțirile sale asupra întăririlor; și aceasta pentru un timp” (vers 23 și 24).

50. Augustus și urmașii săi se străduiră mai curînd să mențină în mod pașnic stăpînirea lor asupra teritoriilor cucerite anterior, decît să încerce noi cuceriri. În acest scop ei au pus peste aceste țări guvernatori locali investiți cu autoritate; durata funcțiilor acestora din urmă atîrna de menținerea ordinii în provinciile lor, de fidelitatea lor față de Cezari și de strîngerea regulată a taxelor. Ei nu continuară mult timp politica lor de la început care consista în a despuia și jefui lumea pentru a duce la Roma pradă, trofee. Mulțumită acestei purtări dibace și prudente, Roma a guvernat lumea mai deplin și cu un mai mare prestigiu decît atunci cînd armatele sale cutreierau provinciile.

51. Dacă profeția a particularizat anumite istorisiri, și dacă în cazul lui Augustus și Tiberiu ea le-a particularizat, ba se poate spune chiar că le-a individualizat, aceasta n-a fost totuși decît un mijloc de-a ajunge la un scop bine determinat, acela de-a indica momentul transferării dominației universale de la Grecia la Roma, de la cei patru generali ai lui Alexandru cel Mare, reprezentînd patru părți ale acestui imperiu (cele „patru coarne” ale „țapului” grec menționat în Dan. 8:8), la Imperiul Roman care atunci și înainte forma oarecum o parte din Grecia. Acești patru generali, urmași ai lui Alexandru, sînt arătați tot atît de lămurit în istorie ca și în profeție (vezi Dan. 8:8; 11:4,5).

52. În Istoria Universală de Willard, pagina 100, se

spune: „Imperiul (grec) a fost desfăcut în patru părți, revenind o parte fiecăruia din generalii asociați. Ptolemeu își asumă puterea regală în *Egipt*. Seleuc în *Siria* și în *Asia de Sus*, Lisimah în *Tracia* și în *Asia Mică* pînă la munții Taurus; Cassandru a luat pentru sine *Macedonia*”.

53. Potrivit acestei împărțiri, Italia aparținea departamentului lui Cassandru, formînd partea septentrională a imperiului și e arătată în profeție ca „regele de la miazănoapte”. Egiptul, partea meridională este „regele de la miazăzi”. Influența Romei, care la început nu era deci decît o parte a împărăției de nord, regele de la miazănoapte, a crescut treptat și regatele lui Seleuc, Lisimah și Cassandru trecură provincie după provincie în mîinile ei. Egiptul -- regele de la miazăzi -- rămase singur în afara stăpînirii ei. El a fost cîtva timp rivalul ei în putere. Istoricii ne spun că el era cel mai mare popor negustor de atunci, că avea „33.000 de orașe” și că venitul lui anual „se urca la 14.800 talanți de argint”, cam 20.000.000 de dolarii, sau 3 miliarde de lei. Egiptul a căzut totuși în stăpînirea „regelui de la miazănoapte” (Roma) în zilele Cleopatrei, lui Antoniu și ale Cezarului Augustus. Căderea lui se datorează în parte faptului că tatăl Cleopatrei, fiind pe patul de moarte, puse pe fii săi și împărăția sa sub protecția senatului roman și în parte înfrîngerii lui Antoniu de către August.

54. Dacă cuprindem înțelesul și scopul profeției, atunci nu vom mai aștepta să găsim o istorisire personală și amănunțită a monarhilor acestor împărății, ci vom înțelege că expresiile „regele de la miazănoapte” și „regele de la miazăzi” înseamnă stăpînirea romană

sau imperiul roman și stăpînirea egipteană sau regatul Egiptului.

55. Versetul 25: „Și (Roma) va scula oastea sa și curajul său asupra regelui de la miazăzi (Egiptul) cu putere mare; și regele de la miazăzi se va ridica la război cu oaste mare și tare foarte; dar nu va putea să stea, căci vor unelti uneltiri asupra-i”.

56. „De la anul 30 înainte de Christos cînd Cezarul Augustus a făcut din Egipt o provincie romană, pacea a domnit între cele două țări pînă în anul 269 al erei creștine. În acest timp, Zenobia, descendenta Cleopatrei, a revendicat pentru ea puterea și a exercitat-o. Domnia ei a fost de scurtă durată; Aurelian, împăratul roman, a învins-o în anul 272. Istoria spune: „Siria, Egiptul și Asia-Mică au trebuit să recunoască domnia Zenobiei, regina din Palmira. Dar aceasta a avut de înfruntat forțele superioare ale imperiului și abilitatea militară a primului comandant al epocii. Aurelian a recunoscut totuși valoarea ei: „Poporul roman”, zicea el, „vorbește cu dispreț de războiul pe care-l duc împotriva unei femei; el nu cunoaște caracterul și renumele Zenobiei. Pregătirile ei de război sînt admirabile, bărbăția ei este mare”. Firmus, aliatul Zenobiei în Egipt, a fost repede învins și omorît, iar Aurelian s-a întors la Roma acoperit de glorie și cu mari bogății, așa cum arată versetul 28: „Atunci se va întoarce în pămîntul său cu mare avuție; și inima sa va fi îndreptată împotriva sfîntului legămînt; și-și va împlini voia și se va întoarce iarăși în pămîntul său”.

57. Notăm un extras din povestirea lui Gibbon asupra marșului său triumfal pe străzile Romei, ca dovadă a bogățiilor pe care le-a adunat:

58. „Bogățiile Asiei, armele și steagurile popoarelor

învinse, argintăriile și veșmintele strălucitoare ale reginei din Siria erau orînduite simetric sau într-o dezordine artistică... Frumoasa Zenobia era împodobită cu lanțuri de aur și un sclav susținea pe acela care îi înconjură gîtul; ea se încovoia sub greutatea giuvaerelor și mergea înaintea falnicului car cu care nădăjduise să intre victorioasă pe porțile Romei”.

59. Profetul declară că, la înapoierea sa, Aurelian va fi potrivnic sfîntului legămînt (creștinismului), iar Mosheim spune la rîndul său:

60. „Cu toate că Aurelian s-a dedat cu pasiune idolatriei și avea o mare ură pentru creștini, el nu luă totuși nici o măsură împotriva lor timp de patru ani. În al cincilea an al domniei sale, însă, îndemnat fie de propriile lui superstiții, fie de ale altuia, el se pregăti să-i persecute. Și dacă ar fi trăit, persecuțiile lui ar fi fost mai nemiloase decît oricare din precedentele, pentru că pornirile lui erau crude și feroce și era influențat de preoți și de închinătorii la idoli mai mult decît oricare din înaintașii săi. Dar înainte ca edictele sale să fi ajuns în toate provinciile, împăratul fu asasinat. Astfel numai cîțiva creștini au suferit pentru credința lor sub domnia lui”.

61. Acest spirit de persecuție împotriva creștinismului s-a manifestat *după înapoierea sa* din campania de cucerire, așa cum arată profeta. Aurelian era un adorator al soarelui, și victoria sa asupra Zenobiei o atribuia soarelui. Imediat după bătălie s-a dus în mărețul templu consacrat soarelui ca să mulțumească acestuia pentru favorurile sale. Și, deoarece creștinii socoteau că acest astru nu este vrednic de închinare, se presupune că refuzul lor de a participa la acest cult a provocat împotrivirea lui subită și violentă.

62. Versetul 26: „Cei ce vor mânca bucate de la masa lui îi vor aduce pieirea; oștile lui se vor împrăștia ca un rîu, și morții vor cădea în mare număr”. Aurelian a fost asasinat de proprii săi generali; oastea lui a fost victorioasă după ce a încercat mari pierderi.

63. Versetul 27 nu se aplică la Roma și la Egipt, ci la *doi* regi sau două *puteri* în Imperiul Roman, puterea imperială stingîndu-se treptat, iar puterea clericală prinzînd încetul cu încetul viață și ambiție. Fiecare din ele căuta să se servească de cealaltă pentru a-și ajunge scopul în timp ce tăgăduia asemenea intențiuni. Citim: „Iar inimile acestor doi regi nu vor căuta decît a-și face rău unul altuia și, la aceeași masă stînd, vor vorbi minciuni; dar aceasta nu va izbuti (atunci), căci sfîrșitul va fi pentru un timp hotărît”. O perioadă de 1260 de ani fusese într-adevăr fixată de Dumnezeu ca durata puterii prigonitoare a papalității, de aceea, unirea sau liga clerului cu puterea civilă nu putea „izbuti” atunci, pentru că cei 1260 de ani, socotiți cu începere de la această dată, ar fi adus „sfîrșitul” prea de timpuriu. Chestiunea a trebuit să fie amînată, reținută și realizată treptat prin decăderea imperiului în Italia. Paginile istoriei bisericești ne arată intrigile episcopilor creștini pentru a dobîndi puterea în Imperiul Roman. Este probabil că împărații s-au întrebat multă vreme dacă n-ar fi avantajos pentru ei să recunoască noua religie și că, Constantin a înfăptuit doar, la un moment prielnic, planul pe care alții l-au chibzuit. El a fost totuși împiedicat de popor să înfăptuiască atît de repede cum ar fi voit unirea bisericii cu Statul.

64. Noi considerăm versetele 29 și 30 ca o paranteză menită să ascundă pentru cîtva timp înțelesul profeției, întrerupînd ordinea cronologică a narațiunii. Credem

că ele se referă la un conflict ce a avut loc mult mai târziu între reprezentanții Imperiului Roman și cei ai Egiptului; nici un alt conflict nu se putea isca între cele două țări, și aceasta trebuia să aibă loc precis la „timpul hotărât”, la timpul sfârșitului, în 1799. Pentru acest motiv vom relua mai târziu examinarea acestor versete.

65. Versetul 31 este în legătură cu gândul exprimat în versetul 27 și vedem că se referă la cea mai mare dintre cele două puteri ale Imperiului Roman -- papalitatea. Am văzut foarte pe scurt istoria principalilor suverani pînă la Aurelian, și am ajuns la formarea a două puteri antagoniste, puterea civilă și puterea bisericească, ce s-au ivit puțin după aceea. Am văzut ridicarea treptată și prodigioasă a papalității, caracterul și opera ei în raport cu adevărul divin și cu biserica. Am văzut acest sistem reprezentat ca rege sau putere, fără a indica personalități, papi sau conducători. Știm că, în conflictul dintre cîrmuitorii civili și religioși, papalitatea a ieșit victorioasă; profetul spune: „Și oști trimise de el (după traducerea engleză de Young: ieși-vor din sînul său puternici și fi-vor acolo) și vor pîngări templul (fr. „sanctuarul cetății”), și vor desființa *jertfa necurmată* și vor așeza în loc *urîciunea care pustiește*”.

66. Prin aceasta înțelegem că biserica și puterea civilă n-au izbutit să se înghită una pe alta, așa cum părea a fi probabil la un moment dat; totuși, „puternicii” s-au ridicat și-au terfelit principiile fundamentale atît ale puterii civile cît și ale adevăratei religii. „Sanctuarul cetății”, drepturile sacre ale autorității civile pe care Dumnezeu le-a lăsat pentru cîțva timp neamurilor, împărățiilor acestei lumi, fu nimicit încetul cu încetul de către acei care, în biserică, erau setoși de

mărire și stăpînire și care căutau prin toate mijloacele să cucerească puterea civilă pentru a putea înfăptui planurile lor bisericești; iar sanetuarul lui Dumnezeu (lăcașul Său sfînt - Biserica) fost de asemeni pîngărit și înjosit prin strădaniile persistente ale acestor „puternici” ce tindeau să dobîndească puterea împreună cu domnitorii civili și stăpînirea asupra poporului. Acestea au fost începuturile papalității care plănua să ajungă la putere ca imperiu sacerdotal.

67. Nu e de mirare că acești impetuși, „puternici”, care punînd la o parte planurile lui Dumnezeu au pierdut însăși esența, sîmburele adevărului și au păstrat numai forma și aparența exterioară. Ei au uitat că noi trebuie să fim supuși în prezent „stăpînilor existente” (care sînt rînduite de Dumnezeu pentru încercarea noastră actuală și pregătirea noastră pentru înălțarea viitoare la putere, la glorie și la domnie asupra lumii). Ei au hotărît să domnească, dacă e posibil, înainte de timpul hotărît de Dumnezeu; de aceea s-au găsit în dezacord cu planul Său. Unul din pașii cei mai decisivi ai apostaziei a fost de „a face să înceteze jertfa necurmată”. Doctrina romană a transubstanțierii (cuminecătura sau împărtășirea creștinilor cu trupul și sîngele lui Hristos, sub forma pîinii și a vinului) și a liturghiei a fost culmea degenerării doctrinale. Le vom examina mai tîrziu, în legătură cu altă profecție. De la introducerea acestei rătăcirii fatale și blasfemiatoare, Dumnezeu numește sistemul „o urîciune” și se vorbește despre ridicarea lui la putere în aceste cuvinte: „Vor așeza în loc urîciunea care pustiește”. Istoria „evului întunecat”, din care am dat cîteva imagini în volumul precedent, mărturisește că papalitatea a meritat acest nume și că influența ei a fost degradantă și ruinătoare.

68. Versetul 32 și o parte din 31: „Și cu lingușiri el va ademeni la nelegiuire pe cei ce s-au lepădat de legămînt”. Membrii bisericii care nu viețuiau potrivit legămîntului lor cu Domnul au fost ușor ademeniți, s-au lăsat atrași de onorurile, titlurile ce le oferea ierarhia papală, a cărei influență începea să se facă simțită. Un mare număr au fost biruiți de puterea rătăcirii, însă nu toți au căzut, căci citim: „Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeu lor, vor rămîne tari și vor lucra. Înțelepții poporului vor învăța pe mulți”. Aceasta arată împărțirea bisericii în două clase distincte, numite în Daniel 8:11-14 ca *sanctuar* și *oștire*: o clasă, coruptă prin lingușitoarele onoruri ale lumii, care a călcat legămîntul ei cu Dumnezeu, pe cînd cealaltă clasă a fost realmente întărită prin persecuțiile la care a expus-o credincioșia sa față de Dumnezeu. Printre cei din această ultimă clasă s-au găsit unii care au înțeles situația și care i-au învățară pe credincioși că este scris în Scripturi că Antihristul, sau omul păcatului, se va dezvolta prin o mare apostazie în Biserică.

69. Cei ce părăsiră legămîntul au cîștigat mulțimea și puterea și s-au alăturat imperiului; iar cei cîțiva credincioși au fost persecutați, alungați, întemnițați, torturați, omorîți în mod revoltător, așa cum mărturisește istoria și cum a prezis profetul: „Unii vor cădea, loviți de sabie și de flacără, de captivitate și de jaf, multe zile”. O paranteză explicativă formată din vers. 34 și o parte din vers. 35 taie citatul care sfîrșește prin aceste cuvinte: „pînă la timpul sfîrșitului, căci aceasta va fi numai pentru un timp hotărît”. Durata acestei perioade de persecuție nu e indicată aici, decît că ea va înceta la timpul hotărît, la timpul sfîrșitului. Alte texte ne învață că ea a fost de 1260 de ani și că s-a sfîrșit în 1799,

dată citată cu deosebire de Daniel și de Ioan în Apocalipsa, și scoasă în relief de istorie.

70. Versetele 34 și 35: „Și când vor cădea, vor fi ajutați cu puțin ajutor”. Perioada puterii persecutoare a papalității, 1260 de ani, nu trebuia să se termine decît în 1799; dar, înainte de sfîrșit, Dumnezeu a dat puțin ajutor prin mișcarea Reformațiunii. Dacă la început această mișcare a adus o agravare a persecuțiilor, mai tîrziu ea a îmbărbătat și sprijinit pe cei ce cădeau victime ale credincioșiei lor față de Cuvîntul lui Dumnezeu. Grație Reformațiunii, adevărul nu a fost complet înnăbușit. Dar vai! odată cu ajutorul, au reapărut și lingușitorii. Indată ce persecuția a slăbit, adversarul a recurs, pentru a învinge mișcarea reformatoare, la același vicleșug prin care izbutise înainte să corupă și să ruineze Biserica. Regii și prinții au început să împartă titluri și demnități protestanților și au aderat la protestantism. Aceasta a avut deplorabile urmări și i-a îndepărtat pe mulți creștini de la legămîntul lor cu Dumnezeu; citim mai departe: „mulți se vor uni cu ei din fățarnicie. Chiar și dintre cei înțelepți (conducători, reformatori, învățători cari arătaseră altora erorile papalității) vor cădea, pentru ca (puținii credincioși) să fie încercați, curățați și albiți”.

71. Urmărind profeția în continuare, găsim că așa cum versetele precedente au descris cu minuțiozitate personalitățile istorice proeminente care au avut legătură cu transferarea dominației la Grecia, apoi la Roma iar apoi prin vicleșug, treptat și în taină, la papalitate, o putere care se dezvoltă din Roma civilă, tot așa cînd s-a ajuns la notarea punctului foarte important al sfărîmării dominației papale,

72. Se poate spune că *dominația papală* a dispărut

la începutul veacului trecut; căci după Revoluția franceză autoritatea Romei asupra conducătorilor și regatelor (chiar și asupra propriului ei teritoriu din Italia) nu a mai fost decît *nominală* și nu reală. Să ne amintim, de asemenea, că pînă atunci Franța a fost, dintre toate națiunile, cea mai fidelă și cea mai supusă autorității papale. Regii ei, prinții ei, nobilimea ei și poporul ei au fost cei mai dispuși să se supună poruncilor papei - a organizat cruciade, a mers la război etc., etc., în ascultarea ordinelor papei, și au fost atît de loiali încît nu au permis nici unui protestant să trăiască pe teritoriul lor după masacrul din noaptea Sfîntului Bartolomeu. Prin urmare, nici o altă națiune n-ar fi putut da papalității o lovitură atît de fulgerătoare și de nimicitoare ca și Franța.

73. Este deci logic ca, ajunsă aici, profeția să scoată în relief personalitatea lui Napoleon, caracterul proeminent asociat cu această schimbare; și, de asemenea, nu printr-o descriere a persoanei lui, ci prin cea a trăsăturilor sale caracteristice, ca și în cazul lui August și Tiberiu Cezar. Caracterul lui Napoleon Bonaparte corespunde întocmai acestei descrieri. Versetele 31 pînă la 35 descriu deci papalitatea, erorile și urfciunile ei, Reformațiunea și „puținul ajutor” pe care îl aduce, nereușind în parte datorită lingușirilor; ele ne duc la „timpul sfîrșitului” și ne arată că, cu tot puținul ajutor, unii *vor cădea* în persecuție *pînă la* timpul sfîrșitului. Și așa s-a și întîmplat: grozava Inchiziție a pustiit toate țările supuse papei - Spania, Franța, etc., pînă în momentul cînd aceasta a fost desființată în mod definitiv de către Napoleon.

74. Versetele următoare îl descriu pe Napoleon, unealta întrebuintată de Providență pentru a zdrobi

puterea papalității și a începe chinul ei care se va sfârși printr-o nimicire completă când „Domnul o va nimici prin strălucirea prezenței Sale” (2 Tes. 2:8)

75. Cariera lui Napoleon Bonaparte, recunoscut de însăși contemporanii săi ca „omul destinului”, e atît de clar descrisă de narațiunea profetică încît aceasta fixează în mod pozitiv pînă și data „timpului hotărît”. Această metodă de a fixa o dată e corectă. Dacă evenimentele menționate aici în profeție concordă cu cariera lui Napoleon, relatată în istorie, atunci vom putea determina și data lor cu tot atîta precizie ca și în cazul lui Cezar August, Tiberiu sau Cleopatrei. Cariera lui Napoleon, în lumina profeției, a marcat anul 1799 ca sfîrșitul celor 1260 de ani ai puterii papale și începutul perioadei numită „timpul sfîrșitului”. Descrierea profetică continuă astfel:

76. Versetul 36: „Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va prospera, pînă va trece mînia, căci ce este hotărît se va împlini”. Napoleon nu avea titlul de rege, însă cuvîntul rege, în profeție, e un termen general pentru a arăta un cîrmuitor puternic. El a făcut „ce a voit”, poate, ca nici un alt om pe pămînt. Puterea sa de voință și caracterul său hotărît, grație cărora învingea dificultăți de neînvins pentru alții, erau cunoscute de toți. Pentru a înțelege adevărata semnificație a versetului de mai sus, trebuie să ne amintim că cuvîntul „dumnezeu” înseamnă „un puternic” și că în Scripturi el arată adesea regi și cîrmuitori; ca în „Dumnezeul dumnezeilor”, de pildă, cuvîntul „dumnezei” se aplică la cîrmuitori, regi și prinți, iar expresia „dumnezeul dumnezeilor”, sau cîrmuitorul

cîrmuitorilor, se referă la papa. Cea mai mare parte a oamenilor au recunoscut o oarecare autoritate religioasă, însă Napoleon nu a recunoscut nici una. Numai voința sa și planurile sale existau și-l ridicau deasupra oricărui alt cîrmuitor. Chiar față de „dumnezeul dumnezeilor” (cîrmuitorul cîrmuitorilor, papa) s-a comportat într-un mod care uimi, pretinzîndu-i supunere ca unui servitor, tratîndu-l într-un mod care a zguduit superstițiile lumii de atunci, precum și demnitatea ierarhiei papale. Apoi, așa cum se declară aici, va propăși pînă ce-și va împlini misiunea, aceea de a pedepsi papalitatea și de a înfrînge influența ei asupra spiritului popoarelor. Iată ce spune istoria: *Campaniile lui Napoleon*, pag. 89, 95 și 96.

77. „In timp ce prinții seculari, care încheiaseră tratate cu francezii, adevărați cu bună credință și plăteau contribuțiile stipulate, suveranul pontif se făcu vinovat de o imprudentă care a violat angajamentelor sale. Inconjurat de preoți, care erau singurii săi sfătuitori, el a recurs la tertipurile lui obișnuite, la vechile lui viclesuguri și înșelăciuni pioase; și s-au făcut eforturi mari pentru a ațîța spiritul poporului împotriva francezilor... Preoții au pretins că cerul a intervenit și că s-au înfăptuit diferite minuni, în diferite biserici, pentru apărarea sfintei credințe catolice și a supremației papale și a arăta prin aceasta dezaprobarea cerească față de purtarea francezilor. Bonaparte, văzînd că toate strădaniile lui pentru pace vor eșua în fața îngîmfării curții din Roma, a luat imediat măsurile necesare pentru a aduce pe „Sanctitatea Sa” la cumințenie.

78. El a poruncit generalului Victor să invadeze statele pontificale. Oștirile papei au fost împrăștiate ca

pleava de vînt; o panică generală a cuprins Statele Bisericii... Sanctitatea Sa, văzînd că Sfîntul Petru nu-i dădea nici un ajutor, trimise soli către Bonaparte pentru a-l ruga să facă pace. El o obținu, însă în condiții foarte umilitoare: în afară de obligațiile tratatului încheiat mai înainte și violat de papa, acesta a mai fost constrîns să cedeze o parte din teritoriul său și să plătească o sumă de circa 30 milioane de livre franceze (aprox. șase milioane dolari) ca despăgubire pentru ultima sa ruptură de angajament”.

79. Această impunere, adăugată la prima, făcea un total de peste 50 milioane de franci pe care papa trebui să-i plătească Franței în aur și argint; afară de aceasta el a trebuit să mai livreze și alte valori, statui, picturi, etc. Un scriitor catolic declară că „satisfacerea acestor condiții l-au dus pe papa aproape de ruină”. Tratatul a fost încheiat la 19 Februarie 1797.

80. S-ar putea crede că această promptă răsturnare a puterii papale ar fi trebuit să fie suficientă pentru a dovedi lumii că pretențiile sale la dreptul divin de a governa regii, șefii de stat, etc., nu erau decît simple presupuneri; dar a fost necesar ceva mai mult și lovitura finală a fost dată anul următor: Generalul francez Berthier a intrat în Roma, organizînd acolo, la 15 februarie 1798, o republică și, cinci zile mai tîrziu, l-a dus pe papa prizonier în Franța unde, în anul următor, acesta a murit. De atunci, dominația papală asupra regatelor pămîntului nu a mai fost decît o umbră față de ceea ce fusese odinioară iar papalitatea a făcut rareori aluzie la pretinsul ei drept de a numi și detrona pe regi. Papa care i-a urmat lui Pius VI, în anul 1800, sub titlul de Pius VII, a publicat o enciclică în care declara că, potrivit învățaturii Evangheliei, „toți trebuie

să se supună cîrmuirilor existente”, care, desigur, îl includeau și pe el.

81. Versetul 37: „Și nu va ține seama nici de dumnezeul (domnitorul) părinților săi, nici de dorința femeilor; nu va ține seamă de nici un dumnezeu (domnitor), căci se va slăvi pe sine mai presus de toți”.

82. Napoleon, nu numai că nu a respectat pe dumnezeul părinților săi, papalitatea, dar nici sectele protestante, reprezentate aici ca femei, nu erau privite de el cu ochi favorabili. În realitate, nimic nu-l conducea decît ambiția sa personală.

83. (După cum adevărata Biserică se numește simbolic mireasa lui Christos, și după cum biserica Romei în alianța ei nelegiuită cu împărățiile pămîntești e numită de Scripturi „desfrînată”, tot astfel diferitele secte protestante sînt numite „femei”).

84. Versetul 38: „În schimb, (în locul unuia din acești dumnezei), va cinsti pe dumnezeul fortărețelor (forța, puterea militară); acestui dumnezeu, pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri de preț”.

85. Alți mari războinici recunoșteau mai presus de ei puteri supranaturale, cărora le aduceau omagii pentru victoriile cîștigate. Alexandru cel Mare s-a dus în templele păgîne pentru a-și sărbători victoriile sale; Cezarii au făcut la fel; și în timpurile mai noi, sub papalitate, beligeranții se rugau lui Dumnezeu, sfinților, Fecioarei și papilor pentru a obține binecuvîntări și victorii. Dar Napoleon nu a făcut de loc așa ceva; el atribuia succesele sale lui însuși și geniului său propriu. Nădejdea lui era în oștirile sale și încrederea și-o punea în vitejia oamenilor săi, în manevre iscusite și prompte și în capacitatea generalilor săi; acestora le

adresa el rugăciunile sale. Formula jurământului său, către „Consiliul bătrînilor”, la înapoierea sa din Egipt cînd a luat comandamentul armatelor franceze, arată că el nu avea încredere decît în el însuși și în armatele sale. El nu a jurat nici pe Dumnezeu, nici pe Biblie, nici pe papa, nici pe Franța, ci zise: „Jur! Jur în numele meu și în numele vitejilor mei camarazi!” Cu toate că servea propriei sale ambiții, el pretindea că servește poporului. Astfel tezaurele din Roma și din alte orașe și țări pe care le-a despuiat, au fost, într-adevăr, predate poporului francez, din care soldații săi și el însuși făceau parte.

86. Versetul 39: „Cu ajutorul acestui dumnezeu străin (cel nou, puterea militară) va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoaște, îi va da mare cinste, îl va face să domnească peste mulți și le va împărți țara ca răsplată”.

87. Napoleon a distribuit prietenilor săi și credincioșilor săi generali poziții foarte înalte în țările Europei pe care le cucerise. Acestea erau darurile sale și nu erau acordate decît cu condiția de a-i rămîne credincios. Ele erau „gratuite”, fiind totuși răsplata credincioșiei față de el. În Istoria Universală de Willard găsim următoarele (pag. 452).

88. „Scopurile ambițioase ale lui Napoleon deveniră din ce în ce mai vădite. Anul precedent, Olanda fusese constituită în regat peste care fratele său, Ludovic Bonaparte fusese pus rege. Neapole a fost apoi dăruit lui Iosif Bonaparte, fratele său mai mare, care a primit și titlul de rege al celor două Sicilii. Mai multe provincii au fost constituite în ducate sau mari feude ale imperiului și dăruite rudelor și favoriților împăratului. Sora sa, Paulina, a devenit prințesă de Guastalia; cumnatul său, Murat, mare duce de Berg și

de Cleves, în timp ce Eugen Beauharnais, fiul împărătesei Josefina din prima sa căsătorie, a fost trimis ca vicerege în Italia. Patrusprezece provincii din sudul și vestul Germaniei au fost organizate în Confederația Rinului. Ele au fost despărțite de corpul germanic și au recunoscut pe Napoleon ca șeful lor sub titlul de protector... Elveția a căzut de asemenea sub dominația Franței, Napoleon declarându-se „mediatorul” ei.

89. Politica lui Napoleon l-a condus de asemenea să înființeze diferite ordine onorifice printre ofițerii și soldații săi: Legiunea de onoare, Ordinul Crucii de fier, etc.

90. Permițând astfel a identifica acest caracter (Napoleon), ale cărui fapte marchează începutul „timpului sfârșitului”, profetia arată apoi care este *evenimentul deosebit* care marchează *data exactă* a acestui început. Acest eveniment este arătat a fi invadarea Egiptului de către Napoleon care a durat aproape un an și cinci luni. El s-a îmbarcat în Mai 1798 și s-a întors în Franța la 9 octombrie 1799. Această campanie e descrisă pe scurt de la versetul 40 pînă la 44.

91. Versetul 40: „Și la timpul (fixat al) sfârșitului, regele de la miazăzi (Egiptul) se va ciocni cu el, și regele de la miazănoapte (Anglia) se va năpusti ca o furtună peste el, cu care, cu călăreți (mamelucii egipteni etc.) și cu multe corăbii (flota engleză comandată de Nelson). Și el (Napoleon) va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa și va trece prin ele (victorios)”.

92. Istoria ne informează că, „după o luptă din cele mai înverșunate, armata egipteană condusă de Murat Bey fu înfrîntă... succesul francezilor a răspîndit groaza departe în Asia și în Africa și triburile indigene s-au

supus cuceritorului... Destinul îi pregătea totuși o groaznică întorsătură. Flota lui, alcătuită din treisprezece vase de linie și din câteva fregate, a fost surprinsă în rada de la Abukir de către Nelson, amiralul englez care îl urmărise mult timp; atacul a avut loc în seara zilei de 1 august 1798 cu o furie și o înverșunare ca o furtună, cum nu s-a mai văzut în nici-o altă luptă navală.

93. Versetele 41-43: „Va intra și în țara cea minunată (Palestina) și multe țări vor cădea; dar acestea vor scăpa din mâna sa: Edomul, Moabul și fruntașii fiilor lui Ammon. (Napoleon, într-adevăr, a mers de-a lungul coastei și nu a pătruns în interiorul țării). Iși va întinde mâna peste felurite țări; și nici țara Egiptului nu va scăpa. Ci se va face stăpîn pe vistieriile de aur și de argint și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii și Etiopienii vor veni în alai după el”.

94. Versetele 44,45: „Iși va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel măreț și sfînt”. Aceasta se poate referi la muntele Tabor sau la muntele Sinai, ambii pot fi numiți măreți și sfînți. Muntele Tabor este măreț și sfînt pentru că a fost martorul schimbării la față a Domnului nostru; el e numit de apostolul Petru „muntele cel sfînt”; Napoleon și-a întins corturile pe el și a dat aici una din cele mai importante bătălii ale sale. Muntele Sinai e sfînt și măreț, pentru că aici a fost încheiat legămîntul Legii între Dumnezeu și Israel. Napoleon l-a cercetat întovărășit de garda sa și de un „corp științific”.

95. „Dar niște svonuri, venite de la răsărit și de la miazănoapte, îl vor înspăimînta și atunci va porni cu o mare mînie, ca să prăpădească și să nimicească cu desăvîrșire pe mulți (multe popoare). Apoi își va

ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va fi în ajutor”.

96. Pe când era încă în Egipt, Napoleon a aflat că o nouă alianță fusese încheiată împotriva francezilor și a plecat numaidecât în Franța. Cu privire la aceasta, istoria de Willard zice: „Vești din Europa îl îndemnară să părăsească Egiptul lăsînd comanda armatelor sale lui Kleber și s-a înapoiat în Franța, în grabă și pe ascuns... Nenorociri se abătuseră asupra Franței și o a doua coaliție se formase împotriva ei, compusă din Anglia, Rusia, Neapole, Turcia și Austria”. Să comparăm aceste fapte ale istoriei cu cuvintele profeției: „Dar niște zvonuri, venite de la răsărit și de la miazănoapte, îl vor înspăimînta, și atunci va porni cu o mare mînie, ca să prăpădească și să nimicească cu desăvîrșire pe mulți (multe națiuni)”. Marea mînie a lui Napoleon și încercarea lui de a nimici toate națiunile Europei sînt prea cunoscute pentru a mai fi repetate aici. Se părea că planurile sale ambițioase i-au reușit; totuși, după cum prezisese profetul, el, marele om, geniul epocii, a murit în exil cîțiva ani mai tîrziu părăsit de toți.

97. Versetul 40 declară că această invazie a Egiptului va avea loc „la timpul sfârșitului”, la „timpul hotărît”, (versiunea engleză de Douay); versetele 29 și 30, despre care am vorbit mai înainte ca despre o paranteză și care se referă la același eveniment, arată aceasta de asemenea. Să ne amintim că versetele 25 - 28 vorbesc despre prima invazie a Egiptului; în versetele 29 și 30 ni se dă să înțelegem că marea invazie următoare a Egiptului va avea loc „la timpul hotărît”, adică la „timpul sfârșitului”, așa cum este descrisă în versetele 40 - 45.

98. „La timpul hotărît va porni iarăși spre miazăzi; dar de data aceasta lucrurile nu vor mai merge ca mai

înainte (ultima expediție nu va mai fi ca prima)”. Invazia Egiptului de către Napoleon nu a avut același rezultat ca cea îndreptată contra Cleopatrei, nici ca cea împotriva reginei Zenobia. Cu toate că era victorios în Egipt, ca general, Napoleon nu a repurtat aceleași victorii ca înaintașii săi; și motivul este arătat în versetul următor: „Căci corăbiile din Chitim (ale romanilor - *Douay*), vor veni împotriva lui”. De fapt, flota engleză l-a blocat pe Napoleon și a împiedicat cucerirea Egiptului. Deoarece Anglia ca și Franța făceau parte din vechiul imperiu roman, și deoarece Franța era în război cu restul acestui imperiu, pe care încerca să-l cucerească, este admisibil să se spună „corăbiile romane”. „Iar el (Napoleon), deznădăjduit, se va întoarce înapoi. Apoi, mînios împotriva legămîntului sfînt, nu va sta cu mîinile în sîn”.

99. La înapoierea sa din Egipt, Napoleon a părăsit politica sa anterioară, de opoziție dîrză împotriva papalității, și a semnat un concordat sau contract cu papa, prin care religia romano-catolică era introdusă din nou în Franța. Acest act a fost, desigur, o manifestație *împotriva* adevărului. Napoleon credea fără îndoială că va reuși, grație acestei politici, să răstoarne mai ușor republica și să se proclame pe sine împărat; și el „nu stete cu mîinile în sîn”. Totuși, după ce a dobîndit puterea imperială, el nu a mai continuat mult timp această politică, căci în curînd se împotrivi sistemului religios numit „omul păcatului”, întocmai cum se arată în această profecie: „ci, (Napoleon) la întoarcere (se va schimba), se va înțelege cu cei ce vor părăsi legămîntul sfînt”, adică va începe să elaboreze noi planuri și să lucreze împotriva bisericii apostate a Romei. Aici „unelti” de asemenea cu dibăcie. Capitolul

11 din Daniel trasează deci pe scurt istoria lumii scoțînd în relief personajele istorice de la împărăția Persiei pînă la căderea dominației papale. Deși a acoperit lungă perioadă de 24 de veacuri, ea și-a îndeplinit scopul de a marca clar anul exact al începutului timpului sfârșitului - 1799. Și chiar în acel an s-au terminat cei 1260 de ani ai puterii asupra a papalității. Să nu se piardă din vedere că acesta a fost și ultimul an al mileniului papal, sau al domniei de o mie de ani, care a început în anul 800, după cum am arătat în volumul precedent. Dar anul 1799 nu era decît începutul perioadei cunoscută sub numele de „timpul sfârșitului” în care va dispărea orice urmă a acestui sistem.

100. Am văzut, în cîteva cuvinte, în versetele 34 și 35 declinul Reformațiunii și cauzele lui. Iubirea de lume, dorința de a domni, de a avea influență, funcții înalte, au fost capcanele care au sedus mai întîi biserica și-au provocat formarea papalității; și aceleași dorințe, aceleași năzuințe, au împiedicat dezvoltarea Reformațiunii. Printre alte rătăcirii papale, Luther și tovarășii săi denunțară, la început, cu mare cutezanță unirea bisericii cu statul. Cu toate acestea, după cîțiva ani de curajoasă rezistență împotriva unei puternice opoziții, cînd Reformațiunea dobîndi o oarecare influență datorită numărului adepților ei, cînd regii și prinții începură să-i lingusească pe reformatori și cînd s-au deschis înaintea lor căi de promovări sociale și politice, ei au pierdut din vedere nenorocirile pricinuite prin unirea bisericii cu statul, nenorociri pe care la început le-au recunoscut și combătut în papalitate. Bisericile reformate din Germania, Elveția, etc., au mers chiar pe căile Romei, s-au unit cu partidul

politic, cu domnitorul sau guvernul care binevoia să le primească și să le recunoască. Astfel căzură unii înțelepți conducători spirituali care, din promotori ai reformelor, deveniră promotori ai ispitei. Și, în acest chip, mișcarea reformatoare, atît de bine începută, a fost în mare măsură oprită.

101. Dar toate acestea nu puteau stingheri planul divin. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu a făcut ca totul să conlucreze spre cel mai mare bine. Aceste evenimente, ca și rătăcirea papalității, au servit pentru a încerca pe adevărații sfinți, pentru a dovedi dacă ei serveau într-adevăr lui Dumnezeu sau urmau oamenilor. Acest mijloc a fost întrebuițat de atunci pînă astăzi „ca să fie astfel încercați, curățiți și albiți” (Dan. 11:35; 12:10).

102. Dacă sîntem corecți stabilind începutul timpului sfîrșitului în 1799, atunci ar trebui să ne așteptăm a vedea că de la această dată eroarea săvîrșită prin unirea bisericii cu statul începe să dispară treptat, deși poate vor trebui încă mulți ani pentru a ieși complet din această cursă a diavolului. Aruncînd o privire înapoi, vedem că faptele confirmă pe deplin așteptarea noastră. De la 1799 încoace au avut loc separații între guverne și biserici, dar niciodată noi uniri; în realitate, această dată marchează o nouă reformațiune pe o bază mai solidă. Influența papalității asupra regatelor Europei fusese odinioară atît de mare încît blestemele ei erau temute de națiuni și erau privite ca o pată coplesitoare, iar binecuvîntările ei erau dorite pentru buna propășire națională. Cînd protestanții s-au separat de papalitate, lumea îi considera doar ca un sistem mai puțin corupt substituit papalității, și favoarea lor, sfatul lor, sancțiunea lor erau adesea la fel

de căutate. Dar s-a întîmplat că Napoleon a nesocotit cu nerușinare atît binecuvîntările cît și blestemele papei și cu toate acestea prospera peste măsură de mult. Acest fapt a slăbit considerabil influența papală asupra guvernelor civile și nu numai atît, dar ea a stingherit de asemenea mult influența diferitelor sisteme protestante, în materie civilă și politică, influență care se desfășurase din plin timp de două veacuri și jumătate (începînd din anul 1517).

103. Noua reformațiune, care datează din timpul lui Napoleon, nu a fost mai puțin hotărîtoare decît cea adusă de Luther și colegii săi, cu toate că ea nu a fost o mișcare religioasă, nici chiar o mișcare datorată zelului religios: autorii ei nu știau că dînșii împlineau o faptă înscrisă pentru ei în profeție cu multe veacuri înainte. Napoleon și colaboratorii săi erau oameni nelegiuiți, călăuziți de ambiții egoiste și de setea de dominație. Dar Dumnezeu, pe care ei nu-l cunoșteau, dirija activitatea lor și făcea ca totul să conlucreze la împlinirea planurilor Sale proprii. Dacă reformațiunea, pe care Dumnezeu făcuse să se nască mai întii chiar în sînul bisericii, ar fi continuat, dacă reformatorii și urmașii lor ar fi rămas credincioși adevărului, marile planuri ale lui Dumnezeu s-ar fi înfăptuit prin ei. Dar cînd ei au fost biruiți de amăgirile lumii, Dumnezeu arată că El avea alte căi, alte mijloace pentru împlinirea planurilor Sale.

104. Opera lui Napoleon, împreună cu Revoluția franceză, a spulberat farmecul superstițiilor religioase, a umilit trufia aristocrației religioase, a deșteptat lumea și i-a dat o noțiune mai clară despre drepturile și privilegiile ei. Ea a frînt dominația papală, pe care odinioară Reformațiunea religioasă o rănise de moarte,

dar pe care noua ei atitudine față de ea, de mai târziu, o vindecase (Apoc. 13:3). Perioada istorică care s-a terminat în 1799 și a fost marcată prin campania din Egipt a lui Napoleon, a văzut sfârșitul dominației papale asupra națiunilor. În acel moment timpul fixat (1260 ani de putere) fiind expirat, judecata prezisă împotriva acestui sistem a început; ea trebuie în cele din urmă „s-o nimicească și s-o facă să piară pînă la sfârșit” (Dan. 7:26).

105. Această dată (1799) marchează clar, de asemenea, începutul unei noi ere de libertate a conștiinței, de recunoaștere a drepturilor și privilegiilor individuale și această eră s-a distins deja prin progrese rapide în direcția unei complete împliniri a operei prevăzută pentru acest timp al sfârșitului. Ca simplă ilustrație, să observăm numeroasele societăți biblice înființate -- “Societățile biblice ciumate” după cum le numea Roma, care nu putea stăvili opera lor. Cartea sfântă, care fusese păstrată în lanțuri, ținută ascunsă sub haina limbilor moarte, și a cărei citire Roma o interzisese supușilor ei rătăciți, este acum răspîndită cu milioanele la toate națiunile și în toate limbile. Societatea Biblică Britanică și Străină a fost fondată în 1803; Societatea Biblică din New York în 1804, Societatea Biblică din Berlin în 1805, Societatea Biblică din Filadelfia în 1808 și Societatea Biblică Americană în 1817. Opera înfăptuită de aceste societăți, în decursul unui secol, este strălucită. Milioane de Biblii sînt tipărite anual și vîndute ieftin sau chiar distribuite gratuit, cu miile, celor săraci. E greu a ne da seama de imensa influență a acestei opere. Dacă este evident că o mare parte a acestei munci este inutilă, rezultatul general este totuși că se frîng legăturile robiei și

superstiției în domeniul politic și bisericesc. Prin pașnica ei învățătură, Biblia a arătat că toți, papi, preoți și laici, precum și regi, generali și cerșetori vor trebui să dea socoteală unui singur Domn, și această cunoștință contribuie mai mult decât orice la nivelarea, la egalizarea diferențelor sociale.

106. Mișcarea de reformă religioasă din Europa zguduise serios influența papală. Totuși, bisericile reformate imitaseră atât de bine politica ei de afiliere la împărățiile pămîntești, precum și pretențiunile ei de autoritate clericală asupra poporului, încît primul efect al acestei reformațiuni a fost mult modificat și a lăsat poporul și guvernele civile sub teama superstițioasă și sub dependența a tot ceea ce se numește autoritatea bisericii. Multe superstiții și credințe nesănătoase, ce domneau înainte numai în papalitate, se răspîndiră acum în sînul diferitelor secte protestante. În schimb, reforma politică ce s-a împlinit în al nouăsprezecelea veac, datînd în special de la 1799, „timpul sfârșitului”, a fost o adevărată reformațiune, cu toate că foarte diferită de cea dinainte. Revoluția și proclamarea independenței coloniilor din America, fericita instituire a unei republici prospere cu un guvern numit de popor și pentru popor, fără amestecul vreunei regalități sau a vreunei preoțimi, toate acestea au dat o nouă lecție popoarelor care se deșteptau după un somn de veacuri, necunoscătoare a drepturilor date lor de către Dumnezeu. Popoarele crezuseră într-adevăr că biserica fusese întemeiată pentru a exercita autoritatea supremă pe pămînt, că ele trebuiau să fie supuse regilor și împăraților consfințiți de ea -- oricît de nedrepte ar fi cerințele lor -- numai pentru că ea mărturisea că ei sînt aleși de Dumnezeu pentru

această funcție.

107. America a devenit o sursă de uimire pentru poporul atît de mult timp asuprit și subjugat de preoțime. Aceasta a fost cu adevărat „libertatea care luminează lumea”. In cele din urmă, asuprit de cler, de risipele nebunești ale regilor săi, copleșit în plus de slabele recolte succesive care-l sărăciau și-l înfometau, poporul Franței s-a ridicat în disperarea lui și a dezlănțuit cumplita revoluție care a ținut 14 ani, de la 1789 pînă la 1804.

108. Oricît de înfiorătoare au fost scenele de anarhie și de violență, ele nu au fost decît fructul legitim, efectul reacției deșteptării unui popor mult timp asuprit, care ajunsese la conștiința rușinei și degradării sale. Aceasta a fost recolta unei furtuni pentru puterile civile și religioase care orbiseră și aserviseră, în interesul lor, oamenii pentru cari a murit Hristos.

109. O reacție provenind dintr-o asemenea cauză trebuia inevitabil să ducă la necredință. Sub influența lui Voltaire și a discipolilor săi, ale căror scrieri năpădiră țara și aruncară disprețul și ridicolul asupra creștinătății, sau mai bine zis asupra bisericii apostate a Romei, singurul creștinism cunoscut de popor, Franța a devenit, deodată, cu totul necredincioasă. Acești scriitori au dat în vileag rătăcirile catolicismului, absurditățile lui, fățarniciile lui, imoralitățile lui, cruzimile și toată răutatea lui; de aceea poporul dovedi un mai mare zel, în exterminarea catolicismului și a oricărei religii, de cum dovedise mai înainte în a le susține. Și biata Franță, care fusese timp de o mie de ani sub influența absolută a papalității și care își închipuia că adevăratul Hrist și nu antihrist fusese

mîrșavul ei stăpîn, striga împreună cu Voltaire: „Jos mizerabilii!” Strădaniile depuse pentru doborîrea execrabilului antihrist aduseră toate grozăviile revoluției, care, puse în paralelă cu înfiorătoarele masacre din noaptea sfîntului Bartolomeu și cu alte atrocități încurajate de papalitate, apăreau ca un minunat exemplu al dreptății răsplătitoare.

110. Franța necredincioasă s-a ridicat deodată cu toată puterea ei, a distrus Bastilia, a proclamat declarația drepturilor omului, a executat pe rege și pe regină, a declarat război tuturor regilor și a simpatizat cu revoluționarii din lumea întreagă. În acest timp, monarhii din celelalte țări, ținuți în mare încordare, înspăimîntați că epidemia revoluționară s-ar putea întinde și în țările lor și temîndu-se de anarhia universală, au format alianțe pentru a se apăra reciproc împotriva supușilor lor pe care, de fapt, îi stăpîneau cu teamă. Francezii au lepădat creștinismul, au confiscat toate marile state și venituri ale bisericii romano-catolice, precum și bunurile regelui și ale nobilimii. Străzile Parisului vedeau din nou curgînd sîngele, însă de data aceasta nu mai era sîngele protestanților, ci al preoților, al nobililor și al partizanilor lor. Numărul celor executați se evaluează la 1.022.000; ei fură nimiciți în fel și fel de chipuri născocite pentru această împrejurare. În decursul urmărilor și masacrelor preoții au primit insulte care trebuiau să le amintească de vechea lor atitudine față de protestanți, precum și de propria lor doctrină: „Scopul scuză mijloacele”. Revoluționarii pretindeau că scopul pe care-l urmăreau era libertatea politică și religioasă, și că moartea celor ce se împotriveau acestui obiectiv era unicul și singurul mijloc de a ajunge la

aceasta.

111. Ca toate lucrurile de acest fel, Revoluția franceză a fost un mare rău, care a aruncat în strîmtorare și mizerie milioane de oameni. Ea a fost totuși un remediu parțial pentru mari nenorociri și ca multe alte evenimente, ea a fost dirijată de Dumnezeu, pentru cel mai mare bine, pentru înmulțirea cunoștinței și executarea planurilor Sale, așa cum se arată în profeție. Remarcăm aici că Revoluția franceză este clar arătată în Apocalipsa; este dovedit că această domnie a terorii ilustrează strîmtorarea finală ce trebuie să vină peste toate națiunile „creștinătății”. Această epidemie de necredință și de anarhism care, din Franța, se întinse peste lumea întreagă, fu întreținută și înlesnită de falsele doctrine și obiceiuri antiscriturale ale „creștinătății”, reprezentată nu numai de papalitate, ci și de „ortodoxie” în general. Creștinătatea nominală nu e vindecată de această maladie; ea nu poate evita apropiata criză, prezisă în Scripturi ca fiind cea mai mare strîmtorare ce a cunoscut lumea vreodată.

112. Influența francezilor necredincioși s-a răspîndit în Europa odată cu armatele lui Napoleon și a subminat în mare măsură atît puterea regilor cît și a preoților. Dar duritatea cu care Napoleon a tratat papalitatea, care acționa ca șef și reprezentant al Franței necredincioase, a pus vîrf și-a ajutat mai mult decît toate celelalte la ruperea lanțurilor superstiției religioase, prin care „clerul” ținuse atît de mult timp „masele” sub dependența lui. Cînd neînfricatul Napoleon a sfidat anatemele papei Pius VI, cînd i-a impus chiar anumite pedepse pentru faptul de a-i fi violat ordinele, silindu-l în cele din urmă să predea Franței teritoriul papal care-i fusese dăruit în urmă cu o mie de ani de

către Carol cel Mare (al cărui urmaș Napoleon pretindea că este), ochii poporului s-au deschis ca și cei ai monarhilor Europei și toți au înțeles minciuna pretinsei autorități papale. O mare schimbare în opinia publică din acea epocă, privind această autoritate, a fost provocată de faptul că Napoleon, atunci cînd s-a proclamat singur împărat roman și urmaș al lui Carol cel Mare (marile războaie europene ale lui Napoleon avînd ca scop să redea imperiului întinderea ce-o avea sub Carol cel Mare), nu se duse la Roma pentru a fi încoronat de papa, cum făcuse Carol cel Mare și alții, ci porunci papei să vină în Franța ca să asiste la încoronarea lui. Acest conducător victorios, care de mai multe ori jefuise, sărăcise și umilise papalitatea, nu consimți să fie încoronat de papa, nevoind să primească de la el demnitatea-i imperială și să-i recunoască prin aceasta autoritatea; Pius VII fu de față doar pentru a consfinți și recunoaște oficial ceremonia, pentru a binecuvînta coroana pe care Napoleon și-o luă singur de pe altar și și-o așeză pe cap. Istoria spune: „Apoi, ca pentru a arăta că autoritatea lui era fiica faptelor sale, rezultatul succeselor sale civile și militare, luă diadema și o așeză pe capul împărătesei”. De atunci, papa n-a mai fost niciodată chemat să dispună de coroana Imperiului Roman. Un scriitor catolic zice cu privire la încoronarea lui Napoleon:

113. „Napoleon se comportă deosebit de Carol cel Mare și de alți monarhi care, în împrejurări similare, se îndreptară spre Roma; în trufia lui, el a stăruit ca Sfîntul Părinte să vie să-l încoroneze la Paris. Papa a simțit un extrem dezgust să se abată astfel de la vechile uzanțe. De fapt el a considerat aceasta ca o înjosire pentru gradul său înalt”.

114. Și, privitor la umilințele îngrămădite asupra papalității de către Napoleon, istoria citează următoarele fapte:

115. „Un armistițiu a fost încheiat la 23 Iunie 1796 cu papa Pius VI; termenii acestui armistițiu erau umilitori pentru șeful bisericii, altădată cel mai puternic suveran al Europei. Pontiful, care călcase în picioare regi, întronase și detronase suverani, hotărîse soarta statelor și împărățiilor, care-și însușise o autoritate extraordinară ca mare arhieru și vicar al Atotputernicului pe pămînt, pontiful, deci, a fost silit să bea pînă la fund paharul umilenței. Dacă băutura a fost amară, ea era însă aceeași pe care înaintașii săi o dăduseră din belșug altora s-o bea. Pontiful a fost obligat să deschidă porțile sale vaselor franceze și să îndeparteze pavilioanele tuturor națiunilor care se aflau în război cu această republică; să permită armatei franceze să ia în păstrare bunurile din Bolonia și Ferrara; să predea cetatea Ancona; să dea Franței 100 de tablouri, busturi, vase sau statui, alese de comisari trimiși de la Paris la Roma, și 500 de manuscrise vechi și de mare valoare, alese în același chip. Sanctitatea sa trebui în plus să plătească Republicii 21.000.000 de franci în lingouri de aur și de argint”.

116. Condițiile tratatului nefiind împlinite, despăgubirea a fost urcată la 50.000.000 de franci și, pe lîngă aceasta, unele părți din teritoriul papal au trebuit să fie cedate Franței. În cele din urmă, papa a fost făcut prizonier și deportat în Franța unde a și murit.

117. Chiar și Pius VII, care fusese repus în funcțiile pontificale și care asista în 1804 la încoronarea lui Napoleon, a fost deposedat de orice putere în 1808 - 1809 prin decretul împăratului. Monumentele și

tezaurele artistice ale Romei au fost puse sub protectoratul Franței. Napoleon a declarat că „teritoriile (Urbino, Ancona, Macerata) dăruite Sfântului Scaun de către ilustrul său înaintaș, Carol cel Mare, trebuiau să fie reunite pentru totdeauna cu regatul Italiei”.

118. Un scriitor romano - catolic spune între altele cu privire la aceasta (vezi Scaunul Sf. Petru, pag.439,440):

119,, S-a adăugat la condițiile premergătoare, că papa va rămîne și pe mai departe episcop al Romei, exercitînd funcțiile sale spirituale cum făcuseră înaintașii săi de-a lungul veacurilor care au precedat domnia lui Carol cel Mare. Anul următor, încurajat de succesele armatelor sale, împăratul decise ca papa să fie deposedat de suveranitatea sa nominală care nu mai era decît umbra puterii temporale pe care o exercitase asupra capitalei sale și asupra districtelor învecinate. (Papalitatea posedă această suveranitate din anul 539, așadar cu mult timp înainte de Carol cel Mare). În conformitate cu aceste decizii, Napoleon a promulgat din palatul împăratului Austriei un nou decret, decizînd că Roma va fi un oraș imperial liber; că administrația lui civilă va fi condusă de un consiliu numit de împăratul; că monumentele și tezaurele lui artistice vor fi puse sub protecția Franței și că Sanctității sale, încetînd de a mai domni, i se va acorda o rentă”.

120. În urma acestui decret, Pius VII lansă o bulă de excomunicare împotriva lui Napoleon, acesta din urmă l-a făcut prizonier și l-a dus, la 25 ianuarie 1813, în Franța unde a semnat, în sfîrșit, concordatul de la Fontainebleau. Acest act conferea lui Napoleon dreptul de a numi pe arhiepiscopi și pe episcopi și anula în mod virtual autoritatea papală în acest domeniu. Napoleon dobîndi astfel autoritatea unui papă, ceea ce

dorea de fapt de multă vreme.

121. Scriitorii romano-catolici n-au scăpat din vedere să noteze importanța evenimentelor care au inaugurat cel de-al nouăsprezecelea veac. Ei nu numai că admit umilințele și pagubele suferite de papalitate, dar mărturisesc că domnia milenară papală (începută în anul 800 când Carol cel Mare a dat, în dar, papalității statele menționate mai sus) se termină odată cu deposedarea acestor state de către Napoleon; căci de la acest timp papalitatea n-a mai avut decît o umbră de putere. Aceasta pretinde în schimb că ea a împlinit domnia lui Hristos asupra națiunilor, prezisă și menționată în Apoc. 20:1-4, și că perioada actuală de strîmtorare prin care trece este „puținul timp” (vers. 7 și 9) în care Satan este dezlegat. Numai acei care cunosc adevărata Biserică și adevărata domnie și care văd în papalitate falsificarea adevăratului Hristos de către Satan pot să înțeleagă pe deplin aceste lucruri.

122. Credem că cititorul s-a putut convinge, din expunerea anterioară, că perioada Revoluției franceze și a puterii lui Napoleon a fost o perioadă însemnată în istoria papalității și că influența papală, zdrobită atunci, n-a mai fost niciodată redobîndită. Micile succese, obținute uneori, au fost de scurtă durată și erau urmate de reînoirea umilirilor, pînă în 1870 toată puterea temporală a papilor a încetat - noi credem că niciodată nu o vor mai avea. Amintiți-vă, de asemenea, că soldații lui Napoleon au fost cei care au pus capăt Inchiziției și au făcut să înceteze torturile și execuțiunile publice pentru convingeri religioase.

123. Efectul distrugerii parțiale a clericismului și a superstiției, în timp ce a condus la o necredință mai fățișă, a condus, de asemenea, prin răsturnarea venerației

superstițioase față de niște oameni, pe copii lui Dumnezeu consacrați (dintre care mulți înainte abia cutezau să cugete sau să studieze Scripturile pentru ei înșiși) la idei mai nobile, mai înțelepte. Această revoluție a fost deci favorabilă dezvoltării adevărului și a adevăratului creștinism, încurajând studiul Bibliei. Ea a continuat în realitate lucrarea cea bună începută în timpul Reformațiunii din ziua lui Luther și care fusese întreruptă din cauza ignoranței și slugărniciei maselor, din cauza iubirii de putere, de onoare și de autoritate din partea „clerului”.

124. Am arătat pînă aici că perioada numită „timpul sfârșitului” a început în 1799; că în această perioadă papalitatea trebuie să fie nimicită bucată cu bucată; că Napoleon a luat înapoi nu numai donațiile de teritorii făcute de Carol cel Mare (cu o mie de ani în urmă), ci mai tîrziu și jurisdicția civilă în orașul Roma, jurisdicția recunoscută *nominal* prin promulgarea decretului lui Justinian în anul 533, dar *cu adevărat* numai cu începere de la răsturnarea monarhiei Ostrogoților în anul 539 -- exact 1260 de ani înainte de 1799. Aceasta a fost limita exactă a timpului, timpurilor și jumătății de timp a puterii papale, arătată în mod repetat în profeție. Cu toate că într-o oarecare măsură a pretins contrariul, papalitatea nu posedă astăzi nici o urmă de autoritate temporară sau civilă astăzi, ea fost „mistuită pentru totdeauna”. Omul păcatului, lipsit de puterea civilă, se laudă și se mîndrește încă; dar fără putere civilă, își așteaptă nimicirea completă într-un viitor foarte apropiat, prin mîinile maselor furioase (agenții inconștienți ai lui Dumnezeu), potrivit indicațiilor precise ale Apocalipsei.

125. Acest „timp al sfârșitului”, sau „ziua pregătirii”

lui Iehova, începînd la 1799 și terminîndu-se la 1914, deși caracterizat printr-o mare creștere a cunoștinței comparat cu veacurile dinainte, va culmina în marele timp de strîmtoare pe care lumea nu l-a cunoscut niciodată; dar el este totuși o pregătire și o introducere în acel timp binecuvîntat, promis de-atîta vreme, cînd *adevărata* Împărăție a lui Dumnezeu, sub conducerea *adevăratului* Hristos, va statornici o cîrmuire cu totul deosebită de cea a lui Antihrist. Deoarece această perioadă pregătește împărăția și conduce spre ea, ea duce de asemenea spre marele conflict dintre vechea și noua ordine de lucruri prin care aceasta din urmă va fi inaugurată. Cu toate că vechea ordine de lucruri trebuie să treacă și să fie înlocuită prin noua ordine, schimbarea nu se poate face fără să întîlnească opoziția violentă a celor ce trag folos din prezenta ordine. O revoluție universală va rezulta din aceasta, care va distruge complet și pentru totdeauna vechea ordine și-o va introduce și stabili pe cea nouă.

126. Descoperirile, invențiile și avantajele, care fac epoca noastră superioară oricărei alte epoci, sînt tot atîtea elemente care conlucrează împreună la pregătirea inaugurării Mileniului, în decursul căruia reformele adevărate și tămăduitoare, progresele reale și rapide în toate domeniile, vor fi regula tuturor și pentru toți.

CAPTOLUL III

ZILELE AȘTEPTĂRII ÎMPĂRĂȚIEI

(Daniel 12)

OPERA ÎMPĂRĂȚIEI PREZENTATĂ PE SCURT - PERIOADA AȘTEPTĂRII MARCATĂ PRIN EXTRAORDINARA ÎNMULȚIRE A CUNOȘTINȚEI ȘI CĂLĂTORIILOR - SIR ISAAC NEWTON A PREVĂZUT CALEA FERATĂ - CELE 1260 ZILE - RÎUL DIN GURA BALAURULUI - CELE 1290 ZILE MARCHEAZĂ RĂSPÎNDIREA UNEI ÎNȚELEGERI A VIZIUNII, PARȚIAL CORECTĂ - DEZILUZIA, ÎNCERCAREA ȘI CONSECINȚELE - CELE 1335 ZILE - BINECUVÎNTAREA DE ATUNCI PESTE CEI CARE "AȘTEAPTĂ" CU CREDINCIOȘIE - ALUZIA DOMNULUI LA ACESTE ZILE DE AȘTEPTARE, ÎN PARABOLA CELOR ZECE VIRGINE

127. „Timpul sfârșitului” fiind arătat în capitolul 11 din Daniel, capitolul 12 vorbește despre Împărăție și îndeosebi despre așteptarea care va precede stabilirea ei în decursul „timpului sfârșitului”. Primele trei versuri arată în puține cuvinte succesul strălucit al planului lui Dumnezeu.

128. „Și în timpul acela se va scula marele prinț Mihail, ocrotitorul fiilor poporului tău; căci acesta va fi un timp de strîmtoare, cum n-a mai fost de cînd sînt popoarele și pînă la vremea aceasta. Dar în timpul acela poporul tău va fi mîntuit, oricine va fi găsit scris în carte. Mulți din cei ce dorm în țărîna pămîntului se vor trezi: unii pentru viață veșnică, iar alții pentru rușine și dispreț veșnic. Cei înțelepții vor străluci ca splendoarea cerului (ca soarele -- Mat. 13:43), și cei care vor îndruma pe mulți spre dreptate *vor străluci* ca stelele, în veac și în veci de veci” (Dan. 12:1-3).

129. Dacă, în capitolul unsprezece, rezumatul celor 2300 de ani ai istoriei lumii sînt arătați pe scurt, totuși clar, acest rezumat al domniei milenare a lui Mesia, în

trei versuri, este și mai scurt. Și cu toate acestea totul este acolo menționat. Mihail (care înseamnă „cel care este ca Dumnezeu” sau care îl reprezintă pe Dumnezeu) este numele aplicat marelui nostru Răscumpărător, care este într-adevăr marele Prinț rînduit de Dumnezeu să eliberize pe poporul lui Daniel, pe poporul lui Dumnezeu alcătuit din cei ce-l iubesc în adevăr, sincer, pe adevărații israeliți (Rom. 9:6,25,26; Gal. 6:16). El este acela care îi va elibera din pacat, din ignoranță, din suferință, din moarte, din toate persecuțiile și ispitele la care au fost supuși din partea slujitorilor orbiți ai lui Satan și pe care le-au suportat la fel sfinții din trecut. Toți acei ale căror nume vor fi fost înscrise în Cartea Vieții Mielului, în cursul Vîrstei Patriarhale și Iudaice, ca și cei din cursul Vîrstei Evanghelice și cursul Vîrstei Milenare, vor fi scăpați pentru totdeauna de dușmanii lor. Toți copiii lui Dumnezeu (toți cei ce vor fi fost pregătiți a-L cunoaște, a-L iubi și a-L asculta) vor fi mîntuiți. Să notăm că gradul de onoare acordat unora, celor învingători, este clar specificat, în timp ce unii dintre oamenii puternici ai trecutului, acei care au abuzat de puterea și talentele lor pentru a impila lumea și a o amăgi --Alexandru cel Mare, Nero, Napoleon, Cezarii și papii, de pildă -- vor fi văzuți, în timpul Mileniului, sub adevăratul lor caracter și acoperiți de rușine și dezonoare. Acest rezumat sinoptic al Împărăției lui Hristos nu omite nici timpul de strîmtorare prin care va fi inaugurată, un timp de strîmtorare căruia nici o revoluție din trecut nu-i va putea fi comparată, nici chiar teribila revoluție franceză, un timp de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd există popor și nici nu va mai fi alta. Căci marele Prinț, Mihail, nu numai că va cuceri

lumea întreagă, ci domnia lui va fi o domnie veșnică. Dreptatea este temeliea tronului Său; și când omenirea va fi gustat binefacerile acestei împărății marea majoritate nu va dori alta, pentru că ea va însemna împlinirea „dorinței tuturor popoarelor” (Hag 2:7).

130. Firul acestei profeții se oprește aici, iar versetele următoare au ca scop să arate (nu lui Daniel și tovarășilor săi de serviciu de atunci, ci copiilor lui Dumnezeu, tovarășilor lui Daniel de la timpul sfârșitului) anumite perioade, respectiv de 1260, 1290 și 1335 de zile simbolice, prin care vom putea recunoaște la momentul hotărât, timpul în care trăim, ca fiind tocmai cel al secerișului, al „sfârșitului” Vîrstei Evanghelice.

131. După ce a auzit povestirea despre luptele ce trebuiau să se ivească între împărățiile acestei lumi și despre triumful final al Împărăției lui Dumnezeu, guvernată de Mihail, Prințul cel mare, Daniel era dornic să știe când anume va fi eliberat poporul lui Dumnezeu. Dar în versetul 4 i se spuse: „Tu, însă, Daniel, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea, pînă la timpul sfârșitului. Atunci mulți vor alerga înapoi și înapoi și cunoștința va crește” (Dan. 12:4).

132. Nu numai înmulțirea generală a cunoștinței confirmă ceea ce ne învață Daniel în cap. 11, și anume că timpul sfârșitului a început în 1799, ci și împlinirea prezicerii alergării „înapoi și înapoi” - călătorii multe și rapide - confirmă pe deplin aceasta. Toate acestea aparțin acestui timp al sfârșitului. Primul vapor a fost construit în 1807; prima locomotivă în 1831; primul telegraf în 1844; iar astăzi mii de trenuri și pacheboturi uriașe transportă mulțimile în toate părțile, „înapoi și înapoi”.

133. Isaac Newton, celebrul astronom al veacului XVII, a fost impresionat de această profecie a lui Daniel; el era convins că știința omenească se va dezvolta atât de mult încât într-o bună zi va fi posibil a călători cu o viteză de 50 mile pe oră (aprox. 80 km). Voltaire, celebrul necredincios francez, a făcut în privința aceasta următoarea observație batjocoritoare:

134. „Priviți puțin acest spirit mare, pe acest Newton, ingeniosul filozof care a descoperit legea gravitației: îmbătrânind și ajungînd în doaga copilăriei, a început să studieze acea carte care se numește Biblia, și pentru a ne face să-i acceptăm fabulosul nonsens, a voit să ne facă să credem că cunoștința omenirii va crește în așa măsură încât omenirea va fi într-o zi în stare să călătorească cu cincizeci mile pe oră. Bietul ramolit!”.

135. Acești doi oameni au murit cu mult înainte ca timpul sfîrșitului să aducă minunatele cunoștințe actuale și ca prezicerile filozofului creștin, bazate pe descoperirea divină, să se împlinească.

136. Conversația relatată în versetele 5 pînă la 7 nu era destinată lui Daniel, ci copiilor lui Dumnezeu în viață la timpul sfîrșitului: „Și eu, Daniel, m-am uitat, și iată că alți doi oameni stăteau în picioare, unul dincoace de rîu și altul dincolo de malul rîului. Unul din ei a zis omului aceleia îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor rîului: „Cît va mai fi pînă la sfîrșitul acestor minuni?” Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor rîului; el și-a ridicat spre ceruri mîna dreaptă și mîna stîngă, și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic, că acesta (sfîrșitul) va fi într-un timp, două timpuri și jumătatea unui timp”.

137. Ceea ce preocupa mai mult pe Daniel, era „uriciunea pustiirii” despre care se vorbește în capitolul 11:31-33 și pe care pe bună dreptate o puneă în legătură cu grozava și bestiala instituție văzută în vedeniile sale precedente și raportate în capitolele 7:8-11,21,24-26 și 8:10-12,24-26.

138. Un timp, două timpuri și jumătatea unui timp, sau trei timpuri și jumătate sau ani ($360 \times 3 - 1/2 = 1260$ de zile, timp simbolic--1260 de ani literal) menționate aici, sînt arătate în alt loc ca fiind perioada puterii papalității. Comparați Dan. 7:25; 12:7 și Apoc. 12:14 cu Apoc. 12:6 și 13:5. „Rîul” (sau puhoiul) în care (sau în decursul căruia) acești 1260 de ani ai puterii papale se termină, așa cum se arată de către îngerul care stătea *deasupra* apelor rîului și care declară limita timpurilor, simbolizează o stare de lucruri din timpul revoluției franceze, despre care am vorbit deja. Acesta e același rîu simbolic despre care se amintește în Apoc. 12:15,16, unde e arătat mai clar ca ieșind din gura șarpelui sau balaurului (Satan); scopul său adevărat era să înghită „femeia” (Biserica lui Dumnezeu ce protesta) în momentul cînd aceste 3 timpuri și jumătate (1260 de ani) de retragere în pustiu se terminau și cînd ea venea ca să ocupe un loc important „rezemîndu-se pe (brațul) iubitului ei” -- Cuvîntul lui Dumnezeu (Cînt. Cînt. 8:5).

139. În înțeles simbolic apa reprezintă în general adevărul, și acest simbol își păstrează însemnătatea chiar și în cazul cînd apa iese din gura balaurului sau șarpelui. Gîndul cuprins aici este că adevărul va ieși din canale sau din gura agenților diabolici și că acești agenți vor avea intenții rele. Și, în adevăr, puterea revoluției franceze consta în faptul că ea fusese provocată de adevăruri aspre privind preoția și autocrația,

libertățile și drepturile individuale ale tuturor; „DREPTURILE OMULUI” au fost într-adevăr cuvintele de ordine al acestei revolte contra opresiunii civile și eclesiastice. Dacă considerăm ignoranța, superstiția și servilitatea, la care masele fuseseră supuse pînă la această epocă, sîntem uimiți văzînd că adevărurile fundamentale, formînd baza drepturilor omului, au fost atît de bine înțelese și formulate. Multe din aceste adevăruri, care au inundat Franța ca un „rîu” ce iese din matcă și au făcut să curgă valuri de sînge, sînt în general acceptate astăzi de toate popoarele civilizate; numai că, pentru timpul acela, ele erau prea tari și prea subite.

140. Profeția arată clar că grație Providenței divine rezultatele obținute au fost contrare a ceea ce șarpele, Satan, dorise. În această împrejurare, ca și în multe altele, el s-a înșelat pe sine însuși. Niciodată Satan nu va răspîndi apele adevărului în scopul de a binecuvînta, înprospăta și elibera omenirea din servitute; dimpotrivă, el s-a străduit totdeauna s-o orbească și s-o încătușeze prin ignoranță și superstiție. Această inundație neașteptată a apelor (adevărului) trebuia să aibă efectul unui vomitiv; ea trebuia să aducă respingerea hranei libertății pe care popoarele o primiseră deja prin mijlocirea Bibliei ca urmare a Reformațiunii. Satan spera că, astfel, cîrmuirile și conducătorii religioși vor fi siliți să se împotrivescă adevărului de teama anarhiei.

141. Provocînd revoluția franceză, Satan avea ca scop să dea alarma în toată Europa, în special printre clasele influente, defavorabile libertății, și să illustreze cu ajutorul Franței acea teorie că orice lege și orice rînduială ar înceta numaidecît dacă s-ar acorda libertății

prea mult credit și dacă superstițiile Romai ar fi răsturnate. Aceasta era o lovitură de maestru în politică, vrednică de autorul ei și care ținea, cum arată profeta, să înghită „femeia” (biserica reformată) și să readucă în unire și armonie cu papalitatea pe toți conservatorii, prietenii păcii, domnitori și supuși. Neizbutirea acestui plan nu se datorește lipsei de viclesug și de iscusință a organizatorului său, ci puterii suverane a lui Dumnezeu care face ca toate lucrurile să conlucreze spre binele general.

142. Se pot vedea foarte clar aici planurile adoptate de Dumnezeu pentru a apăra „femeia” (biserica) de uneltirile lui Satan și pentru a face ca răul premeditat să conlucreze spre bine; este împlinirea exactă a prezicerii făcută cu 1700 de ani înainte, și anume: „Dar pământul a dat ajutor femeii, și pământul și-a deschis gura, și a înghițit râul, pe care-l aruncase balaurul din gura sa” (Apoc. 12:16). „Pământul” simbolizează societatea, iubitorii de ordine; și este un fapt istoric că râul de adevăr ce s-a revărsat asupra Franței, denunțând papalitatea și întreaga ei organizație, monarhia și aristocrația ei parazită, ca fiind responsabile în cea mai mare parte de ignoranța, sărăcia și superstiția popoarelor, a fost înghițit sau absorbit de popoarele din Europa în general („pământul” roman). Papalitatea și aristocrația, foarte alarmate, au fost într-adevăr complet separate prin căderea influenței papale și de către armatele lui Napoleon, în ciuda eforturilor lor comune de a rezista. Și când „omul providențial” a fost în sfârșit înfrânt și puterile Europei au format „Sfânta Alianță”, pentru a suprima libertățile popoarelor și a consolida tronurile lor, era prea târziu a mai încătușa aceste popoare, căci ele băuseră din apele râului și nu

mai voiau să se supună. Era prea târziu pentru a crede în restabilirea papalității care fusese atît de strașnic umilită și a cărei anatema (afurisenie) contra libertății și contra francezilor se întorsese înspre paguba ei proprie. Papa nu a fost nici măcar invitat să se alătore la „Sfinta Alianță” din 1815 al cărei căpetenie ar fi fost cu siguranță recunoscut altădată.

143. „Femeia”, biserica lui Dumnezeu, reformată și în dezvoltare, a fost astfel ajutată, scăpată de înghițire. Libertatea și adevărul dăinuiră de asemenea și au cîștigat o mare valoare în ochii oamenilor. Incepînd din acel moment, spiritul de libertate și Cuvîntul lui Dumnezeu călăuziră către o lumină și un adevăr din ce în ce mai mare pe toți acei care erau dispuși la aceasta.

144. Iată deci ce era acest „rîu” care marca atît sfîrșitul puterii papale cît și începutul „zilei de pregătire” a lui Dumnezeu, sau „timpul sfîrșitului”. Și deasupra apelor acestui rîu, din vedenia profetică, stătea trimisul lui Dumnezeu, anunțînd încheierea timpului, timpurilor și jumătății de timp. Aceasta s-a anunțat ca răspuns la întrebarea: „ Cît va mai fi pînă la sfîrșitul acestor minuni?” Aceste „minuni” nu se referă la evenimentele relatate în capitolul 12:1-3 și care privesc Împărăția lui Dumnezeu; acele lucruri nu erau ciudate, sau „minuni”, ci erau așteptate. E vorba aici de tulburări, persecuții și încercări ce trebuiau să vină peste poporul sfînt al lui Dumnezeu, cu deosebire în timpul supremației puterii sau „cornului” papal și ca rezultat al său. Daniel pusese deja o întrebare în această privință (Dan. 7:19-22). El a întrebat cît timp va permite Dumnezeu aceste uimitoare pervertiri ale adevărului, aceste groaznice amăgiri a copiilor Săi și a națiunilor? Răspunsul pe care l-a primit dă măsura

puterii papale și timpul sfârșitului ei; el conține pe deasupra aceste cuvinte: „Și (astfel) toate aceste lucruri (ciudate) se vor sfârși cînd puterea poporului sfînt va fi zdrobită de tot” (Dan. 12:7).

145. In versetul 5, Daniel vede două persoane, una de o parte și alta de cealaltă parte a rîului, care întrebă împreună cînd se vor sfârși aceste lucruri ciudate. Aceasta pare să arate că, chiar cînd puterea papală va fi luat sfîrșit, poporul se va îndoii ca și înainte că puterea ei de persecuție și de zdrobire a luat într-adevăr sfîrșit. Și nu trebuie să ne mirăm de aceasta; să ne amintim că, chiar după ce puterea ei fusese zdrobită și după ce „stăpînirea” îi fusese luată, în timp ce se mistuia, acest „corn” rostea cuvinte trufașe privitor la infailibilitatea sa, mai cu seamă în 1870. Daniel, reprezentînd pe cei sfinți, zice (Dan. 7:11): „Eu mă uitam mereu (după ce s-a pus capăt domniei sale și după ce a fost făcută neputincioasă de a mai zdrobi și pe mai departe adevărul, puterea poporului sfînt), *din pricina* cuvintelor pline de trufie pe care le rostea cornul acela; m-am uitat pînă cînd fiara a fost ucisă (pînă cînd n-a mai avut putere asupra sfinților și adevărului, ci a avut un alt efect) și trupul ei a fost distrus și aruncat în foc”, focul anarhiei generale. Aici vedem nimicirea restului guvernamentelor vechiului Imperiu Roman, cauzată de influența amăgitoare, stăruitoare a papalității care, chiar și după ce i se luase puterea, continua totuși să rostească cuvinte trufașe.

146. Sfîrșitul puterii papale fiind astfel clar fixat, nu numai ca avînd loc în cursul revoluției franceze, ci și prin evenimentele relatate în capitolul 11:40-44 care indică chiar anul 1799, putem vedea, scăzînd din aceștia 1260 de ani, dacă puterea papală a început

într-adevăr atunci. Dacă aceasta este așa, atunci avem dovada cea mai evidentă și cea mai clară pe care credința o poate dori. Să verificăm.

147. Dacă scădem 1260 ani din 1799 ajungem la anul 539, când putem dovedi începutul puterii papale. Dar sistemul papal a fost un astfel de amestec de înșelăciune politică și preoțească, și a avut un început atât de neînsemnat și de treptat, de altfel ca și sfârșitul lui treptat, încât diferitele păreri, cu privire la începerea și sfârșitul lui, n-ar fi rezonabile și totodată posibile dacă n-am avea datele fixate de Dumnezeu în ceea ce privește ridicarea și căderea lui, și dacă n-am vedea cât de exacte și corecte sînt acestea. Papalitatea a pretins supremația în afacerile bisericii și în cele ale Statului și s-a amestecat în politică înainte de a fi recunoscută de poșrivnicii ei, întocmai cum a încercat să-și exercite autoritatea civilă și a proclamat pe șeful ei ca infailibil, de la perioada indicată de profeție ca fiind cea a căderii puterii ei și a începutului sfârșitului ei. Dar papalitatea nu a mai fost recunoscută de poporul italian din provincia Romagna după ce Revoluția franceză a rupt legăturile ignoranței și superstiției. Dacă papa mai domnea uneori, între două revoluții, ca guvernator nominal al statelor pontificale, el domnea numai în calitate de reprezentant al Austriei sau al Franței ale căror trupe, în schimb, îl protejau în funcțiunea sa.

148. Deoarece știm acum că cei 1260 de ani au început în anul 539, sîntem în stare a găsi ceea ce mai înainte nu puteam cunoaște. Însăși papiștii sînt înclinați să creadă că începutul puterii papale datează de la convertirea lui Constantin și de la așa zisa creștinizare a Imperiului Roman în anul 328, sau cu începere de la dăruirea statelor pontificale bisericii de

către Carol cel Mare în anul 800. Adevărul este însă că Constantin nu a recunoscut, în nici un chip, puterea civilă ca fiind un drept sau o posesiune a bisericii. Dimpotrivă, cu toate că favoriza creștinismul, mai degrabă biserica a fost cea care a făcut din împărat *conducătorul ei asociat*, astfel că acesta convoca conciliile și se amesteca în afacerile bisericii, pe când acestea nu-i era îngăduit să se amestece în afacerile civile. Data 539, dovedită prin măsura cronologică a celor 1260 de ani, e aproape la jumătatea drumului dintre această unire a bisericii cu Statul în anul 328 și anul 800, dată la care Carol cel Mare a recunoscut papalitatea ca puterea supremă, distribuitorul autorității civile și religioase.

149. De la domnia lui Constantin, episcopii Romei au ocupat o înaltă poziție în lume și ei n-au zăbovit să-și asume autoritatea asupra oricărei alte puteri - civile și religioase. Ei au pus pe episcopul din Roma ca autoritate sau șef al bisericii. Ei au pretins că, deoarece Petru și Pavel au trăit la Roma, aceasta trebuia să fie scaunul autorității apostolice; și de asemenea că, deoarece Roma a fost mult timp scaunul Cezarilor și al guvernării civile, ea ocupa astfel în mintea popoarelor un loc al autorității.

150. Aceste pretexte n-au fost însă admise fără lupte, spiritul de rivalitate era mare și episcopii altor orașe rîvneau deopotrivă la supremație pentru un motiv sau altul. Abia în anul 539 episcopul din Roma a fost recunoscut ca șef al bisericii de către împăratul Justinian I. Aceasta s-a întîmplat cu ocazia unei înverșunate discuții religioase, în care împăratul a fost de partea episcopului din Roma, recunoscînd pe fecioara Maria ca vrednică de închinare și disputînd cu

partizanii lui Eutyches și Nestoriu în privința naturilor distincte ce pretindeau a fi reunite în Domnul nostru Isus. Împăratul se temea că disputa va aduce dezbinarea bisericii și că aceasta va pricinui la rîndul ei împărțirea imperiului pe cînd el dorea dimpotrivă o unitate completă, biserica nominală și imperiul formînd deja un tot: "Creștinătatea". Dorind să aibă o oarecare autoritate, pentru a face să înceteze disputa și să spună poporului ceea ce trebuia și nu trebuia să creadă, și văzînd că episcopul din Roma era cel mai popular dintre cei ce rîvneau la întîietate (la papalitate sau la autoritate supremă) precum și unul din cei mai „ortodocși” -- ale cărui vederi în chestiunile ce erau de rezolvat se apropiau cel mai mult de ale sale -- el (împăratul) nu se mărgini numai să condamne prin documente doctrinele eutyhianismului și nestorianismului, ci se adresă episcopului din Roma ca la „șeful tuturor sfintelor biserici și al tuturor sfinților preoți ai lui Dumnezeu”, recunoscîndu-l ca papă și arătîndu-și dorința de a-l ajuta în represiunea ereziei și în stabilirea unității bisericii.

In legătură cu acest edict împăratul a trimis papei Ioan, patriarhul Romei, următoarea scrisoare:

151. „Maiestatea sa împăratul Justinian, victoriosul, smeritul, bogatul, celebrul, triumfătorul, augustul, către Ioan cel mai sfînt dintre episcopii și patriarhii înfloritorului oraș Roma.

152. Aducînd omagii Scaunului apostolic și Sanctității voastre (ceea ce a fost totdeauna dorința noastră) și preacinstind persoana Voastră binecuvîntată, cum se cuvine față de un părinte, ne grăbim să aducem la cunoștința Sanctității voastre tot ceea ce privește starea bisericilor, marea noastră dorință fiind totdeauna de a

păstra unitatea Scaunului vostru apostolic și stabilitatea sfintelor biserici ale lui Dumnezeu care se mențin neclintite. De aceea, am pus toată rîvna noastră pentru a supune Scaunului Sanctității voastre pe toți sfinții preoți din districtul de Răsărit. Și acum am considerat ca necesar să facem cunoscute Sanctității voastre lucrurile care sînt tăgăduite, așa cum sînt și cum au fost totdeauna păzite și mărturisite de către toți preoții după învățătura Scaunului vostru apostolic; căci nici o dispută nu va avea loc asupra nici unei chestiuni privind starea bisericilor fără ca Sanctitatea voastră, care este Capul tuturor sfintelor biserici, să aibă cunoștință despre aceasta. În toate lucrurile (cum am spus), sîntem doritori de a mări cinstea și autoritatea Scaunului vostru”.

153. Scrisoarea vorbește apoi de anumite păreri, numite eretice, care fuseseră cauza disputei; ea arată că, credința împăratului era în armonie cu cea a bisericii Romei și se termină cam în aceste cuvinte:

154. „Noi admitem patru concilii sfinte și anume: conciliul celor 318 sfinți părinți adunați la Nicea (conciliul din Nicea) și al celor 140 de sfinți părinți adunați în acest oraș regal (conciliul din Constantinopole); apoi al sfinților părinți care se adunară mai întîi la Efes (conciliul din Efes) și al celor ce se adunară în Calcedonia (conciliul din Calcedonia), cum învață și afirmă Scaunul vostru apostolic. Toți preoții, deci, care urmează doctrina Scaunului vostru apostolic, cred, mărturisesc și afirmă aceasta. Pentru acest motiv ne-am grăbit să aducem la cunoștința Sanctității voastre, prin preafericii episcopi Hypatius și Demetrius, ceea ce nu-i putea rămîne ascuns: că această doctrină a fost cu multă răutate tăgăduită de

cîțiva călugări jidoviți, care s-au luat după poveștile lui Nestoriu. Și rugăm stăruitor pe Sanctitatea voastră să ne încredințeze printr-o scrisoare că ea recunoaște pe toți cei ce mărturisesc după cum se cuvine ceea ce e rînduit și că condamnă erezia celor ce au îndrăznit să se lapede de adevărata credință, urmînd crezurile jidovești. Făcînd aceasta ea va cîștiga dragostea tuturor, autoritatea Scaunului ei va fi sporită; unitatea sfintelor biserici va fi păstrată, fiindcă toți sfinții episcopi vor învăța doctrina curată a Sanctității voastre cu privire la punctele mai sus amintite. Rugăm acum pe Sanctitatea voastră să ceară asupra noastră ocrotirea cerului''.

155. Papa Ioan a răspuns la această scrisoare la 24 Martie 534. El afirmă, într-adevăr, legitimitatea pretențiilor pontificale la autoritate, în vederea unității, și arată că se va folosi de această autoritate pentru a stîrpi ereziiile.

156. Cu același prilej, împăratul scria patriarhului din Constantinopole. Reproducem primul paragraf din această scrisoare:

157. „Către Epifan, preasfîntul și preafericitul episcop al acestui oraș regal și patriarh ecumenic: Dorim ca Sanctitatea voastră să cunoască tot ce se referă la starea bisericii, am socotit necesar a uza de aceste compendiuri eclesiastice pentru a învedera mișcarea ce s-a ivit în sînul ei, cu toate că sîntem încredințați că o cunoașteți deja. Fiind asigurați că anumite persoane străine de sfînta biserică catolică și apostolică au urmat erezia nelegiuitorilor Nestoriu și Eutiche, am promulgat un edict eclesiastic (ceea ce Sanctitatea voastră știe deopotrivă) prin care cenzurăm nebunia ereticilor. Totuși (ceea ce Sanctitatea voastră știe tot atît de bine) n-am schimbat nimic din această

poziție a bisericii care, prin favoarea lui Dumnezeu, a fost pînă aici apărată. În toate privințele, unitatea prea sfintelor biserici cu SANCTITATEA SA SUPREMA, PAPA VECHII ROME (cărui de asemeni i-am scris aceleași lucruri) a fost menținută. Noi nu vom îngădui să fie ascuns ceva SANCTITATII SALE, fiindcă el este Capul tuturor sfintelor biserici ale lui Dumnezeu; și tocmai pentru acest motiv s-a întîmplat că ori de cîte ori s-au ridicat în aceste locurieretici, ei au fost reprimați (literal tăiați ca crengile unui copac) prin înțelepciunea și dreptele hotărîri ale acestui venerabil Scaun”.

158. Aceste scrisori, din care n-am dat decît extrase, se găsesc în codul legilor civile -- Codicis lib. 1, tit. i. -- împreună cu edictul lui Justinian conținînd condamnarea ereticilor.

159. Această primă recunoaștere oficială a pretențiilor papalității a fost mărturisită într-un mod din ce în ce mai pronunțat de către Phoca și împărații care i-au urmară.

160. Dar cîtva timp încă, după ce a fost recunoscut ca guvernator, ca împărat sacerdotal, papa nu a avut nici un avantaj special înafară de titlul său; căci Justinian era departe de Roma, capitala lui fiind Constantinopole. Roma și Italia în general erau sub dominația Ostrogoților care nu recunoșteau pe episcopul din Roma ca suveran pontif, cei mai mulți făcînd parte din secta arienilor. Papalitatea nu a fost deci favorizată decît numai cu numele, prin recunoașterea împăratului, pînă la căderea monarhiei Ostrogoților; atunci exaltarea ei deveni un fapt împlinit. În adevăr, ca printr-un aranjament premeditat, împăratul a trimis deodată în Italia pe Belizar cu o armată (în anul 534).

Șase ani după ce împăratul a recunoscut pe papa, puterea Ostrogoților a fost învinsă; regele lor, Vitiges, și floarea oștirii sale au fost prinși și aduși împreună cu alte prăzi de război la picioarele lui Justinian. Aceasta s-a întâmplat în anul 539. Trebuie deci să recunoaștem că numai cu începere de la acest moment a fost *așezată* „urficiunea pustiirii”. Această dată marchează începuturile slabe ale papalității. Abia atunci micul „corn” extraordinar, specificat în profeție (Dan. 7:8,11,20-22), începu să se ridice deasupra fiarei romane. El a început să se formeze, să prindă rădăcină, cu două veacuri înainte și după două veacuri de la mica lui apariție „înfățișarea lui era mai mare decât cea a soților săi” -- celelalte coarne (autorități sau puteri din teritoriul vechiului imperiu) -- ochii și gura lui rostind lucruri trufașe, începu să se dezvolte; și el stăpînea peste celelalte coarne, pretinzînd acest drept în numele autorității divine.

161. Profetul spune că trei coarne vor fi smulse, sau dezrădăcinate, pentru a pregăti calea acestei puteri ciudate sau „corn”. Noi vedem într-adevăr că aceasta s-a împlinit. Constantin a zidit orașul Constantinopole și a făcut din el capitala sa; acest fapt, deși prielnic dezvoltării papalității în scaunul Cezarilor, a fost nefavorabil imperiului. În curînd s-a simțit necesitatea împărțirii imperiului; și începînd din acest moment Italia a fost cunoscută sub numele de „imperiul de Apus”, al cărui capitală a fost Ravena. Acesta a fost unul din „coarne”; el a căzut în anul 476 în mîinile Herulilor, un alt „corn” care s-a stabilit pe ruinele lui. Apoi a venit regatul Ostrogoților (iarăși un „corn”) care a răsturnat pe Heruli și s-a stabilit ca guvernator al Italiei în anul 489. Și, după cum am văzut, Justinian a

recunoscut supremația papală în timpul puterii acestui „corn”, al treilea, care a fost smuls, din ordinul său, pentru a face loc cornului papal. După cum de asemenea am văzut, era necesar ca el să fie dezrădăcinat, pentru ca papalitatea să se poată ridica la putere, atât politic cât și religios, pentru ca ea să devină un „corn” deosebit de toate celelalte. Pare probabil, într-adevăr, că papalitatea a favorizat în ascuns căderea acestor alte „coarne” sau puteri, sperînd prin aceasta să deschidă drum propriei sale ridicări, ceea ce în final s-a și întîmplat.

162. După căderea Ostrogoților, împăratul roman a fost recunoscut cîțva timp ca guvernator al Italiei și reprezentat prin exarhi. Capitala lor era Ravena și nu Roma, însă au venit aici pentru a-l recunoaște pe papa, așa cum am arătat, înseamnă că, începînd din anul 539, papalitatea a fost recunoscută ca principala autoritate în orașul Roma; și că începînd de atunci (de cînd a fost „stabilită”) a început să crească și să prospere ca „corn” sau *putere* între celelalte „coarne” sau puteri, reprezentînd puterea reunită oficială a Romei. Situația foarte tulbură prin care trecea Italia și Roma în special, slăbită prin jaful năvălitorilor ce veneau de la nord și prin grelele contribuții ce-i fuseseră impuse de ocupanți, a dus la ruperea încetul cu încetul de puterea imperială a Constantinopolului. În schimb, conducătorii bisericii care stăteau mereu în țară, care vorbeau limba poporului și participau la avantajele și pierderile lui, au fost acceptați cu dragă inimă, de acesta din urmă, ca sfătuitori, protectori și guvernatori ai cetății Romei și împrejurilor ei.

163. Fără îndoială, într-adevăr, scopul urmărit de Justinian prin recunoașterea pretențiilor episcopului

din Roma la supremație era în mare parte de a-și asigura colaborarea acestuia în războiul ce avea să-l ducă împotriva Ostrogoților pentru readucerea Italiei ca o parte din Imperiul Roman de Răsărit; căci influența papei și a bisericii fiind deja considerabile, a le avea de partea sa însemna jumătatea victoriei.

164. Este adevărat că Goții s-au răsvrătit împotriva imperiului și-au prădat orașul Roma, însă nu și-au stabilit autoritatea în el; singurul guvernământ al Romei fiind cel al bisericii. Lombarzii, care le-au urmat curînd după aceasta și care au stăpînit peste o mare parte a Italiei, răsturnînd chiar guvernământul imperiului de Răsărit, încredințat de Justinian exarhilor, au recunoscut autoritatea papală la Roma. Abia către sfîrșitul acestei stăpîniri, în veacul al optulea, au adus ei în mod serios atingere acestei autorități; iar istoria ne spune că papii au fost, unul după altul, adevărații guvernatori ai Romei, preinșii „succesori ai Cezarilor”--„Cezarii spirituali”, cu toate că au pretins *protecția* conducerii din Constantinopole atît timp cît ea le era de folos. Cînd, în sfîrșit, Lombarzii au dorit să se facă stăpîni ai Romei, papa a cerut ajutor regelui Franței pentru a *proteja* biserica (papalitatea) și pentru a conserva autoritatea multă vreme exercitată asupra a ceea ce papii numiau „patrimoniul Sfîntului Petru”, pretinzînd* că el fusese dăruit bisericii de către Constantin.

165. Regii Franței -- Pepin și Carol cel Mare -- au trimis, unul după altul, armatele lor pentru a *proteja* dominația papalității și i-au învins pe Lombarzi. Carol cel Mare a fost acela care, în anul 800, a oferit

*Că pretențiile acestora erau neîntemeiate, și bazate pe falsificări - "Decretele Falsificate" - este acum recunoscut chiar de către romano-catolici. Constantin nu a făcut un asemenea dar: papalitatea a crescut în putere și influență asupra Romei așa cum am descris noi aici.

papalității, după toate regulile, diferite state, cunoscute de atunci sub numele de „state pontificale”, despre care am vorbit deja. Ele au fost *adăugate* la orașul Roma și la împrejurimile lui pe care, în realitate, papalitatea le stăpînea deja din anul 539. Astfel, regatul sau „cornul” Lombard nu a stîmjenit cornul papal, nici nu i-a luat locul, cum au crezut unii, cu toate că uneori era aproape să-l ajungă. Istoricul englez Gibbon, zice despre acest atac al Lombarzilor împotriva Romei:

166. „Un exemplu de pocăință și de pietate vrednic de amintit a fost dat de către Lutiprand, regele Lombarzilor. Cuceritorul s-a oprit la poarta Vaticanului cînd auzi glasul lui Gregorie I, și-a retras trupele, a renunțat la cucerire, a vizitat respectuos biserica Sf. Petru și, după ce s-a spovedit și cuminecat, și-a adus spada și pumnalul, platoșa și mantaua, crucea de argint și coroana-i de aur și le-a așezat pe mormîntul apostolului. Însă, Astolf, succesorul său, s-a declarat din nou dușmanul împăratului și al papei. Roma a fost somată să recunoască pe Lombardul victorios ca suveran... Romanii au șovăi, au parlamentat și s-au plîns. Lombarzii amenințători au fost ținuți pe loc cu ajutorul armelor și prin negocieri iscusite, *pînă cînd papii* au cîștigat prietenia unui aliat răzibunător de dincolo de Alpi”.

167. Papa Ștefan III a vizitat Franța și a izbutit să obțină ajutorul necesar; și, zice Gibbon, s-a întors în Italia ca cuceritor, în fruntea unei oștiri de Franci condusă de regele Pepin în persoană. După o slabă rezistență, Lombarzii au obținut o pace rușinoasă și-au jurat să *restituie* posesiunile bisericii romane și să respecte pe Sanctitatea Sa.

168. Dar, îndată după plecarea francezilor, ei au asediat din nou Roma. Pontiful, dorind un nou ajutor, s-a adresat iarăși regelui francezilor. Pentru a ilustra ambiția și puterea la care rîvneau papii, cităm după Gibbon scrisoarea ce i-o trimise în numele Sf. Petru: „Apostolul garantează fiilor săi adoptivi, regelui, clerului și nobililor francezi, că, deși mort în trup, el este viu în spirit în vecii vecilor. Să ia aminte acum și să *asculte* la glasul întemeietorului și păzitorului bisericii romane; fecioara, îngerii, sfinții, martirii și toată oștirea cerurilor să stăruie cu același glas pentru această rugăciune, și să fie *îndatorați* față de ea; bogăția, victoria și paradisul vor încununa pioasa lor faptă (întreprindere), și *osînda veșnică* va fi pedeapsa neglijenței lor dacă îngăduie ca mormîntul, templul și poporul său să cadă în mâinile perfizilor Lombarzi”. Și Gibbon adaugă: „A doua expediție a lui Pepin nu a fost mai puțin rapidă și norocoasă decît prima; Sfîntul Petru a fost satisfăcut; Roma era din nou salvată”.

169. Deoarece acest început al dominației papale a fost obscur, fiind totuși important să fie limpede cunoscut, am considerat necesar a-l semnala aici, mai sus, într-un mod amănunțit. Ca dovadă concludentă că anul 539 a fost data indicată de profeți, cităm de asemenea această mărturie *coroborativă* a unui scriitor romano-catolic.

170. „După căderea Imperiului Roman de Apus, influența politică a papilor în Italia a devenit de o importanță din ce în ce mai mare, prin faptul că aceștia din urmă au trebuit să ia sub protecția lor această nefericită țară, și în special Roma și împrejurimile ei care erau supuse la schimbări repetate de stăpîni și expuse invaziilor de către cuceritorii sălbatici și brutali.

În timp ce urmașii Sf. Petru se interesau cu atîta rîvnă de fericirea locuitorilor Italiei, aceștia erau cu desăvîrșire neglijați de împărații romani din Răsărit, care pretindeau încă a governa țara. Chiar după ce Justinian I a recucerit o parte din Italia (în anul 539) și a prefăcut-o în provincie greacă, soarta locuitorilor n-a fost mai bună, căci împărații din Bizanț se pricepeau foarte bine să-i stoarcă pe supușii exarcatului din Ravena prin dări grele, dar fără să le poată da totuși protecția necesară.

171. Drept consecință a acestor condiții s-a întîmplat că împărații au pierdut orice *putere reală* și n-au rămas stăpîni cîrmuirii decît *numai cu numele*, în timp ce papii, în virtutea nevoilor momentului, și-au însușit în fapt *supremația asupra domeniului roman*. Acest rezultat spontan al unui mărinimos efort a fost recunoscut mai tîrziu ca o *achiziție legală* (de către Pepin și Carol cel Mare). Unii scriitori contemporani afirmă că Pepin e acela care a *restituit* scaunului apostolic teritoriul cucerit și că această donație sau *restituire* a fost confirmată în mod solemn de către fiul său, Carol cel Mare, care a pus capăt domniei Lombarzilor în Italia, în anul 774. *Pe această cale legitimă*, PUTEREA TEMPORALA ȘI SUVERANITATEA PAPIILOR au fost tratat stabilite grație providenței divine.

172. Aceste citate sînt scoase din „Istoria Bisericii catolice” de H. Brueck, vol. 1, pag. 250, 251. Cum această lucrare e recunoscută de romano-catolici și e folosită în colegiile și seminariile lor și aprobată de înalții demnitari ai papalității, mărturia ei cu privire la ridicarea *treptată* a papalității, precum și *momentul* cînd dezvoltarea ei a fost favorizată de împrejurări, este de o mare valoare. Ea dovedește că prăbușirea regatului

Ostrogoților în anul 539 a fost, după cum e clar arătat de măsura profetică (1260 ani), momentul exact cînd acest sistem de pustiire, mîrșav în ochii lui Dumnezeu, a fost „stabilit”.

173. În armonie cu însuși acest cuget și în aceste strădanii pentru a stabili clar faptul că autoritatea papală a început înainte de ziua lui Carol cel Mare, o altă lucrare catolică, în engleză, *Scaunul Sf. Petru*, zice în capitolul intitulat „Dezvoltarea puterii temporale” (pag. 173): „Roma numai cu numele era guvernată de un patrician ales de împăratul, în realitate însă și prin forța împrejurărilor papii deveniră supremii stăpîni ai orașului”. Pentru a dovedi această autoritate și această guvernare, scriitorul continuă citînd dovezi istorice despre puterea papilor și despre slăbiciunea guvernatorilor nominali. El vorbește de papa Gregorie cel Mare ca fiind o ilustrație a puterii ce-o posedau deja papii (în anul 590, abia după 50 ani de la „stabilirea” papalității); el zice:

174. „Îl găsim trimițînd-ul pe Leontius ca guvernator la Nepi în Etruria, poruncind locuitorilor să i se supună ca lui însuși. A mai denumit pe Constanțiu în postul important de guvernator al Neapolului. A scris apoi episcopilor în privința apărării și aprovizionării cetăților lor respective; și a trimis *ordine comandanților militari*... Într-un cuvînt, el a devenit guvernatorul real al Italiei și protectorul ei, astfel că e pe deplin adevărat cînd zice: „Cel ce ține locul meu ca păstor este serios ocupat de grijile exterioare, ceea ce face ca adesea să se întrebă dacă exercită funcțiunile unui păstor sau pe cele ale unui prinț temporal”.

175. Așa s-a dezvoltat puterea temporală în acest scurt spațiu de 50 de ani, de la începutul ei în anul 539.

Putem fi deci siguri că începutul și sfârșitul celor 1260 de ani, sau trei timpuri și jumătate a dominației papale, sînt clar arătate.

176. Daniel, care auzise limita impusă puterii urîciunii pentru a pustii Biserica și a zdrobi adevărul, puterea poporului lui Dumnezeu, a văzut că această limită nu va introduce încă Împărăția lui Mihail (Hristos) și înălțarea sfinților la putere, ci îi va elibera numai de asupritorul lor. Totuși, aceasta nu era încă ceea ce dorea el să înțeleagă.

177. „Și eu am auzit, dar n-am înțeles (încă); și am zis: Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri (sau ce se va întîmpla după aceste lucruri)? El a răspuns: Du-te, Daniele! (este fără folos pentru tine să încerci a înțelege aceste lucruri); Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite pînă la timpul sfârșitului”... „De la timpul cînd jertfa necurmată va fi desființată, și de cînd se va așeza urîciunea care pustiește (în anul 539), vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile (de ani). (Atunci) mulți vor fi curățiți (deosebiți), albiți și lămuriiți; cei răi vor face răul și nici unul din cei răi nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege (atunci). Fericit cine va aștepta și va ajunge pînă la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. (Mai literal: „Fericire (o stare prea fericită) aceluia care așteaptă liniștit pînă cînd vor ajunge la sfârșit cele 1335 de zile!). Iar tu, du-te, pînă va veni sfârșitul; tu te vei odihni, și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire (de răsplată), la sfârșitul zilelor”(Dan. 12:8-13).

178. *Cel ce studiază cu atenție* acest subiect va observa că aceste 1290 și 1335 de zile profetice -- ani literali -- au același punct de plecare ca și cei 1260 de ani ai puterii papale pentru nimicirea sfinților, adică

încep din momentul *stabilirii* urâciunii pustiirii, în anul 539. Când două evenimente, ce se petrec la epoci diferite, sînt menționate, cum sînt aici -- desființarea jertfei *necurmate* și stabilirea urâciunii -- trebuie să calculăm cu începere de la data cînd *amîndouă* sînt pe cale de realizare. Vom arăta în capitolul următor că „jertfa necurmată”, a fost desființată cîtiva ani înainte de *stabilirea* urâciunii în anul 539; și din cauza importanței acestui amănunt el fu numit astfel „urâciune”. Va trebui deci să calculăm (ceea ce vom și face) „stabilirea” urâciunii cu începere de la ultimul din aceste două evenimente.

179. Să observăm în continuare că aceste două date au fost anunțate ca răspuns la întrebarea lui Daniel, și anume, ce li se va întîmpla sfinților lui Dumnezeu după ce puterea lor (adevărul) nu va mai fi nimic de papalitate (adică după 1799) și înainte de stabilirea împărăției lui Mesia -- a lui Mihail. Răspunsul era în substanță că Daniel nu trebuia să spera a înțelege mai departe, dar că la treizeci de ani după începutul timpului sfîrșitului ($1260+30=1290$) o lucrare de curățire, de separare și de lămurire va începe în poporul sfînt; că în legătură cu această lucrare înțelepții din această clasă purificată, încercată și separată vor primi înțelegerea profețiilor; că cunoștința le va fi comunicată în așa fel încît cei nelegiuți și cei necurați nu o vor putea accepta. S-a arătat mai departe că adevărata *înțelegere* a vedeniei va fi departe de a fi completă și deplină; și de fapt, ea trebuia să fie încă lipsită de cîteva din principalele ei elemente timp de 45 de ani ($1290+45=1335$), sau 75 ani după începutul timpului sfîrșitului, în 1799 ($1260+75=1335$). Acest lucru este clar înfățișat în textul evreiesc prin veghetorii care au întrevăzut deja ceva,

care așteaptă cu răbdare și care au deodată (după ce au trecut cele „1335 de zile”) o vedere clară și completă a planurilor lui Dumnezeu, mult peste așteptarea lor -- „Fericit cine va ajunge la 1335 de zile!”

180. Socotind cu începere de la anul 539, cele 1290 de zile simbolice se termină în 1829 iar cele 1335 de zile la sfârșitul lui 1874. Cititorul să examineze cu băgare de seamă precizia cu care aceste date permit a descifra vedenia și toate profețiile referindu-se la timpul sfârșitului, la separarea, la purificarea și la lămurirea prin focul care trebuie să-i aducă pe copiii lui Dumnezeu în starea de spirit și de inimă umilită și încrezătoare necesară, pentru ca ei să poată primi și aprecia lucrarea lui Dumnezeu, după căile Sale și timpul Său.

181. O mișcare religioasă a ajuns la apogeu în anul 1844; cei ce făceau parte din această mișcare erau cunoscuți sub numele de „adventiști” („second-adventists”) pentru că ei așteptau a doua venire a Domnului la această dată, sau „milleriști”, pentru că promotorul și conducătorul acestei mișcări a fost William Miller. Mișcarea, care a început prin anul 1829, atrăsese deja înainte de 1844 atenția tuturor denominațiunilor creștine, în special în estul și centrul Statelor Unite unde produse o mare fierbere. Mult înainte de aceste evenimente, profesorul Bengel, din Tübingen, Germania, atrăsese atenția asupra profețiilor și venirii împărăției lui Mesia; iar vestitul misionar Wolff făcea același lucru în Asia. Însă centrul mișcării și al entuziasmului a fost totuși America, unde, mai mult decât oriunde, condițiile religioase, sociale și politice favorizau libertatea atât în studierea Bibliei cât și în alte domenii, exact în felul în care mișcarea de la

prima venire s-a mărginit la Iudeea, cu toate că toți israeliții credincioși, de pretutindeni, au auzit mai mult sau mai puțin vorbindu-se de ea (Fapte 2:5).

182. Toți știu că fratele Miller s-a înșelat înșelat în așteptarea sa. Domnul nu a venit în 1844 și pământul nu a fost mistuit de flăcări, cum a crezut și a propovăduit el. Aceasta a fost o mare dezamăgire pentru acest „popor sfânt”, care așteptase cu atîta încredere arătarea lui Hristos (Mihail) pentru a fi înălțat împreună cu El în putere și mărire. Dar, cu toate acestea, mișcarea a avut rezultatele așteptate: ea a deșteptat interesul asupra venirii Domnului și a aruncat, în același timp, disprețul asupra acestui subiect, din cauza așteptărilor greșite. Spunem rezultatele așteptate, deoarece este vădit faptul că aici a lucrat mîna lui Dumnezeu. Aceasta a fost nu numai o mișcare asemenea aceleia care a avut loc la prima venire, la nașterea lui Isus, atunci cînd magii au venit de la Răsărit și cînd tot „poporul era în așteptare (a lui Mesia)” (Mat. 2:1,2; Luca 3:15) -- ci și în ce privește timpul a fost o coincidență, ungerea lui Isus, la începutul misiunii ca Mesia avînd loc la treizeci de ani după nașterea sa. Această „mișcare Miller”, cum e numită în batjocură, a adus și binecuvîntări individuale „poporului sfînt” care a luat parte la ea: a făcut să se cerceteze Scripturile cu mai mare băgare de seamă și să se dea mai multă încredere Cuvîntului lui Dumnezeu decît tradițiilor omenești; a reîncălzit, hrănit și unit inimile copiilor lui Dumnezeu în afară de orice formă sectară, pentru că, deși cea mai mare parte dintre cei ce se interesau de ea au fost Bapțiști, totuși, se aflau într-însa din toate denomiinațiunile. Și numai după ce a luat sfîrșit s-au organizat și sau unit *unii* dintre ei

pentru a forma noi secte, lipsindu-se astfel de anumite binecuvântări ce au venit la timpul „secerișului”.

183. Cititorul a observat fără îndoială că noi nu sîntem de acord cu cea mai mare parte a interpretărilor și concluziilor lui Miller, cu privire la *scopul, felul și timpul* venirii Domnului nostru. Recunoaștem însă, că această mișcare a fost voită de Dumnezeu și că a avut drept scop importanta lucrare de separare, de curățire, de lămurire, într-un cuvînt de pregătire a unui popor care aștepta pe Domnul. Și nu numai că a făcut o lucrare de curățire și de mărturie la timpul cuvenit, ci, discreditarea pe care a aruncat-o asupra studiului profețiilor și a învățaturii cu privire la a doua venire a servit, de atunci, la încercarea celor consacrați, chiar și a celor care nu s-au împărtășit cu nimic din învățăturile și speranțele lui Miller. Simplul fapt de a vorbi de profeții, de venirea Domnului nostru și de Împărăția Milenară provoacă acum disprețul înțelepților acestei lumi, în special din partea membrilor bisericii nominale. Aceasta făcea parte, fără îndoială, din planurile lui Dumnezeu și trebuia să împlinească același scop ca trimiterea copilului Isus, pentru un timp, la Nazaret: „ca să se numească Nazaritean”, deși în realitate el se născu-se în onorabila cetate a Betleemului. În mod vizibil, acesta a fost un mijloc de a separa cu ajutorul adevărului pe „adevărații israeliți” de „pleava” neamului ales de Dumnezeu. Pleava a fost vînturată prin declarația că Isus era un Nazaritean; căci ei ziceau: „poate să iasă ceva bun din Nazaret?” Tot astfel, în zilele noastre unii întrebă cu dispreț: „Poate să iasă ceva bun din adventism?” Și resping fără socotință mărturia Domnului, a apostolilor și a profeților. Însă cei umili, cei sfinți, cei înțelepți în ochii lui

Dumnezeu, deși nebuni în ochii lumii, nu iau o asemenea atitudine.

184. „Mișcarea Miller” a fost ceva mai mult; ea a fost începutul înțelegerii *exacte* a vedeniilor lui Daniel și a avut loc la timpul convenit pentru a se adapta profeției. Interpretarea celor trei timpuri și jumătate (1260 ani), de către Miller, a fost de fapt aceeași pe care am dat-o noi, însă Miller a făcut greșeala de a nu da celor 1290 și 1335 de ani același punct de plecare. Dacă ar fi făcut așa ar fi fost de acord cu noi, însă el i-a așezat cu treizeci de ani mai devreme -- cam la 509 în loc de 539 -- astfel că cele 1335 de zile se termină în 1844 în loc de 1874.* Totuși, acesta a fost *începutul* unei înțelegeri exacte a profeției, pentru că în definitiv perioada de 1260 ani, pe care el o văzu limpede, era cheia, și predicarea acestui adevăr (chiar amestecat cu greșelile unor aplicații și concluzii false) a avut drept efect separarea și purificarea „multora” și aceasta chiar la timpul prezis de Domnul.

185. Neînțelegând modul, nici scopul reîntoarcerii Domnului, și așteptând o apariție subită și sfârșitul tuturor lucrurilor într-o singură zi, Miller presupunea că toate profețiile vor lua sfârșit în acel moment, de aceea se străduia să dovedească acest sfârșit comun. De aici eșecul său -- Dumnezeu nu luminase încă pe nimeni, căci timpul convenit pentru o mai mare lumină nu sosise încă.

186. Miller a fost un membru sincer și stimat al bisericii baptiste; și deoarece studia Scripturile cu o râvnă sinceră, profețiile au început a se deschide pentru el. Odată ce a fost pe deplin convins de

---

*Noi nu am putut procura scrierile lui Miller pentru a compara interpretările sale; am aflat numai datele la care aplica anii profetici.

exactitatea interpretărilor sale, a început să răspîndească felul său de a vedea printre pastori, mai întâi printre bapțiști, apoi printre toate clasele și denominațiunile. Deoarece lucrarea se lățea, el călătorea și predica Cuvîntul lui Dumnezeu cu mai mulți colaboratori. După memoriile sale, primul convertit dintre predicatorii bapțiști care a fost introdus a predica vederile sale în public a fost bătrînul Fuller, de la biserica din Poultney, Vermont. Intr-o scrisoare scrisă aproximativ la trei ani după aceea, Miller zice:

187. „Domnul răspîndește sămînța. Eu pot conta acum pe opt predicatori care, ca și mine, predică această învățătură. Mai bine de o sută de frați laici au adoptat felul meu de a vedea. Oricum ar fi, adevărul este puternic și el va birui”.

188. Vedem deci că lucrarea de separație a „mişcării Miller” a început la timpul prezis -- la sfîrșitul celor 1290 de zile, sau în 1829.

189. Acum, ce este cu cei ce au *așteptat* cu răbdare ca cele 1335 de zile să ajungă la capătul lor? Cine sînt ei?

190. Cîțiva copii ai lui Dumnezeu (poporul sfînt) au căutat și așteptat cu răbdare împărăția lui Mihail. Autorul „*Studiilor în Scripturi*” este din numărul acestora deși n-a făcut parte nici din „mişcarea Miller” nici din secta organizată mai tîrziu și care-și atribuie numele de „Biserica Adventistă”. Cu bucurie putem vorbi de fericirea simțită în toamna anului 1874 -- sfîrșitul celor 1335 de zile -- și de atunci înapoi, mulțumită descoperirii clare și minunate a Planului bunului nostru Tată ceresc.

191. Nu avem cuvinte pentru a exprima această fericire. Și dacă am putea-o descrie, numai cei ce au

fost împrăștiat în spirit de acest vin nou al Împărăției ar putea s-o aprecieze. E ceva ce se poate mai bine simți decât exprima. Numai de la sfârșitul acestor 1335 de zile profetice și simbolice a fost recunoscută *prezența* Domnului precum și faptul că noi trăim acum în timpul „secerișului” acestei vârste a evangheliei și în timpul stabilirii Împărăției lui Mihail (Hristos).

192. O, fericite și binecuvântate timpuri! O, minunată armonie, frumusețe, măreție a Planului divin, astfel cum s-a descoperit când cele 1335 de zile „ajunseră” la sfârșit! Și tocmai pentru a exprima, în măsura posibilului, această „fericire”, pentru a arăta „poporului sfânt” dezvoltarea treptată a Planului divin au fost publicate „*Studiile în Scripturi*”. Numai „poporul sfânt” va înțelege; aceasta i se acordă lui ca o favoare. „Nici unul din nelegiuți nu va înțelege”; și acei din poporul lui Dumnezeu care sînt legați de lume și care ca niște *smintiți* se duc la sfatul nelegiuților și se așează pe scaunul batjocoritorilor, nu vor înțelege și nu vor simți această fericire destinată numai celor „sfinți” și cu adevărat „înțelepți”, celor ce-și găsesc plăcerea în legea lui Dumnezeu și *cugetă* la ea (o studiază) ziua și noaptea (Ps. 1:1,2).

193. Mesajul privind Împărăția lui Mihail, care a fost încet-încet descoperit de la 1829, e înfățișat simbolic în Apocalipsa (10:2,8-10) ca o „cärticică” pe care „înțelepții poporului sfânt”, închipuiți prin Ioan, sînt invitați s-o mănince. Și experiența lui Ioan, așa cum se exprimă în versetul 10, este a tuturor celor ce primesc aceste adevăruri. Ele aduc o bucurie minunată: O, ce fericire! Inșă, efectele următoare sînt totdeauna mai mult sau mai puțin amestecate cu amărăciunea care provine din persecuții. Acestea sînt inșă probe

care curăță și lămuresc pe cei ce le suportă cu răbdare pînă la capăt, pentru ca ei să formeze mireasa lui Hristos; ei se pregătesc pentru nuntă și pentru glorificarea ce va avea loc la sfîrșitul „zilei de pregătire”.

194. Cu privire la dezamăgirea mișcării milleriste care, după cum am arătat, a fost totuși o binecuvîntare și începutul interpretării corecte a vedeniei, profetul Habacuc a primit poruncă să scrie un cuvînt de încurajare (cap. 2:2): „Scrie vedenia și sapă-o pe table (cărți), ca să se poată citi ușor... Dacă zăbovește, *așteapt-o* („O, fericit cine *așteaptă* pînă la 1335 de zile!”), căci va veni negreșit, și nu va întîrzia”. Această aparentă întîrziere, sau această amînare, nu a fost în realitate decît o eroare parțială a lui Miller, prevăzută și îngăduită de Domnul pentru a încerca pe „poporul său sfînt”.

195. Ca dovadă a consacrării, a studierii Bibliei și a credinței, ce au luat naștere prin această mișcare, vom cita cîteva extrase din ceea ce scria Miller celor ce, ca și el, erau dezamăgiți după 1844:

196. Scrisoarea lui Miller: „Mulțumim lui Dumnezeu pentru voi cînd aflăm că recenta și comuna noastră dezamăgire a produs în voi, ca și în noi, o adîncă umilință și a provocat o serioasă examinare a inimilor noastre. Dacă sîntem umiliți și întrucîva mîhniți de batjocorile unei generații stricate și nelegiuite, totuși nu sîntem nici speriați, nici abătuți. Oricare din voi, cînd sînteți întrebați de temeurile nădejzii voastre, să-și deschidă Biblia și să arate cu blîndețe și umilință celor ce vă întrebă, că nădejdea voastră este în descoperirea Marelui Dumnezeu și a Mîntuitorului nostru Isus Christos. Voi nu aveți trebuință, spre a vă dovedi credința, să faceți dare de

seamă despre misiunea voastră. Scriptura este crezul vostru... filozofia voastră este înțelepciunea care porcede de la Dumnezeu; legătura voastră este iubirea și tovarășia sfinților; conducătorul vostru este Spiritul Sfânt, iar profesorul vostru, Domnul Isus Hristos... Vă îndemnăm, prin iubirea și tovarășia sfinților, să țineți cu tărie nădejdea voastră. Ea e garantată de fiecare făgăduință a Cuvîntului lui Dumnezeu; ea vă este asigurată de două lucruri neclintite -- hotărîrea și jurămîntul lui Dumnezeu, în care este cu neputință ca el să mintă (Evr. 6:17,18). Ea este întărită și sigilată prin moartea, sîngele, învierea și viața lui Isus Hristos... Să nu aveți nici o teamă, fraților; Dumnezeu vă va învăța ce trebuie să spuneți; faceți ce vă poruncește El și de rezultate va purta El de grijă. Dumnezeu a zis: „Spune-le: Se apropie zilele, și toate vedeniile se vor împlini” (Ezec. 12:22,23)... Aceasta este pentru mine o dovadă că mîna lui Dumnezeu a condus toate lucrurile. Mii și mii au fost îndemnați să studieze Scripturile prin predicarea timpurilor profetice... Înțelepciunea lui Dumnezeu a trasat, în mare măsură, cărarea noastră în *vederea binelui ce-l va înfăptui la timpul convenit și după metoda Sa*”.

197. Parabola următoare a Domnului nostru a fost dată anume pentru a ilustra această perioadă de *așteptare*, perioadă care începe de la dezamăgirea din 1844 pînă la sfîrșitul celor „1335 de zile”.

Parabola cu cele zece fecioare

- (Mat. 25:1-12) -

198. Această parabolă începe prin cuvîntul „atunci”, arătînd prin aceasta că ea nu se aplica la timpul Domnului, ci la un moment oarecare în viitor. „*Atunci*

împărăția cerurilor (în starea ei embrionară -- reprezentată de unii sau de toți, membrii poporului sfânt, candidații la moștenirea împărăției) se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite și cinci înțelepte”.

199. Numărul nu are aici nici o însemnătate; el nu arată proporția între cele înțelepte și cele nechibzuite. Parabola arată o mișcare ce se manifestă la moștenitorii împărăției, care sînt în așteptarea Mirelui, mișcare în care apar două clase -- „fecioarele înțelepte” și „fecioarele nechibzuite”. Cuvîntul fecioară înseamnă neprihănită; astfel cele arătate în parabolă ca înțelepte și nechibzuite, reprezintă pe „poporul sfînt”. Intr-adevăr, niciunul din cei ce iubesc pe Mire, și doresc venirea Lui, nu pot să iubească păcatul, deși mulți dintre ei pot să fie „fecioare nechibzuite”.

200. Mișcarea, care progresează în prezent și care a început cu Miller, corespunde întocmai celei descrise de Domnul nostru în această parabolă. Deși începută de un baptist, ea nu a fost sectară; la ea s-au alăturat cei mai sinceri și cei mai credincioși din toate denomiinațiunile. Povestirile ce ni se dau despre fervoarea, despre zelul acestor oameni și femei, care au avut curajul și onestitatea să lucreze după convingerile lor, ne umple de admirație, deși nu putem fi de acord cu aceste convingeri. Fondurile veneau cu grămada pentru a se tipări tratate și reviste în diferite limbi și pentru a răspîndi mesajul în lumea întreagă. O deșteptare se produse în sînul tuturor denomiinațiilor; în cîteva congregațiuni, ale căror membri erau influențați de această învățătură, cei ce aveau bani îi aduceau și-i puneau pe o masă înaintea amvonului, unde erau

la îndemîna oricui care avea nevoie de ei. Sinceritatea și zelul credincioșilor erau, se pare, de așa fel în timpul acela, încît banii care fuseseră astfel jertfiți Domnului nu trebuiau să fie păziți, căci cei ce nu aveau nevoie de ei nu-i atingeau.

201. Parabola ne arată că toate fecioarele au candelile pregătite și că ele le dau lumină. Aceste candelile reprezintă Scripturile („Cuvîntul Tău este o candelă pentru picioarele mele”); o asemenea pregătire *generală* a candelilor -- studierea Scripturilor -- de către toate clasele de creștini, probabil nu avusese loc niciodată înainte. Untdelemnul reprezintă Spiritul Adevărului; acesta se găsea atunci în candelile tuturor, însă nu toți aveau spiritul în ei înșiși -- în „vase”.

202. Dezamăgirea de la 1844 e raportată pe scurt în parabolă, prin declarația că „mirele zăbovea” -- adică el părea că întîrzie pentru cei ce-l așteptau. Confuzia și întunericul, prin care toți au trecut, și numeroasele teorii false ce pătrunseseră în mintea cîtorva din cei ce fuseseră dezamăgiți, sînt arătate în parabolă prin aceste cuvinte: „Fiindcă mirele zăbovea, *au ațipit* toate și au adormit”. Da, și în întunericul și ațipirea lor multe din ele au plăsmuit visuri ciudate și lipsite de judecată.

203. Parabola arată o a doua mișcare asemănătoare și totuși diferită printre aceleași fecioare. Este vorba de aceeași clasă, însă nu neapărat de aceiași indivizi. După cum prima mișcare fusese rezultatul luminii revărsată asupra profețiilor privitoare la timpul venirii a doua a lui Mesia, ca Mirele Bisericii, tot astfel a fost și a doua mișcare. Însă, în prima candelile tuturor fecioarelor ardeau deopotrivă, cei ce așteptau pe Mirele formau un amestec din diferite clase, pe cînd, la a doua mișcare, deși toți se deșteaptă și se scoală, cei ce au

spiritul adevărului în inima lor, precum și cunoștința Bibliei -- o candelă pregătită -- ies pentru a merge în întîmpinarea Mirelui. Dezamăgirea primei mișcări era prezisă; era necesar a aștepta cele 1335 de zile; dar a doua mișcare nu a fost o dezamăgire; nu a mai fost necesar a aștepta, căci împlinirea a venit exact la încheierea celor 1335 de zile profetice -- în Octombrie 1874. Tocmai la încheierea celor 1335 de ani ai perioadei de „așteptare”, faptul *prezenței* Domnului nostru, astfel cum e arătată de profețiile menționate mai înainte, începu să fie recunoscut. Aceasta era în zorii dimineții vârstei celei noi, însă era „miezul nopții” în ceea ce privește profunda ațipire a fecioarelor; atunci s-a auzit strigătul (care răsună încă): „Iată Mirele!” nu: iată *vin*.⁴⁹ Mirele, ci iată, El a și venit. Noi trăim acum „în (*parousia*) prezența Fiului omului”; de aceea caracterul mișcării actuale a fost de atunci de a proclama *prezența* Domnului și lucrarea Împărăției ce se află acum în desfășurare.

204. Autorul acestui volum și colaboratorii săi au proclamat prezența Domnului, dovedind-o cu profețiile și cu planuri asemănătoare celor cuprinse în acest volum, pînă în toamna anului 1878, cînd am început publicația noastră lunară: „*Turnul de veghere și Vestitorul Prezenței lui Hristos*”. Prin binecuvîntarea Domnului, milioane de exemplare ale acestei publicații au răspîndit departe vestea că timpul s-a împlinit și că Împărăția lui Hristos este acum pe cale de stabilire, în timp ce împărățiile oamenilor și sistemele lor se prăbușesc și merg spre completa lor nimicire.

205. Parabola ne previne că, deși toate fecioarele își pregătesc candelarele, nu toate pot să vadă. Numai cele

⁴⁹Vechile manuscrise (Sinaitic și Vatican) nu conțin cuvîntul *vine*, ci spun „Iată mirele”.

care au untdelemn în vase (în ele înșile, care sînt consacrate pe deplin) pot primi lumina de la candelile lor și recunoaște faptele. Celelalte vor primi untdelemn și lumină cu timpul și vor fi în mare măsură binecuvîntate. Astfel deci, numai cele care sînt *umplute* cu untdelemn, cu spiritul adevărului, vor avea lumină la timpul convenit și vor obține marea binecuvîntare. Numai acestea intră la nuntă cu Mirele. Untdelemnul, sau spiritul de consacrare, și lumina ce rezultă din acesta nu pot fi transmise de la o fecioară la alta. Fiecare trebuie să fie plină ea însăși de Spirit; fiecare trebuie să aibă provizia sa de untdelemn (adevărul și spiritul lui de consacrare și de sfințenie) al cărui preț este foarte mare; (pe calea lăpădării de sine înțilnești batjocori și încercări aspre). Experiența din timpul strîmtorării celei mari va fi piața unde fecioarele nechibzuite își vor cumpăra untdelemnul. Însă, atunci va fi prea tîrziu pentru a lua parte la nunta Mielului ca membru al Miresei. Scripturile arată totuși, că aceste fecioare nu vor fi nimicite; după ce se vor fi căit de nechibzuința lor, ele vor fi vrednice *a servi* Domnului în templul său, ca vase „de mai mică cinste” (2Tim. 2:21).

206. Revenind la cuvintele îngerului către Daniel, citim în versetul 13: „Iar tu, du-te, pînă va veni sfîrșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire (pentru răsplata ta), la sfîrșitul zilelor” -- la sfîrșitul secerișului care începea atunci.

207. În expresia, „pînă va veni sfîrșitul”, cuvîntul „sfîrșit” trebuie considerat ca avînd o cu totul altă semnificație decît în expresia „timpul sfîrșitului”. „Secerișul este sfîrșitul veacului”; este, după cum am văzut, perioada de 40 ani, din toamna anului 1874 cînd se terminară cele 1335 de zile pînă în toamna anului

1914. (Părerea de mai târziu (1916) a pastorului Russell, autorul acestui volum, a fost că la sfârșitul celor 1335 de zile, adică în 1874, a fost momentul venirii a doua a Domnului nostru, iar secerișul nu s-a început decît cu trei ani și jumătate mai târziu, adică în 1878 și s-a sfîrșit în 1918; *nota ed.* - Această notă e luată din volumul românesc publicat în Turnul de Veghere și nu din textul englez). Daniel își va primi moștenirea, răsplata, în Împărăția lui Mihail (Hristos) împreună cu toți sfinții profeți, precum și cu sfinții din Vîrsta Evanghelică, la sfârșitul acestei perioade a „secerișului”. Sfinții din Vîrsta Evanghelică vor fi într-adevăr răsplătiți cei dintîi și vor primi cele mai înalte funcții în această împărăție (Evr. 11:40; Vedeți și „*Studii în Scripturi*”, Vol. 1, pag. 321).

CAPITOLUL IV

CURĂȚIREA SANCTUARULUI

(2300 de zile -- Dan. 8:10-16)

ADEVĂRATUL SANCTUAR - PÎNGĂRIREA - BAZA SAU TEMELIA - CUM ANUME "LEPĂDAT" - EVIDENȚE ALE ACESTUI FAPT CITATE DIN SCRIERILE ROMANO-CATOLICILOR - CURĂȚIREA NU SE VA ÎNFĂPTUI PÎNĂ LA 2300 ANI DUPĂ VIZIUNE - CUM ȘI UNDE A ÎNCEPUT, ȘI CARE ESTE TIMPUL POTRIVIT COMPLETĂRII - "VASELE DE AUR", ADEVĂRURILE, TREBUIE REPUSE LA LOC

208. In capitolele anterioare am văzut că „cornul cel mic”, trufaș și ciudat, din Daniel 7:8,11,20-26, „Omul păcatului” din 2Tes. 2:3 și „urîciunea pustiirii”, prezisă de Domnul nostru în Matei 24:15, sînt unul și același lucru; de asemenea, am văzut că în Daniel 8:9,10, 23-25 se vorbește despre același corn al puterii papale. Dat fiind spațiul restrîns de care dispunem și scopul pe care-l urmărim, credem că am dovedit suficient

adevărurile importante privind: dezvoltarea papalității, caracterul său, zdrobirea puterii sale prigonitoare și nimicirea ei completă și finală, care aparține încă viitorului.

209. Dorim acum să examinăm o altă profeție, care arată clar falsa doctrină, unică și deosebită, eroarea fundamentală care a făcut pe Domnul să lepede cu desăvârșire acest sistem ca fiind „urîciunea pustiirii”. Profeția ce urmează s-o cercetăm arată mai departe timpul cînd adevărata Biserică, clasa celor consacrați -- Sanctuarul -- va fi curățit de mînjiturile dezgustătoare introduse de papalitate.

210. În timp ce capitolul precedent ne-a arătat zilele așteptării și curățirea acestei clase de sfinți -- Sanctuarul -- această profeție fixează data cînd această clasă va fi cu totul eliberată de necurățiile și rătăcirile papale, etc., și cînd „vasele de aur” (adevărurile prețioase) vor începe să fie restituite.

211. Citim din Daniel 8:10-26: „S-a înălțat (cornul papal) pînă la oștirea cerurilor (a stăpînit peste întreaga biserică); a aruncat la pămînt o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare. S-a înălțat pînă la Căpetenia oștirii (și-a însușit cinstea și mărirea și și-a aplicat sieși profețiile și titlurile care nu aparțineau decît lui Isus Hristos, adevăratul Prinț sau Cap al Bisericii), i-a smuls jertfa necurmată (a lui Hristos) și i-a surpat locul locașului său cel sfînt. Și oastea (poporul) împreună cu jertfa necurmată s-a dat celui nelegiuit, care a aruncat la pămînt adevărul; a încercat multe și a izbutit. Atunci am auzit un sfînt vorbind; și un alt sfînt a întrebat pe cel ce vorbea: „În cît timp se va împlini viziunea despre desființarea jertfei necurmate și despre urîciunea pustiirii, ca să dea să fie călcat în picioare

sfântul lăcaș și oștirea? Și el mi-a zis: Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți, apoi sfântul locaș (Sanctuarul) va fi curățit.

213. *Pe când eu, Daniel, aveam viziunea aceasta și căutam s-o pricep, iată, înaintea mea stătea cineva care avea înfățișarea unui om. Și am auzit un glas de om între malurile râului Ulai, care a strigat și a zis: „Gabriel, fă-l să înțeleagă viziunea!”. El a venit atunci lângă locul unde eram; și, la apropierea lui, m-am înspăimîntat și am căzut cu fața la pământ; El mi-a zis: „Înțelege, fiul omului, căci viziunea privește timpul sfârșitului!”. Pe când îmi vorbea el, am căzut cu fața la pământ, leșinat. El m-a atins și m-a așezat iarăși în picioare, în locul în care mă aflam. Apoi mi-a zis: „Iată, îți arăt ce se va întâmpla la sfârșitul mîniei; căci sfârșitul va fi la un timp hotărît”.*

214. *„Berbecul pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sînt împărații Mediei și Persiei. Țapul păros însă este împărăția Greciei și cornul cel mare dintre ochii lui este cel dintîi împărat. Cele patru coarne care au crescut în locul acestui corn frînt sînt patru împărății care se vor ridica din poporul acesta, dar nu cu puterea lui. La sfârșitul stăpînirii lor, când răzvrătiții vor fi umplut măsura (comparați cu Gen. 15:16), să va ridica un împărat (papalitatea) cu fața arogantă lor (fără rușine) și priceput la intrigi. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși (papalitatea s-a întărit pe sine servindu-se de puterea diferitelor națiuni din Europa); el va face pustiiri de necrezut, va prospera, va acționa, va nimici (sau corupe) pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Prin inteligența lui va face să prospere înșelăciunea în mîna lui; se va înălța în inima lui; și în prosperitatea lui va strica (corupe); și se va ridica (ca antichrist) împotriva*

Domnului domnilor, dar va fi zdrobit, fără mîină de om. Iar viziunea (acea parte a viziunii) cu serile și diminețile, despre care ți s-a spus (că vor fi 2300 de zile pînă la curățire), este adevărată. Tu pecetluiește viziunea aceasta, căci este cu privire la niște timpuri îndepărtate''.

215. Nu vrem să intrăm într-o explicare amănunțită a simbolurilor berbecului, țapului, coarnelor, etc., menționate în aceste versuri și în cele anterioare considerînd că acestea sînt clarificate deja. Am văzut deja că Roma - înfățișată în capitolul 7 din Daniel ca o fiară deosebită cu propriile ei coarne, și în capitolul 11 ca picioarele și fluierile picioarelor chipului -- este înfățișată aici (cap. 8) ca unul din coarnele „țapului” grec, care, după ce s-a întins spre miazăzi și spre răsărit, ca Roma civilă sau imperială, a suferit o schimbare devenind Roma papală, care „s-a mărit chiar pînă la oștirea cerurilor”, ceea ce vrea să arate că (Dan. 8:8) ea a devenit un imperiu sau o putere eclesiastică mai presus de oștire sau popor. Iar această metodă de a vorbi despre Imperiul Roman, ca despre un vlăstar sau ramură a uneia din părțile imperiului grecesc e cuprinsă în profetia istorică a capitolului 11.

216. Se presupune în general că jertfa necurmată amintită aici nu este alta decît jertfele zilnice sau arderile de tot continue ale iudeilor la Ierusalim. Și, după cum am spus deja, desființarea acestui sacrificiu continuu se pune pe seama lui Antioh Epiphane (sau Ilustrul). Inșă profetia nu ține seama de templul tipic sau de sanctuarul și sacrificiul tipic, și nu tratează aici decît despre sanctuarul simbolizat de acestea, adică Templul lui Dumnezeu, Biserica creștină (2 Cor. 6:16), și despre arderea de tot simbolizată atunci, sacrificiul de laudă al lui Hristos, adus odată pentru toți și pentru

totdeauna -- un sacrificiu *continuu* și totdeauna eficace pentru păcatele lumii întregi (Evr. 10:10-12).

217. Sacrificiul continuu al lui Hristos nu a fost de-a dreptul anulat sau desființat de papalitate, ci a fost dat la o parte datorită unei false doctrine învățată de aceasta -- doctrina liturghiei sau jertfa liturghiei -- care a sfârșit prin a pune cu totul la o parte meritele sacrificiului lui Hristos ca sacrificiu *necurmat* și totdeauna eficace.

218. In general, protestanții nu înțeleg de loc acest așa-zis sacrament. Ei presupun că e vorba numai de un mod deosebit de a serba cina cea din urmă a Domnului, adoptat de romano-catolici. Alții cred că este vorba de un fel de rugăciune specială. Dar aceste idei sînt cu totul greșite. După doctrina romano-catolică a liturghiei, moartea lui Hristos a șters păcatul original sau adamic, însă ea nu e aplicabilă la greșelile, slăbiciunile sau scăderile (lipsurile) noastre zilnice; ea nu e o *jertfă continuă*, folositoare pentru toate păcatele noastre, totdeauna îndestulătoare și eficace pentru a acoperi ca cu o haină pe păcătosul care se căiește și să-i permită a intra în legătură cu Dumnezeu. Pentru aceste păcate s-a instituit jertfa liturghiei, privită de pașiști ca o continuare a jertfei de pe Calvar. Ei pretind că ori de cîte ori se aduce jertfa liturghiei, înseamnă o nouă jertfă a lui Isus Hristos, consumată în favoarea persoanelor pentru a căror păcate preotul slujește și o aplică mintal.

219. Hristos jertfit astfel este mai întîi „creat” din nou, din pîine și vin, de către preotul slujitor, pîine și vin obișnuit care, așezate pe altar, sînt schimbate prin anumite cuvinte sacramentale, zic ei, în trupul și sîngele adevărat al lui Hristos. Aceste două substanțe

nu mai sînt atunci pîine și vin, deși își păstrează mai departe această înfățișare. Schimbarea aceasta se numește *transsubstanțiere* -- schimbare de substanță. Cele cinci cuvinte magice latinești, care operează această pretinsă schimbare a pîinii și vinului în trup și sînge adevărat, sînt: „*Hoc est autem corpus meum*”. Ei pretind mai departe că orice preot poate crea astfel din nou pe Hristos în trup pentru ca să fie jertfit din nou. Și după ce Hristos e astfel creat, sună un clopoțel, apoi preotul și poporul îngenunchează, închinîndu-se și aducînd laudă și mărire pîinii și vinului pe care le recunosc acum ca fiind adevăratul Hristos. După aceasta, pîinea (trupul adevărat al lui Hristos, acoperit simțurilor trupești zice el) se frînge. Hristos este astfel dat morții sau jertfit *din nou*, și aceasta de mai multe ori pentru pacatele speciale cerute să fie șterse prin acest mijloc.

220. Pentru a susține această teorie absurdă și pentru a-i da o aparență logică, conciliile romano-catolice au publicat numeroase și lungi decrete și explicații, iar înțelepții(?) lor au scris mii de volume în acest scop. Acestea învață că dacă se varsă o picătură de „sînge” (vin), el trebuie adunat cu mare grijă și ars, iar cenușa așezată în loc sfînt; asemenea și pîinea („trupul lui Hristos”) din care nici o fărîmă nu trebuie să se piardă. Se iau toate precauțiile necesare pentru ca nu cumva să cadă vre-o muscă în acest „sînge” (vin) sau vre-un șoarece sau cîine să ia o fărîmă din acest „trup” (pîine) frînt. Doctorul Dens, unul din teologii lor savanți, spune că dacă un șoarece sau un cîine ar mîncă materiile sacramentale, el nu le-ar mîncă ca sacrameente. Aceasta însă nu dovedește că *corpul lui Hristos încetează a exista* în materiile mîncate de un animal. Catehismul catolic din America expune astfel

această doctrină:

221. Intrebare: Ce este sfânta eucaristie?

222. Răspuns: Este un sacrament care conține *trupul și sângele*, sufletul și *divinitatea* lui Isus Hristos sub formă și înfățișare de pâine și de vin.

223. Intrebare: Nu e pâine și vin ceea ce se pune pe altar pentru slujba liturghiei?

224. Răspuns: Da, e pâine și vin pînă în clipa cînd preotul rostește cuvintele sacramentale în timpul liturghiei.

225. Intrebare: Ce se produce prin aceste cuvinte?

226. Răspuns: Pâinea devine *trupul* lui Isus Hristos, iar vinul *sângele* său.

227. Intrebare: Cum se numește această schimbare?

228. Răspuns: Se numește *Transsubstanțiere*, adică schimbarea unei *substanțe* într-alta.

229. Intrebare: Ce este liturghia?

230. Răspuns: Liturghia este jertfa perpetuă („zilnică” sau „continuă”) a legii celei noi în care Hristos Domnul nostru se oferă pe sine însuși Tatălui său ceresc, prin mîinile preotului, într-un mod neînsîngerat, sub înfățișarea pâinii și vinului, așa cum s-a oferit odată pe cruce într-un mod însîngerat.

231. Intrebare: Ce deosebire este între jertfa liturghiei și cea de pe cruce?

232. Răspuns: Jertfa liturghiei este aceeași (același soi sau fel de) jertfă ca cea de pe cruce; singura deosebire constă în modul de a o aduce.

233. Intrebare: Care sînt efectele liturghiei ca jertfă de ispășire (satisfacere)?

234. Răspuns: Prin liturghie primim îndurarea dumnezeiască mai întîi, darul de mîhnire și de pocăință pentru iertarea păcatelor și, al doilea, iertarea

pedepselor temporale meritate pentru păcate.

235. Întrebare: Cui se aplică roadele (beneficiile) liturghiei?

236. Răspuns: Roadele de ordin general se aplică bisericii întregi, viii și morții; roadele speciale se aplică mai întâi și în principal preotului care celebrează liturghia, apoi celor pentru care o oferă îndeosebi și în sfârșit celor ce iau parte la liturghie ca închinători.

237. Același catehism zice: „Cel ce jertfește este un preot; lucrul perceptibil care este jertfit se numește victimă; locul unde ea e jertfită se numește altar. Preotul, victima, altarul și jertfa sînt patru lucruri nedespărțite, fiecare depinzînd de celălalt”.

238. Intr-o nouă explicare a ceremoniei, catehismul spune despre preot:

239. „Atunci rostește cuvintele misterioase ale sfințirii, se închină, își îndoiaie genunchii, apoi ridică Trupul și Sîngele sfințit deasupra capului său. Cînd sună clopoțelul poporul se închină în genunchi și-și bate pieptul în semn de pocăință pentru păcatele sale. Preotul roagă pe Dumnezeu să primească, în mila sa, jertfa”.

240. Adăugăm la aceste mărturii o scurtă citație din canoanele conciliului din Trient:

241. Canon 3: „Dacă cineva zice că liturghia este numai un serviciu de laudă și de mulțumire sau o simplă comemorare a jertfei de pe cruce, și nu (în ea însăși) o jertfă de ispășire (adică o jertfă care prin ea însăși dă satisfacție pentru păcate), sau că numai cel ce o primește trage folos din ea și că ea nu trebuie adusă pentru cei vii și cei morți, pentru păcate, pedepse, mulțumiri și alte trebuințe, acela să fie blestemat (acela care tăgăduiește astfel puterea acestui sacrificiu)!”

242. Vedem astfel clar că papalitatea a înlocuit sac-

rificiul de pe Calvar adus odată pentru totdeauna, care este veșnic, complet și nu trebuie niciodată repetat, cu un sacrificiu fals sau prefăcut. Astfel papalitatea a sustras operei lui Hristos întreg meritul ei, acela de a fi socotită pe bună dreptate ca „sacrificiul necurmat” pentru păcate, înlocuind-o cu o înșelăciune a preoților ei. Nu e nevoie să ne extindem aici asupra motivelor pentru care papalitatea tăgăduiește și dă la o parte adevărata jertfă necurmată, înlocuind-o cu „urficiunea”, liturghia; pentru că cei mai mulți dintre cititorii noștri știu că această doctrină, potrivit căreia preotul oferă în liturghie o jertfă pentru iertarea păcatelor, este fundamentul diferitelor culte și fapte ale bisericii Romei, născocite pentru a stoarce bani de la popor pentru ca să-și satisfacă luxul și toate poftele nesăbuite. „Deslegările de păcate”, „indulgențele”, privilegiile, favorurile, dispensele și alte pretinse imunități pentru viața prezentă, pentru viața viitoare, pentru vii sau pentru morți, sînt întemeiate pe această doctrină blasfemiatoare a liturghiei, doctrina fundamentală a apostaziei. Numai în virtutea puterii și autorității pe care liturghia o conferă preoților sînt sprijinite de popor și celealte pretențiuni nelegiuite ale lor, ca cele de a poseda și exercita diferite prerogative care aparțin numai și numai lui Hristos.

243. Ca o dovadă privind caracterul fundamental al acestei rătăcirii, să notăm că Reformațiunea care a început în Germania și în Elveția printr-un protest contra traficului cu indulgențe, a ajuns curînd să se ridice cu tărie împotriva transsubstanțierii -- jertfa liturghiei. Piatra unghiulară a Reformațiunii consta în proclamarea iertării păcatelor numai prin Hristos și nu prin indulgențe, spovedanii și liturghii. Și, de fapt,

chestiunea liturghiei a rămas baza și rațiunea de a fi aproape a tuturor persecuțiilor Romei. Episcopul Tilotson a făcut această observație: „Transsubstanțiațiunea (jertfa liturghiei) a fost dogma cea mai arzătoare a bisericii din Roma; și oricât de absurdă și nerațională ar fi ea, pentru tăgăduirea acestui articol de credință se poate să fi fost omorâți mai mulți creștini de câți au fost uciși pentru tăgăduirea tuturor celorlalte”.

244. Roma pretinde, firește, că liturghia (cuminecătura) a fost instituită de Hristos și apostoli; totuși prima mențiune pe care am aflat-o despre ea datează de la conciliul din Constantinopole, din 381. Cu toate că profeția nu arată în mod deosebit data introducerii acestei rătăcirii sau pîngării, ea arată însă că prin această rătăcire gravă papalitatea va deveni „uriciunea pustiirii” înainte de a fi „așezată” în putere, ceea ce a avut loc, după cum am văzut, în anul 539.

245. Profeția declară: „Și s-a desființat jertfa necurmată a sa (a lui Hristos)”, apoi adaugă, „și locul (temeiul) sanctaurului său s-a aruncat la pămînt”. Temeiul sau *adevărul fundamental* pe care se clădește clasa adevăraților consacrați, sau Sanctuarul, este că Domnul nostru Isus, sacrificîndu-se pe sine însuși, a răscumpărat întreaga omenire și că El vrea să mîntuiască în chip desăvîrșit pe toți care vin la Dumnezeu prin El, fără nici-un mijlocitor, fără preot, episcop sau papă, fără nici-un sacrificiu -- oricare alt sacrificiu fiind o uriciune în ochii lui Dumnezeu, pentru că el implică insuficiența răscumpărării marelui sacrificiu ispășitor a lui Hristos (Evr. 7:25; 10:14; Dan. 8:10,11).

246. Această doctrină a *răscumpărării* e baza Sanctuarului sau a Templului sfînt -- biserica consacrată. Și

cînd această „jertfă necurmată” a fost înlăturată, anulată sau desființată prin liturghie, atunci au venit nenorocirile prezise de profet. Oastea (creștinii nominali) s-a abandonat rătăcirii și s-a lăsat cu ușurință condusă de sistemul fals care se proslăvea pe sine (în persoana papei, capul său), pînă acolo că se numea prințul sau conducătorul oștirii. „A aruncat la pămînt adevărul” și odată cu el pe cei din oștire care țineau cu tărie la adevăr, care erau lumini strălucitoare sau propovăduitori, și cari nu voră să meargă împreună cu el pe calea fărădelegii. Și, după cum am văzut în capitolele anterioare, el a prosperat de minune în lucrările sale (Dan. 8:12).

247. Fîind astfel dat la o parte însuși fundamentul adevăratei credințe creștine, este oare de mirare că marea apostazie a căzut într-o prăpastie de nelegiuire ca aceea în care o vedem astăzi? O rătăcire a urmat celeilalte pînă cînd nu au mai rămas decît forme exterioare de adevăr și evlavie, iar urîciunea pustiirii s-a așezat în Templul lui Dumnezeu, a pîngărit Sanctuarul și oștirea și a înălțat pe conducătorul ei ca vicar sau reprezentant al lui Hristos.

248. Din mijlocul acestor scene, care arată succesul urîciunii pustiirii, Daniel i-a auzit pe sfinți întrebînd: „În cît timp se va împlini viziunea despre desființarea jertfei necurmate, și despre urîciunea pustiirii, ca să dea să fie călcat în picioare sfîntul locaș și oștirea?” (Dan. 8:13). De cînd s-a înființat urîciunea, totdeauna au existat sfinți care au recunoscut, cu mai multă sau mai puțină claritate, caracterul și întinăciunea ei și care, doritori să știe, au strigat către Dumnezeu: Pînă cînd, o Doamne, va fi adevărul tăvălit în noroi și rătăcire? Pînă cînd vor prospera fărădelegea și urîciunile? Pînă

cînd se va îmbăta antihrist „de sîngele sfinților și de sîngele martorilor lui Isus” și va îmbata și amăgi popoarele prin succesul său fenomenal? (Apoc. 17:2,6; 14:8; 18:3). La întrebarea lor, a lui Daniel și a noastră, Dumnezeu a dat un răspuns înai înainte, prin trimisul său. Cu toate că cuvintele acestui răspuns n-au putut fi înțelese înainte de „timpul sfîrșitului”, totuși stabilirea limitelor timpului i-a dat lui Daniel, ca și altora, asigurarea că Dumnezeu conducea în întregime situația și că, astfel, nimic nu se poate întîmpla care să nu conclueze în folosul binelui. Acest răspuns nu arată începutul lucrării de curățire, ci o perioadă în decursul căreia ea va fi în oarecare măsură terminată. El spune astfel:

*„Pînă vor trece două mii trei sute de seri și dimineți,
atunci sanctuarul va fi curățit”*

(Dan. 8:14).

249. Examinînd acest interval de timp, cel ce studiază Cuvîntul e izbit numaidecît de faptul că aici nu poate fi vorba de zile în înțeles literal, pentru că 2300 de zile fac mai puțin ca 8 ani, iar profeția cuprinde întreaga perioadă a pîngăririi Sanctuarului în timpul căreia adevărul a fost călcat la pămînt. E prezis mai departe că aceste 2300 de zile se vor termina la un anumit moment din perioada numită „timpul sfîrșitului”; Gabriel a zis: „Ia aminte, fiul omului, căci viziunea este pentru *timpul sfîrșitului* ... Iată, eu te voi face să cunoști ceea ce se va întîmpla în mînia cea mai din urmă; căci țintește la timpul hotărît al sfîrșitului”.

250. În explicarea sa, Gabriel cuprinde întreaga viziune, explică în parte diferitele simboluri ale ei și termină cu asigurarea că cele 2300 de zile sînt măsura

exactă a ei (a viziunii).

251. Daniel, care se gîdea în special la Israel și la împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu făcute părinților săi, a înțeles prea bine că ceea ce auzise el nu se putea întîmpla în 2300 de zile literale, mai cu seamă după ce Gabriel îi spusese: „Tu, deci, sigilează viziunea, că se va împlini după multe zile” (Dan. 8:26). Cu toate că nu știa ce lungime va avea fiecare zi simbolică, și nu înțelegea că Israelul trupesc era simbolul Israelului spiritual, inima lui era adînc mîhnită la gîndul că atîtea rele trebuiau să vină peste poporul lui Dumnezeu. Citim: „Și eu Daniel am leșinat și am fost bolnav cîteva zile”. „Și eram uimit de viziune și nu era cine să o priceapă (să o explice)” (Dan. 8:27). A fost spre fericirea lui Daniel și a tuturor fiilor lui Dumnezeu, din timpul acela și pînă la timpul sfîrșitului, că înspăimîntătoarea semnificație a acestei viziuni a puterii papale, a persecuțiilor ei și a suferințelor credincioșilor, n-a fost descoperită înainte mai clar. Milostivul nostru Tată cerească vrea să încerce pe poporul său în cuptorul suferințelor și al persecuțiilor pentru a-și pregăti un popor pentru gloria promisă, „veșnică și negrăit de strălucită”, însă El se poartă cu noi după principiul: „Ajunge zilei răutatea ei” (Mat. 6:34).

252. Daniel, care se interesa mai mult de Israel decît de „berbecule” persan sau de „țapul” grec, știa din profeția lui Ieremia că cei șaptezeci de ani de captivitate în Babilon erau o pedeapsă asupra lui Israel din pricina păcatelor lui, și el socotea că, potrivit viziunii, trebuiau să vină persecuții (în loc de mărire și glorie cum așteptase el), și că aceasta indica pe poporul lui Israel și mînia lui Dumnezeu; de aceea el s-a rugat fierbinte pentru iertarea păcatelor lui Israel și împlinirea

făgăduințelor făcute părinților lui. Aceasta se spune în puține cuvinte în Daniel 9:2-19. Daniel nu vedea scopul planului divin cum îl vedem noi astăzi; totuși zelul său și credința sa în aceste făgăduințe au fost plăcute lui Dumnezeu care, din cauza aceasta, i-a descoperit ceva mai mult cu privire la această viziune – o mai mare desfășurare în ceea ce privea îndeosebi pe Israelul trupesc. Daniel presupunea că sfârșitul celor șaptezeci de ani de pustiire a pământului lui Israel, pe când poporul său era în Babilon, se va prelungi sau va continua încă multe zile (2300). Dumnezeu îl făcu să-și recunoască greșeala, trimițând pe Gabriel pentru a-l informa că robia va lua sfârșit la împlinirea celor 70 de ani și că Ierusalimul și templul vor fi reclădite, într-un timp de tulburări, etc.

253. În timp ce Daniel se ruga cu privire la viziunea celor 2300 de zile pe care n-o înțelegea, deoarece el credea că ea înseamnă o prelungire a celor 70 de ani de robie în Babilon, Gabriel a fost trimis la el pentru a-i explica mai bine viziunea neînțeleasă. Citim în Daniel 9:21-27:

254. „El m-a învățat, a vorbit cu mine și mi-a zis: „Daniele, am venit acum să-ți luminez mintea. Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvîntul (o declarație mai completă a planului lui Dumnezeu) și eu vin să ți-l vestesc, căci tu ești preaiubit. Fii atent dar la cuvîntul acesta (aceste detalii mai amănunțite) și înțelege viziunea! (celor 2300 de zile): Șaptezeci de săptămîni (70x7=490) au fost hotărîte (s-au pus la o parte, s-au fixat) asupra poporului tău (Israel) și asupra cetății tale celei sfinte (Ierusalimul)...”, etc.*

255. Punctul care trebuie în special remarcat aici

---

*Pentru o examinare a acestei profeții consultați vol. 2, cap. III.

este că cele 490 de zile fac parte din cele 2300 de zile. Dar ceea ce interesa în mod deosebit pe Daniel, fiind un răspuns la rugăciunea sa, este partea în legătură cu reîntorcerea lui Israel din Babilon (vezi versetele 12,16-18). Împlinirea celor 70 de săptămîni sau 490 de zile ajută, deci, nu numai să ne arate cînd încep cele 2300 de zile, dar și ce fel de timp (literal sau simbolic) reprezintă aceste zile (vezi 1Pet. 1:11.) Ceva mai mult, împlinirea acestei profeții, despre „70 de săptămîni”, servea spre a sigila pe Daniel ca adevărat profet, precum și toate profețiile lui, îndeosebi „viziunea” celor 2300 de zile. Astfel a fost prezis că aceste 70 de săptămîni trebuiau, între altele, să servească la sigilarea viziunii și a profetului.

256. Așa deci, recunoscînd că cele 70 de săptămîni simbolice sau 490 de zile s-au împlinit în ani și că ele formează prima parte a celor 2300 de zile, și sigilul lui Dumnezeu sau semnul de aprobare pentru viziunea întregă, să începem a măsura cu începere de la această perioadă și să vedem unde se termină perioada întregă. Scăzînd din 2300 cei 490 de ani, împliniți la întîia venire a Domnului, mai rămîn 1810 zile sau ani. Și acești 1810 ani (zile profetice sau simbolice) sînt prin urmare măsura de timp între sfîrșitul celor 70 de săptămîni și momentul cînd clasa Sanctuarului va fi curățită de diferitele mînjituri ale papalității -- urîciunea pustiirii care a întinat Templul lui Dumnezeu timp de atîtea veacuri.

257. După cum am arătat, moartea lui Mesia a avut loc în primăvara anului 33 d. H. și această dată a fost prima jumătate a săptămînii a 70-a, iar ultima jumătate se termină cu 3 ani și jumătate mai tîrziu -- în toamna anului 36. De aceea toamna anului 1846 (1810 ani din

toamna anului 36) marchează sfârșitul viziunii celor 2300 de zile și data la care Sanctuarul trebuia să fie curățit.

258. Această profecie fiind împlinită, ar trebui să ne așteptăm în acest caz, ca și în cazul altor profeții deja împlinite, să găsim în paginile istoriei faptele care dovedesc clar împlinirea ei. Cu toate că istoricii n-au crezut totdeauna în Biblie, nici în Dumnezeuzeul Bibliei care le era necunoscut, totuși Dumnezeu călăuzea lucrarea lor; astfel, ori de câte ori se împlinea o profecie, faptele erau trecute incontestabil în istorie și totdeauna de o autoritate vrednică de încredere. Așa a fost cazul cu purificarea (curățirea) Sanctuarului. Știm că o mare Reformațiune a început în veacul al 16-lea deoarece toți istoricii moderni au vorbit despre ea; scriitorii catolici o numesc răzvrătirea cea mare. Și de la acest moment se poate socoti începutul curățirii Sanctuarului. Să nu uităm că Sanctuarul a fost mînjit prin introducerea diferitelor erori (rătăcirii) cu relele lor tendințe corelative, îndeosebi prin introducerea *jertfei liturghiei* și, ca rezultat al acestei rătăcirii, *oștirea* (mulțimile din biserica nominală) a fost cufundată în cea mai adîncă degradare. Punctul culminant al tuturor acestor grozăvenii a fost vînzarea „indulgențelor” care a provocat, într-o mare măsură, mișcarea Reformațiunii. Clasa *Sanctuarului* fusese și ea mînjită într-o anumită măsură; ea a împărtășit eroarea, însă consecințele teribile ce au urmat din aceasta i-a deschis ochii. De aceea, aflăm că punctul principal dobîndit prin marea Reformațiune a fost îndreptățirea prin credință în „jertfa necurmată” a lui Hristos, care nu are nevoie de a fi repetată -- în opoziție cu doctrina iertării acordată prin mărturisirea păcatelor și jertfele liturghiilor aduse

pe altarele pîngărite ale lui antihrist.

259. Reformațiunea a început bine, căci era bazată pe adevăratul fundament -- îndreptățirea (curățirea) prin credință în „jertfa necurmată”. Să observăm, totuși, că profeția nu arată pentru timpul acela purificarea oștirii, ci numai a sanctuarului. Mulțimea nu a fost purificată: ea a rămas mai departe în rătăcire, și aceasta pînă în zilele noastre. Cît despre consacrații care formau Sanctuarul, ei s-au lepădat de eroare și au suferit pentru cauza adevărului, uneori chiar pînă la moarte.

260. Dar aceasta n-a fost decît începutul procesului de purificare; căci această clasă, deșteptată atunci, a descoperit curînd că erorile s-au înmulțit în cursul secolelor puterii și prosperității papale.

261. Luther, spiritul conducător al Reformațiunii, nu s-a oprit la a releva o eroare, ci s-a străduit să respingă multe altele și, la 31 octombrie 1517, el a afișat la porțile bisericii din Wittenberg 95 de teze, care erau tot atîtea combateri ale învățăturilor papale; a 27-a era o tăgăduire formală a pretinsei nemuriri a sufletului. Deoarece aceste acuzații au fost denunțate ca eretice de către papa Leon X, Luther, în răspunsul său (1520), a denunțat în termeni energici doctrina transsubstanțierii, a nemuririi sufletului și pretenția papei de a fi „împăratul lumii, regele cerurilor și Dumnezeu pe pămînt”, și s-a referit la ele ca fiind „monstruoase concepții altoite pe grămada de gunoi a decretelor romane”.

262 Dar vai! opera de „curățire”, atît de nobil și curajos începută, era prea radicală pentru a fi populară. Luther și ceilalți reformatori s-au lăsat influențați de prietenii și admiratorii lor, care au sfîrșit prin a mărgini

acțiunea lor, silindu-i oarecum să se supună cerințelor guvernamentale. Acești prieteni au triumfat asupra lor prin „lingușiri”, ei le-au făgăduit ajutor și succes dacă se învoiesc să se conducă după înțelepciunea acestei lumi (vezi Daniel 11:34,35). Numeroși prinți germani au devenit admiratori înflăcărați ai curajoșilor reformatori care au îndrăznit să atace sistemul înaintea căruia tremuraseră regii timp de veacuri; ei au oferit reformatorilor ajutorul lor și aceștia din urmă au considerat că acest ajutor era necesar pentru succesul mișcării. În schimbul sprijinului lor, prinții au primit din partea reformatorilor recunoașterea drepturilor lor(?) regale.

263. Să ne amintim de asemenea că mișcarea reformei a fost o revoltă nu numai împotriva tiraniei politice ci și împotriva tiraniei religioase. Și aceste două laturi ale reformei aveau o oarecare afinitate și ele s-au asociat, într-o anumită măsură, în opera lor. Cu privire la această eră a Reformațiunii, profesorul Fisher* spune:

264. În Elveția, „Sforțările lui Zwingli, ca reformator al bisericii, erau îmbibate de un zel patriotic pentru primenirea politică și morală a Elveției”.

265. Iar cu privire la Calvin și la guvernul din Geneva - „Revoluția civilă a fost urmată de o revoluție bisericească. Protestantismul a fost instituit în mod legal (în 1535). Calvin a devenit legislatorul virtual al cetății. Acesta a fost un stat eclesiastic (teocratic)”.

266. În Scandinavia - „În țările scandinave puterea monarhiei a fost ridicată grație reformațiunii”.

267. În Danemarca - „Noua doctrină (protestantismul) s-a răspândit deasemenea și a fost

adoptată de 'nobilimea care jinduia după posesiunile bisericii romano-catolice'.

268. In Suedia - „A avut loc o mare revoluție politică, care a provocat și o revoluție religioasă”.

269. In Germania - „Primejdia îndreptată împotriva prinților protestanți i-a determinat să formeze, pentru apărarea lor mutuală, Liga de la Smalcald (1546). S-a recunoscut că era cu neputință a executa măsurile de represiune împotriva Lutheranilor”; de aceea „La dieta din Augsburg din 1555, a fost încheiată *pacea religioasă*. Fiecărui principe i s-a îngăduit să aleagă între religia catolică și confesiunea din Augsburg (religia protestantă); iar religia principelui trebuia să fie cea a țării peste care domnea, ceea ce înseamna că fiecare guvern trebuia să aleagă crezul supușilor săi.

270. Dacă luăm în considerare împrejurările politice de atunci și faptul că înșiși conducătorii reformei abia începeau să recunoască unele rătăcirii morale și doctrinale ale papalității, suntem nevoiți mai degrabă să admirăm vertiginoasele progrese ale acestor apostoli ai adevărului înspre dreptate decât să-i condamnăm aspru pentru că nu au făcut o curățire mai completă. Când bisericile protestante s-au unit cu puterea de stat, progresele și reformele s-au oprit numaidecât. Au fost curînd formulate crezuri noi care, deși mai conforme cu adevărul decât decretul Romei, nu erau mai puțin opuse înaintării cunoștinței -- legături mai puțin rigide, însă legături ca și acelea.

271. Astfel, uniunea între biserică și stat, care pricinuisese sub papalitate o atît de mare pagubă adevărului, a fost cursa de care s-a servit adversarul pentru a împiedica „curățirea sanctuarului”, atît de nobil începută. Reformațiunea și curățirea au încetat

pentru cîva timp; în loc de a progresa în curățire, reformatorii s-au silit să se reorganizeze, să revizuiască și să lustruiască mai multe din vechile dogme ale papalității pe care înainte le osîndiseră cu atîta zel. Acesta e mijlocul de care s-a servit Satan pentru a-i determina pe reformatori să cadă în păcatul „curviei” (unirea bisericii cu statul) pe care ei îl osîndiseră în biserica Romei. Rana de moarte a papalității a fost pentru moment vindecată (Apoc. 13:3).

272. „Curățirea”, astfel începută și astfel întreruptă, trebuia totuși să-și reia cursul și să continue, căci la sfîrșitul celor 2300 de zile, Sanctuarul trebuia să fie curățit. Și așa s-a și întîmplat. Întoarcerea la Biblie, ca singura autoritate în materie de credință, prin care începuse reforma, a aruncat o sămîntă îmbelșugată, care a încolțit încetul cu încetul și a adus succesiv noi reforme, în pofida strădaniilor principalilor reformatori de a-i opri dezvoltarea. Fără să țină seama de învățăturile Bibliei, aceștia din urmă statorniciră confesiuni de credință, pe care nimeni nu le putea părăsi fără să-și atragă asupra-le epitetul de „eretic”.

273. Aruncînd o privire înapoi, asupra drumului parcurs de Biserică de la Luther pînă astăzi, putem vedea că reforma sau curățirea a progresat totuși pas cu pas. Dar se remarcă mereu aceleași tendințe, căci îndată ce un reformator își îndeplinea opera de curățire, el se oprea, se alătura elementelor inerte și pasive ce formau majoritatea și se împotriva prin aceasta oricărei alte reforme sau curățiri. Astfel, Biserica anglicană, după ce a înlăturat unele doctrine și obiceiuri grosolane ale bisericii Romei, a pretins, și pretinde încă, a fi singura biserică adevărată; ea declară

că episcopii ei au succesiunea apostolică și că ei trebuie, prin urmare, să aibă conducerea supremă a moștenirii lui Dumnezeu. Această „fiică” a Romei, părăsindu-și „mama”, a apucat mâna întinsă ce i-o oferea Anglia și a făcut din suveranul imperiului capul ei. Ca și în cazul fiicei luterane, în cazul acesta a avut loc o reformă în direcția cea bună -- o curățire parțială. Calvin, Knox și alții au descoperit că preștiința lui Dumnezeu cu privire la evenimente fusese pierdută din vedere, îngropată sub necurățiile papalității; ei au respins ideea că succesul planurilor lui Dumnezeu depindea de strădaniile oamenilor greșelnici și învățăturile lor au servit să arate Bisericii că soarta ei nu depindea nicidecum de sprijinul statului, care-și asigura succesul prin arme trupești. Acești oameni, să nu uităm, au făcut o lucrare vrednică de laudă, care a dat mult mai bune roade de cum s-a putut presupune. Cu toate acestea, orbiți de alte rătăcirii deplorabile, ei au fost determinați să apere falsa doctrină a chinurilor veșnice pentru toți care nu sînt aleși pentru ceruri. Doctrinile lor au fost cunoscute în curînd sub numele de „presbiterianism”. În afară de declarația lor, despre neschimbarea hotărîrilor divine, ei au contribuit numai cu puțin la adevărata reformă sau curățire; se poate chiar spune că, după exemplul celorlalte secte, surorile lui, presbiterianismul mai mult a stingherit-o.

274. Wesley și colaboratorii săi neliniștiți de puțină viață creștină și formalismul din epoca lor, consecință firească a unirii bisericii cu statul, au încercat să reacționeze, arătînd necesitatea unei sfințenii individuale prin credința personală în Hristos și legătură intimă cu El; ei au învățat că faptul de a fi născut sub un guvernămînt așa zis creștin și de a fi fost

recunoscut de la naștere ca membru al acestei organizații religioase și politice nu avea nimic comun cu adevăratul creștinism. Acest mod de a vedea era minunat și a ajutat la opera de „curățire”; dar în loc de a merge înainte, către perfecțiune în simplitatea bisericii primitive, Wesley conchise curînd că purificarea și reformele erau împlinite și procedă, împreună cu alții, la organizarea metodismului, la încercuirea în crezuri, în forme și rînduieli, care au împiedicat progresul spre curățire. Unitarismul și universalismul, deși cuprindeau la fel erori, au încercat de asemenea să îndeapărteze erorile corupătoare; ele au avut probabil succese și însuccese ca și alții.

275. Bapțiștii reprezintă un alt efort pentru curățirea sanctuarului; ei au respins greșeala introdusă de papalitate, privitoare la botez, declarînd că stropirea cu apă a unui copil care nu știe încă să creadă nu are nimic comun cu botezul credincioșilor, nici cu învățăturile lui Hristos. Cu toate acestea, înafară de această învățătură corectă, a unei forme exterioare sau simbol, ei n-au făcut decît puțin progres; iar acum ei sînt în numărul celor ce se opun unei curățiri mai mari a sanctuarului.

276. O încercare de reformă mai recentă, cunoscută sub numele de „Biserica Creștină” sau „discipolii” a fost organizată în 1827 de Alexander Campbell. Reformele pe care le-au adus „discipolii”, în timpul organizării lor, au fost îndeosebi simplitatea apostolică în administrația bisericii, Biblia ca singurul crez, egalitatea tuturor membrilor lui Hristos, avînd un singur Cap, pe Învățătorul. Aceasta comporta, firește, desființarea titlurilor eclesiastice ca reverend, profesor sau doctor în teologie și altele care erau în contradicere cu spiritul lui Hristos și al adevăratului creștinism:

„Căci unul este Invățătorul vostru, iar voi sînteți toți frați” (Mat. 23:8.). Scopul urmărit și curățirea realizată au fost un lucru bun; căci el a dat roade bune în inimile unora ce se aflau în toate confesiunile, iar aceasta le-a adus cîteva libertăți. Aici s-au oprit reformele „discipolilor”. Ei pretind că nu au alt crez decît Biblia, însă ei s-au învățat pe loc fără să facă alt progres în adevăr. Și, cu toate că susțin că s-au eliberat de dogmele și de legăturile tradițiilor omenești, ei nu se folosesc de această libertate; în realitate spiritul lor este înrobît și ei nu pot crește în cunoștință și în har. Ei nu erau legați prin nici-un crez scris; totuși respectul lor pentru tradiții omenești și distincții onorifice, ca și mulțumirea de sine, i-au oprit foarte repede și au adormit în loc să continue opera de curățire a sanctuarului, dînd înapoi chiar din starea în care se aflau.

277. Dacă n-am menționat decît pe unii din reformatori și numai cîteva mișcări reformiste, nu trebuie să se înțeleagă că am respinge sau am nesocoti pe celelalte. Departe de noi așa ceva. Reforma a fost generală și toți creștinii adevărați și zeloși au avut partea lor în opera de *curățire*. Marea dificultate derivă din faptul că, plini de prejudecăți provenind din educația lor inițială și intimidăți de pretențiile îndrăznețe și trufașe ale unor confesiuni, numai puțini au fost capabili să deosebească enormitatea rătăcirilor ce existau încă și, prin urmare, necesitatea de a continua curățirea. Marele nostru adversar, Satan, a știut să profite de această stare de lucruri; el a pus în lanțuri pe sfinți și a paralizat astfel opera de curățire.

278. O altă reformă, în unele privințe cea mai completă dintre toate, a început la puțin timp după cea

menționată pe scurt în capitolul precedent; William Miller, din Massachusetts, aparținând sectei baptiste, a fost instrumentul întrebuițat pentru a o inaugura. El a atras atenția creștinilor asupra faptului că Biblia descoperă perioade cronologice ale planurilor lui Dumnezeu, precum și orînduirea acestor planuri. El a studiat aceste perioade indicate de profeti și a văzut că, la timpul hotărît, adevărații înțelepți vor înțelege aceste lucruri și s-a străduit atunci din toate puterile ca să facă parte din această clasă de creștini. A cecetat și a aflat din Scripturi lucruri de un înalt interes, care fuseseră pierdute din vedere, îngropate sub tradițiile Romei. El a văzut îndeosebi că a doua venire a Domnului nostru are ca scop să acorde credincioșilor binecuvîntarea divină, *viața* -- prima venire avîndu-l pe acela de a răscumpăra lumea; de fapt răscumpărarea și restatornicirea fiind două părți ale singurului și aceluiasi plan de mîntuire.

279. O inimă onestă și sinceră, care a aflat noutăți atît de bune, nu putea să aibă o dorință mai arzătoare decît aceea de a le răspîndi mai departe. Aceasta a făcut și Miller. Descoperirea acestor adevăruri a făcut să se înlătore unele greșeli; astfel s-a făcut o curățire în toți aceia care erau sub influența lui. S-a recunoscut că, deoarece a doua venire a Domnului nostru are loc pentru a-și „întemeia” Împărăția și a-și înălța Biserica, era evident că pretențiile bisericilor asociate cu împărățiile pămîntești (multe zicînd că sînt împărăția lui Dumnezeu și că, prin urmare, au dreptul să stăpînească asupra lumii) nu sînt decît presupuneri lăudăroase, căci dacă Împărăția lui Hristos n-a fost încă „întemeiată”, atunci cele ce sînt acum „întemeiate” au fost desigur întemeiate de „prințul acestei lumi”

(Satan); ele lucrează deci în bună parte la realizarea planurilor lui, deși fără să-și dea seama despre aceasta.

280. Propovăduirea lui Miller a dus la lepădarea unei alte rătăcirii, învățătura nemuririi naturale a omului (a sufletului). Mult timp a biruit ideea că omul este o ființă nemuritoare, și anume că odată creat el nu mai poate să moară și că moartea nu e decât o iluzie; că omul numai în aparență moare, dar în realitate el nu moare, ci își schimbă doar forma și începe o altă etapă (fază) în „evoluție”. Miller a fost și el de această părere înainte, dar învățăturile pe care le-a recunoscut, și asupra cărora astrase luarea aminte, îndeosebi cea a venirii Domnului și a învierii morților, i-a arătat în curînd, în mod limpede, această gravă eroare; gravă și groaznică într-adevăr, deoarece ea tăgăduiește învierea prin aceea că, dacă nimeni nu este în realitate mort, atunci a doua venire a Domnului și învierea morților nu mai sînt necesare. Lăsăm examinarea acestei chestiuni pentru un alt volum în care vom arăta că nemurirea și viața veșnică sînt favoruri care nu se pot dobîndi decât prin Hristos, și că ele nu sînt nici făgăduite nici dăruite celui nelegiuit. Teoria catolică a purgatorului ca și doctrina protestantă, mai înspăimîntătoare încă, a unei osînde veșnice într-un loc de chinuri fără sfîrșit, sînt întemeiate pe cea a nemuririi sufletului. Ele ascund acest raționament: Dacă omul trebuie să trăiască în veci (și dacă el e nemuritor, nici Dumnezeu nu-l poate nimici), el va trăi fie într-o fericire veșnică, fie într-o mizerie veșnică; și fiindcă omul, cînd moare, se reîntoarce la starea lui de viață veșnică, majoritatea oamenilor încep atunci o veșnicie de chinuri, pentru că în puținii ani ai vieții prezente ei n-au putut dobîndi cunoștința despre calea ce trebuie

să urmeze sau pentru că, dacă au dobândit-o, ei au fost neputincioși a o pune în practică din cauza slăbiciunilor lor înnăscute (moștenite).

281. Această mare rădăcină a atîtor rătăcirii a început să fie smulsă și lepădată prin predica despre a doua venire a lui Hristos și despre învierea ce-i va urma. Multe persoane inteligente și drept cugetătoare s-au întrebat atunci pentru ce Domnul nostru ar învia morții, dacă ei sînt deja în cer sau în iad și dacă soarta lor este iremediabil precetluită pentru totdeauna. Ele s-au mirat cum se face că morții sînt numiți morți dacă ei în realitate trăiesc? Ele s-au întrebat atunci: pentru ce Domnul nostru și apostolii nu spun nimic cu privire la acești morți „vii”, și pentru ce au declarat tocmai dimpotrivă că învierea este singura speranță a omului și că dacă nu ar fi o înviere din morți, toți ar fi „pierduți” (1Cor. 15:13-18). Cercetînd astfel, aceste persoane au înțeles în cele din urmă cuvintele Domnului ce făgăduiau o înviere la „toți cei ce sînt în morminte”; ele au înțeles că morții nu sînt vii, ci moartea este opusul vieții. Ele au aflat că Scripturile erau în opoziție directă cu tradițiile obișnuite din zilele noastre, care provin de la papalitate.

282. Rădăcina erorii fiind smulsă, diferitele ramuri pe care le avea ea atunci s-au uscat încetul cu încetul. S-a văzut în curînd că pedeapsa celui rău nu este o viață veșnică (în chinuri), ci tocmai contrariul, și că Biblia învață că viața veșnică este răsplata celor drepti în timp ce moartea, suprimarea vieții, este pedeapsa rezervată celor care păcătuiesc cu voia (Rom. 6:23; Ezec. 18:4,20).

283. Apoi a început să se înțeleagă că prin blestemul morții, provenit din neascultarea lui Adam,

omenirea întregă era condamnată la moarte, la suprimarea vieții. Vălul s-a ridicat din ce în ce mai mult lăsînd să se vadă scopul morții Răscumpărătorului nostru și valoarea ei ca plata sancțiunii asupra rasei, pentru ca ea să poată avea o înviere, o restaurare la viață și la drepturile ei. Cînd s-a văzut că Isus, care nu a păcătuit, a fost tratat ca un om blestemat și că, substituindu-se de bună voie umanității, El a fost făcut blestem pentru noi, tratat ca un păcătos pentru noi și că El *a murit*, Cel Drept, pentru cei nedreți, adîncă semnificație a *răscumpărării* a fost înțeleasă (Is. 53:5,8,12; 1Pet. 3:18; Gal. 3:13).

284. Astfel, marele sistem, care a adus toate aceste rătăcirii și care a înlăturat la început jertfa necurmată, a fost dat la o parte; sanctuarul fiind astfel descotorosit de rătăcirii, sau curățit, s-a văzut valoarea „jertfei necurmate” a lui Isus în toată frumusețea și puterea ei.

285. Cînd spunem că sanctuarul a fost curățit de această murdărie, trebuie să ne amintim că, în Scripturi, o parte din Biserică reprezintă foarte adesea Biserica întreagă. O turmă, un mic număr, a fost eliberată de mînjitura acestei rătăcirii; și Dumnezeu a adăugat zilnic la acest mic număr pe cei ce se puneau cu totul sub conducerea sa și se lăsau să fie învățați de El.

286. În previziunile sale, Miller a fost departe de a fi exact; el crezuse că, curățirea sanctuarului va fi o curățire a pămîntului, printr-un foc literal care-l va mistui. Neîmplinirea prezicerilor sale a fost o dureroasă încercare pentru cei care, după învățăturile sale, așteptau pe Domnul să vină din cer, ca împlinire a rugăciunii: „Vie împărăția Ta”. Dar, deși dezamăgiți de „întîrzierea” Mirelui, ei au fost în mare măsură

binecuvântați. Experiențele pe care le-au dobândit, cercetînd Scripturile, le-au fost prețioase și au învățat să pună Cuvîntul lui Dumnezeu mai presus de tradițiile oamenilor. Ei s-au eliberat de servitutea convențiilor omenesti, existente în diferitele denominațiuni din care făceau parte, pentru că ei s-au separat de compania lor, pentru a asculta de propriile convingeri asupra reîntoarcerii Domnului. Și credincioșia față de convingeri îți aduce totdeauna unele binecuvîntări; întocmai ca și Pavel în drumul spre Damasc, îl întîlnim pe Domnul pe cale.

287. Iată pentru ce unele din aceste persoane au făcut mai mult progres în opera de curățire sau de reformă decît cele care le-au precedat. Așadar, în anul 1846, la sfîrșitul celor 2300 de zile, aflăm un grup de creștini neorganizați care nu numai că erau de acord cu „discipolii” în ceea ce privește simplitatea organizării bisericii, înlăturarea oricărui crez în afară de Biblie și desființarea tuturor titlurilor pentru preoții lor, dar și cu „bapțiștii”, cu privire la forma exterioară a botezului, și cu Luther în denunțarea sistemului papal ca „omul păcatului” și a bisericii degenerate ca mama desfrînărilor cu lumea; ei învățau o pietate vie, o încredere simplă și sinceră într-un Dumnezeu atotputernic și o credință absolută în hotărîrile Sale nestrămutate. Ceva mai mult, că Hristos este Domnul tuturor și că El participă acum la natura divină. Ei au părăsit firește învățătura absurdă și nescripturală* a trinității (sfintei treimi - că Iehova este propriul său Fiu și că Domnul nostru Isus este propriul său Tată). Ei au început să vadă că viața veșnică și nemurirea nu sînt în posesiunea noastră

*Aceste subiecte sunt pe deplin analizate în vol. V al STUDIILOR ÎN SCRIPTURI, toate scripturile cu privire la ele sunt examinate în amănunțime și găsite ca fiind într-o armonie absolută.

acum, dar că ele vor fi acordate ca un dar al lui Dumnezeu, prin Hristos, la înviere.

288. Chiar în acel an, în 1846, a luat ființă „*Alianța Evanghelică*”, o organizație a sectelor protestante. Acest nou sistem s-a împotrivit noilor vederi (cele ale sanctuarului curățit), proclamînd credința în nemurirea sufletului și adăugînd acest articol de credință la crezul ei. Acest act marchează limpede separarea ce a intervenit în acel moment între o mică turmă de adevărați copii ai lui Dumnezeu - sanctuarul curățit al Domnului, sanctuarul adevărului - și restul creștinătății. Din 1846 alți umili și credincioși copii ai lui Dumnezeu au venit, încetul cu încetul, să se alăture la această clasă a sanctuarului curățit. În schimb, cei ce au pierdut spiritul umilinței și iubirea adevărului au fost eliminați. Pentru a-și menține locul în sanctuarul curățit, creștinul trebuie să susțină o serioasă luptă, o probă de curaj și de credință pe care numai *un mic număr* pare a fi în stare să o suporte, căci trebuie să sufere împotrivirea organizată a marilor sisteme religioase. Majoritatea urmează cursul predecesorilor lor, caută să devină respectați în fața lumii. Devenind relativ numeroși și căutînd să evite defăimarea și rușinea, unii dintre ei au organizat un nou sistem, au elaborat o confesiune de credință și au adoptat un alt nume sectar, numindu-se „advențiști”. Și, crezînd că ceea ce știau ei era tot ce se poate învăța, nu au mai făcută nici-un progres; ca și alții, ei au părăsit calea pe care lumina crește mereu în strălucire pînă se face ziuă deplină (Prov. 4:18) și mulți dintre ei au căzut în rătăciri grave.

289. Dar, deși mulți dintre cei ce la început reprezentau Sanctuarul curățit au intrat astfel din nou

în jugul legăturii, cei ce au continuat să formeze Sanctuarul, au rămas liberi de lanțurile confesionale; ei au învățat a „cunoaște pe Domnul” mai bine, au reprezentat mai departe Sanctuarul Său curățit și n-au încetat să facă parte din el, fiind mult binecuvântați sub conducerea Sa.

290. Dacă uriciunile și murdăriile, care mînjeau Sanctuarul, au fost complet înlăturate la 1846, timpul ce s-a scurs de atunci încoace trebuie să fie pentru punerea în ordine a lucrurilor care rămîn și pentru dezvăluirea și dezvoltarea gloriosului plan al lui Dumnezeu -- adevărurile trebuind să ocupe locul lăsat liber prin înlăturarea acestor erori.

291. Această operă a descoperirii adevărului, a examinării și descoperirii frumuseții lui, este cu totul potrivită acum și este în curs de împlinire. Mulțumim lui Dumnezeu pentru privilegiul ce ni l-a dăruit de a fi angajați împreună cu alții în lucrarea binecuvîntată de a aduce vasele de aur ale casei lui Iehova (prețioasele adevăruri) din captivitatea (simbolicului) Babilonului cel Mare (Ezra 1:7-11; 5:14; 6:5), și de a le reageza iarăși la locul lor din Sanctuar. Tuturor care sînt folosiți în această lucrare măreață, tuturor membrilor Corpului Uns al lui Hristos, le adresăm salutările noastre frățești. Fericiți acei servitori pe care Stăpînul lor, la venirea Lui, îi va găsi dînd hrană la timp potrivit servitorilor casei (Luca 12:36,37; Mat. 24:46).

CAPITOLUL V

TIMPUL SECERIȘULUI

DETERMINAREA CRONOLOGICĂ A SECERIȘULUI - SCOPUL ȘI MAREA LUI IMPORTANȚĂ - PUNCTUL DE CONVERGENȚĂ A PROFEȚIILOR - PREGĂTIRI PENTRU SECERIȘ - SEMNIFICAȚIA CONVERGENȚEI MĂRTURIEI PROFETICE - PREZENȚA DOMNULUI - RĂSPUNSURI LA OBIECȚII RAȚIONALE - INTRAREA ÎN BUCURIILE DOMNULUI NOSTRU

„Secerișul este sfârșitul veacului” (Mat. 13:39).

293. Cel ce studiază cu băgare de seamă Scripturile va fi observat că perioada numită „timpul sfârșitului” e numită astfel pe bun motiv, fiindcă în timpul acestei perioade nu numai că se termină veacul evanghelic, dar tot atunci se împlinesc și toate profețiile privitoare la încheierea acestui veac. Cititorul va fi remarcat mai departe importanța specială a ultimilor 40 din cei 115 ani (de la 1874 la 1914), numiți „sfârșitul veacului” sau „seceriș”.

294. Această scurtă perioadă este cea mai importantă din întreg veacul și cea mai fertilă în evenimente, căci în decursul acestui timp toată recolta trebuie să fie strânsă și folosită, iar țarina -- lumea (Mat. 13:38) -- trebuie să fie curățită, arată și pregătită pentru alte însămînțări și pentru un alt seceriș -- din epoca milenară. Importanța evenimentelor din acest timp de seceriș nu poate fi apreciată îndeajuns; cu toate acestea, lumea nu le va cunoaște înainte de momentul când agenții puternici, deși necunoscuți, care sînt la lucru vor fi terminat lucrarea încredințată lor. Trebuie să ne amintim că acest seceriș nu este al lumii întregi ci numai al bisericii creștine; el nu-i privește cîtuși de puțin pe mahomedani, pe brahmani, pe budiști și alții, ci numai pe adevărata Biserică a lui Hristos și

elementele care-i sînt într-o măsură oarecare asociate - „creștinătatea”.

295. Lumea nu cunoaște deloc caracterul acestui seceriș cu toate că ea se teme de sfîrșitul evenimentelor ciudate ale timpului prezent (Is. 28:21); turma cea mică a Domnului, poporul său consacrat, în viață acum, se bucură în schimb de o lumină mai mare decît cea pe care au avut-o predecesorii (înaintașii) săi. Căci în decursul acestei perioade razele tuturor mărturiilor profetice converg (se îndreaptă) către un punct deosebit iluminînd planul lui Dumnezeu și desfășurarea lui din trecut, prezent și viitor, dezvăluindu-l ochilor credinței.

296. De la începutul „timpului sfîrșitului” (1799), Dumnezeu a pregătit pe consacrații Săi „poporul Său sfînt”, „Sanctuarul” Său, în vederea marilor binecuvîntări ce a hotărît să le reverse asupra lor în decursul acestor patruzeci de ani de seceriș, binecuvîntări menite să-i pregătească pentru intrarea în bucuria Domnului, ca împreună-moștenitori ai Săi, mireasa Sa. Exact la „timpul hotărît”, la sfîrșitul celor 1260 de zile, în 1799, puterea „omului păcatului”, a marelui opresor al Bisericii, a fost zdrobită și domnia i-a fost luată. Cu un gest al mîniei Sale puternice, Dumnezeu a sfărîmat lanțurile Sionului și a dat libertate celor asupriți. Din închisoarea, din întunericul, din corupția și mizeria sclavajului papal, clasa „Sanctuarului”, „poporul sfînt”, a ieșit slab, șchiop, schilod, aproape gol și orb. Aceste biete creaturi s-au străduit să slujească lui Dumnezeu cu credincioșie chiar în mijlocul unor înfiorătoare flăcări ale persecuțiilor; ele au îndrăgit crucea lui Hristos atunci cînd orice alt adevăr fusese măturat, și au făcut curajoase eforturi pentru a elibera pe cei „doi martori” ai lui Dumnezeu (Vechiul și Noul Testament)

care fuseseră atît de lung timp ferecați cu lanțuri și care nu putuseră profetiza decît îmbrăcați în sacul limbilor moarte (Apoc. 11:3).

297 În înțelepciunea Sa Dumnezeu nu-i copleși cu marele val de lumină ce luminează acum pe sfinții Săi. El îi conduse încetșor, pas cu pas, curățindu-i mai întii de murdăriile papale ce le rămîneau încă. Acești credincioși, astfel atrași, aa apucat mîna care-i conducea; ei au recunoscut glasul bunului Păstor în accentele adevărului care demasca vechile rătăcirii. Această lucrare a continuat pînă în 1846, dată la care, potrivit profeției, această cremă a poporului sfînt, formînd Sanctuarul, era eliberată de rătăcirile papalității, curățită de murdăriile sale și gata să înlocuiască teoriile necurate ale oamenilor cu principiile cele curate și minunate ale adevărului pe care Domnul și apostolii Săi întemeiaseră Biserica. Acești sfinți au fost treptat pregătiți să înțeleagă că cele mai mari binecuvîntări li se rezervase pentru timpul cînd Domnul însuși va veni ca să conducă secerișul din această vîrstă. Dorința lor sinceră de a cunoaște lucrurile la care chiar îngerii doreau să privească de aproape (1 Pet. 1:12) și zelul pe care-l puseră în studierea Cuvîntului lui Dumnezeu au fost bogat răsplătite. Astfel deci, cîteva inimi credincioase au fost instruite în Cuvîntul adevărului, umplute cu spiritul său, curățite, deosebite de lume, despărțite de trufie și, grație asprelor lecții (experiențe) primite prin marea decepție de la 1844, făcute să aibă încredere mai temeinică în Dumnezeu. După indicația profeției mirele nu trebuia să vină decît treizeci de ani mai tîrziu; această „întîrziere” a dezvoltat în cei sfinți răbdarea, umilința și supunerea din iubire la voința divină. Cînd, la sfîrșitul celor „1335 de zile” (în 1874, la timpul secerișului) veghetorii au primit îmbucurătorul

mesaj: „Iată Mirele!” (Mat. 25:6), ei l-au vestit mai departe la clasa sanctuarului. Și toți membrii clasei sanctuarului, care l-au auzit și i-au recunoscut importanța și valoarea lui, au înălțat de asemenea glasul zicînd: „Iată Mirele!” Acest mesaj al secerișului continuă să răsună și va răsună pînă ce va ajunge la toți credincioșii consacrați. El nu este pentru lume, ci numai pentru Mireasa lui Hristos în formare, căci Domnul nostru nu vine în calitate de Mire pentru nici o altă clasă. Cunoștința despre prezența Sa va ajunge la lume în alt chip, mai tîrziu. Nimeni, afară de cei din clasa sanctuarului, nu este pregătit în prezent să primească acest adevăr. Pentru „oștirea” creștinilor cu numele și a lumii în general, este o nebulie; ei nu sînt dispuși să verifice dovezile scripturale expuse în volumele Studiilor în Scripturi.

298. Nu numai că Domnul a pregătit astfel pe poporul Său și l-a condus pe căi necunoscute de el ci i-a dat, pentru trebuințele acestui timp special, minunate mijloace de a studia Biblia: concordanțe, numeroase și valoroase traduceri ale Vechiului și Noului Testament, precum și uimitoare înlesniri pentru a tipări, publica și răspîndi adevărul. Instruirea fiind mai generală, fiecare poate să citească, să studieze și să verifice toate învățăturile (doctrinile) emise, și aceasta în condiții de pace și de securitate completă. Acestea sînt avantaje prețioase pentru copiii lui Dumnezeu din timpul de astăzi.

299. După un studiu atent al volumelor și capitolelor precedente, cititorul chibzuitor a înțeles că în timp ce fiecare din profețiile cronologice viza un scop special, obiectul central al mărturiei lor unanime era să noteze cu precizie, fie direct, fie indirect data celei de a doua veniri a Domnului nostru și a stabilirii

Împărăției sale pe pământ, precum și diferitele faze și mijloace ale stabilirii ei în decursul perioadei secerișului.

300. Pentru a înțelege mai bine valoarea acestor diferite linii profetice în relația lor cu aceste adevăruri fundamentale, trebuie să strângem la un loc și să examinăm cât de unitar și armonios se unesc aceste raze ale mărturiilor lor, revelînd cu claritate faptul minunat și binecuvîntat că Domnul a venit; nu că vine sau că va veni în curînd, ci că a venit deja, că este acum prezent ca Rege spiritual, că întemeiază o împărăție spirituală în decursul secerișului de la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice care pătrunde, ca să zicem așa, pînă în interiorul Vîrstei Milenare. Am văzut că trebuie să vie „timpuri de restatornicire a tuturor lucrurilor”, „timpuri de reînsuflețire” (Fapte 3:19); am văzut de asemenea că Iehova, Dumnezeu, a hotărît o zi (epoca milenară) în care va judeca lumea cu dreptate prin omul pe care l-a rînduit, despre care a dat tuturor o dovadă sigură prin aceea că l-a înviat din morți (Fapte 17:31). Am văzut că Vîrsta Evanghelică a fost timpul de încercare sau ziua de judecată a Bisericii și că ea se va termina printr-un seceriș și prin glorificarea celor ce vor viețui și vor domni cu Hristos o mie de ani -- ziua de judecată a lumii, timpul de restatornicire. Am văzut deopotrivă că împărățiile acestei lumi, guvernate de prințul acestei lumi, Satan, trebuie să facă loc Împărăției lui Dumnezeu guvernată de Împăratul mării. Toate aceste evenimente grandioase trebuie să se întîmple după a doua venire a Domnului nostru, Împăratul, Mirele, Secerătorul, a cărui menire este să le împlinească, așa cum a fost prezis.

301. Ciclurile tipice ale Jubileului indicau anul 1874 ca data reîntoarcerii Domnului nostru; însă această dată era atît de ingenios ascunsă încît înainte de

„timpul sfârșitului” ea n-a putut fi descoperită. Două dovezi au venit să confirme această mărturie -- Legea și Profeții -- cele două fiind cu totul independente una de alta și totuși deopotrivă de clare și convingătoare.

302. Minunatul paralelism între dispensația iudaică și cea evanghelică ne învață același adevăr cu trăsături complementare. A doua venire a Domnului nostru, la sfârșitul sau secerișul Vîrstei Evanghelice, ce a avut loc în toamna anului 1874, se dovedește a fi la un punct cronologic exact paralel timpului de la prima sa venire, la sfârșitul Vîrstei Iudaice (vezi tabela corespondențelor, Vol. 2). După cum fiecare trăsătură importantă a dispensației evanghelice este marcată printr-o paralelă corespunzătoare în această dispensație tipică, vedem astfel că și acest mare eveniment anunțat de jubilee își are paralela lui corespunzătoare. În cele două dispensații vedem prezența Domnului nostru ca Mire, Secerător și Împărat. Mișcarea fecioarelor pentru a ieși în întâmpinarea Mirelui, dezamăgirea lor și timpul de așteptare de treizeci de ani își găsesc de asemeni paralela lor atît în timp cît și în împrejurări. Și paralelismul continuă pînă la sfârșitul secerișului acestei vîrste -- pînă la căderea pretinselor împărății creștine care, în realitate, sînt „împărățiile acestei lumi”, și pînă la stabilirea treptată și completă a Împărăției lui Dumnezeu pe pămînt după 1914, sfârșitul timpurilor neamurilor. (Vezi Vol. 2, cap. 4.) Această strîmtorare și această prăbușire care vine, după cum am văzut, și-au avut paralela în distrugerea Ierusalimului și ruina completă a guvernămîntului iudaic în anul 70 d. H. -- paralelă atît în ce privește timpul cît și împrejurările.

303. Am văzut de asemeni că a doua venire a Domnului nostru este indicată de profetul Daniel (12:1), dar în așa fel ca să rămînă pecetluită pînă cînd

evenimentele prezise, ca trebuind să aibă loc înaintea ei, se vor fi împlinit și vor fi trecute în istorie. Numai atunci am fost conduși să vedem pe Mihail -- reprezentantul lui Dumnezeu -- așa cum îl arată numele său „Patronul cel Mare”. Da, noi recunoaștem pe „Căpetenia Legământului”, pe „Dumnezeul Atotputernic”, pe „Părintele veșnicilor” (dătătorul de viață, Dan. 11:22; Is. 9:6), pe cel ce „se va scula” (Apoc. 11:17) cu putere și autoritate pentru a duce la îndeplinire restatornicirea tuturor lucrurilor și pentru a dăruia viață veșnică milioanei de ființe omenești moarte sau muribunde, răscumpărate prin sîngele său prețios. Cînd se știe că cele 1335 de zile din Daniel 12:12 duc la timpul prezenței Domnului, se înțelege pentru ce îngerul arată această dată în termeni atît de elocvenți (mișcători, convingători): „Fericit cine va aștepta (cine e în așteptare, cine veghează) și va ajunge la 1335 de zile!” -- 1874 d.H.* În modul de a calcula timpurile simbolice date aici, să nu uităm că am întrebuintat cheia ce ne-a fost furnizată de aceeași metodă de a calcula și prin care a fost arătată înțîia venire -- o zi simbolică reprezentînd un an literal. Astfel am văzut că a doua venire a Domnului nostru, în octombrie 1874, este clar dovedită (vezi și Vol. 2, cap. 6).

304 Dar aceasta nu e totul. Unele persoane sincere și cu luare aminte ar putea încă avea o îndoială asupra prezenței lui Hristos, și ne-ar plăcea s-o vedem înlăturată. S-ar putea de pildă pune întrebarea, pe bun motiv, cum se face că cronologia exactă a Bibliei arată Octombrie 1872 ca începutul celei de a șaptea mie de ani, sau a Mileniului, în timp ce ciclurile jubileelor arată Octombrie 1874 ca data reîntoarcerii Domnului nostru și începutul „timpurilor de restatornicire”?

*Anul după calendarul evreiesc începe în octombrie; deci octombrie 1874 a fost într-adevăr începutul lui 1875.

305. Această aparentă diferență între data celei de a doua veniri și data începutului celei de a șaptea mie de ani ar părea, la prima vedere, să arate o greșeală în calculul cronologic și a avut ca urmare o nouă și serioasă examinare a acestei chestiuni; însă rezultatul rămase același. Era deci limpede arătat că Dumnezeu fixase timpurile cu exactitate și că în acest caz, ca și în altele precizia era matematică. Stim că cronologia datează de la creerea lui Adam și că a trecut cîțva timp pînă cînd Adam și Eva au călcat legea divină; cît timp anume, noi nu știm, dar este foarte probabil să fi fost 2 ani. Înainte de crearea Evei lui Adam i s-a îngăduit să trăiască singur destul timp pentru a simți lipsa unui ajutor (Gen. 2:20); el a luat cunoștință de toate animalele și le-a pus nume la toate; el a învățat să cunoască toți pomii și toate plantele Edenului. Apoi a urmat crearea Evei, și trebuie să se fi scurs un oarecare interval de timp, în bucuria anturajului lor desfătător, înainte de a veni păcatul veștejtor.

306. Luînd în considerație aceste împrejurări, este admisibil a crede că cel puțin doi ani s-au scurs în această stare de inocență, de lipsă de păcat; intervalul cuprins între sfîrșitul celor 6000 de ani și începutul timpurilor de restatornicire ne sugerează că intervalul dintre crearea lui Adam și intrarea păcatului în lume nu este cuprins în cele șase zile de domnie a răului, deoarece, în decursul acestei perioade dela început, Împărăția lui Dumnezeu exista de fapt pe pămînt în persoana lui Adam. Cei 6000 de ani, în care Dumnezeu a permis răului să domnească în lume, înainte de începerea zilei a șaptea sau a marelui sabbat milenar, datează deci de la intrarea păcatului în lume. Și fiindcă timpurile de restatornicire au început în octombrie 1874, această dată trebuie să fie sfîrșitul celor șase mii

de ani de domnie a păcatului, diferența între această dată și ceea ce ne arată cronologia de la crearea lui Adam reprezintă perioada de inocență în Eden, care aparține în realitate împărăției dreptății.

307. Afară de aceasta, ceea ce din primul moment ar fi putut părea o contradicție, anume că Domnul nostru ar fi prezent la sfârșitul anului 1874 și că timpurile neamurilor nu s-ar sfârși totuși decât în 1914, sînt, dimpotrivă, în perfectă armonie cu desfășurarea planului lui Dumnezeu privitor la „bătălia zilei celei mari” (Apoc. 16:14), întocmai cum a prezis Daniel: „Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție... Ea va sfărîma și va nimici toate acele împărății” (Dan. 2:44). Prin urmare, ceea ce am aflat este adevărat: Domnul trebuie să fie prezent, să probeze pe membrii în viață ai Bisericii sale, să-i înalțe, să-i glorifice și să-i asocieze la puterea și autoritatea ce o va exercita în timpul domniei milenare (Apoc. 5:10; 20:6). Mai departe, El trebuie să pună în mișcare instrumentele, agențiile care vor executa (în mod inconștient) ordinele sale - aducîndu-și astfel contribuția la „bătălia zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotputernicul” - sfărîmînd și nimicind în cele din urmă preținsele „națiuni creștine” din prezent. „Impărățiile acestei lumi” vor fi nimicite de Împărăția lui Dumnezeu, dar vor fi cu totul ignorante în ceea ce privește cauza adevărată a căderii lor, pînă la sfârșitul acestei „zile a mîniei”, moment cînd ochii înțelegerii lor se vor deschide și cînd vor vedea că o nouă dispensație a început. Ei vor afla că Emanuel și-a luat marea sa putere și și-a început glorioasa-i domnie de dreptate (Apoc. 11:1).

308. În timp ce profețiile cronologice indică anul 1874 și se armonizează cu această dată ca fiind cea a

prezenței a doua a Domnului nostru, afirmându-ne faptul cu precizie matematică, noi aflăm alte dovezi cu un caracter deosebit. Anumite semne deosebite, anunțate de Domnul, de apostolii săi și de profeți, ca trebuind să preceadă venirea sa, sînt acum clar recunoscute ca împlinite. Vedem că Ilie cel făgăduit a venit cu adevărat, că învățăturile lui au fost respinse întocmai cum fusese prezis și că un timp de mare strîmtorare trebuie să urmeze; omul păcatului, antihristul prezis, și-a făcut de asemeni apariția și și-a isprăvit lunga-i și teribila-i domnie; exact la „timpul hotărît” (1799) domnia i-a fost ridicată. Curățirea Sanctuarului a fost isprăvită, cum fusese prezis, într-o măsură suficientă pentru a permite înainte de 1874 formarea „unui popor pregătit pentru Domnul”, a unui popor așteptînd cu ardoare venirea Sa, așa cum s-a întîmplat și la întîia venire (Luca 3:15; 23:50,51; 2:36-38).

309. Constatăm că data 1874 se armonizează și cu profeția lui Daniel (12:1) care fixează la „timpul sfîrșitului”--adică între 1799 și 1914 -- „venirea lui Mihail”, cauza și precursorul timpului strîmtorării celei mari. Cînd cei șaptezeci și cinci de ani din această „zi de pregătire” au dezvoltat condițiile potrivite pentru începerea operei sale grandioase, Stăpînul a apărut pe scena lumii, fără zgomot, fără să „izbească privirile” (Luca 17:20), „în același chip” cum s-a dus. Iar cei patruzeci de ani, ce mai rămîn din această zi de pregătire, desăvîrșesc instalarea sau stabilirea Împărăției sale în putere și mărire mare.

310. Punctul de convergență a profețiilor timpului privitoare la seceriș, precum și evenimentele legate de prezența Domnului și de stabilirea Împărăției Sale se vor întipări mai bine în minte, printr-un studiu serios al diagramelor de alături; una reprezintă paralelele sau

corespondențele dintre Vîrsta Evanghelică și tipul ei, Vîrsta Iudaică, și arată cum diferitele trăsături deosebite ale acestui seceriș sînt indicate de marile profeții, pe cînd cealaltă arată în mod concis istoria lumii în raporturile ei cu biserica tipică și cea adevărată a lui Dumnezeu (iudaică și evanghelică), și dă la iveală măsurile profetice referitoare la acestea.

311. Astfel, toate trăsăturile profeției converg spre acest „timp al sfîrșitului” al cărui punct central este „secerișul”--timpul prezenței Domnului nostru și al stabilirii Împărăției sale de atîta timp făgăduită. Și cînd luăm considerare marea importanță a acestor evenimente și prodigioasele schimbări de dispensație pe care ele o să le aducă, cînd examinăm valoarea și caracterul mărturiilor profetice care se referă la ele și vedem cu cîtă grijă Scripturile ne-au instruit în privința caracterului și naturii acestor evenimente, pentru ca nici o piatră de poticnire să nu ne împiedice de a vedea prezența Domnului, inimile noastre se umple de o bucurie nespusă. A doua Sa prezență este pentru noi o mărturie mult mai mare decît cea care le-a fost acordată ucenicilor la întîia venire; deși aceea a fost cu totul suficientă, atunci, pentru „adevărății israeliți” care așteptau mîngăierea lui Israel.

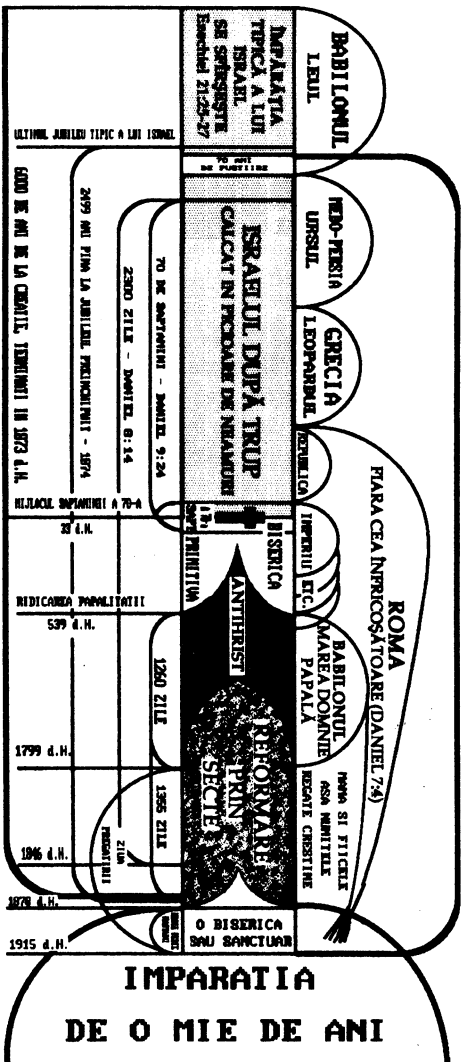
312. Timp de aproape două mii de ani, consacrații au suferit, au fost persecutați, s-au sacrificat și au așteptat cu nerăbdare venirea Domnului. Paveli credincioși, Petri înfocați, Ioani iubitori, Ștefani devotați, Marii duiioase și Marte mărinimoase, un întreg șir de credincioși și curajoși discipoli au mărturisit adevărul cu pericolul vieții lor, înfruntînd torturile și moartea și suferind martiriul. Afară de aceștia, tați, mame, frați și surori credincioși în Israel au umblat umiliți cu Dumnezeu în timpuri mai puțin furtunoase, neavînd

nici rușine, nici teamă de a mărturisi pe Hristos, de a se împărtăși de batjocora lui, de a fi alături de aceia care erau disprețuiți și bătuiți pentru cauza adevărului (Evr. 10:33); toți aceștia, după ce s-au luptat lupta bună a credinței, au depus armele pentru a aștepta răsplata care le-a fost făgăduită pentru clipa arătării Domnului (2Tim. 4:8).

313. Și acum el a venit! Domnul este cu adevărat prezent! Și momentul stabilirii Împărăției Sale și totodată a preamăririi și glorificării Miresei Sale credincioase este aproape. Zilele așteptării prezenței Sale aparțin trecutului și noi gustăm acum fericirea făgăduită de atîta vreme celor ce așteaptă. Isus s-a descoperit, ochilor credinței, prin lumina profetică (2Pet. 1:19) și înainte ca secerișul să fie complet terminat, credința și bucuriile prezente ale acestei credințe vor face loc bucuriilor neexprimabile ale deplinei realizări a speranțelor noastre: toți cei judecați vrednici vor fi făcuți asemenea Lui și-l vor vedea *așa cum este*, față în față (1Ioan 3:2).

314. După cum arată parabola din Matei 25:14-30, *primul* lucru făcut de Domnul la reîntoarcerea Sa este să cheme pe servitorii Săi și să le ceară socoteală. Servitorii cari au întrebuințat cu devotament talanții lor, care au căutat să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu după ce au fost examinați, probați, sînt invitați să „între în bucuria Domnului lor” așteptînd să primească puterea făgăduită. Acum vedem împlinindu-se această parabolă, fiind înainte de începerea participării noastre la Împărăție. Înainte chiar ca dușmanii Domnului să fie învinși, i se permite fiecărui credincios să dobîndească o viziune clară despre venirea Împărăției, despre gloria ei și despre grandioasa operă a strălucitei zi milenare; această

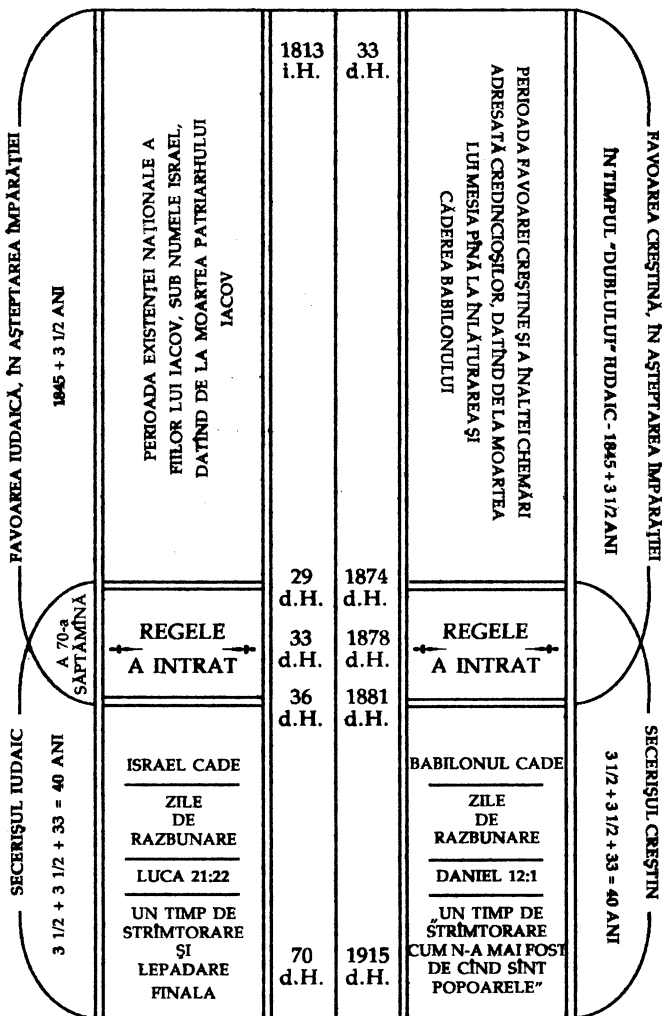
TIMPURILE NEAMURILOR - 2520 ANI

DESFĂȘURAREA ISTORIEI BISERICII
 raportată la istoria națională și la profetie

"CELE DOUA CASE ALE LUI ISRAEL"

- PARALELELE TIMPURILOR -

minunată perspectivă a restatornicirii tuturor lucrurilor, care trebuie să se împlinească în curînd pentru toată omenirea, prin Christos și Biserica Sa glorificată, este tocmai bucuria Domnului la care li se permite și credincioșilor să ia parte.

315. In timp ce ne aflăm astfel ca Moise pe vârful muntelui Pisga (Deut. 34:1-4) și privim în spirit panorama ce stă în fața noastră -- planul minunat al lui Iehova -- inimile noastre saltă de o bucurie negrăită; și cu toate că știm că ultimii membri ai bisericii se află încă în exil, în poziția de umilință, și că ceasul triumfului ei adevărat n-a sunat încă, vedem totuși semnele că acest ceas se apropie cu repeziciune și vedem deja, prin credință, prezența Mirelui; de aceea să ne ridicăm sus capetele și să ne bucurăm, convinși fiind că *eliberarea* noastră este aproape (Luca 21:31,28) O! ce belșug de binecuvîntări, de bucurii și de mulțumiri cuprinde acest adevăr! Cu siguranță, Domnul a pus în gura noastră un cîntec nou. Este imnul sublim, ale cărui prime note au fost cîntate de corul îngerilor, la nașterea copilului Isus: „Iată, vă aduc o *veste bună de mare bucurie care va fi pentru tot poporul*”. Mulțumită lui Dumnezeu, acordurile lui armonioase vor umplea, nu peste mult timp, cerurile și pămîntul cu o melodie veșnică, în timp ce opera binecuvîntată a mînturii -- restatornicirea tuturor lucrurilor -- pe care El vine s-o înfăptuiască, înaintează spre gloriosul ei țel final (Ps. 33:3; 40:3; 98; Apoc. 14:3; Fapte 3:20-24; Mat. 19:28).

„Bucure-se lumea! Domnul a venit!
Primească-și pămîntul Regele lui!
Să se pregătească orice inimă,
Cerul și natura să cînte.

El va conduce omenirea cu adevăr și bunăvoință,
Va face ca națiunile să vadă
Strictețea dreptății Lui
Și-a Lui minunată iubire”.

CAPITOLUL VI

LUCRAREA SECERISULUI

CARACTERUL LUCRĂRII SECERISULUI - ADUNAREA GRĂULUI - STRÎNGEREA, LEGAREA ȘI ARDEREA NEGHINEI - ORIGINEA ȘI DEZVOLTAREA EI PROLIFICĂ - ARSĂ CA ȘI PLEAVA SECERISULUI EVREIESC - OBSERVAREA CORESPONDENȚEI TIMPURILOR - LEPĂDAREA, CĂDEREA TREPTATĂ ȘI DISTRUGEREA FINALĂ A BABILONULUI - SIGILAREA SERVILOR LUI DUMNEZEU, ÎNAINTEA PLĂGILOR CARE VIN ASUPRA BABILONULUI - JUDECATĂ SAU ÎNCERCARE, ATÎT A SISTEMELOR CÎT ȘI A INDIVIZILOR - ÎNCERCAREA SISTEMULUI EVREIESC TIPIC - ÎNCERCAREA ȘI CERNEREA GRĂULUI - FECIOARELE ÎNTELEPTE SEPARATE DE CELE NEBUNE - INTRAREA LA OSPĂT - "ȘI UȘA S-A ÎNCHIS" - O INSPECȚIE ULTERIOARĂ ȘI SCOATEREA AFARĂ A UNORA - DE CE? ȘI CUM? - ÎNCHEIEREA "ÎNALTEI CHEMĂRI" - TIMPUL ESTE SCURT - "NIMENI SĂ NU-ȚI IA COROANA" - CEASUL AL UNSPREZECELEA ȘI BIRUTORII

316. Cuvîntul „*seceriș*” ne dă o idee generală despre munca ce trebuie înfăptuită în perioada dintre anii 1874 și 1914. E un timp de recoltă mai degrabă decît de semănătură, un timp de punere la probă, de răfuială, de socoteli și de răsplată. Secerișul veacului iudaic e un tip al secerișului veacului evanghelic; de aceea, numai examinînd și comparînd diferitele trăsături ale secerișului iudaic vom putea vedea clar ce lucrare anume trebuie făcută în decursul secerișului actual. Invățăturile speciale ale Domnului nostru, privitoare la acest prim seceriș, aveau în vedere strîngerea grîului copt și despărțirea grîului de pleava națiunii evreiești. Invățăturile Sale devinîră în același timp sămînța pentru noua dispensație ce a început la scurt timp după ce națiunea lui Israel a fost lepădată -- la Rusalii.

317. Ar trebui să ne amintim de cuvintele pe care Domnul le-a adresat ucenicilor Săi cînd i-a trimis la națiunea evreiască; ele sînt o dovadă că lucrul lor special era de a secera și nu de a semăna. El le-a zis: „Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sînt albe acum,

gata pentru seceriș. Cine *seceră*, primește plată și strânge roadă pentru viața veșnică,, (Ioan 4:35,36). El era Șef secerătorul, după cum este și în secerișul actual, și zise către cei ce secerau sub poruncile Sale: „Eu v-am trimes să secerăți ce n-ați muncit; alții (patriarhii, profeții și sfinții de altădată) au muncit și voi ați intrat în munca lor” – pentru a aduna roadele acestor veacuri de strădanie și a încerca pe poporul evreu prin acest mesaj; „Împărăția cerurilor este aproape” și Regele e prezent: „Iată că Împăratul tău vine la tine” (Mat. 10:7; Ioan 12:15; 4:38; Zah. 9:9).

318. Domnul nostru a căutat mai degrabă oile orbite și împrăștiate ale lui Israel, chemându-le pe toate acele *care erau deja oile Sale* pentru ca ele să-i audă glasul și să-L urmeze, decît să transforme caprele (evreii împotriviți) în oi (israeliți adevărați). Aceasta ne face să presupunem că tot așa va fi și la secerișul sau timpul de recoltă din prezent. În condițiile favorabile ale vîrstei sau împărăției milenare alte semănături vor începe în curînd. De fapt, sămînța adevărului privind restatornicirea ce trebuie să producă acest seceriș viitor e deja aruncată ici și colo în inimile ce lîncezesc și însetează după adevăr. Dar în timpul de față această muncă nu e decît secundară, deoarece -- ca și tipul său evreiesc -- secerișul actual este timpul de recoltă a bisericii (pretinsa creștinătate), pentru ca adevărații sfinți, adunați din mijlocul ei, să poată fi înălțați și uniți cu Domnul, nu numai pentru a predica adevărul, ci și pentru a fi întrebuințați în marea lucrare de restatornicire a lumii.

319. În decursul acestui seceriș trebuie să se facă despărțirea grîului de neghină; aceste două clase, înainte de despărțire, formau totuși biserica nominală.

„Grîul” sînt adevărații fii ai Împărăției, cei cu adevărat consacrați, moștenitorii; „neghina” reprezintă pe cei ce nu sînt decît cu numele și nu în realitate Biserica lui Hristos sau viitoarea Lui Mireasă. Neghina este clasa care zice „Doamne, Doamne”, însă care nu face ce spune El (Luca 6:46). Pe dinafară aceste două clase se aseamănă atît de mult încît trebuie examinate foarte de aproape pentru a le putea deosebi. „Țarina este lumea”, spune parabola, iar grîul și neghina laolaltă (neghina fiind mult mai numeroasă) constituie ceea ce numim uneori „Lumea creștină” și „Creștinătatea”. Luînd parte ocazional sau regulat la serviciile religioase, numindu-se ei înșiși creștini, practicînd anumite ritualuri și ceremonii și identificîndu-se fățiș într-o măsură mai mică sau mai mare cu unele sisteme religioase, neghina are înfățișarea copiilor consacrați din inimă ai lui Dumnezeu; și uneori sînt considerați astfel. (Ar fi poate mai potrivit să se folosească cuvîntul „tăciune” decît „neghină”, deoarece neghina nu are nici-o asemănare cu grîul, pe cînd tăciunile are. Spicul plin de grîu sănătos stă aplecat în jos; el arată pe creștinii adevărați, umiliți, plini de roadele Spiritului Sfînt. Din contră, spicul tăciunos stă drept în sus, însă este lipsit de grîu sănătos, fiind plin numai cu un praf negru; el arată pe creștinii numai cu numele, mîndri și îngîmfați, goi de roadele Spiritului Sfînt, însă plini de fățarnicie și de lucruri rele de-o asemănare cu praful negru al tăciunelui - nota tr.; eng. mazărice; grec. zizanion = *buruiană* sau grîu fals - nota ed.). În așa zisele „țări creștine”, cu excepția evreilor și ateștilor toți sînt considerați drept creștini; numărul lor (incluzîndu-i și pe pușinii consacrați cu adevărat - sfinții) fiind estimat la circa 300 milioane, din care 180

milioane romano și greco-catolici și 120 milioane protestanți.

320. Domnul nostru ne-a învățat că în decursul veacului evanghelic nu trebuie să se facă vreo încercare de a despărți pe adevărații fii ai Împărăției de imitație, căci o astfel de despărțire, înainte de vreme, ar aduce o răsturnare generală a lumii (sau a „țarinei”) precum și dezordinea în grâu și în neghină. De aceea El a zis: „Lăsați-le să crească împreună pînă la seceriș”. Dar a adăugat: „și la timpul secerișului, voi spune secerătorilor (îngerilor, mesagerilor): „Smulgeți întii neghina, și legați-o... iar grîul strîngeți-l în grînarul meu” (Mat. 13:30). De aceea trebuie să ne așteptăm a vedea în timpul secerișului o lucrare generală de despărțire, care pînă acum nu a fost îngăduită. În timp ce persoanele reprezentate prin grâu sînt îndemnate să rămîna neclintite în *libertatea ce le-a dăruit-o* Hristos și să se ferească a se întovărăși într-un fel oarecare cu cei ce păcătuiesc de bună voie, sau cu lupii îmbrăcați în piei de oi, ele nu sînt totuși chemate să tragă linia de hotar între clasa celor *pe deplin consacrați* (grîul, sfinții) și clasa neghinei. Cei ce formează această clasă se numesc deasemeni cu numele Lui Hristos și pretind că urmează învățăturile Lui; ei le urmează uneori îndeajuns pentru ca purtarea lor exterioară să fie influențată de ele, însă năzuințele inimii lor nu se îndreaptă spre Domnul și ei nu doresc a-L servi. Tendința de a judeca inimile și cauza determinantă a inimii a fost categoric osîndită de Domnul; noi nu putem judeca. Dar diferitele secte s-au străduit să facă tocmai acest lucru; ele au voit să despartă grîul de neghină, să încerce grîul bun și să respingă, ca neghină sau eretici, prin riguroase crezuri născocite, pe toți acei creștini a căror

credință nu era tocmai conformă cu falsele lor norme (învățături). Și, cu toate acestea, cît de mare a fost insuccesul tuturor acestor secte! Ele au întocmit reguli și doctrine anti-scripturale, care în realitate au produs multă neghină și au înăbușit și despărțit de ele grîul cel bun. Doctrina chinurilor veșnice, destinate pentru toți care nu sînt membri ai bisericii, e un exemplu în privința aceasta. Cu toate că sub influența luminii crescînde a timpurilor actuale toate acestea s-au modificat mult, cîtă neghină n-a produs această eroare și cîte grăunțe bune n-a înăbușit și orbit ea, ascunzîndu-le adevăratul caracter al lui Dumnezeu și planul Său! Astăzi vedem în ce greșeli au căzut diferitele secte, neurmînd sfatul Domnului de a lăsa să crească împreună grîul și neghina, adică sfinții și cei ce pretind a fi astfel, fără a încerca de a-i separa. În fiecare sectă există persoane oneste care admit că printre ei se află multă neghină, oameni ce mărturisesc a fi sfinți, dar care de fapt nu sînt, și că există mulți sfinți în afară de secta lor. Astfel, astăzi, nici-o sectă, afară de cea a christadelfienilor și a mormonilor, n-ar îndrăzni să pretindă că conține *tot grîul* și că *nu are neghină*. Ele sînt deci fără scuză în ceea ce privește organizațiile lor, barierele lor doctrinale, etc. Ele nu reușesc să despartă grîul de neghină; și nimic nu poate împlini complet această despărțire a inimilor, afară de metoda instituită de Domnul pentru timpul Secerișului. Aceasta ne arată că este necesar a cunoaște timpurile și a ști cînd trebuie să începă lucrarea secerișului și a despărțirii. Credincios făgăduinței sale, Domnul nostru nu ne-a lăsat în neștiință, ci dă informațiile dorite și necesare la toți acei a căror inimă este gata a le primi: „Voi, fraților, nu sînteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să

vă prindă ca un hoț" (1Tes. 5:4).

321. In acest seceriș, secerea este *adevărul potrivit acestui timp*, întocmai ca secerea similară întrebuințată la secerișul iudaic. Secerătorii, îngerii (cuvîntul „înger” înseamnă sol, trimis) sau mesagerii, de acum, sînt ucenicii Domnului, întocmai cum o clasă similară au fost secerătorii la secerișul iudaic. Și, deși în timpul epocii evanghelice s-a spus altor ucenici să nu încerce a despărți grîul de neghină, totuși celor ce sînt pregătiți acum, ascultători și vrednici de favorurile învățătorului, primesc de la el cunoștința planurilor și hotărîrilor Sale în mod atît de clar încît recunosc *la timpul secerișului* vocea Sa, care zice: „Aruncați secerea” adevărului prezent și „Strîngeți-mi pe credincioșii Mei cari au încheiat legămînt cu Mine prin jertfă!”. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, „Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu” (Ps. 50:5; Mal. 3:17).

322. Acesta e nu numai timpul pentru adunarea sfinților cu ajutorul adevărului (pentru a-i uni cu Domnul și a-i despărți de așa-zisii creștini, de neghină), ci e de asemenea un timp pentru curățirea țarinei, prin arderea neghinei, paielor, buruienilor, etc., pregătind-o astfel pentru noi semănături. Intr-un înțeles „grîul” e ales din neghină, din cauză că neghina e cea mai abundentă, întocmai cum a spus Domnul: „Iesiți dintr-însa, poporul meu”. Totuși, într-un alt înțeles, cuvîntul arată că neghina e aleasă, scoasă din grîu. In realitate, grîul deține locul de drept; e o țarină de grîu și nu o țarină de neghină (omenirea fiind pămîntul, fondul, din care iese și crește grîul și neghina), astfel că neghina este aceea care, nefiind la locul ei, trebuie smulsă; Domnul a semănat în țarină

grâu și grâul reprezintă pe fiii Împărăției (Mat. 13:38). Și deoarece țarina sau lumea trebuie să le fie dată lor, și ea le aparține deja prin făgăduință, parabola arată că, într-adevăr, neghina este aceea care trebuie adunată și arsă, lăsînd grâului țarina și tot ce se află pe ea. Neghina e îngropată din nou în pămîntul (în lumea) de unde a venit; apoi pîrga grâului trebuie să fie adunată în grînar, pentru ca pămîntul să poată produce o altă recoltă.

323. Grâul nu urma să fie legat în snopi; la început boabele de grâu au fost semănate separat, independent unele de altele, pentru a fi împreunate într-o singură clasă și în condiții analoge. Dar, parabola declară că unul din efectele secerișului va fi de-a aduna și de a lega neghina în snopi, înainte de a o „arde” sau înainte de „timpul de strîmtoare”. Și această lucrare se împlinește acum în jurul nostru. Niciodată n-a existat un asemenea timp pentru formarea de sindicate muncitorești, de trusturi între capitaliști, de asociații de tot felul pentru sau în vederea protecției mutuale.

324. Lumea civilizată e „țarina” din parabolă. Și în această țarină, în timpul Reformațiunii, vînturile concurențelor doctrinale, dintr-o parte și alta, au aruncat grâul și neghina laolaltă în vaste grămezi (denominațiuni), unele înclinînd într-o direcție (doctrinală), altele în altă direcție. Acest fapt amestecat laolaltă grâul și neghina și a răpit mult din individualitatea fiecăreia. Furtunile doctrinale au încetat de mult, însă *dezbinările* continuă prin forța obișnuinței, și numai ici și colo cîte un spic de grâu încearcă să se îndrepte fără a ține seama de greutatea masei, mormanului de neghină.

325. Cu toate acestea, la vremea secerișului, grâul

este eliberat de greutatea și de obstacolul neghinei. Secerea adevărului pregătește această clasă pentru libertatea la care Hristos a dezrobit-o de la început, cu toate că aceeași secere are o influență contrară asupra neghinei. Spiritul neghinei e îndreptat spre renumele și fastul sectar mai degrabă decît spre ascultarea și credințioșia *individuală* față de Dumnezeu. Și astfel, clasa neghinei respinge adevărurile prezente și se împotrivesc lor cu putere, căci ea observă foarte repede că ținta lor este de a condamna tot ce este sectar și de a proba pe fiecare în mod individual. Și, fiind predispușe de a se uni unele cu altele, toate sectele se unesc pentru a se împotrivi operei de descompunere și de separare a Adevărului prezent; ele se străduiesc cu băgare de seamă să încătușeze puternic orice gînd *individual*, precum și orice studiu pe tărîmul religios, de frică să nu cadă organizațiile lor în ruină și, scăpîndu-le grîul, să nu le rămînă decît neghina.

326. Toți membrii clasei „neghină” își dau seama că, dacă ar fi supuși unui examen personal, ei n-ar putea pretinde dreptul la Împărăția făgăduită adevăraților ucenici ai Mielului. Ei ar prefera ca diferitele secte să fie judecate ca corporațiuni și prin comparație una cu alta, sperînd astfel să se strecoare în gloria Împărăției prin meritele grîului cu care sînt asociați. Dar aceasta nu se va întîmpla, deoarece proba prin care grîul va fi socotit vrednic de gloria Împărăției va fi o probă personală; probă de credințioșie individuală față de Dumnezeu și Adevărul Său și nu o comparație între secte pentru a vedea care dintre ele este cea adevărată. Și fiecare sectă pare să recunoască, pe măsură ce lumina crește și împrăștie norii fanatismului și ai superstiției, că și alte secte au tot atîtea drepturi de a

se proclama „singura și adevărata Biserică”. Forțate să admită aceasta, sectele au căutat să încredințeze pe fiecare că este esențial mântuirii de a se alătura la una din ele, avînd puțină importanță la care. Astfel, ele combină ideea responsabilității individuale cu legătura sectară.

327. Ca exemplu cu privire la aceste legături populare trase recent cu putere de către sectarism în jurul aderenților lor, cităm „Lecțiile internaționale ale școlii duminicale” care par inofensive și pentru mulți avantajoase. Ele dau impresia unei cooperări pentru studiul Bibliei în afara oricărui spirit sectar și între toți creștinii. *S-ar părea* astfel că un mare pas a fost făcut asupra vechilor metode de studiu cu ajutorul catehismelor sectare. Uniformitatea acestor studii pare a simula părăsirea oricărui caracter sectar și unirea tuturor creștinilor pentru studierea Bibliei în lumina ei proprie, metodă recunoscută în genere ca singura potrivită, însă pe care în realitate toți sectarii refuză s-o aplice. Totuși, să notăm bine că aceste lecții, sau studii internaționale, ale școlilor duminicale nu au decît *aparența* de a nu fi sectare; ele numai în aparență acordă o mare libertate în studiul Bibliei. În realitate, însă, fiecare denominațiune religioasă pregătește propriile sale comentarii asupra textelor biblice cuprinse în aceste studii. Comitetul care se ocupă de această chestiune alege, pentru a da o înfățișare de armonie și de conglăsuire la care vrea să ajungă, versetele biblice asupra cărora nu există decît o slabă deosebire de părere. Toate pasajele și doctrinele asupra cărora există dezacord sînt puse la o parte, însă fiecare sectă se cramponează de ele cu tot atîta încăpăținare ca și înainte; ori, aceste pasaje sînt tocmai acele care ar

trebui mai mult studiate și discutate pentru ca adevărurile și rătăcirile (erorile) fiecărei secte să fie învederate și ca o adevărată unire să poată fi obținută, bazată pe „un singur Domn, o singură credință, un singur botez” (Efes. 4:5).

328. Efectul acestui fel de „unire” internațională, și a altora asemănătoare, este de a face protestantismul mai impunător în aparență și de a spune poporului, în fapt dacă nu în cuvinte: *trebuie* să te alături la una din aceste secte sau altminteri nu ești un copil al lui Dumnezeu. În realitate aceasta nu este unirea în înțelesul unei singure biserici, ci o combinație de organizații separate și distincte care toate vor să păstreze cu gelozie propria lor organizație ca sectă sau snop, în timp ce doresc să se alătore la altele pentru a prezenta lumii o fațadă mai impunătoare. Aceasta seamănă cu o grămadă de snopi, fiecare păstrându-și propria sa legătură sau organizație; șirul e mai îngust când snopul e strâns, puternic legat de ceilalți pentru a forma o claie de snopi impunătoare.

329. Sistemul învățămîntului religios internațional, în conexiune cu metodele moderne de a „conduce” școlile duminicale este un reazim puternic al spiritului sectar, împiedicînd încă într-un chip orice creștere adevărată în cunoștința adevărului. Cu aceste metode, o lecție foarte generală e prezentată în același timp cu „exercițiile” școlii duminicale, încît nu mai rămîne aproape de loc timp pentru a lua în considerare precautele întrebări tipărite, cu răspunsurile pregătite dinainte; și nu se acordă timp pentru ca studentul Bibliei setos după adevăr, sau ca povățuitorul conștiincios, să aprofundeze alte chestiuni mai importante, conținînd material pentru gîndire sau pentru discuții folositoare.

Altădată, grupurile pentru studii biblice se adunau pentru a cerceta amănunțit texte din Scripturi, pe care le alegeau ei înșiși și atunci nu erau împiedicați decît de propriile lor prejudecăți și superstiții, dar cei care erau într-adevăr flămînzi după adevăr puteau totuși să facă oarecari progrese. Astăzi, dimpotrivă, în timp ce lumina adevărului crește, luminînd toate chestiunile, împrăștiind negura superstițiilor și a prejudecăților, se constată, deși se pretinde contrariul, că tocmai aceste studii internaționale sînt cele care împiedică lumina să strălucească în toată măreția ei. Timpul pentru studiul biblic este în mod iscusit împărțit pentru ca studentul din clasa biblică să nu primească nici o nouă lumină, ci, dimpotrivă, să rămînă ocupat a absorbi „laptele cuvîntului” (copios diluat cu tradițiile și învățăturile oamenilor) și să piardă orice poftă pentru „hrană tare”, pentru adevăruri mai înaintate (Evr. 5:14). În aceste adunări, tot timpul și toate ocaziile pentru a gusta și aprecia adevărata „hrană” sînt sacrificate, pentru a asculta de cuvintele: „Trebuie să ne ținem de studiul nostru, căci ceasul trece repede”. Pentru a înțelege valoarea marilor învățături divine, atît de esențiale creșterii noastre în harul, cunoștința și iubirea lui Dumnezeu, trebuie, cum atît de bine spune profetul și apostolul, să lăsăm învățăturile de la început și să, înaintăm cu sîrguință spre desăvîrșire după ce am fost „întărcați de la sîn” (Evr. 6:1; Is. 28:9).

330. Cu toate că în ultimul timp s-a îmbunătățit considerabil metoda de învățămînt în școlile duminicale, ele lasă totuși mult de dorit. În aceste cercuri se găsesc unii din cei mai buni copii ai lui Dumnezeu - care, doritori să servească Învățătorului, sînt într-o măsură mai mare sau mai mică duși în eroare

la vederea mulțimii și-a aparenței „lucrării pentru Domnul”. Noi admitem că se face un oarecare bine prin acest mijloc, dar el își are reversul lui. Participanții sinceri la această lucrare sînt abătuți de la propriile lor îndatoriri și împiedicați să progreseze, deoarece în școlile duminicale ei fac ceea ce Dumnezeu însărcinase pe părinți să facă; neglijarea acestor îndatoriri pricinuesc pagubă părinților ca și copiilor. Cît despre persoanele mai puțin înaintate în cunoștința adevărului, ele preferă scurtele reuniuni și „chestiunile” tratate în școlile duminicale în locul adevăratelor studii ale Bibliei. Ele își închipuie că asistînd la o reuniune și-au împlinit o *datorie*; de altminteri se despăgubesc de acest *sacrificiu* de cîteva clipe ocupîndu-se în aceste împrejurări de flecăreli și de discuții particulare. În ce privește pe copii, lor le plac de asemenea cel mai mult „exercițiile” școlilor duminicale, cîntările, cărțile de povestiri, excursiile, petrecerile și distracțiile generale; Ca și mamele lor ei simt o foarte mare plăcere să-și expună hainele noi și elegante în văzul fiecăruia. Mulți părinți se eliberează de răspundere în materie religioasă încredințîndu-și copiii instituției superficiale și fără consistență a școlilor duminicale. Aceasta a fost numită, pe bună dreptate, pepiniera bisericii; iar micuții, crescuți astfel cu hrană și învățături după spiritul lumii, formează tinerele vlăstare ale acestei bogate recolte de neghină de care Babilonul e complet năpădit.

331. Pretutindeni, în reuniunile de studii biblice pentru adulți, dacă cel care învață e destul de sincer și independent spre a lăsa lecțiile prescrise pentru a studia subiecte mai importante și potrivite a face să lucească adevărul, favorabile sau nu crezurilor sectei,

el e pus la index de către pastor sau președinte, ca primejdios în învățămînt. Astfel de povățuitori sau învățători sînt într-adevăr primejdioși pentru sectarism și în curînd li se retrage dreptul de a învăța. Acești învățătoritori, și adevărurile pe care ei le-ar primi în urma unei cercetări sincere, ar tăia foarte repede legăturile și ar împrăștia snopii sectari; de aceea ei nu mai sînt doriți. Sînt preferați cei ce pot influența gîndurile auditorilor și să le abată de la „hrana tare” menținîndu-le în condiția de copilași neîntărcați, prea slabi pentru a sta singuri pe picioare și siliți din această cauză a se lega de sistemele pe care învață a le iubi, fiind încredințați că fără ele ei ar muri. Locul adevăratului povățuitor și cel al adevăratului student al Bibliei este în afară de orice dependență omenească, liber de a examina Cuvîntul lui Dumnezeu și de a se hrăni cu tot ce conține el; liber de asemenea de a urma Mielul ori unde ar merge El (Ioan 8:36; Gal. 5:1).

332. Astăzi, mai mult decît oricînd, libertatea individuală *ar trebui* să fie recunoscută, cel puțin pe dinafară, dar vedem că în realitate n-a existat niciodată un timp în care legăturile să fie atît de puternic strînse, în scopul de a lega împreună grîul și neghina în numeroși snopi. N-a fost niciodată un timp ca acuma în ceea ce privește înfrîngerea tuturor libertăților personale. Fiecare oră liberă, a unui sectar zelos, e furată de unele din numeroasele reuniuni sau de un anumit program, astfel că nu-i mai rămîne timp pentru a se gîndi liber și a studia Biblia. Scopul principal al acestor reuniuni și petreceri este de a întări și dezvolta secta; urmarea este dependența despre care am amintit, atît de păgubitoare dezvoltării adevărate a copiilor consacrați ai lui Dumnezeu, a grîului. Aceste

legături vor fi întărite după cum spune profetul (Is. 28:22). Puțin grâu, multă neghină, iată ce conțin acești snopi, și pe zi ce trece e mai greu a te elibera de ele.

333. Din cele expuse mai sus am văzut că grâul (adevărații consacrați) este în foarte mică cantitate, că neghina sau mulțimea celor ce poartă un nume confesional e considerabilă. Este evident, prin urmare, că vîlvătaia care va mistui neghina va fi un eveniment prodigios (uriaș). Este totuși o greșeală a presupune, așa cum fac mulți, că nimicirea neghinei într-un cuptor de foc, cu plîngeri și scrîșniri de dinți (Mat. 13:42), înseamnă un foc literal sau chinuri dincolo de viața prezentă. Parabola întregă aparține epocii actuale. Nu numai grâul și neghina sînt simboluri, dar și focul; el simbolizează nimicirea neghinei în timpul mării strîmtorări care va pune capăt acestui veac și din care clasei grîului îi este făgăduită o scăpare (Mal. 3:17; Luca 21:36). Cuptorul încins simbolizează „timpul de mare strîmtorare” care, la încheierea acestui seceriș, se va abate asupra nevrednicei clase a neghinei ce formează „creștinătatea”.

334. Nemicirea neghinei nu implică o nimicire prezentă sau viitoare a tuturor *persoanelor* care compun această clasă. Ea înseamnă mai degrabă nimicirea sistemelor religioase și a pretențiilor acestei clase ce revendică numele de creștin, în timp ce membrii ei sînt încă fii ai acestei lumi. Cînd neghina va fi arsă, sau nimicită, cei ce o alcătuiau își vor vedea pe față adevăratul lor caracter, ca aparținînd lumii și nu Bisericii și nu se vor mai da drept creștini sau membri ai Bisericii lui Christos.

335. Domnul nostru declară că el a semănat sămînța cea bună a Împărăției, adevărul, din care a ieșit

clasa grîului adevărat, concepută de *Spiritul Adevărului*. Mai tîrziu, în timpul nopții, în timpul veacului întunericului, Satan a semănat neghina. Fără nici o îndoială ea a fost semănată în același chip ca și grîul, ea formează lăstarul erorilor (rătăcirilor). Am văzut cît de serios au fost mînjite sanctuarul și oștirea de către marele adversar și slugile lui orbite și cum au fost profanate și rău întrebunțate vasele prețioase (doctrinile) de către papalitate; iar aceasta este doar o altă ilustrație a aceluiași lucru. Învățăturile false au dat naștere la ambiții, aspirații contrare adevărului în țarina de grîu a Domnului și i-a făcut pe mulți să servească lui Satan, semănînd învățături greșite și obiceiuri care au produs neghină din belșug.

336. Țarina pare frumoasă și înfloritoare, dacă se consideră milioanele de creștini, dar în realitate nu este decît o foarte mică cantitate de grîu, și ar fi fost mult mai bine pentru grîul înnăbușit și mult stingherit în dezvoltarea sa de către neghină, dacă aceasta, în loc de a pătrunde în Biserică ar fi rămas la locul ei în lume, lăsînd în țarină pe cei consacrați, pe „turma mică”, singurii care reprezintă spiritul și învățătura lui Hristos. Atunci, deosebirea între Biserică și lume ar fi fost bine observată, iar creșterea Bisericii, deși în *aparență* mai lentă, ar fi fost mai temeinică, mai sănătoasă. Marele succes, aparent manifestat prin număr, bogăție și poziție socială, cu care mulți se mîndresc, este în realitate un mare rău și în nici un sens o binecuvîntare, nici pentru Biserică, nici pentru lume.

337. Examinînd mai atent această chestiune, vedem că multe persoane ce formează neghina nu sînt cu totul responsabile de falsa lor poziție, cînd pretind a fi grîu. Multe din ele nu știu că neghina nu este adevărata

Biserică, deoarece ele consideră mica turmă de consacrați drept niște fanatici și extremiști. Dacă se compară cu marea masă a neghinei, Domnul, apostolii și grîul în general, trebuie desigur să apară ca niște riguroși și fanatici, dacă majoritatea, neghina, ar fi în conformitate cu adevărul.

338. S-au depus atîtea strădanii pentru a încredința neghina că ea formează creștinătatea, că toți sînt creștini afară de evrei, mahomedani și păgîni, încît nici nu se poate aștepta ca ea să știe altceva. Invățăturile false o învață că nu există decît două clase și că toți acei ce vor scăpa de chinurile veșnice (ale iadului) vor fi împreună moștenitori cu Hristos. La orice slujbă de înmormîntare, înafară de cazul cînd este vorba de un ticălos depravat, de un desfrînat sau imoral bine cunoscut, rudele și prietenii defunctului sînt asigurați că el a intrat în pacea, în bucuria și gloria cerească; și pentru a dovedi aceasta se citează texte din Scriptură care, după înțelesul ce rezultă din combinarea lor, nu se aplică decît la adevărații consacrați, la cei sfinți.

339. Acei care din fire ar fi înclinați să se dezaprobe pe ei înșiși, să tăgăduiască în mod conștiincios că ei sînt sfinți și să renunțe la bogatele făgăduințe ale Scripturilor făcute sfinților sînt încredințați de către frații lor din clasa neghinei care nu sînt mai bine informați decît dînșii că, dimpotrivă, ei au un drept legitim la aceasta. Deplin conștienți, la drept vorbind sînt chiar siguri, că n-au făcut nimic pentru a merita chinurile veșnice, credința lor în învățăturile false ale „creștinătății” îi face să nădăjduiască și să pretindă că ei sînt membri ai Bisericii căreia-i aparțin toate bogatele făgăduințe. În acest chip ei sînt neghină, victime ale învățăturilor false, și nu numai că se găsesc într-o

poziție greșită, dar denaturează și adevăratul ideal al sfințeniei. Amăgiți de această greșeală, ei au un oarecare simțămînt de siguranță și de mulțumire, căci făcînd comparație între purtarea și viața lor și cea a marii majorități a membrilor bisericii nominale, a celor dimprejur, a prietenilor decedați cărora li s-au făcut atîtea elogii, ei sînt încredințați că nivelul lor spiritual este desigur mai mult decît mijlociu, poate superior mult nivelului unui pretins creștin. Cu toate acestea ei își dau seama că niciodată inima lor, viața lor, timpul lor, mijloacele lor, talentele lor, în ocaziile ce li s-au prezentat, n-au fost consacrate cu adevărat și pe deplin lui Dumnezeu și serviciului său.

340. *Insă, după cum* clasa ce forma „pleava” națiunii evreiești a fost mistuită la sfîrșitul secerișului evreesc (Luca 3:17), *tot astfel* această clasă a „neghinei” va fi mistuită la sfîrșitul secerișului veacului actual. După cum pleava a trebuit să părăsească orice pretenție la favoarea divină, de a forma biruitoarea Împărăție a lui Dumnezeu, înainte de sfîrșitul secerișului evreiesc în marele foc al certurilor religioase și politice, care au mistuit sistemul evreiesc, tot astfel se va întîmpla și cu cei ce formează clasa neghinei, pretinsa „creștinătate”. Ei vor fi mistuiți, *vor înceta de a mai fi* neghină, de a se înșela pe ei înșiși și de a înșela și pe alții; ei vor înceta de a-și însuși făgăduințele peste măsură de mari și de prețioase care aparțin numai și numai sfinților învingători, și de a pretinde titlul de „creștinătate” pentru sistemele lor lumești, atunci cînd diferitele lor împărății așa-zise creștine și diferitele lor organizații religioase, sfîșiate de învrăjbirea pe care o produce lumina cescîndă a adevărului, vor fi *mistuite* în focul care e deja aprins, „focul geloziei” lui Dumnezeu timpul de mare strîmtorare

care va încheia veacul evanghelic (Țef. 3:8).

341. După ce descrie nimicirea neghinei, parabola declară că „*atunci cei neprihăniți*” (grîul) vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor” (Mat. 13:43). (Ce mărturie mai bună decît aceasta am putea avea că Biserica nu e încă înălțată la putere, ca Împărăție a lui Dumnezeu, și că ea nu va fi înălțată ca atare înainte de a se termina acest seceriș?) Atunci acest Soare al Dreptății (a cărei glorie centrală va fi totdeauna Isus Hristos) va răsări, aducînd vindecarea și sănătatea în razele Sale, pentru a binecuvînta, restatornici, curăți și spăla de păcat și de greșeală întreaga omenire, incorrigibili fiind nimicîți în a doua moarte.

342. Să ne amintim că în secerișul iudaic tipic, adevărații israeliți cît și israeliții numai cu numele, constituiau casa trupească a lui Israel sau casa iudaică; și numai *adevărații* israeliți au fost aleși, adunați în grînarul dispensației evanghelice și socotiți vrednici de adevărurile ce aparțineau Vîrstei Evanghelice. Să ne amintim de asemenea că toți ceilalți membri ai acestei națiuni („pleava”) n-au fost literalmente nimicîți (cu toate că mulți își pierdură viața în tulburările ce-au urmat), ci au fost tăiați (îndepărtați) de la toate favorurile împărăției cu care poporul se mîndrea și pe care se bizuise totdeauna. Putem, prin urmare, să delimităm evenimentul paralel și corespunzător al secerișului actual și să ne dăm seama ce va fi nimicirea „neghinei” în timpul focului mistuitor din prezent (Mat. 3:12).

343. Domnul nostru nu numai că ne-a arătat ce trebuie să așteptăm în acest „seceriș” și partea ce vom avea într-însul, în timp ce sîntem separați de neghină și ca „secerători”, servindu-ne de secerea Adevărului

pentru a ajuta pe alții să câștige libertatea în Hristos și să se elibereze de sistemele false și de legăturile omenești, și pentru a ne da o îndoită siguranță că sîntem în Adevăr și că timpul secerișului care produce separarea a sosit, ne-a prevăzut cu bogate dovezi privitoare la anul exact al începerii lucrării secerișului, durata și sfîrșitul lui. Aceste dovezi, deja examinate, arată sfîrșitul anului 1874 ca fiind începutul acestor patruzeci de ani de seceriș, iar sfîrșitul anului 1914 ca fiind încheierea lui, în timp ce toate amănuntele rînduiei și muncii acestui seceriș au fost zugrăvite în tipul său, secerișul vîrstei evreiești. Să examinăm acum unele din trăsăturile caracteristice ale timpului acestui seceriș tipic și să punem în lumină învățămintele care se pot aplica la timpul prezent și pe care Domnul nostru le-a rînduit în acest scop, pentru ca să nu fim în îndoială, ci să înțelegem planul Său și să fim în stare a lucra cu putere, în acord cu acest plan, conlucrînd cu el la împlinirea voinței Sale descoperite.

344. Toate caracteristicile cronologice privitoare la secerișul evreiesc (cu toate că uneori se refereau indirect la credincioși) priveau direct marea gloată nominală creștină și indicau de asemenea perioadele judecării ei, lepădării ei, răsturnării și nimicirii ei ca sistem sau națiune-biserică. Astfel, Domnul a venit (în anul 29 al erei noastre) ca Mire și Secerător, nu numai pentru *adevărării* israeliți, dar și pentru națiunea întregă (Ioan 1:11). Progresul realizat în munca secerișului a descoperit atunci faptul că erau puține boabe de grâu copt pentru grînar (dispensația evanghelică) și că marea gloată a națiunii nu avea decît înfățișarea de grâu; în realitate ea era „pleava” despuiată de adevăratele principii ale grîului. Trei ani

și jumătate mai târziu (în anul 33) Domnul își asumă funcțiunile de Rege al regilor și Domn al domnilor, de data aceasta ca Rege spiritual, prezent cu toată puterea deși nevăzut oamenilor.

345. Faptele săvârșite de Domnul nostru, în cursul celor câteva ore a regalității sale (la întâia venire) au o adâncă semnificație pentru noi, prefigurând incontestabil, și preumbrind, ceea ce trebuie să așteptăm aici. Ceea ce a făcut Isus, după ce a intrat ca Rege în Ierusalim călare pe un asin, alungînd din templu cu biciul pe schimbătorii de bani (zarafi) (Mat. 21:12,13), este tipul unui eveniment corespunzător *din prezent* ce se împlinește pe o scară mult mai mare. Totuși noi nu vedem aceasta decît prin ochii credinței care ne permit să vedem pe Regele, biciul Său de funii și proclamația autorității Sale regale, lucruri ce se manifestă într-un mod foarte diferit astăzi. Tipul iudaic servește pentru a ne atrage atenția asupra împlinirii acestor lucruri pe care nu le-am vedea altfel. Primul lucru al Regelui tipic a fost de a lepăda întreaga națiune-biserică a lui Israel, devenită nevrednică de a forma Împărăția Sa sau de a fi considerată mai departe ca moștenirea Sa specială. Aceasta s-a arătat prin cuvintele Invățătorului: „Ierusalime, Ierusalime, cari omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De cîte ori am vrut să strîng pe copiii tăi, cum își strînge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! *Iată, că vi se lasă casa pustie*” (Mat. 23:37-38).

346. Aceasta ne învață că, dacă o aplicăm la secerișul prezent, întocmai cum în anul 33 Israelul tipic, după ce fusese recunoscut ca popor al lui Dumnezeu prin favoruri, pedepse etc., timp de 1845 de ani, a fost lepădat de către Rege fiindcă a fost găsit

nevrednic în urma judecății și a inspecției de trei ani și jumătate, tot astfel, paralel, în secerișul prezent, după un același interval de timp de trei ani și jumătate de inspecție și la sfârșitul unei perioade similare de 1845 de ani de favoruri și de pedepse, creștinătatea nominală e lepădată de către Rege ca nevrednică de a primi mai departe favorurile Sale sau de a fi recunoscută de El în vreun fel oarecare.

347. Dar, după cum lepădarea Israelului trupesc nominal nu implica lepădarea individuală a „adevăraților israeliți”, în care nu se afla vicleșug, ci le-a fost rezervată o mai mare favoare (prin aceea că ei au fost eliberați de jugul „conducătorilor orbi”, și învățați mai de-a dreptul și mai desăvârșit prin noile canale spirituale (apostolii), tot așa trebuie să ne așteptăm acum la un eveniment analog. Favorurile spirituale, răspândite mai înainte asupra gloatei nominale creștine, nu aparțin de acum încolo decât credincioșilor și ascultătorilor. În viitor, lumina, pe măsură ce se va ivi, și „hrana la timp cuvenit” pentru familia credinței, nu mai trebuie așteptate de la vechile canale, oricare ar fi ele, ci de la servitorii credincioși aflați în afara sistemelor decăzute și lepădate.

348. În decursul misiunii Sale pămîntești și pînă în momentul cînd, în calitate de Rege, a lepădat sistemul iudeu, Domnul nostru a recunoscut pe cărturari și pe farisei ca fiind învațătorii legitimi ai poporului, cu toate că adesea îi acuza de a fi niște fățarnici care înșelau poporul. Aceasta reiese în mod evident din cuvintele Domnului din Mat. 23:2,3: „Cărturarii și Fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile, pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le”. După cum înalții cîrmuitori religioși ai creștinătății nominale constituiți

în sinoade, conferințe, concilii, etc., au șezut pentru un timp pe scaunul lui Hristos ca învățători ai poporului, tot astfel Sanhedrinul evreiesc ocupa odinioară scaunul lui Moise. Cu toate acestea, după anul 33, cărturarii și fariseii n-au mai fost recunoscuți de Domnul, și adevărații Israeliti n-au mai fost instruiți de acești oameni, ci de însuși Dumnezeu, cu ajutorul altor unelte fără titluri, mai umilite, mai vrednice, alese din mijlocul poporului și învățate de El în mod special; tot astfel trebuie să ne așteptăm la un eveniment paralel, în acest seceriș paralel.

349. Primul act oficial al Domnului nostru, ca Împărat, în anul 33, a fost de a lepada biserica națională a Israelului trupesc, aceasta e în legătură cu toate paralelele importante ale celor două vârste și arată foarte clar că în momentul paralel al secerișului actual, adică în 1878, Babilonul mistic, numit altfel „creștinătatea”, preumbrit de iudaism, a fost lepădat. În acel moment a fost trimis mesajul: „A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urfite” (Apoc. 18:2).

350. Căderea, plăgile, nimicirea etc., prezise că vor veni asupra Babilonului mistic erau preumbrite în timpul de mari strîmtoări și nimicire națională ce a venit asupra Israelului trupesc și s-a terminat în timpul răsturnării complete a acestei națiuni în anul 70 al erei noastre. Perioada căderii corespunde de asemenea, căci din momentul cînd Domnul nostru zise: „Iată că vi se lasă casa pustie” (Mat. 23:38), în anul 33, și pînă în anul 70, s-au scurs 36 de ani și jumătate: tot astfel de la 1878 pînă la sfîrșitul lui 1914 sînt 36 de ani și jumătate. La sfîrșitul lui 1914, ceea ce Dumnezeu

numește Babilon și ce oamenii numesc creștinătate, trebuie să înceapă a dispărea așa cum s-a arătat deja de profeție.

351. Starea socială și religioasă iudaică a fost rînduită de Dumnezeu ca tip al Împărăției milenare a lui Hristos, care trebuie să conducă și să pună în ordine toate lucrurile; prin urmare, iudaismul a fost, propriu-zis, o unire a Bisericii cu Statul, un guvernămînt religios și civil. Inșă, după cum am dovedit deja, Biserica evanghelică nu trebuia să aibă nimic comun cu guvernele acestei lumi, nici să se unească cu ele înainte de venirea Domnului ei, Împăratul împăraților, și ca El să-și fi luat autoritatea și să fi înălțat Biserica în glorie ca Mireasă a Sa, pentru ca ea să participe împreună cu El la această domnie de dreptate. Disprețuind învățăturile Domnului, pentru a urma teoriile și planurile oamenilor, marele sistem numit „creștinătate”, care cuprinde în sine toate guvernele și crezurile ce *mărturisesc* a fi ale lui Hristos (dar care nu sînt decît o mizerabilă imitație a adevăratei Împărății a lui Hristos) a fost organizat înainte de timpul cuvenit, fără Domnul și cu elemente absolut nepotrivite. Căderea Babilonului, sau a acestei îmbinări lipsită de armonie, Biserică și Stat, din mijlocul căruia grîul bun a fost adunat, corespunde admirabil căderii sistemului iudaic.

352. La început, cuvîntul Babilon însemna *portalul* lui Dumnezeu; dar mai tîrziu, în derîdere, înțelesul lui s-a transformat în *amestecătură* sau *confuzie*. În cartea Apocalipsului, acest nume se aplică în mod special bisericii nominale care, din portalul gloriei ce era, a devenit un portal al rătăcirii și al confuziei, o mizerabilă amestecătură compusă în special din neghină și

fățarnicie, o mulțime confuză de oameni lumești ce mărturisesc credință sub care giuvaerele Domnului sînt înmormîntate și adevărata lor frumusețe ascunsă. În profeția simbolică cuvîntul „Babilon” se aplică, de cele mai multe ori la biserica Romei, numită „Babilonul cel Mare”, „mama desfrînatelor”. Timp de veacuri acest nume se aplica numai ei, deoarece ea a fost singurul sistem de amestecătură și n-a îngăduit alte sisteme; însă, mai tîrziu, alte sisteme eclesiastice, mai mici decît „mama”, nu atît de rele, nu atît de greșite, se născură din ea prin diferite încercări de reforme imperfecte. Rătăcirile, neghina și spiritul lumesc predominînd în mare măsură în aceste organizații, numele de Babilon se întrebuițează în general pentru a desemna toate sistemele creștine nominale și, astăzi, el cuprinde nu numai biserica romană (catolică), ci și toate bisericile protestante, pentru că, din moment ce papalitatea e arătată ca fiind mama sistemelor, trebuie să privim diferitele denominațiuni protestante, care au ieșit din ea, ca fiicele sale. Acest lucru este în general admis și uneori chiar cu mîndrie de către protestanți.

353. Mult înainte de timpul secerișului, numeroși copii ai lui Dumnezeu din marele Babilon au descoperit caracterul Său *anticreștin* (mai cu seamă valdenșii din Piemont, hughenoții, anabapțiștii și reformatorii din veacul al 16-lea); și atrăgînd atenția la mulți alții asupra acestui fapt s-au separat de sistemul-mamă atrăgînd după dînșii pe alții, dintre care mulți erau neghină, astfel cum prezise profetul: „Și mulți se vor uni cu ei din fățarnicie” (Dan. 11:34). Acestea au fost începuturile dezbinării politice și doctrinale care au adus atîtea conflicte înainte de timpul secerișului. Neghina predominînd încă printre ei, se formară alte

sisteme babilonice, deși nu atît de stricate.

354. Astfel grîul, în vreme ce se străduia de la un timp la altul să se elibereze de coșmarul neghinei (și mai cu seamă de grosolanele erori ce o hrăneau și o produceau) și cu toate că era binecuvîntat prin aceste strădanii, era încă sub influența elementelor predominante ale neghinei cu care rămînea amestecat. Însă, din iubire pentru grîu, favoarea lui Dumnezeu s-a întins chiar și asupra acestor snopi amestecați sau sisteme ale Babilonului; și aceste sisteme n-au fost lepădate complet și pentru totdeauna din orice favoare divină, n-au fost osîndite la o grabnică nimicire și nici întregul popor al lui Dumnezeu invitat clar și imperios să iasă afară din el (Apoc. 18:4), pînă la timpul rînduit de Dumnezeu pentru a efectua o separare completă și finală - la timpul secerișului, 1878. Chiar de la începutul acestei vîrste, copiii lui Dumnezeu au fost puși în gardă împotriva înșelăciunilor lui antihrist și sfătuiți să stea departe de el. Cu toate acestea, pentru încercarea și judecarea lor, Dumnezeu a îngăduit ca ei să fie, într-o oarecare măsură, amăgiți și întrucîtva amestecați cu el. De fiecare dată, cînd o deșteptare aducea reforme în principiiile, doctrinele și practicile religioase, era un mijloc de a judeca și a încerca clasa grîului, și de a o curăți din ce în ce mai mult de murdăriile lui antihrist. Însă această ultimă încercare și această chemare fermă, cuplate cu respingerea completă a acestor sisteme, pentru a nu mai primi favoarea divină (de care se bucurau altădată, în interesul grîului care era în ele) trebuie să aducă separarea finală a clasei grîului de toate sistemele și principiiile anticreștine. Cele cîteva adevăruri pe care aceste sisteme le conțineau la început dispar acum cu

iuteală, fiind înlocuite prin teorii omenești, cu efect distructiv asupra oricărui element de adevăr divin; și iubirea arzătoare și evlavia este înlocuită cu rapiditate de iubirea de plăceri și de spiritului lumesc.

355. Odată cu proclamarea căderii Babilonului vine și porunca, pentru toți cei din poporul lui Dumnezeu care se află încă în el, de a ieși afară: - „Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, *poporul Meu*, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din pedepsele ei” (Apoc. 18:4). Cuvintele „a căzut Babilonul; ieșiți din mijlocul ei, *poporul meu*”, arată clar două cugete deosebite, de care trebuie să ținem seama. Mai întâi vedem că, la un moment dat, Babilonul nu era căzut din favoarea dumnezeiească, căci un anumit timp el și-a păstrat o oarecare măsură din această favoare, cu tot caracterul său amestecat. Până la epoca fixată pentru separare, secerișul, el nu a fost cu totul lepădat, deși conținea numeroase erori și deși manifesta o mică măsură a Spiritului lui Hristos. Proclamația indică de asemenea că, la un moment dat, asupra Babilonului trebuie să vină o lepădare subită și completă, când orice favoare va înceta pentru totdeauna și după care va urma judecata - exact ca respingerea care, după cum am arătat, a avut loc în 1878. Ea mai arată că în momentul lepădării Babilonului un mare număr de copii ai lui Dumnezeu vor fi încă în mijlocul lui și asociați cu el; căci, într-adevăr, numai după lepădarea Babilonului, după ce el a căzut din favoarea dumnezeiească, primesc ei porunca: „Ieșiți din mijlocul lui, *poporul Meu*”.

356. Contrastul între numeroasele și treptatele mișcări de reforme ale ultimelor patru veacuri și această separare finală și absolută de astăzi ar trebui să fie

deosebite cu claritate; primele mișcări au fost încercări de a *reforma* Babilonul, pe cînd ultima mișcare arată că nu există pentru el nici-o speranță de reformă, "Babilonul era în mîna Domnului un potir de aur, care îmbăta tot pămîntul; Neamurile au băut din vinul lui; de aceea au fost neamurile ca într-o nebunie (intoxicate de învățăturile lui rătăcite). Deodată cade Babilonul și este zdrobit! Văitați-l, aduceți leac alinător pentru rana lui; poate că se va vindeca! *Am voit să vindecăm Babilonul*, dar nu s-a vindecat! Părăsiți-l, și haidem fiecare în țara noastră (la adevărata Biserică, pentru grîu, sau în lume, pentru a fi neghină), căci pedeapsa lui a ajuns pînă la ceruri" (Ier. 51:7-9 - comparați cu Apoc. 17:4; 14:8; 18:2,3,4,5,19).

357. Incurabilul Babilon e acum condamnat la nimicire; sistemul întreg, un sistem al sistemelor, e lepădat, și toți copiii lui Dumnezeu care nu simpatizează cu falsele lui doctrine și practici sînt invitați să se deosebească de el. Profetul arată motivul acestei sentințe de lepădare și neputința unora de a o înțelege, spunînd:

358. „Chiar și cocostîrcul își cunoaște vremea pe ceruri; turtureaua, rîndunica și cocorul își păzesc vremea venirii lor; dar poporul Meu nu cunoaște Legea Domnului (ei nu știu că un timp de seceriș, un timp de întreagă și completă despărțire a grîului de pleavă și de neghină trebuie să vină. În aceasta ei arată mai puțin discernămint decît păsările călătoare). Cum puteți voi să ziceți: „Sîntem înțelepți, și Legea Domnului este cu noi?" (fiindcă voi nu puteți deosebi timpul secerișului și schimbarea de dispensație ce trebuie să aibă loc atunci)". Cu adevărat, degeaba s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor (fiindcă

cuvîntul Domnului, prin profeții și apostolii Săi, e fără efect și dat fără socoteală la o parte, și fiindcă crezurile instituite în veacurile întunericului sînt întunecatele lumini ale acelor ce umblă în întuneric). Înțelepții (savanții) sînt dați de rușine, sînt uimiți (fiindcă planurile omenești pe care le iubeau au dat greș), sînt prinși; căci au nesocotit Cuvîntul Domnului și ce înțelepciune au ei (acum)? (Vezi Is. 29:10). De aceea, pe nevestele (bisericile) lor le voi da altora și ogoarele lor (de lucru) altor stăpîni. Căci, de la cel mai mic pînă la cel mai mare, toți sînt lacomi de cîștig mîrșav (avantajul lor particular), de la prooroc (predicator) pînă la preot, toți înșeală! (Compară cu Is. 56:10-12; 28:14-20.) Leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu (Sionul nominal--Babilonul) zicînd: „Pace! Pace!” Și totuși pace nu este (întreg sistemul său e bolnav și are nevoie de a fi în întregime curățit printr-un remediu eficace, Cuvîntul lui Dumnezeu, adevărul). Vor fi dați de rușine, căci săvîrșesc astfel de urîciuni; nu roșesc și nu știu de rușine; de aceea, (cei ce învață Cuvîntul) vor cădea împreună cu cei ce cad și vor fi răsturnați, cînd îi voi pedepsi (sau cînd îi voi cerceta--la timpul „*secerișului*”), zice Domnul. „Vreau să isprăvesc cu ei, zice Domnul. Nu vor mai fi struguri în vie, nici smochine în smochin și frunzele se vor vesteji” Bunurile pe care le-am dat (toate favorurile divine și privilegiile) se vor duce de la dînșii (Ier. 8:7-13).

359. Versetul următor arată că mulți dintre cei lepădați vor cunoaște tulburările ce vin peste ei, totuși vor fi orbiți în ce privește cauza lor adevărată. Ei vor zice: „Pentru ce ședem jos? (Ier. 8:14) Strîngeți-vă, și haidem în cetățile întărite, (stăpînirile) *ca să pierim acolo*”. Ei înțeleg întrucîtva că nici rațiunea, nici

Scripturile nu sprijinesc învățăturile lor false și că metoda cea mai înțeleaptă este de a păstra tăcerea la umbra vechilor superstiții și sub protecția stăpînirilor așa zise creștine. Cuvîntul îi zugrăvește minunat, zicînd: „Căci Domnului, Dumnezeu nostru, ne sortește la moarte și ne dă să bem ape otrăvite”. Într-adevăr, singura băutură răcoritoare ce o pot avea este paharul pe care l-au amestecat (otrava rătăcirilor lor amare, „învățăturile demonilor”, amestecată cu apa curată a vieții (1 Tim. 4:1) adevărul Cuvîntului lui Dumnezeu. Cei ce țin de Babilon, care-l iubesc și care din cauza aceasta nu sînt gata să asculte de porunca: „Ieșiți dintr-însul” (Apoc. 18:4; Ier. 51:6-9), nu vor fi oare obligați de a bea paharul pe care ei înșiși l-au pregătit? Nu vor fi ei de asemeni obligați să admită falsitatea doctrinelor lor? Desigur, și vor fi foarte scîrbiți de el. Versetul următor vorbește de decepția pe care o încearcă; ei sperau că doctrinele lor amare (apele otrăvite) vor converti lumea și vor aduce domnia milenară. Ei zic: „Așteptam pacea, și nu vine nimic mai bun; o vreme de vindecare, și iată groaza!” (Ier. 8:15) Boala Sionului nominal se va înrăutăți din momentul cercetării și lepădării lui, cînd „adevărații israeliți”, ascultînd chemarea divină, vor începe să iasă din sistemele nominale.

360. Unii se miră de ce nu pune Domnul la cale o reformă mai mare decît cele din trecut care au avut un atît de mic rezultat și-au fost de așa scurtă durată. Ei se întrebă: De ce nu revarsă el o binecuvîntare asupra tuturor marilor secte și nu le adună pe toate la un loc? Sau: De ce nu curăță el în mod special una din aceste secte de toate murdăriile ei și nu atrage la ea pe toate celelalte? Dacă este așa pentru ce dar nu unește el toate

împărățiile și cîrmuirile pămîntului într-una singură, apoi s-o curățe?

361. Cît despre copiii lui Dumnezeu le este de ajuns să știe că un asemenea plan nu este acela pe care Dumnezeu îl descopere în Cuvîntul Său. Ceva mai multă chibzuială ne arată cît de neînțeleaptă este o asemenea sugestie și puțin conformă cu Cuvîntul divin. Considerați numărul celor ce fac parte din biserica nominală (patru sute de milioane) și întrebați-vă cîți dintre aceștia pot pretinde că sînt *pe deplin consacrați* Domnului și serviciului în *lucrul Său*, cu spiritul și cu trupul? Observațiile voastre proprii trebuie să vă aducă la concluzia că despărțind „grîul” de „neghină”, prin înlăturarea „neghinei”, n-ar rămînea în tot cazul decît o mîină de credincioși, chiar printre cei ce se adună în cele mai mărețe temple sau catedrale.

362. Motivul, pentru care este fără folos a încerca curățirea sistemelor nominale, este că nici-un fel de curățire nu ar fi în stare să potrivească (să adapteze) *mulțimea neconsacrată a „creștinătății”* și organizațiile sale civile și eclesiastice la opera Domnului care trebuie să înceapă acum pe pămînt. În decursul celor optsprezece veacuri, Dumnezeu a ales pe adevărații consacrați, pe cei care erau vrednici de a fi puși de o parte, și acum tot ce a mai rămas de făcut este de a alege dintre cei vii (care trăiesc astăzi) pe cei ce aparțin aceleiași clase - și aceștia sînt numai puțini - deoarece numai puțini lipsesc pentru a completa numărul hotărît dinainte al membrilor în corpul lui Hristos.

363. Cauza pentru care Dumnezeu a eliminat toate organizațiile omenești și nu se mărginește să o reformeze pe cea mai bună dintre ele, pentru ca apoi să le aducă pe toate celelalte la aceasta, este arătată în

modul de comportare al Domnului nostru față de diferitele secte evreiești în decursul secerișului sau încheierii dispensației lor; căci atunci, ca și astăzi, toate au fost lepădate și „adevărații israeliți” invitați să iasă afară din ele, pentru a fi liberi și a învăța să cunoască voința și planul lui Dumnezeu prin diferitele vase pe care chiar El le-a ales.

364. Lămurind acest subiect evreilor, Domnul arată înțelepciunea judecății Sale prin două parabole: Mai întâi, că un petec de postav nou cusut la o haină veche n-ar putea decît să facă mai vizibilă reaua stare a acesteia și că inegalitatea de rezistență ar face ruptura mai mare; în al doilea rînd, că vinul nou pus în burdufuri vechi, care și-au pierdut tăria și elasticitatea n-ar putea decît să aducă pagubă, nu numai prin aceea că burdufurile s-ar sparge și ar fi pierdute, dar de asemenea că vinul cel nou și valoros s-ar pierde.

365. Vinul nou închipuia noile învățături ale Domnului nostru, pe cînd sectele jidovești erau burdufurile vechi. Presupunînd că Domnul nostru s-ar fi alăturat la una din aceste secte și ar fi început s-o reformeze, care ar fi fost rezultatul? Este sigur că adevărurile noi, dacă ar fi fost acceptate, ar fi dărîmat complet această sectă. Puterea organizării sale, clădită în mare parte pe orgoliul sectar și cimentată prin erorile, superstițiile și tradițiile omenești, ar fi fost nimicită imediat și noile învățături ar fi fost părăsitate împotmolite; împiedicate, de asemenea, de toate vechile erori și tradiții ale acestei secte, iar lumea în general ar fi făcut responsabilă de acest eșec noile învățături.

366. Pentru aceleași motive, în secerișul prezent, Domnul introducînd lumina deplină a adevărului, la aurora vîrstei milenare, n-o așează ca pe un petec nou

pe unul din vechile sisteme, nici ca vin nou în vechile burdufuri; în primul rînd, fiindcă nici unul din aceste sisteme nu se află într-o stare potrivită de a fi cîrpit sau de a primi noile învățături; în al doilea rînd, fiindcă, dacă noile adevăruri ar fi primite, ele ar acționa repede și ar manifesta o forță care ar nimici orice sectă, oricare ar fi organizarea și întăriturile ei. Dacă ar fi puse la încercare unele după altele, rezultatul ar fi același pentru toate și, la urmă, vinul cel nou (noile învățături) n-ar mai găsi un vas sau o sectă care să-l poată ține și păstra.

367. Metoda cea mai bună și mai potrivită este aceea pe care a urmat-o Domnul nostru la înființarea sa. El a făcut dintr-o stofă nouă o haină cu totul nouă și a pus vinul nou în burdufuri noi, adică a chemat pe adevărații israeliți (pe nesectari) și le-a încredințat adevărurile care puteau fi atunci cunoscute. Tot astfel se întîmplă și acum: cei ce flămînzesc și însetează după adevăr sînt la fel invitați de Domnul să iasă din mijlocul Israelului spiritual nominal, și ei sînt fericiți să primească adevărul după metoda Domnului și să colaboreze din toată inima cu El la executarea planului Său, fără să se îngrijească dacă vechile burdufuri (secte) sînt ignorate și lepădate ca improprii de a conține vinul nou. Bucurați-vă mai de grabă că ați fost găsiți vrednici ca acest vin nou, al adevărului prezent, să vă fie descoperit; primiți-l de îndată ce l-ați recunoscut și urmați-l cu bucurie.

368. Cei ce, la prima venire, doreau înainte de toate să cunoască părerea conducătorilor sectari și urmau sfaturile lor, și ziceau: „Cine dintre fruntași sau dintre farisei a crezut în el?” (Ioan 7:48), n-au primit adevărul, pentru că ei au urmat mai degrabă oamenilor decît lui

Dumnezeu, iar membrii cei mai de văză ai sectelor de atunci nu primeau învățătura lui Hristos. Aceeași clasă a fost totdeauna și este încă cea mai oarbă conducătoare de orbi. În loc de a primi adevărul și de a fi binecuvîntați ei cad în momentul încercării. Și astfel hainele vechi și burdufurile vechi sînt cu totul de neîntrebuințat.

369. Deoarece Domnul este acela care cheamă pe poporul Său afară din Babilon, noi nu ne îndoim că toți acei care sînt poporul Său adevărat vor auzi această chemare, oricare ar fi agenții pe care-i întrebunțează El pentru a o face să răsunе; și această chemare va dovedi nu numai dacă ei sînt ascultători, ci și iubirea lor pentru Babilon precum și afinitatea (înrudirea, legătura, potrivirea) ce o au cu rătăcirile lui. Dacă ei îi aprobă învățăturile, metodele etc., sau dacă simt o părere de rău în a-l părăsi, atunci ei mărturisesc prin aceasta că sînt nevrednici de adevărul prezent și merită să participe la plăgile ce trebuie să vină asupra lui. Dar însăși termenii chemării arată că membrii adevăratului popor al lui Dumnezeu, care sînt în Babilon, sînt considerați că nu participă la păcatele lui și nu disprețuiesc adevărurile divine, *pînă în momentul* cînd vor afla că Babilonul a căzut - a fost lepădat. Dacă și după aceasta persistă să rămînă într-însul, ei sînt considerați ca *aparținînd lui*, prin faptul că ei aprobă faptele lui rele și învățăturile lui din trecut și din prezent și că, *participînd* la păcatele lui, ei merită prin urmare să împărtășească pedeapsa lui, plăgile ce vor veni asupra lui (Vezi Apoc. 18:4).

370. Cît de puternice sînt cuvintele „A ajuns un locaș al dracilor o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urîte (scîrboase)”

(Apoc. 18:2). Cît de adevărat este aceasta, că mulți indivizi dintre cei mai depravați ai societății se mîndresc cu titlul de creștin și practică formele exterioare ale cultului vreunea din numeroasele denominațiuni (secte) ale Babilonului. Intr-un fel sau altul, toate principiile și învățăturile necurate sînt în careva măsură reprezentate în el. El e chiar o „colivie” ce oferă siguranță nu numai blînzilor și drăgălașilor porumbei ai Domnului, dar și numeroaselor păsări necurate și scîrnave. Printre toți delicvenții, acești seducători de oameni și de femei, cîți nu sînt oare care mărturisesc că sînt membri ai Bisericii lui Christos!? Cîți dintre ei nu se servesc de acest titlu ca de o haină sub care își ascund planurile lor mîrșave!? E un fapt bine cunoscut că majoritatea celor mai mari criminali executați, mor în comunitatea bisericii romano-catolice.

371. Babilonul a conținut în același timp partea cea mai bună și cea mai rea, atît floarea cît și drojdia populației lumii civilizate. Floarea cuprinde numărul mic al adevăraților consacrați amestecat în mod jalnic cu marea masă a prețișilor creștini și cu drojdia necurată și criminală; dar în timpul secerișului actual, în condiții favorabile, floarea, sau clasa consacraților, va fi despărțită pentru a fi pregătită pentru glorie.

372. Pentru a ne da seama de numărul mare de păsări necurate și dezgustătoare ce trăiesc afară și în Babilon, să examinăm raportul oficial ce urmează și vom vedea starea societății într-o parte a țarinei cu grîu unde, timp de veacuri, „ortodoxia” s-a lăudat cu calitatea fină și cu puritatea grîului ei, precum și cu mica cantitate de neghină, și unde acea care se numește „biserică” s-a unit cu stăpînirea pentru a elabora legile și a governa națiunea.

Starea societății din Anglia și Țara Galilor

373. Raport prezentat parlamentului în 1873

Populația pe confesiuni

Romano-catolici	1.500.000
Biserica anglicană (episcopali)	6.933.935
Disidenți (protestanți, alții decît episcopali) ...	7.234.158
Necredincioși	7.000.000
Evrei	57.000

Numărul total al criminalilor în închisori

Romano-catolici	37.300
Biserica anglicană	96.600
Disidenți	10.800
Necredincioși	350
Evrei	0
	145.050

Numărul criminalilor la 100.000 de suflete

Romano-catolici	2.500
Biserica anglicană	1.400
Disidenți	150
Necredincioși	5
Evrei	0

Proporția criminalilor

Romano-catolici	1 la 40
Biserica anglicană	1 la 72
Disidenți	1 la 666
Necredincioși	1 la 20.000

374. Cauza acestei stări de lucruri este arătată în cuvintele: „Toate neamurile au băut din vinul (spiritul, influența) mîniei curviei ei (a Babilonului)” -- a asociației lui cu lumea (Apoc. 18:3). Invățăturile lui înșelătoare, cu privire la caracterul și misiunea Bisericii

și pretenția că timpul pentru preamărirea și domnia ei sosise (în special după formidabilul succes ce l-a avut sub Constantin, când a pretins că este împărăția lui Dumnezeu *stabilită* în putere și mărire mare), au atras în Babilon pe mulți indivizi care nu s-ar fi unit niciodată cu ea dacă ea ar fi continuat să urmeze calea îngustă a jertfirii. Trufia și ambiția sînt cele care au împins biserica primitivă să pună mîna pe puterea acestei lumi, pentru care scop numărul și influența lumească erau necesare; și pentru a dobîndi numărul sau masele, pe care adevărul în condițiile prezente nu le-ar fi atras niciodată, au fost răspîndite învățături false, și în cele din urmă cîștigară supremația asupra celorlalte; iar cele cîteva frînturi de adevăr ce rămaseră au fost desfigurate și răstălmăcite. Gloatele au venit chiar cu sutele de milioane, iar adevărata Biserică, grîul, care nu era niciodată decît o „mică turmă”, a fost ascunsă printre milioanele de indivizi ce formau neghina. Aici, ca oi în mijlocul lupilor sfîșietori, adevăratul embrion al Împărăției lui Dumnezeu a suferit silnicie, iar siluitorii biruiră asupra lui prin forță; și, ca și Domnul lor, pe urmele căruia pășeau, ei au fost disprețuiți și lepădați de oameni - au fost oameni ai durerii și deprinși cu suferința.

375. Dar acum, la primele raze ale dimineții milenare, când erorile doctrinale ale întunecatei nopți din trecut sînt dezvăluite și când adevăratele giuvaere ale adevărului sînt scoase la lumină, conform planurilor lui Dumnezeu, o despărțire completă trebuie să aibă loc între grîu și neghină. Și, după cum învățăturile false au produs o dezvoltare incorectă, tot astfel desfășurarea adevărului, la lumina secerișului, va produce separarea. Cu toate acestea, toată neghina și o parte

din grâu au frică; ei își închipuie că sfărîmarea Babilonului va însemna prăbușirea lucrării lui Dumnezeu și falimentul cauzei Sale. Dar nu este așa. Neghina n-a fost niciodată grâu și Dumnezeu nu S-a gîndit niciodată S-o recunoască ca atare. El le-a „lăsat” numai să crească împreună pînă la seceriș. Din „închisoarea” Babilonului, plină de păsări necurate, poporul lui Dumnezeu este chemat să iasă afară pentru a fi liber, pentru a participa la lumina și la lucrarea secerișului și pentru a dovedi astfel că s-a eliberat complet de învățăturile greșite și de falsele practici religioase; în acest chip el va fugi de păcatele Babilonului și va scăpa de plata lor -- plăgile ce trebuie să vină peste toți cei ce locuiesc într-însul.

376. Aceste plăgi, sau strîmtorări, prefigurate de tulburările venite peste casa lepădată a lui Israel, sînt descrise în simboluri atît de sinistre în cartea Apocalipsei încît mulți dintre cei ce au studiat-o au tras din ea idei ciudate și exagerate, ceea ce i-a împiedecat să se pregătească pentru lucrurile reale pe punctul de a se împlini. Adeseori aceste simboluri sînt interpretate literal și prin urmare împlinirea lor nu și-o pot închipui prin tulburări religioase, sociale și politice, prin conflicte, răscoale, reacții, revoluții etc.

377. Dar să observăm aici un alt amănunt: între timpul lepădării, al căderii Babilonului (1878) și momentul cînd plăgile sau tulburările cad asupra lui, se află o scurtă perioadă în decursul căreia credincioșii din poporul Domnului trebuie toți să fie informați despre aceste evenimente și adunați din Babilon. Aceasta se arată clar în același verset, căci la measjul: „A căzut Babilonul” e adăugată chemarea: „Ieșiți din mijlocul lui, *poporul Meu*, ca să nu fiți loviți cu plăgile

lui (care vin)”. Aceeași perioadă și aceeași lucrare ce se înflăptuiește sînt de asemenea arătate simbolic în Apoc. 7:3. Porunca este dată mesagerilor miniei: „Nu vătămați pămîntul, nici marea, nici copacii, *pină nu vom pune pecetea* pe fruntea slujitorilor Dumnezeuului nostru”. Semnul sau pecetea pe frunte este o întipărire de ordin mintal și arată că o înțelegere spirituală a adevărului va despărți și deosebi pe servitorii lui Dumnezeu de servitorii și sectarii Babilonului. Aceasta se potrivește cu mărturia lui Daniel: „Și nici unul din cei răi (necredincioși legămîntului lor) nu va înțelege, dar cei pricepuți (din poporul tău) vor înțelege” (Dan. 12:10). Astfel, deci, clasele vor fi pecetluite și despărțite înainte de a veni plăgile asupra Babilonului celui lepădat, celui decăzut.

378. Versetul citat mai sus arată clar că această *cunoștință* va fi o pecete și un agent separator, căci mai întîi se spune că: „A căzut Babilonul” și că niște plăgi sau pedepse au să vină peste el, înainte de a ne aștepta ca poporul Domnului să asculte de porunca: „Ieșiți afară din mijlocul lui” *bazîndu-se pe această cunoștință*. Știm într-adevăr că toți vor trebui să fie „pecetluiți pe frunte” - informați în mod inteligent - cu privire la tot ce privește planul lui Dumnezeu înainte de a putea recunoaște cu adevărat porunca și să asculte de ea.

379. Nu e oare vădit că această lucrare de pecetluire a servitorilor lui Dumnezeu e acum în curs de îndeplinire? N-avem noi oare semnul pecetei pe frunțile noastre? Și aceasta n-a avut oare loc la timpul convenit? N-am fost noi oare călăuziți, pas cu pas, ca de mîna Domnului -- prin Cuvîntul Său -- să apreciem valoarea adevărului și toate lucrurile din punctul său de vedere, ceea ce a răsturnat vechile noastre concepții

asupra unor chestiuni care proveneau din alte izvoare? Nu e de asemeni adevărat că diferitele subdiviziuni sau secte ale Babilonului n-au fost canalele prin care am primit această pecete, ci dimpotrivă ele au fost mai degrabă niște obstacole care au împiedicat aplicarea mai rapidă a ei? Nu vedem noi oare exactitatea declarației Domnului, că o despărțire a grîului de neghină trebuie să se facă în cursul secerișului? Și aceasta nu ne arată oare că planul Său este să descopere toate aceste lucruri credincioșilor Săi, apoi să aștepte de la ei o grabnică ascultare prin a-și arăta simpatia lor sinceră pentru acest plan, avînd puțină importanță dacă pentru a asculta și a ieși din Babilon noi trebuie să pierdem considerația și stima oamenilor, un salariu ridicat, un post oficial, un presbiter, ajutorare financiară în afaceri, poate pacea căminului nostru sau chiar și alte lucruri? De ce să ne temem deci? Cel ce zice: „Ieșiți” („Veniți la mine”) este același care a zis lui Petru: „Vino!” cînd acesta a vrut să umble pe ape. Petru, ascultînd, s-ar fi scufundat dacă brațul întins al Domnului nu l-ar fi susținut: Și același braț susține acum pe cei ce la porunca Sa ies din Babilon. Să nu ne uităm la marea agitată, la toate greutățile, ci să ne uităm direct la Domnul și să avem curaj deplin.

380. Porunca este: Veniți, nu mergeți, căci ieșind din robia tradițiilor omenești, a crezurilor, sistemelor și a învățăturilor rătăcite, *noi venim direct la Domnul* pentru a fi învățați și hrăniți de El, pentru a fi întăriți și formați pentru împlinirea voinței Sale, pentru a avea puterea de a sta și de a *nu cădea* împreună cu Babilonul.

381. Cuvîntul lui Dumnezeu descoperă faptul că biserica nominală, după ce va fi pierdut favoarea Sa și cînd nu va mai fi purtătoarea cuvîntului Său (Apoc.

3:16) va cădea încetul cu încetul într-o stare de necredință care va aduce mai târziu acea completă abandonare a Bibliei, păstrînd-o numai de formă, și că în acel moment speculațiile filosofice de orice natură vor fi singurele crezuri. Numai credincioșii pecetluiți vor scăpa de o asemenea cădere, căci ei vor fi „*socotiți vrednici*”, a scăpa de toate aceste lucruri care se vor întîmpla și să stea în picioare, să nu cadă în timpul prezenței Domnului nostru (Luca 21:36). Mulți sînt deja în această tristă situație spirituală -- păstrînd formele evlaviei și credința într-un Creator și într-o viață viitoare, însă considerînd aceasta din punctul lor de vedere sau după filosofii și teoriile omenesți și nesocotind Biblia ca învățătorul infailibil al planurilor lui Dumnezeu. Aceștia, cu toate că păstrează Biblia, nu cred în cele arătate în ea, în special în cele cu privire la Eden și la căderea omului. În timp ce se țin de numele lui Isus și-l numesc Hristosul, Mîntuitorul, ei îl consideră doar ca pe un om model, minunat, însă nu fără greșeli, și resping în întregime doctrina prețului de răscumpărare plătit prin jertfa de pe Golgota. Ei pretind că Dumnezeu este tatăl păcătoșilor; astfel ei tăgăduiesc blestemul și resping pe Autorul împăcării.

382. În general, nu s-a observat că la întia venire misiunea Domnului nostru, care a ținut trei ani și jumătate înainte de lepădarea națiunii evreiești (biserica și națiunea lor formînd unul și același lucru), a fost mai degrabă o încercare, o judecată a acestui popor sau a acestui sistem în *ansamblul* lui, decît judecata *individuală* a membrilor. Clasa clericală, preoții, cărturarii și fariseii, reprezenta acest sistem în totalitatea lui; ea pretindea de altfel acest rol (Ioan 7:48,49) și poporul îi considera astfel. De aceea

înțelegem importanța întrebării: „A crezut în El vreunul din mai marii noștri sau din farisei?” Iar Domnul nostru îi trata ca atare; rareori mustra El *poporul* pentru că nu L-a primit, însă de repetate ori i-a făcut responsabili pe „conducătorii orbi”, care nu numai că nu voiau să intre ei înșiși în Împărăție, dar împiedicau și pe popor să intre, care, fără aceasta, ar fi primit pe Isus ca Mesia și Împărat (Ioan 7:47,48; 9:39-41; Mat. 15:12-14).

383. Domnul nostru se silea mereu să evite popularitatea, să împiedice ca minunile și învățăturile Sale să ațite *poporul* ca să-L ia cu forța și să-L proclame împărat (Ioan 6:15). Cu toate acestea, prezenta fără încetare clerului evreu mărturiile sau dovezile autorității Sale ca Mesia, pînă în momentul cînd încercarea lor ca biserică-națiune fiind terminată, casa lor (sau sistemul) a fost lepădată „lăsată pustie”. De atunci, sub conducerea Invățătorului și învățăturilor apostolilor, toate eforturile au fost îndreptate spre popor, individual, iar sistemul-biserică, lepădat împreună cu conducătorii săi, a fost cu totul ignorat.

384. Ca dovadă evidentă că în decursul misiunii Sale pămîntești, pînă la lepădarea națiunii, preoții și învățătorii legii reprezentau oficial întreg sistemul evreiesc, să observăm modul de procedare a Domnului nostru față de leprosul vindecat, relatată în Matei 8:4. Isus îi zise: „*Vezi să nu spui la nimeni; ci du-te de te arată preotului și adu darul pe care l-a rînduit Moise ca mărturie pentru ei*”. Domnul dorea ca această dovadă sau mărturie să rămînă ascunsă cîtva timp de popor, dar, în schimb, să fie dată imediat „*conducătorilor*”, care reprezentau întreaga biserică evreiască în încercarea, în cercetarea ce avea loc atunci.

385. Să notăm în special scopul și rezultatele judecării bisericii evreiești ca sistem, din cauza semnificației lor tipice cu privire la judecarea bisericii din epoca evanghelică, precum și a legăturii ce-o au cu întregul plan al lui Dumnezeu. În conformitate cu făgăduințele dumnezeiești, evreii pretindeau a fi poporul *pregătit* să primească pe Mesia, poporul pe care El ar fi trebuit să-l organizeze, să-l împuternicească, să-l conducă și să-l întrebuințeze ca „*popor al său*”, pentru a binecuvînta toate celelelate națiuni ale pămîntului, aducîndu-le la o deplină cunoștință de Dumnezeu și oferindu-le toate posibilitățile de a intra din nou în armonie cu drepturile legii divine. Dumnezeu, în preștiința Sa, știa că Israelul trupesc va fi nevrednic de înalta poziție ce-i fusese oferită în această lucrare măreață, totuși, i-a acordat toate ocaziile și toate avantajele ca și cum n-ar fi cunoscut rezultatul final. În decursul dispensației evreiești, Dumnezeu a descoperit preștiința sa prin declarații profetice pe care evreii nu le puteau înțelege. El a procedat astfel pentru ca *noi* să nu presupunem că, în felul Său de purtare cu poporul evreiesc, a voit să încerce o experiență care apoi a dat în totul greș.

386. Atîta vreme cît Israel ca biserică-națiune pretindea a fi gata, așteptînd și dornică să-și împlinească partea sa din programul divin, el mai trebuia doar să fie *încercat* înainte ca partea următoare a planului lui Dumnezeu să se efectueze. Partea care urma în plan era ca atunci cînd seminția naturală a lui Avraam s-ar fi dovedit, în urma încercării ei, nepotrivită pentru înalta onoare promisă și căutată, să se facă o selecțiune sau o alegere, în decursul Vîrstei Evanghelice, de indivizi vrednici de înalta cinste de a

fi sămînța făgăduită a lui Avraam și comostenitori cu Mesia în Împărăția făgăduită, care să ridice și să binecuvînteze toate familiile pămîntului (Gal. 3:16, 27-29,14).

387. Cele „șaptezeci de săptămîni” (490 de ani) de favoruri dumnezeiești făgăduite poporului evreu trebuiau să se împlinească; de aceea nici neamurile, nici chiar samaritenii, n-au fost invitați să se facă discipoli sau să se asocieze la Împărăția lui Hristos pe care o predicau apostolii (Fapte 3:26). „Căci *vouă mai întîi*”, zice apostolul Pavel adresîndu-se evreilor, „*trebuia* vestit cuvîntul lui Dumnezeu” (învitația de a participa la Împărăție (Fapte 13:46). „Să nu mergeți la păgîni și să nu intrați în nici-o cetate a Samaritenilor; ci duceți-vă mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel” și mai departe: „Eu nu sînt trimis decît la oile pierdute ale casei lui Israel”, a spus Domnul cînd și-a trimis ucenicii (Mat. 10:5; 15:24).

388. Întreaga „a șaptezecă săptămînă”, la mijlocul căreia a murit Hristos - cei șapte ani care s-au scurs de la începutul misiunii Domnului nostru pînă la trimiterea lui Petru să predice lui Corneliu, primul păgîn convertit - a fost rînduită prin aranjamentul lui Dumnezeu pentru încercarea (judecarea) poporului evreu. Dar în loc de a-l încerca ca un întreg (ca o națiune-biserică) în toți acești șapte ani, această judecată a fost „scurtată în dreptate” (Rom. 9:28) aceasta fiind nu în dezavantajul, ci în avantajul lor. Deoarece era evident, nu numai în ochii lui Dumnezeu și ai oamenilor, că fariseii, preoții și cărturarii nu numai că l-au lepădat pe Isus, dar la urmă chiar l-au urît și au căutat să-l omoare; de aceea, cînd a sosit timpul ca să se înfățișeze pe Sine în mod public ca *Rege*, cînd a

intrat în Ierusalim călare pe mînzul unei măgărițe, cînd nu a fost primit de reprezentanții națiunii-biserică, Regele a lepădă numaideît acest sistem, cu toate că poporul de jos la primit cu bucurie și insista să fie recunoscut ca rege (Marcu 12:37). Astfel, Domnul nostru a scurtat încercarea ulterioară devenită inutilă, pentru ca ceea ce a mai rămas din „a șaptezecă săptămînă” să poată fi închinată în mod special și exclusiv *poporului, indivizilor* aparținători acestui sistem lepădat - înainte ca slujitorii noii dispensații să poată duce Evanghelia la toate neamurile. Și așa a fost, căci Domnul nostru, după învierea Sa, explicînd ucenicilor Săi că munca lor nu trebuia să se mărginească numai la evrei, ci să se întindă la toate neamurile, a adăugat în mod distinctiv: „*începînd din Ierusalim*” (Luca 24:47). El știa bine că convingerile lor îi vor împiedeca să meargă la alții, afară de evrei, înainte ca El să fi deschis drumul hotărît, ceea ce a și făcut la sfîrșitul timpului lor de favoare, cînd l-a trimis pe Petru la Corneliu. Din acel moment, evreii și neamurile, ca indivizi au avut în mod egal parte la privilegiile favoarei lui Dumnezeu, ambii avînd aceleași posibilități de-a fi acceptați în, și prin, Hristos; căci, în chemarea prezentă, pentru Dumnezeu nu există „nici-o deosebire”; într-adevăr, deosebirea defavorabilă evreilor, ce dăinuește încă, provine din propria lor prejudecată de a nu accepta, ca un dar prin Hristos, binecuvîntările pe care El le-a oferit odinioară, cu condiția de a se supune cu totul literei și spiritului legii lui Dumnezeu, condiție pe care nici unul nu a putut-o împlini dată fiind starea lor decăzută.

389. Această a „șaptezecă săptămînă”, cu toate particularitățile încercării Israelului trupesc, nu a

îndeplinit numai scopul de a încerca acest sistem, ci ne furnizează de asemenea și în mod special o reprezentare simbolică a unei judecăți asemănătoare a bisericii nominale din Vîrsta Evanghelică sau a Israelului spiritual, numit „creștinătate” sau „Babilon”, în decursul a șapte ani corespunzători, care au început secerișul Vîrstei Evanghelice - perioada începînd din Octombrie 1874 pînă în Octombrie 1881. „Creștinătatea”, „Babilonul”, pretinde a vedea căderea prototipului său, Israelul trupesc, și declară că ea e adevărata sămînță *spirituală* a lui Avraam și că e gata, într-o așteptare arzătoare să convertească lumea păgînă, să cîrmuiască după dreptate, să învețe și să binecuvinteze toate neamurile, întocmai după cum pretindea sistemul evreiesc. Veacul actual este identic veacului tipic, prin faptul analog că conducătorii de atunci ajunseră să considere făgăduințele despre venirea lui Mesia drept niște expresii simbolice; și numai clasa poporului de rînd aștepta un Mesia în *persoană*. Evreii învățați de atunci, dimpotrivă, tăgăduiau un Mesia *personal* și se așteptau la aceea că, grație superiorității legilor lui Moise, „biserica-națiune” a lor va triumfa asupra tuturor celorlalte și va împlini astfel tot ceea ce poporul de rînd considera că va îndeplini Mesia în persoană. (Această credință există încă la evreii cultivați, sau rabinii din zilele noastre care aplică profețiile mesianice la „națiunea-biserică” a lor și nu la un Mîntuitor individual al lumii. Chiar și profețiile referitoare la suferințele lui Hristos ei le aplică la suferințele lor ca popor). Pentru a răspîndi teoriile lor, ei trimiteau misionari în lume pentru a o converti la Legea lui Moise, crezînd să reușească și să „binecuvinteze toate familiile pămîntului” fără ajutorul unui

Mesia personal. Ei au mers atît de departe pe acest tărîm încît Domnul nostru le zise: „Voi înconjurați marea și pămîntul, ca să faceți un tovarăș de credință” (Mat. 23:15).

390. Cît de mult se aseamănă aceasta cu teoria „creștinătății” nominale din zilele noastre! Cînd se spune poporului de rînd că Domnul a promis că va veni iarăși și că apostolii și profeții au prezis că a doua prezență a Domnului va aduce Domnia Milenară sau epoca de restatornicire (Fapte 3:19-21), el e aplecat să primească adevărul și să se bucure de el, întocmai cum făcea o aceeași clasă la prima venire. Astăzi, însă, ca și înainte cu nouăsprezece veacuri, conducătorii spirituali, mai marii poporului, au idei mai înaintate. Ei pretind că făgăduințele de fericire milenară, de pace pe pămînt și de bună învoire între oameni, pot și trebuie să fie aduse prin munca lor, misiunile lor etc., fără prezența personală a Domnului Isus; anulînd astfel făgăduințele cu privire la cea de a doua venire și la Împărăția viitoare.

391. „Clerul”, capii și conducătorii spirituali de astăzi ai „creștinătății”, înșelîndu-se pe ei înșiși și amăgind poporul, pretind și după cît se pare cred că străduințele lor misionare au să fie încununuate de succes, că sînt pe cale să introducă în lume, fără Domnul, toate binecuvîntările milenare descrise în Scripturi.

392. Ceea ce a contribuit la propagarea acestei iluzii a fost înmulțirea cunoștinței, precum și alergarea extraordinară încoace și încolo pe pămînt, fenomene prezise pentru „această zi a pregătirii sale”; toate acestea au fost favorabile în special expansiunii comerțului națiunilor civilizate și creșterii prosperității

lumii ce a urmat după aceasta. Babilonul își atribuie cu sînge rece meritul tuturor acestor progrese, declarînd că ele se datorează influenței sale religioase și energiei sale. Cu mîndrie arată „națiunea creștină”, Marea Britanie, bogăția și prosperitatea ei ca rezultat al principiilor sale creștine. Dar care este adevărul? Toate progresele înfăptuite de această națiune sau de altele s-au făcut în măsura în care ele s-au străduit să lepede jugul opresiunii Babilonului. Marea Britanie a progresat în măsura în care s-a eliberat de legăturile opresiunii papale; ea s-a degradat în măsura în care a continuat să mențină principiul papal al unirii bisericii cu Statul și să se lase influențată de el; în măsura în care admite o autoritate asupraitoare și ideea că regalitatea e stabilită de Dumnezeu, în măsura în care se supune tiraniei avidității (poftei nesățioase) și a egoismului.

393. Doar setea de aur și ambiția de putere au deschis porturile țărilor păgîne pentru comerțul națiunilor așa zise creștine. Anglia și Germania au putut astfel să-și exporte opiul și alcoolul lor, iar americanii whisky-ul și tutunul. Toate aceste strădanii n-au fost desigur izvorîte din iubirea dumnezeiască, nici n-au adus binecuvîntări națiunilor păgîne. Redăm aici un mic paragraf de istorie contemporană, care ar trebui să trezească conștiințele națiunilor pretinse creștine, dacă în adevăr ele au una. Emirul mahomedan din Nupa, Africa de Vest, a trimis de curînd mesajul următor episcopului Crowther al misiunii Nigerului:

394. „N-am să vă spun multe; este vorba de barasa (rom). Barasa, barasa, barasa! El ne--a ruinat țara, a ruinat complet poporul nostru, l-a făcut nebun. Vă implor, Malam Kip, nu uitați aceste rînduri; fiindcă noi

ne rugăm fierbinte ca el (Crowther) să roage pe înalții preoți (comitetul Societății misiunilor bisericii anglicane) ca ei să roage pe regina Angliei (șeful bisericii din Anglia) să prevină trimiterea barasa-ului (romului) în această țară.

395. Pentru cauza lui Dumnezeu și a Profetului! Pentru cauza lui Dumnezeu și a Profetului, trimisul său, el trebuie să ne ajute în această afacere - a barasa-ului. Spuneți-i ca Dumnezeu să-l binecuvinteze în munca sa. Aceste sînt cuvintele din gura lui Malika, emirul din Nupa”.

396. Comentînd acest mesaj, un ziar baptist face următoarele observații:

397. „Acest umil cîrmuitor negru destăinuiește în această scrisoare un grad de interes pentru poporul său pe care monarhii și guvernele „creștine” nu l-au atins niciodată, căci nici un cîrmuitor creștin din Europa și nici un președinte al Statelor Unite n-a proclamat încă în acest chip grija sa pentru fericirea poporului său. Nu se găsește nici un fragment care să aibă acest caracter în cuvîntările de deschidere a parlamentelor sau în mesajele prezidențiale, și aceasta spre rușinea guvernelor noastre creștine. Cîștigul, afurisita poftă de aur, e unica lege a negustorilor, și aceștia sînt copiii alinați și stăpîinii cîrmuirilor”.

398. Atunci, în numele adevărului, ne întrebăm: De ce se numesc creștine aceste cîrmuiri? Cea a Statelor Unite nu face excepție, cu toate că mulți persistă în a o denumi o cîrmuire creștină, în timp ce ea în mod just nu pretinde acest titlu nemeritat, deși este îndemnată la aceasta de sectariștii zeloși. Incărcături grele de rom sînt trimise mereu din Boston în Africa, fără ca guvernul să se împotrivescă trimiterii lor; tocmai

dimpotrivă, nu acordă el licențe la mii de persoane pentru a fabrica și vinde la proprii ei cetățeni grozava băutură numită „rachiu” făcută de două ori mai vătămătoare și mai atrăgătoare prin așa numita rectificare, adică prin amestecul său legal cu otrăvuri din cele mai violente? Toate acestea, și multe alte lucruri încă, sînt justificate și apărat de bărbații de Stat și de cîrmuitorii „creștini” ai națiunilor așa zise creștine în scopul de a scoate *venituri*, căci este una din metodele cele mai ușoare de a face poporul să contribuie la cheltuielile necesare guvernului. Desigur, aceasta e o prostituție de genul cel mai mîrșav, cel mai nelegiuit. Orice om inteligent va înțelege cît de pe nedrept se aplică numele de creștin chiar și celui mai bun dintre guvernele actuale. Incercarea de a potrivi acest nume „împărățiilor acestei lumi” cîrmuite de „prințul acestei lumi”, Satan, și îmbibate de „spiritul lumii”, a nedumerit toate inimile cu adevărat creștine, care trăiau în iluzia că împărățiile actuale ale lumii sînt într-un înțeles oarecare Împărăția lui Hristos.

399. Cannon Farrar zice în „*Contemporary Review*”: „Vechii patimi a traficului cu negri i-a urmat una mai lacomă și mai ruinătoare încă, a vînzării băuturilor alcoolice. Părinții noștri au smuls de pe grumazul Africii jugul biciului. Cît despre noi, noi am supus rasele negre unui jug de scorpioni. Noi am deschis fluviile Africii comerțului numai pentru a introduce acolo alcoolismul. Oare conștiința națiunii noastre a murit?”

400. Răspundem: Nu! Națiunea n-a fost niciodată creștină și, prin urmare, n-a avut niciodată o conștiință creștină sau un spirit creștin. Cel mai mult ce se poate spune este că lumina fiilor lui Dumnezeu, cu adevărat

consacrați, a luminat, a purificat și a menținut simțul rușinii, pînă la un oarecare grad de reformă morală, sentimentul public al acestor națiuni în care ei „luminează ca niște făclii aprinse”.

401. Intr-o manieră similară, aceleași guverne creștine(?), au impus Chinei și Japoniei un trafic la fel de josnic, în ciuda serioaselor lor proteste. În 1840, Marea Britanie a început cu China ceea ce se numea „războiul opiumului” pentru a constrînge guvernul chinez, care voia să-și ferească poporul de acest groaznic flagel, să accepte această marfă. Războiul a fost cîștigat în profitul agenților diavolului. Vasele de război britanice au nimicit mii de vieți și de locuințe și-au silit guvernul păgîn chinez să deschidă porțile imperiului unei morți mai încete prin opiu - intoxicantul Chinei. Potrivit rapoartelor oficiale publicate în 1872, guvernul britanic a încasat din acest rușinos comerț, în anul precedent, un venit de peste 37 milioane dolari. Acest cîștig, de 37 milioane dolari pe an, a fost cauza care a inspirat acest război, exact contrariul dorinței pentru fericirea generală prezentă sau viitoare a chinezilor. În tratatul ce a intervenit existau, e drept, clauze ce asigurau protecția misionarilor creștini, însă aceasta nu era decît un tablou înșelător, cu dibăcie întocmit pentru a liniști conștiința oamenilor iubitori de dreptate, era vorba de a da unei crime aparența unei fapte de milostenie, de bunăvoință. Cîteva rezultate bune au fost totuși asigurate prin acest tratat, prin aceea că pentru comerțul britanic s-au deschis cîteva porturi, iar mai tîrziu și alte națiuni au fost privilegiate în același chip. Unul din aceste rezultate a fost acela că, pentru China, s-au deschis porțile influenței civilizației. Dacă cîțiva creștini, bărbați și femei, au venit ca să învețe pe

chinezi cîteva principii de dreptate, acest fapt n-ar trebui pus pe seama *națiunii britanice*, deoarece este un fapt că Anglia a pornit un război nelegiuit și nedrept, împotriva unui popor care nu era atît de iscusit în arta diabolică a războiului, cu intenția de a-și dezvolta comerțul ei, sacrificînd vițelului de aur fericirea Chinei și slava lui Dumnezeu.

402. Printre numeroasele vicii, „creștinătatea” a arătat națiunilor cele mai rele forme ale idolatriei, ale egoismului, ale bogăției și ale puterii, pentru care oamenii și națiunile care mărturisesc a fi creștine au fost și sînt gata să înșele, să ruineze sau chiar să ucidă pe aproapele lor. Ea le-a învățat, de asemenea, să hulească numele lui Hristos și să comită adevărate sacrilegii. Însă, în timp ce influența acestor așa numite națiuni creștine a fost aceasta, din mijlocul ei au ieșit și cîteva nobili misionari ai crucii, cîteva adevărați servitori ai lui Dumnezeu, apoi cîteva mai puțin nobili servitori ai oamenilor - în total, cu toate acestea, doar o mîna de oameni - pentru a vorbi păgînilor despre Hristos și despre o adevărată civilizație.

403. Nu misionarii sinceri și devotați sînt aceia care își fac iluzii asupra convertirii lumii păgîne și care cred că strădaniile lor vor duce la binecuvîntările milenare la a doua venire a Domnului, ci tocmai comitetele societăților misionare, care nu au decît o slabă idee (și adesea chiar un slab interes) despre situația adevărată în țările păgîne. Părerea lor este bazată în special pe cifra marilor sume adunate anual și cheltuite pentru misiuni, ei consideră lumea păgînă aproape convertită și că eforturile lor în această direcție vor aduce binecuvîntările Mileniului promis, fără venirea a doua a Domnului. Misionarii care au mers pe cîmpul de

bătălie mărturisesc, în general, profunda lor descurajare, abia dacă își mai pot stimula speranța în urma experiențelor reale și a judecății sănătoase. Unul dintre aceștia, reverendul J.C.R. Ewing, D.D. care a lucrat nouă ani în Indii, vorbea recent tinerilor din Uniunea creștină din Pittsburg, Pennsylvania, și admitea că efectul *prezent* ale civilizației și eforturilor misionare este nu numai de a dărâma religiile păgâne, ci și alungarea întregii credințe religioase transformând pe păgâni în necredincioși. Dar marea lui speranță este că etapa următoare va fi de la necredință la creștinism - o speranță neînțeleaptă, desigur, după cum dovedesc cu prisosință toate experiențele făcute aici, în țările civilizate. Extragem din presa publică câteva citate din cuvântarea sa:

404. „India datorează (progresele ei) mai mult influențelor directe și indirecte ale creștinismului decât oricărui alt lucru. El a făcut mult pentru a răsturna vechile idei despre zeii materiali și pentru a ridica în locul lor ideea unui singur Dumnezeu suprem sprijinită de popoarele din occident (Europa și America). (O concluzie mai explicită ar fi că ei primesc ideea, comună ateismului, că natura este singurul și supremul Dumnezeu).

405. Printre cei 263 milioane de locuitori din această țară, sînt 10 milioane de tineri care vorbesc limba engleză și care sînt educați în ideile Occidentului, propovăduite și nouă. Cele mai înalte caste sînt instruite în literatura, religia și științele care formează baza educației acestui popor. Vechea concepție despre un Dumnezeu răzbunător, care trebuie împlînzit prin numeroase sacrificii și multe rugăciuni, a fost biruită de spiritul modern al necredinței. Oamenii cultivați ai

Orientului nu mai cred în zeei părinților lor. Ei i-au părăsit pentru totdeauna și i-au înlocuit cu învățăturile colonelului Robert G. Ingersoll, ale lui Paine, Voltaire, Bradlaugh și ale oricărui alt maestru al ateismului și pantheismului. Această epocă de scepticism se va sfârși în curînd; și după cum Occidentul a dat Indiei ideile sale, tot astfel îi va da și religia Dumnezeului creștin.

406. Tinerii din India sînt inteligenți, bine crescuți; ei sînt fini observatori, la curent cu toate problemele altor națiuni cît și cu ale lor și, deși aceasta ar putea părea ciudat, ei cunosc foarte bine Biblia. Intr-adevăr, ei o cunosc atît de bine încît numai un om cunoscător desăvîrșit al învățăturilor ei și al teologiei creștine poate spera să fie capabil a răspunde cu succes la toate obiecțiile pe care ei le aduc împotriva ei. Ideea populară, care vede pe misionar așezat la umbra unui copac, învățînd pe sălbaticii goi adunați în jurul lui, nu mai corespunde cu realitatea. În India, misionarul are de a face cu oameni instruiți și trebuie să fie bine documentat pentru a-i putea convinge. Ei sînt un popor inteligent, foarte amabil, curtenitor, cuviincios și tratează pe străini cu cel mai mare respect, cu cea mai mare considerație”.

407. Faptele de netăgăduit pe care le citează acest misionar nu îndreptățesc deci nicidecum speranțele sale neînțelepte. Experiența a dovedit desigur că argumentele ridicole ale diferitelor sisteme sectare, ale căror erori desfigurează și viciază tot adevărul ce-l mai conțin, convertesc arareori pe vreunul din acești necredincioși, fie el sincer sau neresios. Trebuie într-adevăr să fii orb ca să nu poți vedea că dacă cei *un miliard* de păgîni ar fi convertiți la condiția spirituală actuală a celor *patru sute de milioane* de suflete din

pretinsa creștinătate*, problema s-ar pune ca și la sfârșitul dispensației evreiești (Mat. 23:15). Este probabil că acești păgâni convertiți ar fi de două ori mai expuși nimicirii decît în starea lor primitivă, de superstiție. Nici o minte sănătoasă n-ar putea pretinde că convertirea la un astfel de creștinism, cum e acela al așa-zisei creștinătăți, ar aduce pacea milenară și bună-învoirea între oameni, prezisă și descrisă de profeți și rezumată în cîteva cuvinte în rugăciunea Domnului, prin aceste cuvinte: „Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, *precum* în cer așa și pe pămînt” (Mat. 6:10).

408. E oare de mirare că această masă, de *patru sute milioane*, care pretinde că formează Biserica lui Hristos și care se intitulează pe sine Împărăția Sa - „creștinătatea” - este dezaprobată de Domnul și că El i-a dat un nume mai potrivit, Babilon (amestecătură, confuzie)? E de mirare deci că, cu ideile lor despre Împărăția lui Hristos, despre stabilirea ei și despre efectele ce le va produce asupra lumii, ei nu sînt pregătiți pentru adevărata Împărăție și sînt puțin dispuși a primi pe noul Rege, așa cum, pentru cauze asemănătoare, conducătorii casei tipice a lui Israel n-au fost pregătiți la întîia venire? Și nu există nici o îndoială că acești împărați, acești regi și domnitori, care își întrebuițează în mod special influența și puterea în scopul de a se înălța și a se menține la putere, care echipează și înarmează milioane de oameni pentru a-i apăra și pentru a-și continua extravaganțele imperiale, ar vrea mai de grabă să vadă milioane de oameni masacrați și să facă mii de văduve și de orfani, ca și în trecut, decît

*Dintre acești 400.000.000, romano și greco-catolicii pretind a fi, împreună, 280.000.000, în timp ce protestanții pretind a fi 120.000.000.

să piardă o frîntură din avantajele lor.

409. E oare de mirare că ei nu doresc, nu așteaptă, și nu cred într-o Împărăție de felul celei care este făgăduită în Scripturi? - o împărăție în care cel ce se înalță, cel mîndru, cel trufaș, va fi umilit și cel ce se va umili va fi înălțat la un nivel general, potrivit și plănuit dinainte? E oare de mirare că cei ce ce au o simpatie oarecare pentru asupra, stoarcere, sau acapararea de monopoli, prin care dobîndesc sau nădăjduesc să dobîndească avantaje nedrepte asupra aproapelui lor, sînt zăbavnici în a crede într-o Împărăție de dreptate, în care nici o nedreptate sau atingere a drepturilor altuia nu va fi îngăduită? În special, putem noi să ne mirăm că astfel de oameni sînt zăbavnici de a crede în această Împărăție care este aproape, chiar la ușă?

410. De ce să ne mire, în sfîrșit, faptul că puternicii acestei lumi, capii și conducătorii spirituali ai „creștinătății”, care cu toții în tabăra sau secta lor respectivă caută să realizeze foloase mari (Is. 56:11), nu recunosc prezentul Rege spiritual și-L resping? Ei fac ceea ce au făcut conducătorii și învățătorii casei lui Israel după trup, care l-au respins pe Mesia prezent în trup în mijlocul lor. Și așa cum Domnul a respins, retezat, atunci pe Israelul după trup, luîndu-i favorurile, aruncînd în focul strîmătorării un mare număr din „ramurile firești” ale măslinului și păstrînd ca ramuri numai pe adevărații israeliți, oare nu se vede clar că în secerișul veacului prezent, aceeași înțelepciune pune la încercare „ramurile de măslin sălbatic” (Rom. 11:21,22). și taie din favoruri, de la sucii rădăcinii sau făgăduinței făcute lui Avraam, marea mulțime a ramurilor pretinse, ale căror năzuințe,

înclinații de spirit și caracter sînt străine și cu adevărat sălbatice - neavînd nimic comun cu făgăduința și cu planul lui Dumnezeu reprezentate prin rădăcină?

411. Nu este deloc ciudat că secerișul prezent dovedește separarea adevăraților creștini de *mulțimea creștină* doar cu numele, așa cum s-a întîmplat și la secerișul evreiesc, cînd adevărații israeliți au fost separați de israeliții numai după nume. Chiar dacă Cuvîntul lui Dumnezeu nu ne-ar fi descoperit aceste lucruri noi ar fi trebuit să ne așteptăm la aceasta, pentru simplul motiv că mulțimile care formează Babilonul au fost lepădate (comparați Rom. 11:20-22 cu Apoc. 3:16; 18:4).

412. Lepădarea Babilonului (creștinătatea) în 1878 a fost lepădarea mării mase a creștinilor nominali, numită „*oștire*” de către Daniel, pentru a o deosebi de Sanctuar sau de clasa Templului. Aceasta nu va fi nici lepădată, nici lăsată pustie ci, dimpotrivă, mulțumită lui Dumnezeu, ea va fi glorificată. Mărirea lui Iehova va umplea Templul îndată ce ultima piatră vie va fi fost lustruită, acceptată de Dumnezeu și așezată la locul ei (1 Pet. 2:5,6). Am văzut cum o asemenea clasă a Sanctuarului a existat de-a lungul întregului veac al Evangheliei; am văzut cum a fost întinată și cum vasele ei prețioase (învățăturile) au fost profanate și cum s-a săvîrșit treptat curățirea ei. Această clasă a fost totdeauna adevărata Biserică, chiar și atunci cînd Dumnezeu recunoștea și întrebuița încă, într-o oarecare măsură, sistemele religioase nominale. Acum, în schimb, după lepădarea acestor sisteme, ca și în secerișul evreiesc, adevărata Biserică sau clasa Sanctuarului e singura recunoscută și întrebuițată de Dumnezeu pentru a fi purtătoarea Cuvîntului Său.

Caiafa, marele preot al Israelului trupesc, a fost întrebuințat de Dumnezeu, câteva zile înainte de lepădarea sistemului *evreiesc*, pentru a da o mare lecție care era și o profeție (vezi Ioan 11:50,51,55; 18:14). Dar nu găsim nicăieri în Scripturi și nu avem nici un motiv de a presupune că, după lepădarea lui Israel, Dumnezeu a recunoscut și s-a servit încă de această națiune-biserică, de conducătorii sau de reprezentanții ei. Exact la fel este și în ceea ce privește Babilonul. El a fost „vărsat” din gura Domnului și nici glasul Mirelui, nici cel al miresei *nu se va mai auzi niciodată într-însul* (Apoc. 18:23).

413. Unii încearcă zadarnic să apere cauza sectei lor, a Babilonului și în timp ce recunosc în liniile sale mari acurateța descrierii profetice, ei pretind că secta lor, sau adunarea lor luată în particular, face excepție de la caracterul general al Babilonului și că, prin urmare, Domnul nu poate să-l invite să iasă din el definitiv și în mod public, după cum intraseră într-însul altădată.

414. Să luăm în considerare astfel că astăzi noi sîntem în epoca secerișului sau a separării și să ne amintim motivul expres pentru care Domnul nostru ne cheamă să ieșim afară din Babilon, și anume, „ca să nu fiți părtași la păcatele lui”. Să luăm în considerare, în continuare, pentru ce Babilonul e numit astfel (Apoc. 18:4). Evident, din pricina numeroaselor lui învățături rătăcitoare, care, amestecate cu câteva elemente de adevăruri divine, au produs o mare confuzie și din pricina mulțimii amestecate adunate în sînul lui prin amestecul de adevăruri și de erori. Și pentru a menține această mulțime, el își menține erorile în detrimentul Adevărului, golindu-l de esența

și de importanța lui. Acest păcat, de a menține și de a predica eroarea sacrificînd Adevărul, este acela de care toate sectele bisericii nominale sînt vinovate, fără excepție. Care este secta care să vă ajute, care să vă încurajeze să cercetați Scripturile cu atenție pentru ca să creșteți în har și în cunoștința Adevărului? Care este secta care să nu vă împiedece creșterea prin învățăturile ei și prin modul ei de a le practica? Care e secta în care să puteți asculta liber de cuvintele Invățătorului și să faceți să lucească lumina voastră? Noi nu cunoaștem nici una.

415. Dacă unii copii ai lui Dumnezeu, care se află în aceste sisteme religioase, nu simt legăturile care-i înrobesc, este pentru că nu încearcă să se folosească de libertatea lor; ei au adormit la postul datoriei, în loc de a fi supraveghetori activi și santinele credincioase (1Tes. 5:5,6). Fie ca ei să se deștepte și să se servească de libertatea pe care-și închipuie că o mai au; să încerce a arăta membrilor din secta lor punctele din învățăturile lor care sînt contrare planului lui Dumnezeu; să le arate cum Isus Hristos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru *toți*, cum acest fapt și binecuvîntările ce vor decurge din el vor fi date ca mărturie fiecărui om la „timpul hotărît”; cum, la „timpurile de reînsuflețire”, binecuvîntările restatornicirii tuturor lucrurilor vor fi revărsate asupra tuturor oamenilor. Să arate mai departe înalta chemare a Bisericii din Epoca Evanghelică, condițiile nestrămutate impuse celor ce vor să facă parte din acest corp și misiunea specială a Epocii Evanghelice care trebuie să-i permită lui Dumnezeu să-și aleagă un popor deosebit, „care să-I poarte numele” și care, la timpul hotărît, va fi glorificat și va domni cu Hristos! Acei care astăzi ar încerca să

se servească de libertatea lor, pentru a predica vestea bună a Evangheliei în templele sau sinagogile moderne, ar reuși fie să convertească congregațiuni întregi, fie să stîrnească furtuni de împotrivire. Cu siguranță, ei vă vor da afară din sinagogile lor și vă vor goni din societatea lor și vor spune despre voi tot felul de minciuni și de lucruri rele din pricina Invățătorului; și făcînd așa, mulți vor crede fără îndoială că aduc un serviciu lui Dumnezeu. Dar dacă veți rămîne credincioși, veți fi mîngăiați și îmbărbătați mai mult decît vă așteptați prin scumpele făgăduințe din Isaia 66:5 și din Luca 6:22: „Ascultați cuvîntul lui Iehova, voi, care vă temeți de cuvîntul Său: Iată ce zic *frații voștri*, care vă urăsc și vă izgonesc din cauza Numelui Meu: Domnul să fie slăvit (prin faptele noastre în cinstea Sa) și să vă vedem bucuria! Dar ei vor rămîne de rușine”. „Ferice de voi cînd oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor batjocori și vor lăpăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului Omului! Bucurați-vă în ziua aceea și săriți de veselie, căci iată, răsplata voastră este mare în cer; căci tot așa făceau părinții lor cu profeții”. Inșă „Vai de voi cînd toți oamenii vă vor vorbi de bine, fiindcă tot așa făceau părinții lor cu profeții *mincinoși!*”

416. Dacă toți cei ce se adună cu voi pentru rugăciune sînt sfinți, dacă toți fac parte din grîu, dacă nu este neghină printre ei, atunci aveți o adunare minunată, care va primi cu bucurie adevărurile secerișului. Dar dacă nu este așa, atunci trebuie să vă așteptați ca adevărul prezent să despartă neghina de grîu; mai mult, datoria voastră este de a înfățișa tocmai aceste adevăruri care vor îndeplini despărțirea.

417. Dacă vrei să fii unul dintre sfinții învingători, atunci trebuie să fii acum unul din „secerătorii” care

aruncă secerea adevărului. Dacă sînteți credincioși Domnului, dacă sînteți vrednici să posedați Adevărul, vrednici să aveți parte cu El la moștenire în glorie, atunci veți fi fericiți să conlucrați cu Secerătorul-șef în secerișul prezent - chiar dacă, din fire, sînteți înclinați să treceți liniștiți prin lume.

418. Dacă în secta din care faceți parte se află neghină, după cum este totdeauna cazul, atunci situația va depinde de majoritate. Dacă grîul este mai numeros, Adevărul, pus înainte cu iubire și înțelepciune, va găsi o primire favorabilă iar neghina se va despărți de el curînd. Dacă, dimpotrivă, majoritatea adunării e formată din neghină (care numără în general nouă zecimi sau chiar mai mult), prezentarea cea mai prudentă și binevoitoare a adevărilor secerișului va pricinui totuși amărăciune și o puternică opoziție. Dacă veți persevera să anunțați vestea cea bună, să dezvăluiți erorile de multă vreme stabilite, veți fi curînd „izgoniți”, dați afară pentru bunul mers al cauzei sectare, sau libertatea voastră va fi atît de mult stingherită, atît de încătușată, încît nu veți putea face să lucească lumina voastră în această adunare. În acest caz, datoria voastră este limpede și clară: Dați mărturie deplină despre credința și iubirea voastră, arătînd bunătatea și înțelepciunea Domnului manifestate în minunatul plan al Vîrstelor, apoi retrageți-vă dintre ei în mod public, arătînd motivele voastre cu moderație, bun simț și cu blîndețe.

419. Diferitele secte ale Babilonului (ale creștinătății) sînt înrobite în diferite grade. Unele persoane, care resping cu indignare înrobirea absolută a conștiinței și a judecății individuale în biserica romană, sînt totuși gata să se lase încătușate de credințele și dogmele

uneia sau alteia dintre sectele protestante, dorind în plus să aducă și pe alții în aceleași lanțuri. Este adevărat că lanțurile lor sînt mai ușoare și mai lungi decît cele ale Romei și decît cele ale veacurilor întunericului. Este deja un progres, o adevărată reformațiune, un pas în direcția bună, spre deplina libertate, spre condiția Bisericii din timpul apostolilor. Dar de ce să purtăm încă lanțuri? De ce să legăm și să mărginim conștiința noastră? De ce să nu stăm neclintii în deplina libertate cu care Hristos ne-a făcut liberi? De ce să nu respingem toate strădaniile oamenilor greșelnici, care vor să ne lege conștiința și să ne împiedece a cerceta Scripturile? - nu numai strădaniile din trecutul îndepărtat, al Vîrstelor întunecate ci și strădaniile reformatorilor din trecutul mai apropiat. De ce să nu ne întoarcem la ceea ce era biserica apostolilor, liberi de a *crește* în cunoștință precum și în har și iubire cînd acum, „la timpul hotărît”, Domnul ne descopere din ce în ce mai complet Planul Său plin de îndurare?

420. Oricine știe că alăturîndu-se la una din aceste organizații, acceptînd dogmele sale, se angajează să creadă nici mai mult nici mai puțin decît crezurile pe care această confesiune le susține. Dacă, cu toate lanțurile acceptate de bună voie, ar putea chibzui singur și accepta lumina altor izvoare, luminează mai înaintată decît a sectei din care face parte, atunci sau ar deveni necredincios sectei sale și legămîntului său, care-l obligă să nu accepte nimic ce ar fi contrar crezului său sau, dimpotrivă, trebuie în mod cinstit să lepede, să respingă crezul care-l încătușează și să iasă din această sectă. Pentru a face aceasta el trebuie să primească dar dumnezeiesc și aceasta costă multe

strădanii și desființează adesea prietenii foarte plăcute, aceasta îl expune pe cercetătorul sincer al Adevărului la acuzația de „trădător” al sectei sale, „om care se dă după cum bate vîntul”, de om „nestatornic” etc. Dacă cineva devine membru al unei congregații, se presupune că voința Sa, gîndurile sale și caracterul său sînt cu totul consacrate acestei secte, că ele nu-i mai aparțin. Prin urmare secta este aceea care decide pentru el ce anume este adevăr și ce este eroare, și dacă acest membru vrea să fie sincer, hotărît și credincios, el trebuie să accepte de la secta lui toate hotărîrile, atît cele din viitor cît și cele din trecut, asupra tuturor chestiunilor religioase; el trebuie să-și ascundă părerile personale, să se abțină de la orice proprie investigație (cercetare), căci el nu trebuie să crească în cunoștință ca nu cumva secta sa să piardă un membru. Acestă sclavie a conștiinței, de a se lega de o sectă, de o confesiune, e adesea exprimată într-un potop de cuvinte cînd cineva declară că „*aparține*” cutărei secte.

421. Ceea ce-i important este că aceste lanțurile sectare, departe de a fi privite ca niște cătușe, sînt considerate ca decorații, semne de respect și chiar ca dovezi de caracter. Această stare de spirit falsificat merge pînă acolo că mulți copii ai lui Dumnezeu s-ar rușina dacă n-ar avea cătușe grele sau ușoare în ce privește greutatea, lungi sau scurte în ce privește libertatea acordată. Le-ar fi rușine să mărturisească că ei nu sînt legați de vreo sectă sau confesiune oarecare, ci că „*aparțin*” numai lui Hristos.

422. Iată pentru ce vedem din timp în timp cîte un copil al lui Dumnezeu sincer, înfometat după adevăr, trecînd treptat de la o sectă la alta, cum trece un școlar dintr-o clasă într-alta. Dacă acesta se află în biserica

catolică, cînd ochii săi încep să se deschidă va ieşi de acolo pentru a intra probabil la metodişti sau la presbiterieni. Dacă, acolo, setea lui de adevăr nu e complet potolită, dacă simţurile sale spirituale nu sînt amortite de spiritul lumii, îl veţi vedea poate cîţiva ani mai tîrziu la bapţişti şi dacă continuă să crească în har şi în cunoştinţă, dacă iubirea lui pentru adevăr creşte, dacă ştie să aprecieze libertatea prin care Hristos ne-a făcut liberi, el va ieşi curînd din orice organizaţie pămîntească pentru a se întovărăşi numai cu Domnul şi cu sfinţii Săi; singura legătură care-l va uni cu ei va fi iubirea duioasă şi puternică în adevăr, aşa cum era cazul în Biserica primitivă (1Cor. 6:15,17; Efes. 4:15,16).

423. Sentimentul de nesiguranţă, indispoziţia comună oamenilor care nu sînt alipiţi la o sectă, este generală. Ea provine din ideea greşită, de origine papală, că este necesar, vital chiar, de a fi membru al unei organizaţii pămînteşti pentru a putea fi plăcut Domnului şi a dobîndi viaţă veşnică. Aceste diferite sisteme pămînteşti, atît de deosebite de simplele *asociaţii* fără obstacole sau cătuşe din timpul apostolilor, sînt considerate fără voie şi aproape inconştient de către popoarele creştine ca tot atîtea societăţi de asigurare pentru cer; se crede că, pentru a-ţi putea asigura repausul ceresc şi pacea după moarte, trebuie să plăteşti regulat, să jertfeşti *uneia din aceste societăţi* ceva bani, puţin timp şi respect etc. Cu idei atît de absurde ancorate în inimă, cea mai mare parte a persoanelor care ies dintr-o sectă n-au nimic mai grabnic de făcut decît de a fi imediat încătuate de o altă sectă, întocmai cum la expirarea unei poliţe de asigurare ar trebui să te grăbeşti s-o reînnoeşti la o altă societate respectabilă.

424. Totuşi, nu aparţine nici unei organizaţii

pămîntești să garanteze un pașaport pentru gloria cerească. Nici chiar sectele cele mai bigote (cu excepția bisericii catolice) nu pretind că faptul de-a aparține la secta lor asigură gloria cerească. Toate sînt nevoite să admită că adevărata Biserică e aceea ai cărei membri sînt scriși în ceruri și nu pe pămînt. Sistemele religioase actuale înșeală lumea atunci cînd pretind că este *necesar* a veni la Hristos prin ele, *necesar* a fi membru al unei organizații sectare pentru ca să poți deveni membru în „Corpul lui Hristos”, adevărata Biserică. Tocmai dimpotrivă, Domnul, care, ce e drept, n-a refuzat niciodată să primească un ucenic care venea la El trecînd printr-o sectă și care n-a trimis niciodată gol pe un cercetător sincer al Adevărului, ne spune că noi nu avem lipsă de asemenea obstacole, căci putem veni la El mult mai ușor, mai direct. Nu zice El oare: „*Veniți la Mine... luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine... jugul Meu este bun și sarcina Mea ușoară... și veți afla repaus pentru sufletele voastre*”? Dacă am fi răspuns la chemarea Sa mai repede (Mat. 11:28-30), noi am fi evitat multe sarcini grele ale acestor secte, multe valuri de deznădejde, de îndoială, de deșertăciune, spiritul lor lumesc, etc.

425. Multe persoane fiind născute și trăind în diferitele secte, fără să le studieze sistemele, au rămas totuși libere cu inima și, inconștient, au străpuns hotarele și legăturile confesiunilor la care declară că aparțin și pe care le susțin atît financiar cît și moral. Un mic număr din aceste persoane au observat avantajele deplinei libertăți sau opreliștile robiei sectare. O completă separație nu a fost niciodată poruncită credincioșilor înainte de timpul secerișului prezent. Acum răsună cuvintele Domnului: Ieșiți din mijlocul

lui (din mijlocul acestor sisteme)! **Curăţiţi-vă** (eliberaţi-vă de orice practică şi doctrină falsă), **cei ce purtaţi vasele (adevărurile--doctrinele) Domnului**" (Is. 52:11; 2Cor. 6:14-18). **Securea e pusă deja la rădăcina sistemului creştinătăţii**" nominale, a Babilonului, așa cum i s-a făcut sistemului evreiesc nominal la întâia venire (Mat. 3:10). Acest mare sistem, în care „păsările cerului” își găsesc plăcerea să-și facă cuiburi și pe care l-au pîngărit în mod serios, a devenit în realitate o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte (scîrboase)" (Luca 13:18,19; Apoc. 18:2); el are să fie doborât și nu va mai înșela lumea prin înfățișarea sa. În locul său va fi adevăratul măslin, ale cărui rădăcini sînt făgăduințele adevărate ale lui Dumnezeu, iar ramurile, adevărații credincioși consacrați din Epoca Evanghelică ale căror nume sînt scrise în ceruri; toți vor recunoaște că ei sînt singurii adevărați moștenitori ai lui Hristos, mireasa Mielului (Apoc. 17:14).

Incercarea și cernerea clasei Sanctuarului

426. Deși a ieși din Babilon e un pas, un pas mare în direcția unei învingeri complete, acesta nu e nici într-un înțeles ultimul; și trebuie să avem grijă să ne păzim împotriva predispoziției de a ne opri după fiecare pas făcut pe acest drum.

427. Ieșirea din Babilon a fost în general precedată de alte etape de ascultare, care au exercitat și oțelit deja caracterul nostru în vederea bătăliilor și victoriilor următoare. Ea va fi urmată de multe alte ocazii, de alte probe, pentru ca să avem posibilitatea de a triumfa. Apostolul Pavel zice în privința aceasta: „Hristos ne-a izbăvit ca să fim liberi. Rămîneți dar tari și nu vă plecați

iarăși sub jugul robiei!" (Gal. 5:1). Deși ne dăm seama ce anume este libertatea fiilor lui Dumnezeu și izbăvirea completă din robia Babilonului, totuși trebuie să ne așteptăm ca marele adversar să încerce a ne pune alte cătușe sau să ne facă să ne poticnim. Domnul îngăduie aceste aspre probe pentru ca clasa pe care o alege acum să se poată manifesta și pregăti pentru serviciul Său în Împărăția mării.

428. In secerișul evreiesc, avem un exemplu despre această probă, despre această cernere, preînchipuind ceea ce putem aștepta pentru timpul prezent. La întâia venire, ucenicii Domnului compuneau clasa Templului sau a Sanctuarului; vorbind despre ei, Învățătorul zise: Voi sînteți curați, însă nu toți (dintre voi)" (Ioan 13:10-11); și după ce Israelul nominal a fost lepădat (în anul 33), o aspră încercare a venit asupra celor ce reprezentau Templul lui Dumnezeu, cei curați și cei necurați, pentru a-i separa. Petru a fost cernut și era aproape să cadă (Luca 22:31; Mat. 26:74,75; Ioan 21:15-17); însă, întru-cît era „curat", cinstit și sincer la inimă, a putut în cele din urmă să iasă victorios. Iuda a fost încercat de asemenea și a dovedit că era necurat, dispus să lapede Adevărul pentru anumite avantaje pămîntești, gata să vîndă pe Învățătorul său în schimbul arginților, mergînd atît de departe cu fățărnicia încît l-a îmbrățișat, prefăcîndu-se că-l iubește.

429. Și acum este la fel, în secerișul actual există un sanctuar purificat (curățit), în care sînt amestecate cîteva elemente necurate. De la lepădarea Babilonului în 1878, de la chemarea ce a fost adresată credincioșilor aflați încă într-însul, pentru a ieși afară din el, printre cei ce au ieșit s-a desfășurat o lucrare de încercare și de cernere. Petru și Iuda reprezintă, desigur, două

clase asemănătoare printre cei ce au ieșit din Babilon și care au fost spălați în bună parte de murdăriile lui doctrinale. Una rămîne credincioasă Domnului și Adevărului, cealaltă se dovedește necredincioasă, nu mai caută să cunoască cu adevărat pe Domnul, ci se abate de la El și se întoarce la învățături vătămătoare și false, adesea mai rele decît acele de care a scăpat odinioară.

430. Această încercare și cernere, a celor ce formează Clasa Templului în secerișul actual, de la 1878 încoace, a fost prefigurată prin fapta tipică de curățire săvîrșită de Domnul nostru cînd a curățit Templul lui Israel, după ce și-a asumat sarcina de rege și a rostit judecata sa împotriva bisericii nominale evreiești. După ce Isus a declarat lui Israel că i se va lăsa casa pustie, s-a îndreaptat spre Templul din Ierusalim, un tip al adevăratului Templu sau Sanctuar, și făcîndu-și un bici din corzi, s-a folosit de el pentru a da afară pe zarafi (schimbătorii de bani), apoi a răsturnat mesele celor ce vindeau porumbei.

431. Biciul din mici corzi folosit în această faptă tipică reprezintă diferitele adevăruri care, în secerișul actual, corijează și probează pe cei ce formează Clasa Templului, pentru a despărți elementele necurate. Adevărurile ce se manifestă acum arată clar voința desăvîrșită a lui Dumnezeu, necesitatea absolută a unei depline consacrări în serviciul Său și îngustimea drumului pe care trebuie să umble cei ce calcă pe urmele Invățătorului, încît cei ce s-au asociat cu adevărații consacrați din motive necurate sînt mereu biciuți de adevăr, pînă cînd sînt obligați să se despartă de cei ce formează Clasa Sanctuarului.

432. Cu toate că mai multe pilde ale Domnului

nostru arată despărțirea generală ce intervine între cei ce formează Clasa „Sanctuarului” și „oștire”, sau marile mulțimi ale preținsei creștinătăți, totuși sînt două care merg și mai departe și care arată o nouă încercare și cernerea ulterioară a celor ce formează Clasa Sanctuarului, pentru a separa pe învingătorii care vor moșteni Împărăția (Apoc. 3:21) de ceilalți consacrați onești (cinstiți) de asemenea, însă care, învinși de spiritul lumii, n-au sacrificat avantajele prezente și onorurile pămîntești în favoarea onorurilor mai mari făgăduite de Dumnezeu.

433. Parabola celor zece fecioare arată, e drept, clasa întregă a fecioarelor separate de Babilon, însă se arată mai cu seamă o încercare și o separare ce a intervenit și în clasa fecioarelor: fecioarele înțelepte, pline de credință, de iubire fierbinte și de un spirit gata de ascultare, sînt separate de fecioarele nechibzuite, care îngăduie să li se răcească iubirea cea dintîi și zelul lor aprins, ceea ce firește le micșorează credința și grăbnicia în ascultare. Fecioarele înțelepte trăind în deplină armonie cu legămîntul lor de întregă consacrare lui Dumnezeu, veghind și așteptînd cu vigilență reîntoarcerea făgăduită a Domnului, sînt gata să aprecieze valoarea mesajului îmbucurător al secerîșului, să recunoască semnele prezise ale prezenței Invățătorului și să suporte toate încercările pe care Domnul le consideră potrivite pentru a proba sinceritatea și credincioșia lor. Aceste fecioare înțelepte, fiind treze și în stare de veghe, aud pe Invățătorul bătînd la ușă prin cuvîntul profeților, vestindu-le prezența Sa; ele acceptă cu bucurie pierderile materiale, suferințele (crucile) de orice natură, le poartă cu umilință în serviciul Adevărului, le salută ca pe niște

indicii precursorare ale unei păci mai trainice, ale unei bucurii, ale unei glorii și binecuvîntări veșnice ce trebuie să urmeze.

434. Cînd, în toamna anului 1874, s-au auzit bătăile profeției ce vesteau reîntoarcerea Domnului, ele au fost aproape numaidecît recunoscute și curînd s-a auzit strigătul: „Iată Mirele! Ieșiți în întîmpinarea lui!” (Mat. 25:6). Acest strigăt răsună încă și va răsuna pînă cînd toate fecioarele consacrate îl vor fi auzit și cînd credința și credincioșia lor vor fi fost încercate prin acest mesaj. Fecioarele înțelepte au candelile lor (Cuvîntul lui Dumnezeu) bine curățite și aprinse și au pe deasupra și untdelemn (Spirițual Sfînt) în vasele (inimile) lor; toate vor recunoaște prezența Domnului; ele își vor potrivi afacerile pămîntești și linia de conduită în armonie cu credința lor, „vor merge” în întîmpinarea Mirelui prea iubit și vor lua loc împreună cu El la masa de nuntă.

435. Obiceiurile evreiești la ceremonialul căsătoriei sînt o minunată ilustrație a logodnei și căsătoriei Bisericii cu Hristos, Domnul ei. Logodna era un contract formal bazat pe promisiuni solemne de fidelitate reciprocă. Logodnica rămînea în casa părintească pînă în momentul cînd era condusă la locuința bărbatului ei, de obicei la un an după logodnă. Terminarea (desăvîrșirea) uniunii consta în primirea miresei de către mire în locuința pe care o pregătise anume pentru ea; era atunci o mare sărbătoare, care ținea mai multe zile; era ceremonia de nuntă. La o anumită oră, mirele pleca în căutarea miresei sale care-l aștepta, gata să-l primească, să-l urmeze în locuința lor viitoare și să ia parte la nunta pe care o pregătise; mireasa era urmată de tovarășele ei, alte

fecioare purtînd candelile și toate gătirile necesare.

436. În parabolă nu e amintită mireasa, însă se spune că Mirele vine pentru cele „înțelepte”; acestea îl însoțesc într-adevăr și intră cu El în sala serbărilor. Cît de potrivită și necesară e această ilustrație! Intr-adevăr, Mireasa lui Hristos se compune din numeroși membri, reprezentați în chip minunat prin fecioarele înțelepte. Fecioarele nechibzuite primesc lumina și experiența mai tîrziu, însă ele nu vor putea dobîndi mărirea fecioarelor „înțelepte” care compun mireasa credincioasă; aceste fecioare nechibzuite sînt fără îndoială cele menționate în Psalmul 45:15,16; ele sînt „fecioarele, însoțitoarele miresei care o urmează” și care, la timpul convenit, vor primi din partea Regelui favoruri de mai puțină strălucire.

437. Atitudinea fecioarelor înțelepte, veghind și așteptînd cu înfrigurare sosirea Mirelui, reprezintă în chip minunat singura atitudine ce se cade s-o aibă Mireasa Domnului, Biserica adevăraților consacrați; căci o logodnică care ar neglija pregătirile pentru evenimentul cel mai important din viața ei ar dovedi că nu e vrednică de această cinste. Tot astfel este și cu Biserica: „Oricine are în sine această speranță se curățește” (1Ioan 3:2,3). El caută într-adevăr să fie într-o atitudine de inimă care să-i placă Mirelui; el așteaptă și dorește cu înfrigurare uniunea binecuvîntată și serbările mărețe făgăduite de acela care zis: „Mă duc să vă pregătesc un loc și după aceea iarăși voi veni și vă voi lua la Mine”(Ioan 14:2,3).

438. În această parabolă două lucruri apar clare; mai întii că această parte de adevăr (cunoașterea prezenței Mirelui) nu e destinată pentru lume în general, nici pentru biserica nominală, ci numai pentru clasa

fecioarelor, a celor consacrați și apoi se vede că mesajul, care anunță prezența Mirelui, va pricinui separarea fecioarelor între ele; fiecare va fi încercată și fecioarele înțelepte, credincioase, vrednice, vor fi astfel separate de cele nechibzuite, necredincioase.

439. O! ce tezaure de favoruri sînt cuprinse în acest glorios mesaj: „Iată Mirele!” Totuși, acest fapt rămîne o mare taină, cunoscută numai sfinților, căci lumea nu-l poate primi. Pentru lume, într-adevăr, el e o nebulie și va fi tot astfel pînă în momentul cînd toate fecioarele vor fi auzit chemarea și cînd toate cele înțelepte dintre ele vor fi intrat în odaia de nuntă. Acesta va fi momentul cînd „ușa s-a închis” și cînd „focul mistuitor” al timpului de mare strîmtorare își va începe lucrarea, atunci cînd ochii tuturor vor vedea (vor recunoaște) prezența Domnului și că domnia lui a început.

440. Cu cîtă grație împăratească răzbate mesajul lui Iehova către umilii săi servi și serve: „Ascultă, fiică, vezi și pleacăți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău (Adam; legăturile, speranțele, dorințele și ambițiile pămîntești)! Atunci Regele (Domnul Isus) îți va pofti frumusețea, căci este Domnul Tău; închină-te lui” (Ps. 45:11,12). Și cine sînt aceia care vor dobîndi o asemenea favoare? Ei sînt „cei chemați, aleși și credincioși” (Apoc. 17:14). Fiica Regelui (fiica lui Iehova, căci acesta e titlul recunoscut Miresei lui Hristos) e plină de strălucire înlăuntru”. Frumusețea ei, cea a sfințeniei, pe dinafară, în ochii lumii, nu e strălucită, ci disprețuită și lepădată de oameni cum a fost și Domnul în umilința Sa. Dar nu va fi totdeauna așa; și fiindcă l-a urmat în umilința Sa, ea va avea parte și de gloria Sa. Ca nouă creatură ea va fi îmbrăcată, la

timpul hotărît, în haina naturii divine: „Ea poartă (cînd va fi glorificată) o haină țesută cu aur” -- aurul fiind simbolul naturii divine. „Este adusă înaintea Regelui, îmbrăcată cu haine țesute la gherghef” -- în simpla haină albă ce i-a dăruit-o Domnul, haina dreptății Sale, pe care a brodat cu multă grijă frumosele podoabe ale virtuților creștine; Mare va fi bucuria, în ceruri și pe pămînt, cînd i se va da deplină intrare în palatul Regelui (2Pet. 1:5-8,11). Mulți vor zice atunci: „Să ne bucurăm, deci, și să ne veselim, și să-i dăm mărire; căci a venit nunta Mielului și soția lui s-a pregătit” (Apoc. 19:7). „Fiica Tirului (păternicii pămîntului) și cei mai bogați din popor vor umbla cu daruri ca să capete bunăvoința ta... Din neam în neam îți voiu pomeni numele; de aceea în veci de veci te vor lăuda popoarele” (Ps. 45:12-17).

441. Cu adevărat „înțelepți” vor fi acei consacrați care, lăsînd la o parte amăgirile lumii, speranțele și năzuințele pămîntești, așteptînd și dorindu-l din toată inima pe cel Preaiubit, sînt găsiți gata și dovediți vrednici de marea înălțare făgăduită, ca Logodnica, Mireasa Mielului.

„Mireasă a Mielului, de frumusețea ta,
Oh, de am avea noi parte”.

442. Deci, a lua candela și a urma Mirelui înseamnă a părăsi totul și a urma lui Hristos, în timpul de acum al prezenței Sale, fiind echivalent cu a părăsi Babilonul unde locuiseră pînă atunci în principal fecioarele; deoarece Adevărul manifestat la lumina secerișului arată clar această separare a grîului de neghină. Pregătirea îngrijită a candelilor revelează acest fapt că fecioarele înțelepte posedă Spiritul Sfînt al consacării și ascultării. Acelea care posedă un asemenea „ulei”

vor avea și lumina lui; și astfel, apreciind privilegiul, ele vor urma grabnic și cu bucurie „Mielului, ori unde va merge” (Apoc. 17:14).

443. Fecioarele nechibzuite, în schimb, care nu au suficient ulei, nu obțin lumină suficientă în ce privește prezența Mirelui; fiind supraîncărcate cu grijile materiale, cu nevoile, etc., ale vieții prezente, ele nu studiază serios acest subiect, se opresc și evită prin urmare să părăsească Babilonul; ele sînt întrucîtvă nepăsătoare, nu cred cu deplină convingere în prezența Mirelui. Și chiar dacă sînt zorite de alții, ele au tendința, ca și femeia lui Lot, să se uite mereu înapoi. Pentru ele a lăsat Domnul îndemnul: „Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot” (Luca 17:32). Și El ne zice din nou: „Oricine pune mîna pe plug și se uită înapoi, nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:62).

444. Nu există nimic în parabolă care să ne indice că fecioarele nechibzuite își vor da seama de nechibzuința lor, de nepăsarea lor, înainte ca oportunitatea de a intra în odaia de nuntă să fi trecut. Abia atunci numai își vor da seama de nechibzuința lor de a fi putut crede că Domnul le va recunoaște ca membri ai Miresei Sale, ca moștenitori împreună cu El, în timp ce ei erau în cel mai bun caz doar urmași călduți și depărtați de El. În numărul celor decepționați vor fi mulți dintre cei care sînt astăzi mult stimați și respectați de oameni, vestiți pentru „faptele lor însemnate”.

Și ușa s-a închis

445. Vestirea prezenței Mirelui, ieșirea în întîmpinarea Lui și intrarea cu El în odaia de nuntă sînt evenimente

care *continuă încă* și vor continua pînă cînd toate fecioarele înțelepte vor fi „pecetluite pe frunte” cu o cunoștință a adevărului prezent, suficientă spre a le separa de Babilon și a le face vrednice să intre cu Mirele la ospățul pregătit. Atunci, cînd toate fecioarele vor fi fost încercate prin acest adevăr, ușa oricărui prilej, a oricărei posibilități, se va închide și nimeni nu va mai putea să intre în odaia de nuntă; căci Domnul zice: „Eu sînt „Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide” (Apoc. 3:7). Cînd fecioarele nechibzuite vin să bată la ușa închisă, dorind să fie primite înăuntru, ele zic: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Inșă El le răspunde: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc!” De cei care se rușinează de El și de cuvintele Sale acum, fiind prin urmare nepăsători, se va rușina și Domnul cînd se va arăta în mărire și putere cu toți sfinții Săi, solii Săi credincioșii -- fecioarele înțelepte înălțate și glorficate cu El.

446. Ușa închisă, după cum se vede, e un eveniment care nu privește cîtuși de puțin lumea. Ea e ușa de la serbarea nunții; ea n-a fost niciodată deschisă decît pentru cei consacrați, pentru clasa fecioarelor. Nici o altă clasă n-a fost vreodată invitată să intre prin ea; și ea se va închide de îndată ce mesajul adevărului, proclamat în acest timp de seceriș, va fi cernut și separat pe toți cei fierbinți, care-și împlinesc cu rîvnă și multă atenție legămîntul lor, de cei reci, fără rîvnă (încropiți), supraîncărcați cu grijuri pămîntești și care, prin urmare, neglijează obligațiile legămîntului lor. Cu toate acestea, mulțumită fie lui Dumnezeu, ușa care se închide nu este cea a îndurării divine, nici chiar ușa oricăror favoruri; ci este ușa de intrare la cea mai înaltă și unică favoare de a fi comoștenitori cu Hristos,

de a face parte din Mireasa Sa. Când această ușă se va închide în fața fecioarelor nechibzuite, pentru a nu se mai deschide la bătăile lor, ele vor rămâne afară, expuse marelui necaz din „ziua cea rea”, unde vor fi plîngeri și scrișniri de dinți. Totuși, aceste fecioare nechibzuite rămîn în brațele îndurării și iubirii lui Dumnezeu și se vor bucura chiar de îngrijirile Sale, căci marele necaz prin care vor trebui să treacă are scopul să curețe (să purifice) și să spele pe toate acele care se căiesc și, prin aceasta, să le pregătească a fi vase de cinste în serviciul Invățătorului, dar nu pentru cinstea principală la care fuseseră chemate la început și de care s-au dovedit nevrednice. Împărtășindu-se într-o oarecare măsură de spiritul Babilonului, sprijinindu-l întrucîtva prin influența lor ele sînt considerate de Dumnezeu ca luînd parte la păcatele Babilonului și le-a judecat nevrednice de a scăpa de plăgile ce aveau să vină peste el. Aceste plăgi sînt deci necesare, nu numai pentru nimicirea Babilonului, ci și pentru a curăți, a separa grîul necopt ce rămăsese în el, adică pe fecioarele nechibzuite, în parte intoxicate și îmbătate de vinul Babilonului.

447. Intrarea cu Mirele în odaia de nuntă era minunat ilustrată în ceremonialul israelit prin veselul alai nupțial, care escorta mireasa israelită pînă la locuința mirelui ei în sunetul muzicii, cu candelile aprinse și cu mari demonstrații de bucurie. Astfel intra mireasa în bucuria Domnului ei și în odaia de nuntă pe care o pregătise pentru ea. Și tot astfel intră acum fecioarele înțelepte în odaia de nuntă. Bucuria lor începe cînd află pentru întîia oară că Mirele e prezent. Din acel moment, ele părăsesc totul cu bucurie pentru a se bucura de tovărășia Sa și de ospățul pregătit. Prin credință ele se bucură deja de ospățul măreț în

perspectivă, căci Mirele prezent le face cunoscut că sînt tezaure nespuse de mari și de prețioase pe care le păstrează pentru Mireasa Sa aleasă, și descoperă celor ce fac parte dintr-însa marele privilegiu ce-l va avea această Mireasă de a participa la măreața lucrare de binecuvîntare și de restatornicire a lumii. Desigur, cînd intrăm în odaia de primire și vedem clar ce anume va fi această mare sărbătoare a favorurilor Împărăției, noi intrăm deja în bucuria Domnului nostru. Atunci noi avem deja o pregustare a desfătărilor viitoare, deja ne desfătăm mintea cu bogățiile harului Său. Prin credință sîntem deja așezați la masa Domnului și El însuși, potrivit făgăduinții sale (Luca 12:37; Apoc. 3:21), a venit și ne servește acum.

448. Această masă mare, acest ospăț al credinței, această descoperire a adevărilor prețioase în timpul secerișului, a început îndată după împlinirea celor 1335 de zile din Daniel 12:12, în 1875, la începutul secerișului și a binecuvîntărilor sale prezise de profet; „Ferice de cine va aștepta și va ajunge (la sfîrșitul celor) 1335 de zile!”

Încercarea hainei de nuntă

449. O altă parabolă a Domnului nostru (Mat. 22:1-14) arată o încercare ce are loc mai tîrziu la acei ce formează Clasa Sanctuarului; ea e o încercare și o separare ce intervine chiar între cei ce au auzit și înțeles mesajul secerișului. „Fecioarele înțelepte”, care intră la nuntă cu Mirele, formează aceeași clasă de consacrați ca și „oaspeții” din această parabolă care, pînă la acest moment, s-au arătat credincioși și ascultători. Această clasă de consacrați e de altminteri reprezentată sub

multe alte figuri și fiecare, sub forma ei deosebită, conține o învățătură specială. Membrii acestei clase sînt reprezentați ca fecioare înțelepte, ca servitori care așteaptă pe Stăpînul lor să se întoarcă de la nuntă, ca oaspeți la o nuntă și ca o mireasă. Ei formează Corpul lui Hristos, viitoarea soție a lui Hristos; ei sînt soldați sub conducerea lui Hristos, Domnul lor; ei sînt mai departe coarde în Hristos care este Butucul (vița), ramuri de măslin în Hristos, pietre vii într-un templu, a cărei principală piatră unghiulară este Hristos, elevi care au ca profesor pe Hristos, oi al căror Păstor este El, etc. etc. Examinînd aceste figuri, să ne amintim că toate sînt ilustrații clar diferențiate, cu totul independente unele de altele și trebuie să ne străduim a scoate învățămintele conținute în fiecare caz aparte. Dacă vrem să amestecăm aceste ilustrații, întrebîndu-ne cum o piatră într-un templu poate fi coarda unui butuc, cum niște oi pot fi soldați, dacă vrem să comparăm oaspeții unei nunți cu niște servitori sau cu o mireasă, atunci nu vom ajunge niciodată să le înțelegem. În realitate, noi nu sîntem chemați a fi oaspeți la nunta Mielului, nici servitori așteptînd reîntoarcerea lui la nuntă, ci chemați a fi Mireasa, cu toate că, în unele privințe, noi sîntem ca niște servitori sau ca niște oaspeți, ca niște servitori credincioși prin vigilența noastră, prin zelul nostru plin de atenție, și ca oaspeți în alte privințe.

450. Această parabolă a oaspeților servește pentru a ne arăta ceea ce nu putea fi ilustrat prin imaginea miresei -- mireasa fiind o icoană a Bisericii în totalitatea ei, aleasă spre a fi comoștenitoare cu Hristos. Ea ne arată caracterul și gradul de pregătire necesar, precum și cercetarea individuală a oaspeților, cercetare în urma

căreia unii sînt scoși afară iar alții primiți. Aceasta are loc cînd oaspeții sînt deja în odaia de oaspeți. Cei de față sînt grîul adunat sau ales din neghină, fecioarele înțelepte separate de cele nechibzuite. Ele au auzit și acceptat adevărurile secerișului și se bucură dinainte și prin credință de gloria și binecuvîntările ce vor rezulta din unirea lor deșăvîrșită cu Domnul lor. Pînă în momentul acela, ele au alergat toate în bună rînduială, însă, înainte de a atinge țelul final al cursei, să-și amintească mereu de avertismentul: „Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (1Cor. 10:12).

451. În această parabolă, condiția impusă pentru a fi acceptat și recunoscut ca vrednic e simbolizată prin haina de nuntă. La nunțile israelite era obiceiul ca stăpînul casei (gazda) să dea tuturor invitaților o haină de ceremonie - haina albă din pînză de in subțire. Un invitat care ar fi dat la o parte haina de nuntă oferită de stăpînul casei și s-ar fi prezentat în haina sa proprie, ar fi săvîrșit o gravă necuviință, ar fi dat dovadă de mîndrie și de lipsă de respect față de gazda sa.

452. Că un simbol, haina de nuntă este o admirabilă ilustrare a dreptății lui Hristos de care s-a îngrijit Stăpînul nostru, Iehova însuși (Rom. 8:30-34); ea e socotită tuturor celor ce cred în El, fără ea nimeni nu poate fi primit la nunta Mielului -- nici un oaspete nu va fi admis. Trebuie deci să fii invitat, apoi să ai o haină de nuntă și parabola arată că numai cei ce au îmbrăcat-o vor fi admiși în anticamera unde se fac pregătiri speciale în lumina adevărului prezent, unde mireasa își desăvîrșește pregătirile (Apoc. 19:7). După ce au primit și acceptat invitația și haina, acești oaspeți folosesc scurtul interval de timp (timpul secerișului) dinaintea nunții pentru a-și potrivi hainele și a-și face

reciproc ultimele îndreptări. Și în timp ce sînt astfel ocupați, ei se desfătează deja, prin credință, de minunatele perspective ce le au înaintea lor. Subiectul permanent al gîndurilor și convorbirilor lor este Mirele, lucrarea măreață viitoare, moștenirea lor glorioasă și munca lor actuală de pregătire.

453 În această anticameră (acest timp și această condiție favorabilă), strălucit iluminată de revelația completă a adevărurilor divine din timpul prezent, se acordă toate înlesnirile și ajutoarele, toate indicațiile necesare pentru a termina împodobirile finale și ultimele pregătiri pentru ceremonia căsătoriei. Totuși, parabola arată că, cu toate aceste condiții excepțional de favorabile, o clasă de persoane, reprezentată aici printr-un „om”, va aduce ofensă stăpînului său, Regele, disprețuind și înlăturînd haina de nuntă.

454. Invățătura vădită a acestei parabole este, deci, că proba generală și finală a acestor „fecioare înțelepte”, care pînă atunci au fost găsite pregătite și vrednice de chemarea lor, care avuseseră acces la îmbelșugata și minunata lumină a secerișului, va fi o probă a discernămîntului lor spiritual care se menționează adesea în Scripturi. Vor înțelege ele oare pe deplin că sînt primite la nuntă, nu prin meritul lor propriu, ci fiindcă goliciunea și numeroasele lor imperfecțiuni sînt acoperite prin meritul Aceluia care și-a dat propria-i viață ca preț de răscumpărare pentru ele? Intr-adevăr, numai socotirea (atribuirea) hainei dreptății lui Hristos permite fecioarelor înțelepte să fie prezentabile și acceptabile înaintea Regelui. Toți trebuie să poarte această haină; fiecare poate încă s-o brodeze și s-o împodobească cu fapte bune (2Pet. 1:5-11).

455. Cît este de important și semnificativ că *acesta*

ar fi cel mai însemnat, cel mai general și cel din urmă test. Evident Tatăl nostru cere să vrea ca toți acei ce formează mireasa Fiului Său să recunoască pe deplin propria lor nulitate și că nobilul și minunatul Mire este *Răscumpărătorul* lor, precum și Domnul și Învățătorul lor.

456. Nu e oare ciudat că ucenici, care au alergat atât de bine la curse, pînă în acest moment, mai pot să cadă cînd sînt atât de aproape de împlinirea speranțelor lor? De aceea, avertizați de o asemenea posibilitate, toți consacrații trebuie să vegheze și să se roage ca să nu cadă în ispită; căci în zilele din urmă vor fi timpuri primejdioase (1Tim. 4:1; 2Tim. 3:1; 4:3-5). Cu toate acestea, primejdia nu va fi atât de mare încît harul dumnezeiesc să nu fie îndestulător pentru toți cei ce se reazimă cu încredere pe Brațul atotputernic. Într-adevăr, niciodată cei ce umblă cu umilință pe calea îngustă a jertfirii n-au fost atât de bine susținuți, atât de bine echipați cu toată armătura lui Dumnezeu. Totuși, oricît de extraordinar ar putea părea aceasta, cu toată abundența favorurilor divine, cu toată claritatea descoperirilor planului lui Dumnezeu (care voiește a se servi de Biserică pentru a binecuvînta toate familiile pămîntului în decursul Mileniului), unii au părăsit calea umilinței și nu mai apreciază minunatul preț de răscumpărare prin care sîntem eliberați de condamnare și prin care de asemenea am dobîndit privilegiul de a fi chemați la natura divină și la moștenirea comună cu Hristos. Aceștia par a fi pierdut din vedere propria lor nevrednicie și perfecțiunea Domnului; în loc de a se considera pe ei cel mult ca niște „slugi netrebnice (inutile)”, ei își închipuie că micile lor sacrificii personale pentru cauza adevărului sînt deosebit de

importante - echivalentul a ceea ce a făcut Domnul nostru - și sfârșesc prin a crede că ei sînt tot atît de *indispensabili* ca și El în executarea planului marelui al vîrstelor, descoperit în Scripturi. Ei sînt vinovați de a „nu se ține strîns de Capul” și de opera Sa de răscumpărare cu respectul ce se cuvine (Col. 2:19). Ei sînt osîndiți fiindcă au „pîngărit sîngele legămîntului, prin care au fost sfințiți” și primiți (Evr. 10:29). Ei disprețuiesc spiritul, esența însăși a favorurilor divine cînd resping „calea” -- singura cale -- și singurul nume dat sub cer și între oameni prin care putem fi mîntuiți din osînda adamică și împăcați pe deplin cu Dumnezeu.

457. Aceștia sînt înfățișați în parabolă prin cel „legat”, împiedicat de a mai face vreun progres spre festivitate, sau chiar spre o apreciere în continuare a binecuvîntărilor și bucuriilor ei. Și, în cele din urmă, cei ce formează această clasă vor fi aruncați în „întunericul de afară” (Mat. 22:13) din lume, pentru a lua parte cu ea la necazurile și urgiile timpului de mare strîmtorare. Pentru aceștia, în consecință, adevărurile absolute descoperite astăzi, destinate pentru binele și dezvoltarea noastră, devin un prilej de poticnire, deoarece ei nu sînt deprinși suficient cu ele. Și, întocmai cum Israel, atît de mult favorizat în mod special de Dumnezeu, a devenit trufaș și a sfîrșit prin a se crede *vrednic într-adevăr* de aceste favoruri și indispensabil pentru împlinirea planului divin, așa încît Dumnezeu i-a retras toate favorurile Sale, tot astfel va fi și acum cu cei care, deși au alergat bine pînă acum, încetează de a rămîne umiliți, încep a se crede *vrednici* de a se înfățișa înaintea lui Dumnezeu în *propria lor* dreptate și de a-și asuma dreptul de a

participa la ospăț fără haina de nuntă a dreptății atribuită de Hristos.

458. Oricît de tristă ar putea fi această trăsătură profetică, arătată în parabola ce-o examinăm, se împlinește în fața ochilor noștri, formînd o nouă verigă în marele lanț al dovezilor că sîntem în toiul „secerișului”. Mulți dintre cei ce s-au bucurat de favorurile spirituale prezente au disprețuit astfel și au dat la o parte haina de nuntă; și, cu toate că vorbesc mereu de Hristos ca de Domnul lor, ei nesocotesc și tăgăduiesc importanța și eficacitatea actului însuși prin care El a devenit Domnul lor și prin care ei au fost socotiți vrednici de a primi o invitație la nuntă (Rom. 14:9; 5:2). Ei pretind cu nerușinare că nu au nevoie de Mîntuitorul, apoi, prin sofisme subtile și false interpretări ale Scripturilor, ei se încredințează pe ei înșiși și încredințează și pe alții că se poate intra în stîna oilor printr-o altă ușă decît cea a răscumpărării, ei se îmbracă cu propria lor dreptate pe care profetul o numește „haină mînjită” (Is. 64:6); iar unii declară că nu au nevoie de avocat (mijlocitor) sau de răscumpărare; dar au fost aleși definitiv de către Dumnezeu pentru gloria cerească.

459. Această înlăturare a hainei de nuntă, prin respingerea valorii de neprețuit a jertfei de răscumpărare a lui Hristos, s-a manifestat pentru prima dată printre cei care aveau lumina adevărului prezent în vara anului 1878; și de la acel timp ea a încercat pe toți cei care au intrat în lumina odăii invitațiilor, lumina secerișului. Chiar în prezența Mirelui, eroarea a prins rădăcină și unele persoane aruncă haina de nuntă indispensabilă. Ce zguduitură a produs aceasta printre invitați! Ce dezbinare! Ce cernere! Cei ce lapdă haina par a dori ca și alții să facă la fel; aceștia încearcă cu tot dinadinsul

în timp ce credincioşii se împotrivesc; iar dezbinarea continuă chiar în odaia invitaţilor; şi, fără îndoială, această stare de lucruri va continua pînă la cel din urmă ceas înainte de nuntă.

460. Intre timp, Mirele-Rege, nevăzut dar prezent, însemnează cu pecetea pe cei credincioşi, pe cei ce vor fi vrednici să ia parte la cina Sa; El permite, şi în această parabolă a prezis, această probă finală. Regele întreabă pe fiecare din cei ce au dispreţuit haina de nuntă: „Prietene, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?” E o întrebare binevoitoare, însă categorică asupra condiţiei impuse pentru a fi admis la favorurile de care se bucurau; trebuia, într-adevăr, ca fiecare să poarte haina ce o primise în dar. Şi întrebăm pe toţi acei care tăgăduesc acum valoarea răscumpărătoare a morţii lui Hristos, dacă au ajuns ei la această lumină prezentă -- la cunoştinţa prezenţei Domnului şi a altor lucruri adînci ale lui Dumnezeu, care se văd atît de clar astăzi -- fără să fi îmbrăcat această haină? Nimeni n-a ajuns la acestea, n-a putut fi luminat fără haina dreptăţii, căci fără ea este cu neputinţă a pătrunde lucrurile adînci ale lui Dumnezeu (1Cor. 2:7-14). Astăzi, întocmai ca în parabolă, dacă se pune această întrebare celor ce au lăpădat haina, ei „amuţesc”. Ei nu pot tăgădui că au fost admişi în timp ce purtau haina; şi nu le place să recunoască acest lucru.

461. „Atunci Regele a zis slujitorilor săi: Legaţi-i mîinile şi picioarele, luaţi-l şi aruncaţi-l în întunericul de afară”. „Întunericul de afară” este acela care înconjoară pe înţelepţii lumii acesteia, întunericul raţionamentelor omeneşti care nu sînt călăuzite de Cuvîntul divin, care nu se bazează pe planul descoperit de Dumnezeu al cărui fundament este răscumpărarea

și restatornicirea. Lanțurile sau cătușele acestor oameni sînt o pildă pentru cei consacrați care ajută pe toți cei ce sînt cu adevărat credincioși să vadă mai clar necesitatea și valoarea hainei în ochii Regelui. Slujitorii însărcinați cu legarea sînt cei ce posedă adevărul și care pot să lege (sau să împiedece) *influența* acestora prin mărturiile Scripturilor cari dovedesc valoarea și necesitatea prețiosului sînge ispășitor și a hainei dreptății ce a dobîndit-o pentru noi. Luptînd împotriva acestor adevăruri scripturale, cei ce se lipsesc de această haină sînt împinși afară din lumină și aruncați în „întunericul de afară” de propriile lor argumentări și de încercările de a se îndreptați pe ei înșiși. Pentru ei, ca și pentru lume, crucea lui Hristos este astăzi o piatră de poticnire și o nebunie; pentru cei credincioși, pentru cei consacrați, în schimb, crucea este totdeauna „puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1Cor. 1:18-21).

462. Dar să nu uităm că personajele din parabolă, „legate” și „aruncate” în „întunericul de afară”, au fost înainte luminate de lumina adevărului secerișului și că, prin urmare, răspunderea și pedeapsa lor e mai mare decît a persoanelor care nu s-au bucurat niciodată de asemenea favoruri. În bisericile nominale, mii de persoane vor urma fără îndoială învățăturile principalilor lor conducători spirituali, pentru a da la o parte orice credință în eficacitatea sîngelui prețios al lui Hristos ca preț de răscumpărare a păcătosului, însă, nefiind luminați suficient asupra acestor lucruri, ei nu vor fi socotiți deplin responsabili pentru aceasta.

463. Mii de preținși creștini n-au crezut niciodată în Hristos, nu L-au considerat niciodată ca prețul de răscumpărare sau substitutul lor și n-au purtat

niciodată haina îndreptării Sale. Aceştia, desigur, nu sînt arătați în parabolă. Parabola se referă numai la o clasă foarte restrînsă, la toți acei care au apreciat odată pe deplin valoarea prețului de răscumpărare și care, sub favoarea ce le-o asigura el, dobîndiseră harul de a intra în lumina specială a timpului secerişului -- timpul prezenței Regelui, chiar înainte de ceremonia nunții. Cît de atenți trebuie să fie deci acei care au fost odată luminați și care au gustat Cuvîntul cel bun al lui Dumnezeu și minunile veacului viitor, pentru ca să nu cadă în vreo greșeală atît de necinstită, de nedreaptă și dezastruoasă (ca aceea de a lepăda îndreptătirea prin Hristos; Evrei 10:26-31; 6:4-8)!

464. In timp ce studiem aceste parabole, trebuie să nu facem greșeala de a crede că toate fecioarele înțelepte au intrat de acum la nuntă, că ele au pătruns deja în odaia invitaților unde se fac ultimele pregătiri, și că ușa se va închide înainte de a se fi început inspecția generală despre care vorbește parabola. Ușa favorabilei ocazii rămîne încă deschisă pentru toți consacrații, care prin credință sînt îmbrăcați în haina de nuntă a dreptății lui Christos, căci mesajul: „Iată Mirele” răsună încă; fecioarele înțelepte merg încă în întîmpinarea Mirelui și intră cu El la nuntă; cît despre fecioarele nechibzuite, ele nu s-au reîntors încă cu ulei în vasele lor. Inșă, din momentul cînd „Regele intră” (din 1878, paralela în timp la asumarea tipică de către Domnul nostru a oficiului de Rege al iudeilor (Mat. 21:1-13), inspecția oaspeților (invitaților) și încercarea lor cu privire la modul cum apreciază haina lor de nuntă, au continuat fără întrerupere. Și în timp ce alte fecioare înțelepte învață încă că Mirele e prezent și se duc cu bucurie la serbarea nunții, unele din acelea

care intraseră deja în odaia invitaților s-au dovedit nevrednice să rămână mai departe acolo și au fost -- și sînt încă -- legate de mîini și de picioare. Aprecierea lor, modul lor de a înțelege adevărul prezent -- privitor la parousia (prezența) Domnului și la lucrarea ce trebuie să se facă atît în prezent cît și în veacul viitor -- slăbește din ce în ce tot mai mult pe măsură ce se dedau la raționamente false ce zac pe temeuri greșite și cad din nou, încet-încet sau cu repeziciune potrivit temperamentului lor, în modul de a vedea al lumii și în ideile ei -- în „întunericul de afară”, din lume -- în comparație cu lumina dinăuntru pe care o pot avea acum sfinții care își păstrează haina de nuntă. Este sigur că toate fecioarele care intră vor fi puse la probă asupra acestui punct fundamental. Fericiți și fără teamă în această probă vor fi toți aceia care din adîncul inimii pot să zică:

Speranța mea nu-i clădită pe nimic mai prejos
Decît sîngele și drepatea lui Hristos.

Eu nu mă încred în cele mai agreabile planuri,
Ci mă sprijin cu totul pe numele lui Isus.

Pe Hristos, stîncă solidă, stau eu;

Orice alt lucru alunecă, ca nisipul.”

Și unii ca aceștia pot cînta cu bucurie:

”Prințul păcii mele este acum prezent,

Lumina feței Lui este peste mine.

O, ascultă! iubitule, îmi zice:

‘Pacea mea ți-o dau acum’.

Crucea acoperă bine păcatele mele;

Trecutul este sub sînge;

Eu sper în Isus pentru toate;

Voința mea este voința Dumnezeuului meu.”

Sfârșitul înaltei chemări nu este închiderea ușii

465. Scripturile nu arată data exactă când ușa de intrare la odaia de nuntă se va închide, cu toate că ele arată clar că ea nu se va închide înainte ca toate „fecioarele” să fi avut ocazia de a intra acolo și înainte ca toate fecioarele „înțelepte” sau gata pregătite să fi intrat deja.

466. O „ușă” deschisă simbolizează posibilitatea și ocazia de-a avea acces la anumite privilegii și favoruri; o ușă închisă, dimpotrivă înseamnă că aceste privilegii și favoruri au luat sfârșit. Privilegiul, invitația sau ocazia din Epoca Evanghelică, ce acordă credincioșilor în Hristos, sub anumite restricții, moștenirea Împărăției cerești, împreună cu Hristos și participarea la natura divină, este „ușa” prin care „am intrat în această stare de har (de favoare) în care sîntem”; acest har este deci speranța de-a avea parte de mărirea lui Dumnezeu (Rom. 5:2). Această ușă care a stat deschisă tot timpul Veacului Evanghelic trebuie să se închidă la un moment dat; în parabola cu fecioarele, ușa arată tocmai această închidere la sfârșitul tuturor acestor ocazii, a tuturor acestor privilegii menționate. Această parabolă descrie simplu evenimentele care se desfășoară la sfârșitul Veacului Evanghelic printre membrii adevăratei Biserici, în viață atunci. „Ușa” din această parabolă reprezintă că anumite privilegii speciale, succesul și scopul tuturor favorurilor din acest veac, vor fi deschise „fecioarelor înțelepte” la timpul secerișului. Includerea ușii, când toți cei ce aparțin acestei clase vor fi beneficiat de toate aceste privilegii, reprezintă sfârșitul tuturor favorurilor din Veacul Evanghelic, pe când ospățul ilustrează admirabil avantajele și

privilegiile Evangheliei; el e icoana țelului glorios la care duc toate celelalte favoruri -- gloria făgăduită a Împărăției.

467. Să nu neglijăm această „ușă” a ocaziilor și privilegiilor care se va închide în curînd. Domnul nostru declară că în decursul Veacului Evanghelic va fi greu a o găsi și a intra pe ea și ne-a sfătuit să depunem toate străduințele pentru a intra pe ea dacă vrem să avem parte de nemurire și de onorurile Împărăției la care nici o altă „ușă” nu duce. „Siliți-vă să intrați pe poarta cea strîmtă”, zice Domnul. „Căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea. Îndată ce Stăpînul casei se va scula și va încuia ușa...” (Luca 13:24,25). După cum am văzut deja (Vol. 1, cap. 11), această cale îngustă este calea jertfirii de sine în interesul planului și lucrării lui Dumnezeu. Calea se îngustează prin circumstanțele timpului prezent, prin împotrivirea spiritului lumii contra adevărului și dreptății, astfel că toți cei ce vor să meargă pe urmele marelui nostru Conducător și Înaintaș vor găsi drumul îngust sau greu de parcurs și vor trebui să sufere persecuții. A umbla pe această cale, după exemplul pe care ni l-a dat Domnului nostru, implică nu numai o conformare pasivă dispozițiilor sau spiritului Său, ci și un zel activ, energic în proclamarea adevărului Său cu orice preț. Și toți cei ce umblă pe această cale îngustă, credincioși ca și El, pînă la moarte, au parte de suferințele Sale și, de asemenea, la timpul hotărît, vor avea parte de gloria Sa, la ospățul nunții -- în gloria ce se va descoperi cînd se va arăta El și în Împărăție (Filip. 3:10; 1 Pet. 4:13).

468. Dacă privim scopul Său glorios, înțelegem că ocazia favorabilă de a umbla pe calea îngustă a jertfirii

de sine pentru cauza adevărului este cea mai mare favoare ce a fost oferită cîndva unei creaturi. Privilegiul de a suferi cu Hristos și pentru cauza Sa, după ce mai întii L-am recunoscut ca Mîntuitorul nostru, este prin urmare ușa, unica ușa a ocaziei prin care se poate ajunge la gloria viitoare, păstrată pentru Mireasa și comoștenitoarea lui Hristos.

469. Închiderea acestei uși s-ar putea arăta în trei moduri: (1) printr-o declarație biblică precisă asupra datei exacte; (2) printr-o astfel de schimbare a sentimentului public în ceea ce privește adevărul, încît credincioșia și zelul în serviciul lui n-ar mai întîmpina opoziție, și cînd a suferi împreună cu Hristos pentru cauza adevărului (Rom. 8:17) n-ar mai fi cu puțință; sau (3), prin ajungerea la o astfel de condiție în afacerile lumii încît toate ocaziile pentru acest serviciu ar fi blocate cu eficacitate, îndepărtînd astfel orice prilej prin care candidații ar putea intra în lucrare, să-și dezvolte și să-și dovedească iubirea și credincioșia prin activitate și suferință.

470. Cu toate că sîntem clar informați că ușa se va închide la un moment dat înăuntrul acestui timp al secerișului sau al sfîrșitului veacului, Biblia nu ne arată data exactă; și cu toate că după timpul de mare strîmtoare trebuie să se producă o mare schimbare în sentimentele maselor în favoarea adevărului și a dreptății, nicăieri nu se arată că o asemenea stare de lucruri va fi realizată înainte de sfîrșitul complet al secerișului. Avem însă o informație clară că *ușa se va închide* în ultimul mod arătat; deoarece, sîntem înștiințați că înainte de zorile zilei milenare va fi o noapte întunecoasă în care nimeni nu va putea să lucreze - „Vine dimineața, și este tot noapte” (Ioan 9:4; Is. 21:12;

vezi de asemenea vol. 2, cap. 8).

471. Calea îngustă deschisă pentru noi este privilegiul și ocazia de a coopera împreună cu Domnul acum, cînd pentru a manifesta spiritul Său de bunătate, de zel și credincioșie față de Dumnezeu și Adevărul Său ne va costa avantajele noastre pămîntești; cînd pentru a susține cauza Sa și adevărurile pe care le propovăduia El ne va face foarte nepopulari, ca să nu zicem mai mult; și cînd încercările noastre de a onora Numele Său și de a binecuvînta semenii noștri cu adevărul, lăsînd ca lumina noastră să strălucească, aduc peste noi reproșuri, defăimări și persecuții în diferite forme. Și dacă, după cum am văzut, poarta strîmtă *deschisă* înseamnă privilegiul unui astfel de sacrificiu, de credincioșie, pînă la moarte, cu orice preț, rezultă că *încetarea tuturor acestor ocazii* pentru o astfel de împărtășire în serviciu și suferință trebuie să fie *închiderea ușii*, închiderea căii înguste care duce la gloria și la comoștenirea viitoare; domnia noastră cu Hristos fiind condiționată de credincioșia noastră în serviciul Lui, care astăzi înseamnă a suferi împreună cu El (Rom. 8:17; 6:8).

472. După cum am văzut, suferința împreună cu Hristos n-are nimic în comun cu suferințele obișnuite, care sînt partea tuturor oamenilor decăzuți, ci ea provine direct sau indirect din faptul de a urma pilda lui Hristos proclamînd adevăruri nepopulare și demascînd rătăcirii foarte populare. Acestea au fost cauzele suferințelor lui Hristos și acestea vor fi cauzele persecuțiilor, suferințelor și pierderilor ce vor încerca pe toți acei care vor umbla în căile Lui. Ucenicii Săi vor avea parte de suferințele Sale acum, iar mai tîrziu ei vor fi socotiți vrednici a avea parte de răsplata făgăduită

celor ce au fost credincioși principiilor lui Hristos. Aceasta în decursul Veacului Evangheliei a însemnat: mistuire completă prin renunțarea la sine și suportarea rușinii, semănînd și udînd sămînța învățăturilor lui Hristos; iar acum, la sfîrșitul acestui veac, aceasta înseamnă credincioșie și răbdare asemănătoare în munca secerișului care se face acum -- și aceasta pînă la sacrificarea vieții, fie cheltuind-o (mistuindu-o) treptat în serviciul Mîntuitorului, murind zi după zi, fie prin moarte mai subită de martir.

473. Meritele Bisericii -- fecioară menită să devină Mireasa, femeia Mielului, nu constau numai în a fi fără păcat, cu toate că ea va fi sfîntă și „fără cusur” -- “fără pată, fără zbîrcitură sau altceva de felul acesta” (Efes. 5:27); făcută „mai albă decît zăpada” în izvorul covîrșitor de iubire mîntuitoare a meritului Salvatorului ei. Aceasta e necesar pentru *toți* cei ce vor fi socotiți vrednici, într-o zi, de a dobîndi viața veșnică oricare ar fi natura ei. Cu toate acestea, pentru a fi Mireasa Mielului, Biserica trebuie să fie nu numai o fecioară prin curățenie, ea trebuie să fie despărțită nu numai de orice legătură și intimitate vinovată cu lumea, ci trebuie să fie mai mult, mult mai mult decît atît. Ea trebuie să semene atît de mult cu Domnul ei, să urmeze atît de aproape în urmele Lui și învățăturile Sale, încît va fi gata să sufere martiriul, întocmai ca Isus, apărînd aceleași *principii* de adevăr și de dreptate. Mireasa trebuie să arate că posedă o iubire *mistuitoare* pentru Mirele ei, ea trebuie să dea dovadă de devotament neobosit în serviciul numelui Său și al principiilor Sale și să dovedească deasemeni că e gata să fie disprețuită, lepădată de lume, așa cum El a fost, pentru că s-a supus învățăturilor Sale.

474. Pentru a dezvolta și a dovedi acest caracter, Biserica trebuie să fie încercată. Increderea sa, răbdarea sa și credințioșia sa față de Domnul, în ocară ca și în onoare, trebuie să fie dezvoltate și puse la încercare. Numai cei ce vor fi ajuns la o asemenea dezvoltare, vor fi suferit asemenea încercări și prin ele vor fi dovedit credințioșia lor, vor fi recunoscuți ca mireasă și comoștenitori ai Domnului care este moștenitorul tuturor lucrurilor. Intr-adevăr este scris: „Fericit bărbatul care rabdă ispita pentru că, fiind încercat astfel, va primi coroana vieții pe care a făgăduit-o Domnul celor ce-L iubesc” (Iac. 1:12). Astfel, bine înțeleasă, fiecare încercare de credințioșie ar trebui să fie primită cu bucurie, ca un nou prilej de a dovedi Mirelui puterea și tăria iubirii noastre și ca fiind deasemeni o nouă dovadă a iubirii și încrederii Lui față de noi și a gloriei făgăduite. Cei ce vor să aibă parte împreună cu Domnul la gloria viitoare trebuie să fie nu numai chemați și acceptați, dar și credințioși pînă la moarte (Apoc. 17:14).

475. Astfel, ușa pentru a intra cu Hristos Domnul nostru în opera Veacului Evanghelic, se va închide atunci cînd „vine noaptea, în care nimenea nu va putea lucra” (Ioan 9:4). Va fi prea tîrziu atunci pentru toți acei care nu vor fi dezvoltat în ei, mai dinainte, printr-un serviciu credincios, caracterul necesar și nu vor fi dovedit simpatia, devotamentul, dragostea și zelul lor pentru Domnul și adevărul Său (Mat. 10:37; Marcu 8:38). După cum se arată în parabolă, cei ce vor sosi astfel prea tîrziu vor dovedi că ei sînt „fecioare nechibzuite”, căci au lăsat să le scape mărtașă și glorioasa ocazie de a suferi pentru cauza lui Hristos cu care ar fi fost fericiți să domnească. În momentul acela,

întreg numărul predestinat de Dumnezeu să formeze și să completeze Biserica, va fi fost chemat, ales și dovedit credincios prin încercare -- "asemenea chipului Fiului Său" (Rom. 8:29). Secerișul va fi atunci terminat, vara favorurilor divine va fi sfârșită, și nu va mai rămînea decît de a arde neghina, de a curăți țarina (lumea, omenirea) și a o pregăti în mod complet pentru însămînțări mult mai mari din Vîrsta Milenară.

476. Sosirea acestei nopți va opri evident orice muncă de propagare a Adevărului care, înțeles greșit de public în general, va fi acuzat probabil de a fi principala cauză a anarhiei și a confuziei ce va domni atunci, în loc de a fi considerat sub adevărata sa lumină -- ca fiind indiciile premergătoare ale voinței și descoperirii divine cu privire la tulburările ce se vor abate asupra omenirii și adevăratele lor cauze. Nu trebuie să ne așteptăm nici la aceea că sosirea acestei nopți și închiderea ușii să se întîmple deodată, ci mai degrabă că va fi o obstrucție și o închidere treptată a lucrării secerișului.

477. Timpul prezent este închinat pecetluirii pe frunte a slujitorilor lui Dumnezeu, înaintea de a izbucni furtuna strîmtorării (Apoc. 7:2,3); și fiecare fecioară înțeleaptă ar trebui să aprecieze acest privilegiu al timpului prezent, atît pentru propria ei pecetluire intelectuală cu adevărul prezent cît și pentru a se angaja în munca secerișului de a pecetlui pe alți aparținători ai clasei grîului și a-i aduna în grînarul ocrotirii dumnezeiești (încrederii și liniștei) (Ps. 91), pînă nu vine noaptea și pînă nu se închide ușa oricărei ocazii de a lucra.

478. Că ocaziile atît de favorabile din prezent sînt doar pentru puțin timp, se evidențiază prin faptul că

au mai rămas doar 24 de ani din perioada secerișului, a cărei închidere va atesta sfârșitul domniei răului și intrarea în glorioasa Zi Milenară; iar noaptea întunecată a celei mai mari strîmtorări a lumii trebuie să aibă loc în decursul acestei perioade. Intunericul adînc ce trebuie să precedeze ziua glorioasă se apropie cu repeziciune. „Vine dimineața, dar vine și noaptea” (Is. 21:11,12) - ea va fi „un timp de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt popoarele”.

479. Să observăm că, atunci cînd va veni această noapte adîncă, cînd secerătorii *trebuie* să înceteze lucrul lor, ea va fi dovada că această lucrare finală a Vîrstei Evanghelice s-a înfăptuit; că întreg numărul aleșilor ce alcătuiesc Mireasa lui Hristos a fost „sigilat” și „adunat” într-o condiție de separare față de lume - în condiția „grînarului” (Mat. 13:30). Căci Dumnezeu nu va îngădui să vină ceva care să împiedece lucrarea Sa înainte ca ea să se termine. În momentul acela, toți adevărații și credincioșii servitori ai Domnului vor fi fost pecetluiți pe frunțile lor; și, lucrarea Vîrstei Evanghelice fiind terminată, nimeni nu va mai putea intra în această lucrare sau să culeagă bogatele roade, prezise în „făgăduințele lui nespuse de mari și de prețioase”, care este răsplata credincioșilor ce intră în timp ce „ușa” e încă deschisă (2Pet. 1:4).

480. Dar nu trebuie să targem concluzia din cele de mai sus că toți aleșii vor intra în posesia răsplății lor de îndată ce au dat dovadă de credincioșie. E posibil ca unii dintre ei să mai trăiască pînă la o vreme înaintată în noaptea întunecoasă a strîmtorării - deși noi presupunem contrariul. „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14:12; Iac. 5:11). După ce au îmbrăcat

toată armătura lui Dumnezeu și au luptat cu îndrăzeală împotriva rătăcirii, înfățișând clar și fără teamă adevărul în ziua aceasta rea și apărându-l cu energie când rătăcirii uriașe stau la pîndă peste tot, sfinții sînt îndemnați „să rămînă în picioare, după ce au biruit totul” (Efes. 6:13), îmbrăcați în toată armătura, cu sabia spiritului pregătită totdeauna pentru apărare, în stare de veghe, în stăruință și rugăciune pentru toți sfinții. Toți vor avea nevoie de răbdare, pentru ca, după ce vor fi împlinit voia lui Dumnezeu, să poată primi ce le-a fost făgăduit (Apoc. 14:12; Efes. 6:13; Evrei 10:36).

481. Trebuie să înțelegem bine că sfîrșitul înaltei chemări la moștenire împreună cu Domnul nostru Isus în Împărăția lui Dumnezeu, nu înseamnă închiderea ușii din parabola fecioarelor. „Chemarea” generală la această favoare a luat sfîrșit, e adevărat, în anul 1881, însă „ușa” este încă deschisă. Chemarea este *invitația generală* pe care Dumnezeu o adresează tuturor credincioșilor îndreptățiți de Mîntuitorul; ei sînt invitați să urmeze pilda lui Isus, în jertfirea de sine pînă la moarte, și să arate astfel că sînt vrednici de a domni cu El în mărire. Această favoare avut un moment bine determinat pentru începutul ei: ucenicii în așteptare au fost admiși la această favoare în ziua Rusaliilor din anul 33 al erei creștine. Și această favoare a luat sfîrșit, după cum am văzut deja, la un moment determinat, în octombrie 1881 (vedeți vol 2, cap. 7).

482. Pe de altă parte, în parabola fecioarelor din Mat. 25, închiderea „ușii” arată sfîrșitul complet al oricărei ocazii favorabile pentru oricine, chiar și pentru cei „chemați”, de a mai putea cîștiga premiul înaltei chemări; ea marchează sfîrșitul oricărei posibilități de a se dovedi vrednic de premiu prin credincioșie în

serviciul Mîntuitorului: toate ocaziile favorabile se vor termina atunci, în „noaptea” în care nimeni nu va mai putea lucra (Ioan 9:4). Se vede clar, din aceasta, că ușa sau ocazia de a ne asigura chemarea și alegerea nu-i necesar să se închidă îndată ca chemarea, sau invitația generală către toți credincioșii de a intra, încetează a mai fi valabilă. Și, atîta timp cît ușa rămîne încă deschisă, înseamnă că orice credincios dornic să intre și să îndeplinească condițiile chemării, mai poate încă să intre, cu toate că invitația sau „chemarea” generală nu i se mai adresează. În realitate, ușa sau ocazia de a lucra și a sacrifica nu este încă închisă, deși chemarea generală a luat sfîrșit în 1881.

483. Vîrsta Evanghelică a fost timpul chemării - mai întii pentru a chema pe păcătoși la pocăință și la credință în Hristos, Mîntuitorul; și, în al doilea rînd, pentru a chema pe acești îndreptățiți la marele privilegiu de comoștenitori cu Hristos în Împărăția Sa, cu condiția de a urma acum pilda Sa în jertfirea de sine, chiar pînă la moarte - ca condiția acceptării la lucrarea Împărăției și onorurile viitoarei Vîrste Milenare. De aceea, cînd Domnul ne spune că sfîrșitul acestui veac va fi un timp de seceriș, ne arată clar o schimbare radicală -- de la semănat la adunat, de la chemare la încercarea celor chemați și încheierea lucrării începute prin chemare (Mat. 13:39).

484. Pentru a ilustra schimbarea caracterului lucrării la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice, Domnul nostru nea dat parabola cu năvodul (Mat. 13:47-50). „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun și aruncă afară ce este rău. Tot așa va fi și la

sfârșitul veacului (secerișului - Mat. 13:39): ingerii (mesagerii, servitorii lui Dumnezeu) vor ieși și vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni și-i vor arunca în cuptorul aprins (în necazul cel mare); acolo va fi plînsul și scrîșnirea dinților.

485. Năvodul aruncat în mare (în lume) reprezintă biserica creștină nominală ca și o eventuală împărăție nominală a lui Dumnezeu; *năvodul* prinde tot felul de *pești* (oameni -- Mat. 4:19) *de orice soi* (creștini adevărați, creștini înșelați și pe jumătate ademeniți și în sfârșit o mulțime de fățarnici). Cînd s-a umplut năvodul (la împlinirea timpurilor lui Dumnezeu), este scos la mal. Aceasta ne arată că „tot felul de pești” adunați în biserica nominală nu sînt toți potriviți pentru împărăție, oricare ar fi folosul la care ei ar putea servi. Ea ne mai arată că, la sfârșitul veacului, la timpul secerișului, chemarea sau invitația de a ocupa un loc în împărăție va înceta potrivit planului lui Dumnezeu, așa cum se reprezintă prin scoaterea năvodului la mal, și că atunci va începe o lucrare cu totul deosebită, o lucrare de alegere ce se va face de către „pescari”; și anume, o separare, o activitate de împărțire, care va înfăptui adunarea soiului dorit și aruncarea celorlalte care sînt nevrednice de favorurile la care ei au fost chemați; căci „mulți sînt chemați, dar puțini aleși” (Mat. 22:14).

486. Lucrarea de despărțire din această parabolă e similară cu cea arătată în parabola cu grîul și neghina, care ne învață că va fi o oprire completă a semănatului (a chemării) și o schimbare în lucrare, secerișul fiind urmarea semănatului. Servitorii Domnului, care, sub conducerea Sa, vor schimba astfel lucrarea, sînt numiți în cele două parabole ingeri - adică mesageri speciali ai lui Dumnezeu. Ei sînt ucenicii săi credincioși care,

umblînd cu multă umilință, aproape de Domnul și căutînd cu rîvnă să înțeleagă planul Său și să conlucreze la opera Sa, nu sînt lăsați în întuneric în ceea ce privește timpurile și anotîmpurile (Mat. 13:11; 1Tes. 5:4; Ier. 8:7-12). Bineînțeles, acest seceriș și adunare se referă numai la cei ce sînt în viață la timpul secerișului și nu la cei ce au murit înainte; Fiecare dintre ei, la sfîrșitul alergării sale, a fost înregistrat și pus la o parte pentru a aștepta poziția potrivită, înăuntru sau înafara turmei mici glorificate; mica turmă fiind Împărăția propriu-zisă (2 Tim. 4:8).

487. Năvodul nu era destinat să prindă toți peștii din mare. Domnul nostru, Marele Peșcar, voia să prindă un anumit număr de pești, de un anumit soi, celelalte varietăți ce ar intra în același timp în năvod fiind fără importanță; și, cînd numărul peștilor din soiul căutat a fost complet, după ce toți au intrat în năvod, acesta a fost tras la mal pentru a-i alege și despărți. Trebuie să înțelegem că misiunea dată ucenicilor, la începutul veacului (evangelic), de a arunca năvodul în mare (Mat. 28:19; 24:14) s-a terminat în momentul cînd Domnul a poruncit să fie tras la mal. Toți cei care vor, deci, să lucreze încă cu Domnul trebuie să asculte de poruncile Sale și să nu mai piardă vremea cu pescuitul în general, ci să ia parte la lucrarea actuală de selecție (alegere) și de adunare. După cum la începutul Vîrstei Evanghelice adevărul era mijlocul de a face să se audă chemarea, tot astfel în zilele noastre, „adevărul prezent”, adevărul secerișului, este mijlocul sau agentul folosit de Domnul nostru pentru încercare și separare.

488. De aceea, cînd servitorii Domnului îi aud glasul, prin Cuvîntul Său, care declară că a sosit timpul

pentru încetarea semănatului și începerea recoltatului, pentru oprirea pescuitului și începerea alegerii, pentru a înceta chemarea și a propovădui mesajul secerişului, acești servitori, dacă sînt credincioși, vor asculta degrabă și cu bucurie. Din momentul acesta, acei pe care Domnul i-a învățat planul Său și care nu sînt în neștiință în ceea ce privește timpurile și anotimpurile în care trăim, n-ar mai trebui să caute să semene sămînța cea bună a Împărăției în țarină, în lume, ci „să dea hrană la timp potrivit” familiei credinței, să răspîndească între copiii lui Dumnezeu veștile bune ale apropiatei Împărății și să proclame marea bucurie și binecuvîntările ce le va aduce în curînd la tot poporul.

489. Și, lucru ciudat de spus, el este mesajul cu privire la prevederile iubitoare ale lui Dumnezeu, în răscumpărarea, pentru restituirea tuturor lucrurilor, de către și prin Isus Hristos și corpul Său glorificat, Biserica, Împărăția lui Dumnezeu (mesaj care ar trebui să înveselească, să încurajeze și să unească toate inimile creștinilor), care trebuie să dezvolte și să atragă într-o adevărată unire din inimă numai pe adevărata clasă, pentru a o încerca și a o separa de mulțimile nominale.

490. În curînd secerişul se va termina, și atunci atît cel ce a seamănat cît și cel ce a secerat se vor bucura împreună. Astăzi, secerătorii trebuie să grăbească lucrul și să-și încoarde toată atenția pentru împlinirea lucrului secerişului, rugînd pe Conducătorul-secerător să trimită mai mulți lucrători în holda Sa. Nu va mai fi mult înainte ca plugarul noii dispensații (adică marea strîmtorare prezisă care trebuie să pregătească omenirea pentru însămînțările milenare) va ajunge din urmă pe secerătorul dispensației actuale (Amos 9:13).

*A șaptezecoa săptămână a lui Israel o ilustrație a
terminării favorurilor Vîrstei Evanghelice*

491. Cititorul își amintește că „a șaptezecoa săptămână” a lui Israel, adică ultimii șapte ani ai timpului lor de favoare, a fost foarte exact indicată în ce privește începutul, mijlocul și sfîrșitul ei; și noi credem că aceasta s-a făcut așa pentru scopul precis de a ne da date definite cu claritate despre închiderea Vîrstei Evanghelice de favoruri acordate Israelului spiritual. Am văzut că începutul acestei ultime săptămîni de favoare a Israelului trupesc a fost începutul punerii lor la încercare în timpul secerișului lor, care a început în anul 29 al erei noastre. Această săptămîină a fost marcată prin botezul Domnului nostru, în Iordan, cînd El a fost recunoscut ca Mesia -- acesta a fost începutul secerișului. În zilele noastre punctul corespunzător sau paralel este anul 1874, dată la care s-a recunoscut prezența Domnului, la începutul secerișului actual.

492. Mijlocul acestei săptămîni de legămînt, anul 33, a fost data lepădării lui Israel ca sistem sau națiune-biserică; acest punct cronologic a fost marcat prin moartea Domnului nostru pe cruce și prin cuvintele pe care le-a rostit cîteva zile înainte: „Casa voastră vi se lasă pustie” (Mat. 23:38). Și paralela la aceasta, aici, este înlăturarea din favoaruri și căderea sistemelor sectare, numite creștinătate sau „Babilon”, din anul 1878.

493. A doua jumătate a săptămîinii de legămînt a lui Israel (3 1/2 ani, de la 33 la 36) nu a fost o perioadă de favoruri naționale sau sectare, ci de favoruri individuale, acordînd israeliților (nu ca înainte, prin canalul bisericii nominale, ci *individual* dacă voiau să

le primească) toate favorurile și privilegiile speciale ale legământului făcut cu Avraam pînă la sfîrșitul acestor șaptezeci de săptămîni simbolice, limita favorurilor lor, marcată prin acordarea acestor favoruri lui Corneliu și păgînilor în general. Tot astfel e și în paralelă, aici: cei 3 ani și jumătate din aprilie 1878, cînd așa numita creștinătate, sau „Babilonul”, a fost îndepărtată din favoare, pînă în octombrie 1881, a fost perioada restrîngerii favorurilor *înaltei chemări* la credincioșii individuali. Astfel, „chemarea” *generală* (favoarea acestei Vîrste Evanghelice) a încetat în octombrie 1881, exact cum data corespunzătoare, octombrie 36 d.H, arată sfîrșitul favorurilor evreiești.

494. Favoarea *iudaică* consta în oferta (exclusivă) a împărăției făcută lui Israel -- *chemarea* copiilor naturali ai lui Avraam de a profita de privilegiile și ocaziile ce le acorda legământul legii. Această *chemare*, favoare sau privilegiu a încetat cu totul și pentru totdeauna la sfîrșitul săptămîinii lor de legământ. Favorurile *Veacului* Evanghelic constau în oferirea împărăției (exclusiv) credincioșilor lui Hristos - „*înalta chemare*” adresată tuturor celor ce au fost împăcați cu Dumnezeu sub legământul harului, care ar profita de ocaziile astfel oferite (și ar deveni membri ai „*seminției*” lui Avraam care va binecuvînta lumea) asociindu-se cu Isus Hristos, Mîntuitorul lor, în legământul Său al jertfirii de sine; aceasta este proba care trebuie să dovedească vrednicia lor de-a avea parte la lucrarea și gloria viitoare a lui Hristos. Și această favoare, această „*chemare*” sau invitație, după cum am văzut, a încetat cu desăvîrșire și pentru totdeauna în octombrie 1881, dată paralelă la sfîrșitul chemării sau favoarei iudaice.

495. Să se noteze, că încetarea favoarei sau chemării

iudaice a fost urmată de o altă chemare generală, care, ignorându-i pe ei și vechea lor favoare, se adresa totuși către fiecare evreu care după aceea, devenind *credincios*, a devenit vrednic de această chemare mondială la onorurile Împărăției. Închiderea favoarei lor a fost atât de evidentă ca și cum ei n-ar mai fi fost invitați la nimic după aceea; sau ca și cum ei ar fi fost invitați după aceea la o favoare inferioară; dar nu este așa cum pare, deoarece chemarea generală a Evangheliei, care nu-i exclude, era aceeași chemare largită și întărită; transformată pentru a se aplica la *toți credincioșii* în Hristos, din orice neam (Rom. 11:23,24,14).

496. Incetarea favoarei sau a „chemării” de acum, din 1881, e urmată sau mai degrabă însoțită de chemarea generală a întregii omeniri la binecuvântările și favorurile milenare, întemeiate pe condiții de credință și de ascultare de bună voie (deși nu un sacrificiu spre moarte). Cu toate acestea, aceasta este o chemare mai mică, e o favoare inferioară aceleia ce tocmai se sfârșise; e o chemare de a se bucura de binecuvântări sub Împărăție, însă nu mai e o chemare de a face parte dintre cei unși, din clasa Împărăției. Această *schimbare*, această oprire a înaltei chemări și acest început al unei favori de ordin inferior va fi puțin remarcant în timpul de față, deoarece marele premiu al Împărăției și al comostenirii cu Hristos ca părtași ai naturii divine a fost în general pierdut din vedere în biserica nominală. Concepția cea mai înaltă a creștinilor cu privire la răsplată, de-a lungul veacurilor, consta în credința că la înviere li se vor da corpuri desăvârșite și că atunci, eliberați de orice boală, suferință sau tristețe, se vor bucura de favoruri divine și vor poseda viață veșnică. Această concepție, cu toate că foarte îndepărtată de

adevăratele privilegii oferite prin „chemarea cerească” din epoca evanghelică, e în realitate o concepție destul de justă despre privilegiile binecuvîntate ce se vor acorda omenirii în general în decursul epocii milenare, tuturor celor ce vor voi să asculte și să intre din nou în armonie cu Dumnezeu.

497. Este un fapt sigur că numai cei ce văd limpede caracterul înalt și măreț al chemării din epoca evanghelică, sînt singurii care pot să vestească sau să explice această *chemare*; și tot ei sînt cei cărora li s-a arătat prin Cuvîntul divin că limita chemării generale a fost atinsă în octombrie 1881. Alții, în timp ce menționează cuvintele apostolului cu privire la „înalta chemare a lui Dumnezeu în Hristos, explică în realitate chemarea inferioară a epocii milenare. Vedem deci că chemarea generală a epocii evanghelice, cea adevărată, a încetat; nimeni nu o poate prelungi. Unii nu o pot fiindcă nu o înțeleg, alții fiindcă știu că s-a sfîrșit.

498. Totuși să nu uităm că, dacă „chemarea” generală s-a terminat, „ușa” nu s-a închis încă, căci sfîrșitul „chemării” și închiderea „ușii” sînt două lucruri deosebite și separate. După sfîrșitul „chemării” *generale* „ușa” rămîne deschisă pentru unii care vor să intre în luptă pentru marele premiu al moștenirii cu Hristos în Împărăție. Dumnezeu a prevăzut un număr hotărît de membri pentru a constitui Biserica, „Corpul lui Hristos”; și nu poate fi nici un membru în plus și nici unul lipsă (aceasta ne învață tipurile din Lev. 21:17-23). Urmează deci că Dumnezeu nu putea invita sau *chema* la această înaltă cinste mai multe persoane decît acele care trebuiau să completeze numărul hotărît. Cuvîntul său arată că în octombrie 1881 acest număr total a fost obținut. Totuși, de la această dată,

un număr oarecare din cei ce au răspuns la chemarea generală și au făcut legământ cu Dumnezeu nu-și vor împlini legământul, nu vor alerga în așa fel ca să câștige premiul. „Ușa” rămîne deci deschisă după ce chemarea generală a încetat pentru a permite unora să intre în arena de luptă, să se jertfească în serviciul adevărului, pentru a înlocui pe cei care, în timpul inspecției Regelui, au pus la o parte haina de nuntă a dreptății lui Hristos, precum și pe acei consacrați care s-au lăsat cucerți de grijile, plăcerile și iubirea lumii, ceea ce-i împiedecă să observe clauzele contractului lor.

499. Să notăm din nou că încetarea chemării, în 1881, n-are nimic a face cu privilegiile miilor care acceptaseră deja chemarea și care deveniseră servitori consacrați ai lui Dumnezeu. Nici unul din aceștia nu a fost dat afară. Și nici nu înseamnă aceasta că nimeni nu mai poate să intre. Aceasta a fost numai încetarea invitației *generale* a lui Dumnezeu.

500. Faptul că poate ai ajuns numai recent la o clară cunoștință a marilor și prețioaselor făgăduințe, cu privire la lucrurile pe care Dumnezeu le păstrează pentru cei ce-l iubesc, nu dovedește că tu n-ai fost chemat și acceptat ca un luptător pentru acest mare premiu, mult timp înainte ca tu să-i fi înțeles măreția și minunăția. Este sigur că nici unul din cei ce acceptă chemarea nu e în stare să înțeleagă dintr-o dată toată asprimea și îngustimea drumului, nici măreția prețului ce se află la capătul lui. Înțelegerea clară a făgăduințelor este pentru noi puterea lui Dumnezeu lucrînd în noi, pentru a ne întări și a ne face în stare să trecem peste încercările și obstacolele prezente. Făgăduințele nespuse de mari și de prețioase ne sînt destăinuite treptat, pe măsură ce înaintăm în credincioșie pentru

ca, prin tăria și curajul ce ni-l dau ele, să fim în stare a alerga astfel ca să câștigăm premiul (2 Pet. 1:4).

501. Cei ce vor câștiga premiul fac parte nu numai din clasa celor chemați și celor ce au fost aleși (admiși), dar și din clasa celor credincioși. Cu toate că, *chemarea generală* a încetat, este evident că punerea la probă a credincioșiei celor chemați nu s-a terminat încă. Acum, cei ce sînt credincioși legămîntului lor de jertfă sînt pecetluiți și despărțiți de cei ce nu sînt; și fecioarele înțelepte sînt despărțite de fecioarele nechibzuite. Nesăbuița acestora din urmă constă în aceea că ele cred că pot alerga și câștiga onorurile, bogățiile, etc., a lumii și în același timp să alerge cu credincioșie pentru câștigarea marelui premiu al mării, cinstei și nemuririi. Or, o asemenea alergare spre două ținte atît de opuse este cu neputință. „Omul a cărui inimă e împărțită este nestatornic în toate căile sale”; „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamon” (Iac. 1:8; Mat. 6:24).

502. Cînd toate „fecioarele înțelepte” vor fi fost recunoscute credincioase, ele vor intra în bucuria Domnului și „ușa” *ocaziilor* de a face parte din această clasă se va închide și nimeni nu va mai putea intra. După ce vor fi intrat toate, numărul predistinat va fi complet; atunci Stăpînul casei se va scula și va încuia ușa (Luca 13:24,25; Mat. 25:10). Insuși Domnul nostru ne spune că *atunci* mulți vor începe să vadă lucrurile cu totul altfel; ei vor recunoaște ce privilegii și ocazii de jertfă aveau altădată și pe care le-au neglijat; și cînd vor căuta să intre, Stăpînul casei le va spune: Nu vă cunosc ca mireasă a mea, ea e completă și nu am decît una singură. Cu toate acestea, mulțumită fie lui Dumnezeu, alte texte ale Scripturilor ne arată că fecioarele nechibzuite, deși respinse astfel de la înalta

chemare, de care încercarea lor le-a dovedit a fi nevrednice, vor primi totuși favoruri și vor dobîndi o poziție de mai puțină cinste în casa Domnului.

503. De aceea, pînă nu se închide ușa, pînă nu se completează numărul hotărît al credincioșilor, fiecare să se silească a-și întări chemarea și alegerea; și în acest scop să îngăduim Domnului să producă în noi, prin prețioasele sale făgăduințe și prin învățămintele acestor parabole, să lucreze în noi pentru a *voi* și a *face* după buna Sa plăcere.

504. Dar cineva ar putea încă spune: - Mă tem că nu sînt unul din acei care au fost chemați înainte de încetarea chemării generale, în 1881; căci atunci nu numai că nu cunoaștem de loc lucrurile adînci ale făgăduințelor lui Dumnezeu, dar eram și un străin pentru Dumnezeu, departe de a fi făcut legămînt cu El pentru serviciul Său și departe de a avea o astfel de dorință, eram chiar unul din dușmanii Săi. Eu abia de curînd am ajuns să cunosc pe Dumnezeu și să iau asupra-mi jugul lui Hristos pentru a învăța de la El; și mult mai de curînd încă am cunoscut privilegiul de a suferi acum cu Hristos prin jertfirea de sine în serviciul său pentru a fi apoi glorificat cu El ca împreună moștenitori în lucrarea milenară. Și acum, după ce am văzut aceste glorii, după ce am admirat aceste lucruri prețioase și după ce m-am hotărît să alerg după acest mare premiu, trebuie oare să cred că aceste lucruri nu mai sînt pentru mine, fiindcă numărul celor chemați e complet? Departe de mine gîndul de a voi să modific orînduirea lui Dumnezeu sau de a pretinde ca unul mai mult să fie adăugat la numărul hotărît de înțelepciunea Sa; dar simt adînc nefericirea mea.

505. Unuia ca acesta îi răspundem: Aleargă, cu

toate acestea. Cazul tău nu e atât de disperat cum ți se pare: „ușa” nu s-a „închis” încă. Amintește-ți că dacă **toți** cei ce au acceptat chemarea s-ar fi dovedit credincioși legământului lor, când aceasta a încetat, nu ar fi nici cu unul mai mult, ci tocmai de-ajuns. Aminteșteți de asemenea că, potrivit Scripturilor și după cum ai putut observa, dintre cei mulți care au acceptat chemarea puțini vor fi aleși, căci numai un mic număr va rămînea credincios legământului când vor fi puși la încercare. Și pe măsură ce unii chemați devin necredincioși, ocaziile lor, *posturile lor* de activitate în lucrul Domnului, *coroanele lor* de răsplată sînt oferite altora. Unul din aceste posturi, una din aceste coroane sau răsplăți poate să-ți fie dăruită ție și numele tău poate fi înscris în „cartea vieții” ca un candidat al miresei lui Hristos în locul altuia care a fost șters din ea, fiindcă a fost judecat nevrednic de coroană (Vezi Apoc. 3:5; Evr. 12:23).

506. Cei ce pot cuprinde aceste prețioase făgaduințe și doresc fierbinte să muncească în via Domnului au într-însii o puternică dovadă că ei au fost concepuți de Spirit; într-adevăr priceperea omenească -- chiar dacă persoana se află pe drumul îndreptării -- nu poate cuprinde *lucrurile adînci* destinate de Dumnezeu numai consacraților Săi și care sînt acceptați (1 Cor. 2:6-16). Domnul este prea plin de iubire, prea drept pentru a lăsa să încolțească într-o inimă speranțe irealizabile. (Iac. 1:18, 21; 1Pet. 1:23.) A fi *conceput de Spirit, prin Cuvîntul adevărului*, implică o moștenire definitivă la natura spirituală, numai dacă cel conceput nu se dovedește după aceea nevrednic - necredincios. „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplată” (Evr. 10:35).

Ceasul al unsprezecelea
Matei 20:1-16

507. Această parabolă pare să fi fost dată special pentru a învăța o lecție folositoare în timpul de azi. Lucrătorii sînt acei copii ai lui Dumnezeu sinceri și consacrați care, în decursul veacului evanghelic, "ziua" din parabolă, întrebuintează cu credincioșie timpul și energia lor, nu în serviciul lor propriu, nici în serviciul lui Mamon, ci în serviciul lui Dumnezeu. Numai *credincioșii* sînt, prin urmare, reprezentați prin lucrători, care primesc toți aceeași răsplată, onorurile împărăției reprezentate în parabolă prin „dinar”.

508. Cele patru chemări sau invitații arată că era o chemare generală și că trebuiau lucrători. O chemare s-a făcut dis-de-diminează, apoi o a doua la ceasul nouă, o a treia la amiază și, în sfîrșit, o a patra la ceasul trei după masă. Cît despre suma de plată, aceasta s-a arătat în mod precis odată pentru totdeauna, la începutul zilei. Stăpînul viei „*se învoi*” atunci să le dea un dinar pentru lucrul lor. Acest fapt ne explică pentru ce Biserica primitivă înțelese foarte bine făgăduința Împărăției; mai tîrziu, însă, ea a fost pierdută aproape complet din vedere și nu a fost propovăduită decît în mod nedeslușit. Membrii în viață ai Bisericii lui Hristos, *lucrînd în via Sa*, la orice timp din Vîrsta Evanghelică îi reprezintă pe toți lucrătorii. Iar parabola ne arată, ca o trăsătură particulară, o clasă de servitori care intră în serviciul Domnului cînd lucrul zilei e aproape terminat, în „ceasul al unsprezecelea” (ultimul). Ei sînt reprezentați ca persoane doritoare a intra în serviciul Stăpînului, însă *prea tîrziu*, chemarea generală fiind terminată. Ei zic: „Nu ne-a tocmit

nimeni'', am sosit prea târziu pentru a intra în serviciu în timpul chemării.

509. Stăpînul răspunde atunci că uşa ocaziei pentru a lucra și a suferi în serviciul Său nu s-a „închis'' încă; pentru că închiderea nu va avea loc decît atunci cînd va veni noaptea în care nimenea *nu va mai putea lucra*. Dar Stăpînul nu spune nimic despre ce anume va fi răsplată, cu toate că în timpul chemării generale a zis către ceilalți lucrători: „Vă voi da ceea ce este cu drept''* -- o parte din plata „*învoită*'' la început.

510. Astfel, în cursul Vîrstei Evanghelice, Domnul nostru, prin purtătorii Săi de cuvînt în Biserică, a invitat continuu pe toți credincioșii să intre în serviciul Său. Deplina răsplată care este natura divină și gloria împărăției a fost expusă limpede și perfect înțeleasă la început; dar, deși repetată în tot timpul Vîrstei Evanghelice, ea n-a mai fost *clar* înțeleasă din cauza mării apostazii. Dar acum am ajuns la sfîrșitul zilei de lucru a Vîrstei Evanghelice, la „*ceasul al unsprezecelea*''. *Timpul* de a chema lucrători pentru această zi a *trecut*. Totuși unii stau încă acolo și zic: „Noi n-am fost invitați la lucru; nu ne-a tocmit nimeni''; nouă nu ni s-a făgăduit de lucru, nici plată în cazul cînd am găsi; chemarea s-a terminat, lucrul din această zi e pe sfîrșite și sînt destui lucrători și fără noi. Dar Stăpînul vrei ar vrea ca noi, în calitate de purtători ai Cuvîntului Său, să le spunem: „*Duceți-vă și voi în via mea*''; eu nu vă făgăduiesc nimic, căci chemarea generală s-a terminat, timpul este scurt, ziua de lucru e pe sfîrșite, „*vine noaptea cînd nimeni nu va putea lucra*'', dar intrați totuși, arătați-vă dragostea și zelul și aveți încredere în

*Cele mai vechi manuscrise, Sinaitic și Vatican, nu conțin cuvintele din Matei 20:7, „și veți primi ce va fi dreptul''.

mărinimia mea cît privește răsplata voastră.

511. Nu putem spune ceva mai mult asupra acestui subiect: singura speranță ce am putea oferi este că nimeni nu a lucrat vreodată pentru Stăpînul nostru și să nu primească neînchipuit mai mult decît ar putea cere sau aștepta. Știm, pe de altă parte, că un anumit număr de locuri în lucrare vor deveni vacante pentru că mulți dintre cei chemați nu vor rămînea credincioși iar coroanele ce le erau destinate vor fi date altora, care, prin credincioșie și jertfire de sine, se vor fi dovedit vrednici de lucru și de răsplată.

512. Așadar, dacă unii n-au ajuns decît de curînd să cunoască și să iubească pe Domnul, și dacă doresc să-i servească și să-i propovăduiască adevărul, să nu se descurajeze pentru faptul că înalta chemare s-a sfîrșit în 1881. Dacă „ușa” ocaziei de a vă jertfi, de a servi Domnului, stă deschisă înaintea voastră, intrați pe ea; dar să intrați repede, căci o noapte de întuneric și de împotrivire strașnică va veni în curînd peste noi toți și ne va împiedeca să intrăm în serviciul Stăpînului. „Vine dimineața, dar întunecoasă ca noaptea!” (Is. 21:12; Ioan 9:4). „Vine noaptea, cînd nimeni nu poate să lucreze”. Și cînd aceasta va fi venit, atunci să știți că „ușa s-a închis”, că toate fecioarele înțelepte au intrat, că toate au fost puse la probă și că toate locurile vacante au fost completate. În acel moment, toți „slujitorii (deosebiți) ai lui Dumnezeu” vor fi fost „pecetluiți pe frunte” (vor fi primit o deplină înțelegere spirituală a planului lui Dumnezeu), atunci cele patru vînturi vor fi dezlegate (Apoc. 7:1-3) și vor produce marele „vîrtej” al strîmtorării în mijlocul căruia cei rămași din clasa Ilie vor fi „schimbați” și înălțați la gloria Împărăției.

513. Ce mare învățătură stă în aceasta pentru cei ce au făcut legământ cu Domnul de a-l servi înainte de toate și mai presus de toate și care neglijează totuși lucrul Său pentru a consacra timpul, gândurile și mijloacele lor, bucuriilor și recompenselor trecătoare ce le poate da lumea! Domnul îi îndeamnă și le zice: „Fii credincios pînă la moarte și-ți voi da cununa vieții”. „Cel ce *va birui* (va învinge spiritul lumii ce se află într-însul), va fi îmbrăcat astfel în haine albe, *Nu-i voi șterge nicidecum numele* din cartea vieții”. „Voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui”. „Eu vin curînd păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți răpească *coroana*” (Apoc. 2:10; 3:5,11).

CAPITOLUL VII

ELIBERAREA ȘI GLORIFICAREA BISERICII

ELIBERAREA BISERICII ESTE APROAPE - EA VA FI PREVESTITOARE A ELIBERĂRII ÎNTREGII OMENIRI - DATA EI APROXIMATIVĂ - CUM VOR SCĂPA SFINȚII DE LUCRURILE CARE VIN PESTE LUME - CUM ȘI CÎND O VA AJUTA DUMNEZEU - MANIERA ȘI CIRCUMSTANȚELE ELIBERĂRII EI FINALE - ELIBERAREA MAI ÎNTÎI A CELOR CARE DORM ÎN ISUS - SCHIMBAREA MEMBRILOR ÎN VIAȚĂ A BISERICII - VOR MURI EI? - FERICE DE ACUM ÎNAINTE DE MORȚII CARE MOR ÎN DOMNUL

„Să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie” (Luca 21:28).

514. Cu ajutorul profețiilor, am putut vedea minunatele evenimente ale „secerișului” de la început și pînă la punctul lor culminant, care va fi atins în timpul de mare strîmtorare; și dacă ne gândim că în această perioadă agitată vor avea loc simultan eliberarea și glorificarea promisă a Bisericii, toată

atenția noastră trebuie să fie concentrată asupra timpului, formei și împrejurărilor care vor aduce eliberarea credincioșilor.

515. Domnul nostru ne-a învățat că de îndată ce vom vedea desfășurându-se evenimentele ce caracterizează sfârșitul secerișului, trebuie să ne așteptăm la o grabnică împlinire a glorioaselor noastre speranțe. De aceea, pe măsură ce vedem îngrămădindu-se dovezile tot mai evidente ale acestor evenimente, să ne ridicăm capetele și să ne bucurăm în speranța măririi ce trebuie să urmeze, căci vine dimineața, cu toate că va fi precedată de o noapte întunecoasă, dar din fericire scurtă. Această bucurie n-are în sine nimic egoist, deoarece eliberarea Bisericii lui Hristos este premergătoare unei grabnice eliberări a întregii omeniri din lanțurile tiraniei și asupririi marelui înrobitor, păcatul, cu tot cortegiul său de dureri, de suferințe, de boli și de moarte, căci „Știm că pînă în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii ... așteptînd... răscumpărarea (eliberarea) *corpului nostru*”, corpul lui Hristos (Rom. 8:22,23). Potrivit planului lui Iehova, noua ordine de lucruri nu poate fi introdusă înainte ca marele Guvernator, Hristosul întreg, Cap și corp, să fi venit cu deplină putere.

516. Este sigur că eliberarea sfinților va avea loc la scurt timp după 1914, căci eliberarea Israelului trupesc trebuie să vină, după cum vom vedea mai departe, la acel moment; și atunci neamurile înfuriate și în delir (în beția furiei) vor primi porunca să se potolească și să recunoască puterea și autoritatea Unsului lui Iehova. Nu ni se spune cît timp va trece după 1914 pînă în momentul glorificării ultimilor membrii vii ai corpului lui Hristos, dar este sigur că aceasta nu se va întîmpla

cîtă vreme lucrarea lor în trup nu va fi terminată. Schimbarea lor în glorie se va întîmpla însă curînd după terminarea acestei lucrări. Putem deci vedea cu aproximație cînd va avea loc eliberarea sfinților.

517. În timp ce există indicații clare că unii dintre membrii corpului lui Hristos, încă în viață, vor vedea pregătirile uraganului ce se apropie și vor avea parte de unele suferințe ce vor veni, există de asemenea indicații că nici unul din membrii Bisericii nu va străbate în întregime marea strîmtoare, nici nu vor intra mult în ea. Învățătorul spune: „Vegheați dar... și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întîmpla...” (Luca 21:36). Noi știm că trecem deja prin primele tulburări care însoțesc încercarea actuală a bisericii nominale. Și scăpăm deja din acestea, nu pentru că sîntem ridicați de pe scena tulburărilor, ci prin aceea că noi nu cădem, ca cei mulți, în rătăcire și necredință; noi sîntem sprijiniți, întăriți și apărați în mijlocul ei prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care este pavăza și platoșa noastră (Ps. 91:4). În timp ce admitem că unii din membrii „corpului lui Hristos” ar putea să rămîna pînă la sfîrșitul timpului de strîmtoare, să-l străbată și totuși să *scape de el*, noi credem, cu toate acestea, potrivit anumitor indicații, că „turma mică” va fi în întregime eliberată - ridicată la mărire - înainte ca timpul de strîmtoare să fi atins gradul cel mai înalt - după ce corpul este complet și ușa închisă.

518. Am văzut îngrămădindu-se norii vijeliei timp de mai mulți ani; armate puternice s-au format și pregătite pentru bătălie, și fiecare an ce trece ne apropie tot mai mult de criza prezisă - mărturie ne stau progresele rapide și uriașe în domeniul mijloacelor de distrugere. Dar, deși știm că un dezastru fără asemănare

va prăbuși în curînd toate legile și ordinea în abisul anarhiei și al confuziei, totuși nu avem teamă, căci „Dumnezeu este adăpostul și tăria noastră, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar răsturna pămîntul (organizația actuală a societății omenești - se zguduie, se dezorganizează) și s-ar zgudui munții (împărățiile) în inima mărilor (popoarele fără lege, fără frînă, cu neputință de guvernat), chiar dacă valurile mării ar urla și ar spumega (prin certurile și neînțelegerile dintre diferitele tabere) și s-ar ridica (puteri amenințătoare și ascendente) pînă acolo să se cutremure (tremurînd de frică și de nesiguranță) munții (împărățiile, guvernele actuale)” (Ps. 46:1-3).

519. „Este un rîu (Cuvîntul lui Dumnezeu care este un izvor de har și de adevăr), ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu (Biserica -- împărăția în stare de embrion, de formare -- înainte de ridicarea ei la putere și la mărire), sfîntul locaș al locuințelor Celui Prea Înalt (Sanctuarul -- Biserica, Templul lui Dumnezeu, în care îi place Celui Prea Înalt să-și facă locuința). Dumnezeu este în mijlocul ei: ea nu se clatină. Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor” (Ps. 46:4,5).

520. În prezent noi sîntem ajutați conform promisiunii divine, în măsura necesităților noastre actuale. Tatăl nostru ceresc ne-a încredințat tainele Sale, ne-a confirmat favorurile Sale și harul Său dătător de putere. El a făcut din noi chiar colaboratorii Săi. Acest ajutor divin ne va fi acordat pînă la sfîrșitul alergării noastre și, în acel moment, vom fi ajutați și mai mult fiind „schimbați” la poziția mai înaltă la care sîntem chemați și spre care alergăm cu sîrguință.

521. Deși putem fi siguri că această „schimbare” a celor din urmă membri ai corpului lui Hristos nu va avea loc înainte ca ei să fi terminat, în carne, lucrarea ce li s-a încredințat. Cu toate acestea, sîntem informați, după cum am arătat mai înainte, că în curînd munca noastră va fi oprită pe neașteptate -- mai întîi treptat, apoi complet cînd „vine noaptea, cînd nimeni nu poate să lucreze” (Ioan 9:4). Intunericul gros al acestei „nopti” nu va fi împrăștiat decît de răsăritul soarelui milenar. Cînd lucrarea noastră va fi terminată, cînd noaptea ne va înconjura, ne putem aștepta nu numai să vedem norii furtunoși devenind tot mai întunecați (amenințători), dar vom auzi și simți de asemenea ridicarea „vînturilor” care vor culmina într-un uragan dezlănțuit al patimei umane - un vârtej de tulburări. Atunci, munca stabilită pentru noi fiind terminată, ceea ce vom avea de făcut va fi „să stăm în picioare”, să fim liniștiți, pînă cînd vom fi „schimbați” (Efes. 6:13).

522. Cît timp va găsi de bine Domnul să lase pe sfinții săi într-o inactivitate forțată, cînd ei vor trebui „să stea în picioare”, noi nu știm, dar în tot cazul va fi un timp suficient de lung pentru a permite credinței și răbdării să-și desăvîrșească lucrarea în inimi. Atunci aceste virtuți vor fi pe deplin dezvoltate, încercate și manifestate (date pe față). Această încercare a răbdării va fi judecata finală a Bisericii. Atunci, „Dumnezeu o va ajuta la revărsatul zorilor dimineții (sale)” (Ps. 46:5 -- traducerea engleză de Leeser). Nu a dimineții care se va revărsa asupra lumii la lumina strălucitoare a înălțării Bisericii cu Domnul ei -- ca Soare al dreptății -- ci la aurora dimineții ei, cînd va fi schimbată la natura și la asemănarea Domnului ei. Dimineața ei trebuie

deci să preceadă dimineața milenară.

523. Noi sîntem avertizați că această noapte întunecată se apropie, nu numai de Scripturi, dar și de semnele grave ale timpului. Soarta Bisericii, cel puțin în ceea ce privește restul carierei sale pămîntești, pare a fi perfect zugrăvită în ultimele etape ale vieții lui Ilie și a lui Ioan Botezătorul, despre care s-a vorbit deja (vezi vol. 2, cap. 8). Decapitarea unuia, carul de foc urmat de vîrtejul care îl ridică la cer pe celălalt, arată probabil violența ce o vor suferi ultimii membri ai corpului lui Hristos. Totuși, Sionul nu trebuie să aibă nici o teamă, căci Dumnezeu este în mijlocul lui și-l va ajuta; el e consacrat la moarte și privilegiul său este să-și dovedească credincioșia. „Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său, nici servul mai presus de domnul său. Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui și robul să fie ca domnul lui” (Mat. 10:24,25).

524. Cînd puterea politică, religioasă și superstițiile „Babilonului celui Mare” -- “Creștinătatea” -- vor păli, atunci probabil că, într-un suprem efort de a se apăra și de a se autoconserva, ea va opri lucrarea de răspîndire și de lățire a adevărului, considerîndu-l ca vătămător și periculos sistemului său. Și e probabil, de asemenea, că în această împrejurare, clasa Ilie, stăruind pînă la capăt să proclame adevărul, va suferi violența și va trece în glorie, scăpînd astfel de suferințele cele mai grele ale timpului de strîmtorare -- aceasta tocmai în momentul critic cînd cei mari și puternici ai zilei vor recurge la măsuri, disperate pentru a salva edificiul subred al „creștinătății”.

525. Data exactă a eliberării sau a momentului cînd vor fi „schimbați” cei din urmă membri ai corpului lui Hristos nu este indicată; dar timpul aproximativ este

totuși clar arătat ca trebuind să aibă loc puțin timp după ce ușa se va fi închis (Mat. 25:10), atunci când adevărul, pe care Babilonul îl consideră acum ca dușman al său și ca merit a-i aduce completa și definitivă nimicire, va fi mai general cunoscut și răspândit; când „grindina” va fi măturat în mod năpraznic „adăpostul minciunii” și când ura contra adevărului, care mocnește încă, se va manifesta într-o opoziție atât de violentă și atât de generală încât să stopeze efectiv progresarea în continuare a mării lucrări în care sfinții sînt angajați. Dumnezeu va permite aceste lucruri de îndată ce aleșii Săi vor fi „pecetluiți”. Dar oricare ar fi tulburările sau dezastrele exterioare la care trebuie să se aștepte sfinții în timp ce sînt încă în carne - tulburări care pot să fie o oprire a lucrării a cărei împlinire este pentru ei hrana și băutura de fiecare zi -- să avem curaj, amintindu-ne că nimic nu ni se poate întîmpla fără voia și știrea Tatălui nostru, și că în fiecare probă a credinței și a răbdării noastre harul Său este suficient pentru cei ce rămîn într-însul, și în care rămîne Cuvîntul Său. Să privim dincolo de vâl și să ne fixăm ochii credinței asupra premiului înaltei chemări pe care Tatăl îl păstrează pentru cei ce-L iubesc, adică pentru cei chemați, pentru cei credincioși pe care I-a ales potrivit planului Său (Apoc. 17:14; Rom. 8:28).

526. Dacă deci, bazați pe Sfintele Scripturi, noi putem defini cu aproximație timpul și împrejurările deplinei eliberări a Bisericii, modul cum va fi ea glorificată este o chestiune de un interes cu atât mai profund; și din nou alergăm la cuvintele divine.

527. Mai întîi apostolul Pavel declară: „Toți vom fi schimbați (atît sfinții în viață cît și cei ce sînt morți)...

Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire". Căci „carnea și sîngele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu”, și că „putrezirea nu poate moșteni neputrezirea”. Apostolul spune mai departe că această schimbare a muritorului în nemurire nu se va face treptat, ci instantaneu, „într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță” care a început deja să răsunе (1Cor. 15:53,50,52).

528. Mai mult, o anumită ordine va fi observată; unii vor fi glorificați sau „schimbați” primii, alții mai târziu. „Scumpă este înaintea lui Iehova moartea cuvioșilor săi” (Ps. 116:15); mulți dintre ei vor fi dormit mult timp, dar nici unul nu va fi uitat. Numele lor sînt înscrise în ceruri ca fiind membrii admiși ai Bisericii celor întii născuți. Apostolul declară că cei vii, care vor „rămînea pînă la venirea (pînă la prezența) Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți” (1Tes. 4:15). Cei admormiți în Isus nu trebuie să aștepte în somnul morții pînă ce membrii în viață își vor termina alergarea, căci ei sînt înviați imediat; acesta este unul din primele acte ale Domnului nostru, cînd își ia în stăpînire puterea-i suverană. Și astfel membrii corpului lui Hristos, care au dormit în morminte, vor intra cei dintii în glorie.

529. Data exactă a deșteptării sfinților care dorm nu e precizată, dar ea e arătată destul de clar de Domnul în parabola omului de neam mare. Cînd acesta (Domnul) se înapoiază după ce a fost investit cu autoritate regală, primul Său lucru este de a face socoteala cu servitorii (Biserica sa) cărora le încredințase via în absența Sa și de a răsplăti pe cei credincioși. Și fiindcă apostolul ne spune că cei morți în Hristos vor

învia întâi, putem conchide cu temei că ei au fost răsplătiți de îndată ce Domnul nostru, după reîntoarcerea Sa, și-a luat în mâini frâiele mării Sale puteri.

530. A găsi data la care Domnul nostru începe să-și exercite autoritatea-I suverană înseamnă a descoperi timpul când sfinții care dormeau în mormânt au fost deșteptați la viață și la mărire. Pentru aceasta, să ne întoarcem cu gândul la evenimentele paralele ale dispensațiilor iudaică și evanghelică. Revenind la tip, vedem că în primăvara anului 33, trei ani și jumătate după începerea secerișului evreiesc (în anul 29), Domnul nostru a luat asupra-și puterea și și-a exercitat autoritatea-I regală (Vezi Mat. 21:5-15). Fără îndoială, singurul scop al acestei acțiuni (al acestei intrări triumfale în Ierusalim) a fost de a fixa, de a stabili o dată paralelă în acest seceriș, în care trebuie să-și ia titlul și puterea regală în realitate. Acest eveniment a avut loc în 1878, trei ani și jumătate după venirea Sa a doua, la începutul perioadei secerișului, la sfârșitul anului 1874. Anul 1878 marchează deci data la care Domnul nostru Isus a luat în stăpânire puterea și putem admite în mod logic că acel moment a fost începutul stabilirii Împărăției Sale, a cărei primă lucrare era eliberarea Corpului Său, Biserica, ai cărei membrii adormiți în Hristos trebuiau răsplătiți cei dintii.

531. Deoarece învierea Bisericii trebuie să aibă loc la un oarecare moment din această perioadă a „sfârșitului”, sau a „secerișului”, spunem că este o concluzie dintre cele mai rezonabile și în perfectă armonie cu tot planul lui Dumnezeu, că în primăvara anului 1878 toți sfinții, apostolii și „învingătorii” din Vîrsta Evanghelică, care dormeau în Isus, au fost înviați, ființe spirituale, asemenea Domnului și

Invățătorului lor. Dacă deci conchidem că învierea lor este acum un fapt împlinit și că acești învingători sînt, ca și Domnul nostru, prezenți pe pămînt, faptul că nu-i vedem nu este o piedecă pentru credința noastră fiindcă ei sînt ființe spirituale și, ca și Domnul lor, nevăzuți oamenilor. Faptul că acești sfinți înviați sînt nevăzuți, că nu se văd mormintele lor deschise și goale, că nimeni nu i-a văzut ieșind din cimitire, nu este nicidecum împotriva a ceea ce așteptam noi; să ne amintim că Domnul înviaț nu a lăsat nici o deschizătură în pereții camerei de sus în care a intrat și pe care a părăsit-o în timp ce toate ușile erau încuiate. Nimeni n-a văzut pe Răscumpărătorul înviaț în afară de cîțiva ucenici cărora El li s-a arătat în mod special și miraculos pentru ca să poată fi martori ai învierii Sale. Domnul nostru a apărut sub diferite înfățișări trupești spre a dovedi acestor martori că El nu mai este în trup și de asemeni spre a-i face să înțeleagă că diferitele forme pe care ei le-au văzut nu erau corpul Său glorios, spiritual. Numai Saul din Tars a văzut corpul spiritual glorios a lui Hristos, și aceasta printr-un miracol și în detrimentul vederii sale, pe cînd cei din jurul său nu L-au văzut. Faptul, deci, de a nu vedea pe sfinții înviați nu este o dovadă că ei n-au înviaț sau că Domnul nu este personal prezent în decursul acestui seceriș; noi n-am văzut nici odată îngeri (care sînt de asemeni ființe spirituale), „spirite... trimise ca să slujească celor ce vor moșteni mîntuirea”, în decursul Vîrstei Evanghelice.

532. Noi sîntem convinși că Împărăția a început să se stabilească în putere, în aprilie 1878; baza acestei convingeri este aceeași care ne dovedește prezența Domnului nostru în octombrie 1874 și începutul secerișului la aceeași dată. În acel moment, „muntele

(împărăția) casei lui Iehova", care este Biserica, a început să fie glorificat, „întemeiat pe vârful munților” (împărățiilor pământului); în acel moment a început de asemeni judecata „Babilonului” -- creștinătatea -- și a tuturor națiunilor din lume înainte de prăbușirea lor finală (Is. 2:2).

533. Nimic nu e în dezacord cu acest gând, că cea mai mare parte a sfinților sînt glorificați în timp ce unii din ultimii membri ai Bisericii sînt încă în viață și rămași pe pămînt, căci - potrivit declarației apostolului -- evenimentele se succed în această ordine. A fi unul din cei ce rămîn nu e o dezonoare, și faptul de a fi „schimbat” ultimul nu va fi nicidecum un semn de dezaprobare. Potrivit Scripturilor, ultimii membri ai corpului lui Hristos în carne au de îndeplinit o lucrare specială înainte de a trece dincolo de vâl; această lucrare e tot atît de importantă și tot atît de esențială ca și aceea a membrilor glorificați de cealaltă parte a vălului. În timp ce Capul glorificat și membrii deja înviați dirijează marile schimbări ce se produc acum și care vor fi în curînd terminate, membrii corpului lui Hristos rămași în carne sînt agenții Împărăției pentru a vesti cu cuvîntul, cu condeiul, prin cărți și tractate, „vestea bună de mare bucurie care va fi pentru tot poporul”. Ei vestesc lumii mesajul binecuvîntat al divinului și gloriosului Plan al Vîrstelor și timpul apropiat cînd acest milostiv plan se va împlini; ei arată nu numai marea strîmtorare care se afirmă din ce în ce mai mult, ci și binecuvîntările ce urmează, ca fiind rezultatul stabilirii Împărăției lui Dumnezeu în lume. O lucrare mare și importantă s-a dat astfel membrilor rămași -- cu adevărat o lucrare a Împărăției, însoțită de bucurii și de binecuvîntări. Cu toate că sînt încă în

carne și-și continuă lucrarea pînă la jertfirea de sine, înfruntînd multă împotrivire, ei intră deja în bucuria Domnului lor; ei au bucuria de a prețui mai bine Planul lui Dumnezeu și privilegiul de a colabora la împlinirea lui. Asociați cu Răscumpărătorul lor, ei oferă viața și binecuvîntările veșnice tuturor familiilor de pe pămînt.

534. La ei și la mesajul lor face aluzie profetul Isaia cînd vorbește despre „picioarele” sau despre cei din urmă membrii ai corpului lui Hristos în carne: „Ce frumoase sînt pe munți (împărății), picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea (eliberarea)... celui ce zice Sionului: Dumnezeuul tău împărățește (domnia lui Hristos a început, ea aduce eliberarea Sionului mai întîi, și în sfîrșit la toată făptura care geme (Rom. 8:19-21)! Iată, glasul străjerilor tăi răsună; ei înalță glasul, și strigă toți de veselie; căci văd cu ochii lor (în mod clar) cum se întoarce Domnul (Iehova) în Sion” (Is. 52:7,8).

535. Sărmane „picioare” zdrobite, astăzi disprețuite de oameni, nimeni afară de voi nu poate cu adevărat aprecia privilegiile voastre. Nimeni altul nu poate aprecia bucuria ce simțiți voi proclamînd adevărul prezent și spunînd Sionului că timpul stabilirii Împărăției a venit, și vestind că domnia de dreptate a lui Emanuel, ce în curînd are să fie inaugurată, va aduce binecuvîntare tuturor familiilor de pe pămînt. Dar, cu toate că sînt disprețuite de oameni, „picioarele” lui Hristos și misiunea lor actuală sînt în mod demn apreciate de cealaltă parte de văl de către membrii Corpului deja glorificați și de Capul lor, care va face o bună mărturie despre astfel de credincioși înaintea Tatălui și înaintea tuturor sfinților.

536. Misiunea „picioarelor” lui Hristos, care este o

parte importantă a lucrării Împărăției, va fi împlinită. Cu toate că mesajul lor este respins și disprețuit și că ei înșiși sînt priviți de lume ca nebuni (pentru cauza lui Hristos) -- așa cum au fost priviți toți credincioșii slujitori de-a lungul Vîrstei Evanghelice -- totuși, înainte de a fi fost toți „schimbați” și adăugați la membrii glorificați de cealaltă parte de vâl, ei vor fi lăsat, ca agenți ai împărăției, informații folositoare cu privire la această Împărăție și la opera ei prezentă și viitoare, lumii și copiilor lui Dumnezeu consacrați, dar supraîncărcați și nedezvoltați, care nu vor fi alergat în așa fel ca să cîștige premiul chemării cerești (vezi Fapte 26:29; Ioan 10:20; 1Cor. 1:23; 2:13-14; 4:10).

537. Să nu uităm că toți cei ce formează „picioarele” lui Hristos sînt ocupați cu răspîndirea acestor vești bune și cu vestea către Sion: „Dumnezeul tău domnește”, Împărăția lui Hristos a început! Toți cei ce sînt adevărate santinele pot astfel să vadă clar și să cînte de comun acord cîntecul nou al lui Moise și al Mielului -- cîntecul restatornicirii tuturor lucrurilor, atît de unanim cîntat de scriitorii sfinți; de la legea lui Moise, care era „umbra bunurilor viitoare”, pînă la revelațiile mai clare ale Mielului lui Dumnezeu cuprinse în scrierile Noului Testament -- care zice: „drepte și adevărate sînt căile Tale... Toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta” (Apoc. 15:3,4).

538. Unul cîte unul, „picioarele” vor trece din condiția prezentă, unde au fost păziți cu toate că adesea au fost obosiți, sleiți de puteri, răniți dar totdeauna voioși, la ceea care-i așteaptă dincolo de vâl; ei vor fi „schimbați” într-un moment, într-o clipeală din ochi, vor trece de la starea muritoare la nemurire, de la slăbiciune la putere, de la necinste, la mărire, de

la starea (condiția) pămîntească la starea cerească; ei vor părăsi un corp animal (din carne) pentru a îmbrăca un corp spiritual. Dar lucrarea lor nu va înceta cu această schimbare, căci toți cei ce vor fi judecați vrednici de această condiție glorioasă vor fi fost deja înrolați în serviciul Împărăției, de această parte a vălului; numai oboseala va înceta și orice urmă de muncă grea va dispărea cu această schimbare: „Ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează” (Apoc. 14:13).

539. „Schimbarea” ultimilor membrii -- ”picioare” ai lui Hristos îi va duce în comuniunea, în gloria și puterea de care se bucură deja membrii Corpului lui Hristos care au dormit în mormînt. Ei vor fi „răpiți” din condiția pămîntească spre a fi uniți „împreună” cu „Domnul, în aer”, adică înălțați la autoritatea spirituală asupra lumii întregi. După cum am văzut (vol. 1.) „aerul” despre care se vorbește aici simbolizează domnia sau puterea spirituală. Satan a ocupat multă vreme poziția de „domn al puterii văzduhului” (Efes. 2:2); el a folosit ca colaboratori, ca asociați în domnia sa, pe mulți dintre mai marii Babilonului care, orbiți de amăgirile și rătăcirile lui, erau convinși că servesc lui Dumnezeu. Dar la timpul hotărît, prezentul „domn al aerului” va fi legat și nu va mai înșela pe nimeni; iar cerurile actuale, marele sistem al lui antihrist, „vor trece cu zgomot năpraznic”, în timp ce noul Prinț (Domnitor) al aerului, adevăratul cîrmuitor spiritual, Hristos Isus, își va lua domnia și va stabili „cerurile noi”. În această stăpînire sau Împărăție a „aerului”, El își va asocia Mîreasa Sa formată din „învingătorii” Vîrstei Evanghelice. Și astfel, „cerurile noi” vor înlocui stăpînirea actuală a „aerului”.

540. Dar oare membrii "picioare" ai corpului lui Hristos, care vor trăi atunci și care vor fi rămas pînă la prezența Domnului, vor trebui ei toți să moară? Da, desigur; toți s-au consacrat pe ei înșiși - „pînă la moarte”; și despre ei este scris limpede că trebuie să moară cu toții. Nici-o scriptură nu contrazice acest gînd. Dumnezeu zice prin profetul Său: „Eu am zis: Sînteți dumnezei (adică puternici), toți sînteți fii ai Celui Prea Înalt (ai lui Dumnezeu). Dar veți muri ca un om, veți cădea ca un domnitor oarecare” (Ps. 82:6,7).

541. Cuvîntul tradus aici prin „domnitor” înseamnă conducător sau cap. Adam și Domnul nostru Isus sînt cei doi capi sau domnitori la care se face aluzie. Amîndoi au murit, însă pentru motive deosebite: Adam a murit pentru păcatul său propriu: Hristos, din contră, a murit ca jertfă de bună voie pentru păcatele lumii întregi. Toți membrii Bisericii lui Hristos au fost justificați (achitați) prin credință în jertfa Sa; ei sînt considerați de Dumnezeu ca eliberați de păcatul lui Adam și de osînda morții rezultată din acest păcat, pentru ca să poată avea parte de suferințele lui Hristos, jertfindu-se împreună cu El. Și fiindcă acești credincioși s-au jertfit împreună cu Hristos, moartea sfinților este de mare preț în ochii lui Dumnezeu (Ps. 116:15). La moartea lor, membrii Corpului lui Hristos sînt recunoscuți de Dumnezeu ca „morți cu Hristos”, deveniți „ asemenea Lui în moartea Sa”. Ei vor cădea ca unul dintre domnitori, nu ca primul, ci ca al doilea Adam, ca membri ai Corpului lui Hristos, împlinind ceea ce lipsește suferințelor lui Hristos (Colos. 1:14; Rom. 6:3-5; Ps. 82:6,7).

542. În Ioan 10:34-36 Isus arată clar că cuvîntul dumnezei (puternici) se aplică tuturor fiilor Celui Prea

Înalt cari vor fi împreună moștenitori cu Hristos -- moștenitorul tuturor lucrurilor.

543. „Veți muri ca niște oameni” (Ps. 82:6,7) dar „iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți” (1Cor. 15:51,52). A muri este un lucru, dar a „dormi”, sau a rămînea inconștient, mort, este altceva. Potrivit mărturiei lui Dumnezeu toți sfinții trebuie deci să moară, dar nu toți vor adormi. Domnul nostru a murit, apoi El a dormit pînă în a treia zi, cînd Tatăl L-a înviat. Pavel și ceilalți apostoli au murit și „adormit” spre a se repausa de lucrurile și oboselile lor; ei „adormiră în Isus” și au așteptat învierea făgăduită precum și o parte în Împărăție, la a doua prezență a Domnului. În consecință, cînd a sosit timpul pentru stabilirea Împărăției, a sosit și timpul deșteptării lor din somnul morții. De ce ar mai continua așteptarea și somnul lor după ce Invățătorul este prezent și timpul stabilirii Împărăției Sale a sosit? Nu ar fi nici un motiv temeinic, de aceea noi credem că ei nu mai „dorm”, ci au înviat acum și sînt împreună cu Domnul, făcuți asemenea Lui. Și dacă nu mai e necesar ca acești sfinți să mai rămînă în somnul morții, atunci nu mai e necesar nici ca vreunul din sfinții care mor acum, la timpul prezenței Domnului și al stabilirii Împărăției Sale, să „doarmă” sau să aștepte în moarte o înviere viitoare. Nu, mărit să fie Dumnezeu, Dătătorul vieții este acum prezent și, de la 1878, din momentul cînd și-a luat în stăpînire marea Sa putere și-a început să-și exercite autoritatea, nici unul dintre membrii Corpului Său nu mai e necesar să doarmă. De aceea, toți membrii “picioare” ai lui Hristos, care mor de la această dată, sînt schimbați în momentul morții lor. Ei mor ca oamenii, și mor pentru totdeauna în ceea ce privește

natura lor umană; dar în aceeași clipă ei sînt făcuți asemenea Domnului lor, ființe spirituale glorioase. Ei sînt răpiți din starea pămîntească spre a fi totdeauna cu Domnul lor, „în aer”, în puterea și gloria Împărăției.

544. Numai după ce și-a îndeplinit jertfa naturii Sale umane și după învierea Sa, fiind schimbat în ființă spirituală, Isus a declarat: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt” (Mat. 28:18). Și Hristosul nu va fi complet și investit cu puteri suverane pentru a împlini opera măreață a restatornicirii tuturor lucrurilor, numai după ce toți membrii Corpului lui Hristos au urmat exemplul Capului, sfîrșindu-și sacrificiul în moarte.

545. Numai dacă cugetăm la aceste lucruri, vom înțelege întreaga însemnătate a declarației: „Ferice *de acum încolo* de morții care mor în Domnul! Da, zice Duhul, ei se vor odihni de muncile lor, căci faptele lor îi urmează” (Apoc. 14:13). Nici într-o altă parte a Scripturilor moartea nu este înfățișată ca o binecuvîntare; și aici ea este în mod deosebit limitată și aplicată la un anumit timp specific - “de acum încolo” *. Și chiar și atunci, remarcăți, este binecuvîntată numai o clasă specială - “morții care mor”. Această expresie nu trebuie considerată ca o eroare, ci ca o descriere puternică și plină de înțeles a micuței clase pentru care moartea va fi într-adevăr o binecuvîntare. Această clasă formează „picioarele” lui Hristos. Și, după cum am arătat deja, fiecare membru al Corpului lui Hristos trebuie să-și termine jertfa în moartea adevărată.

546. Numai aceștia sînt morții care mor. Ei sînt recunoscuți de Dumnezeu ca fiind deja morți și sînt

*Cînd, în volumele următoare, examinăm minunatele vedenii ale Apocalipsului, vedem clar că timpul indicat aici prin cuvintele „de acum încolo”, așa cum este marcat prin evenimente, coincide în timp cu 1878 așa cum s-a arătat prin profețiile notate aici.

îndemnați a se considera ca atare: „Socotiți-vă ca morți față de păcat” (Rom. 6:11). Despre oricare alt om mort nu se poate spune că el trebuie să moară; această specificare se aplică deci numai morților care, potrivit Scripturilor, trebuie să desăvirșească consacrarea într-o moarte efectivă.

547. Astfel, Dumnezeu va ajuta Sionul la revărsatul zorilor dimineții -- a dimineții zilei de triumf etern al lui Hristos. Și așa îl ajută El deja. Unul după altul, fără ca lumea să bănuiască, sfinții sînt acum schimbați și adăugați la adunarea Bisericii triumfătoare; iar cei care rămîn pînă la sfîrșit propovăduiesc Evanghelia cea veșnică pînă cînd se va închide ușa și nu va mai exista ocazie de a lucra. Pînă atunci ei trebuie să-și păstreze „cu tărie” credința și răbdarea și să aștepte schimbarea lor, acceptînd cu bucurie eliberarea lor oricare ar fi mijlocul prin care Dumnezeu ar vedea de bine să facă aceasta.

548. Ei vor fi astfel feriți de formidabilul uragan al timpului de strîmtorare ce va urma după plecarea lor; așa cum Dumnezeu îi păzise în prima fază a bătăliei în care *o mie* cădeau în necredință, biruiți de ciuma rătăcirilor celor mai felurite *la unul* care sta în picioare (Ps. 91:6,7).

549. Trebuie deci să ne așteptăm ca pe măsură ce timpul de strîmtorare se apropie, adevărata Biserică în condiția ei prezentă, clasa simbolizată prin Ilie și Ioan Botezătorul, să scadă în număr și în influență, în timp ce Hristosul triumfător și glorificat, același corp de cealaltă parte a vălului, va crește, potrivit mărturiei profetice a lui Ioan Botezătorul (Ioan 3:30).

CAPITOLUL VIII

RESTAURAREA LUI ISRAEL

RESTABILIREA LUI ISRAEL ÎN PALESTINA, UN EVENIMENT DE AȘTEPTAT ÎN PERIOADA SECERIȘULUI - CUM, ÎN CE PROPORȚIE ȘI CU CE CLASĂ TREBUIE SĂ AȘTEPTĂM ACEASTĂ RESTAURARE - DATA ÎNCEPERII ȘI EVIDENȚE ALE PROGRESULUI EI DE ATUNCI ÎNCOACE - DE CE BINECUVÎNTĂRILE MILENARE, PREVĂZUTE PENTRU ÎNREAGA OMENIRE, VOR AJUNGE ȘI REÎNVIA PE EVREI MAI ÎNTÂI - REÎNVIEREA SPERANȚELOR EVREIEȘTI - OBSERVAȚII ALE CONDUCĂTORILOR EVREIEȘTI ȘI SCRITORILOR NE-EVREI - ARMONIA ACESTORA CU PROFEȚIILE - ORBIREA LUI ISRAEL CU PRIVIRE LA HRISTOS SE ÎNLĂTURĂ DEJA - RĂSPÎNDIREA ȘI AVÎNTUL MIȘCĂRII - DUMNEZEU ÎI VA AJUTA

„In vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărîmăturile, și-l voi zidi iarăși cum era odinioară... Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai poporului meu Israel; ei vor zidi iarăși cetățile pustiite și le vor locui, vor sădi vii și le vor bea vinul, vor face grădini și le vor mîncă roadele. Ii voi sădi în țara lor și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău!” (Amos 9:11,14,15).

550. Poporul Evreu se găsește printre vestigiile cele mai interesante ce ni le-a lăsat antichitatea. Arheologi neobosiți au cercetat și examinat fiecare obiect martor al antichității care ar putea furniza date istorice sau științifice. Ei au măsurat și descris tot felul de monumente, ca: altare, morminte, ruine de edificii publice sau de locuințe private, fresce (picturi), ornamente sculptate; ei au scotocit literatura celor vechi spre a descoperi într-însa, dacă e posibil, urmele adevărului ascuns în mituri, în operele poezilor, în feluritele tradiții. Ei doreau astfel să poată retrasa drumul parcurs de omenire, să-i găsească originea și, dacă e posibil, destinul. Ei bine, obiectul cel mai demn de eforturile lor este poporul Evreu a cărui origine,

istorie și viitor le cunoaștem. El este un martor viu și inteligent despre împlinirea treptată a unui plan minunat în destinele omenirii -- un plan absolut în conformitate cu prezicerile sfinților profeți.

551. Istoria lui Israel, credințele sale, caracterul său, obiceiurile sale, ba chiar liniile feței sale, stabilesc o distincție netă între acest popor și restul omenirii. El și-a păstrat cerbicia (dârzenia, tenacitatea), precum și predilecția sa pentru ceapa și usturoiul relatate în cărțile lui Moise.

552. Ca popor, Israel are într-adevăr avantaje „mari în toate privințele”; lui i s-au încredințat cuvintele viului Dumnezeu, ceea ce i-a permis să se dezvolte, din sânul său au ieșit poeți și legislatori, oameni de stat și filozofi care, încetul cu încetul, au făcut din acest popor sclav un popor distins și respectat de toate neamurile -- ca în timpul lui Solomon, culmea gloriei lor -- un popor care a atras asupra lui uimirea și admirația lumii întregi (Rom. 3:1,2; 1Regi 4:30-34; 10:1-29).

553. Profeția care figurează în fruntea acestui capitol ne asigură pe deplin că restabilirea lui Israel în Palestina este un eveniment care trebuie să se împlinească în această zi Domnului. Se observă numaidecât că această profeție nu poate da loc la nici o interpretare simbolică. Canaanul făgăduit Evreilor nu este în cer, ci pe pământ. Ei vor fi „sădiți” în „țara lor”, în țara *dăruită* lor de Dumnezeu, în țara pe care El i-a promis-o lui Avraam, zicînd: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, și-o voi da ție și seminței tale pentru totdeauna. Îți voi face sămînța ca pulberea pământului, așa că dacă poate număra cineva pulberea pământului, va putea să

fie numărată și sămînța ta (aici se indica un timp viitor, foarte îndepărtat, dînd timpul necesar înmulțirii seminței sale). Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da... Ție și seminței tale după tine voi da țara în care locuiești acum ca străin, toată țara Canaanului, în stăpînire veșnică” (Gen. 13:14-17; 17:8). Aceasta este țara în care evreii în vremuri îndepărtate au avut privilegiul să intre și s-o locuiască. Ei au locuit-o timp de veacuri, în decursul cărora au fost adesea jefuiți, duși robi în alte țări, în timp ce străinii le prădau orașele, le beau vinul viilor lor și le mîncău roadele grădinilor lor. In cele din urmă evreii au fost complet smulși din țara lor, orașele lor distruse și pustiite iar ei înșiși alungați ca niște vagabonzi, goniți din țară în țară, în lumea întreagă. Dimpotrivă, cînd vor fi replantați în țara lor, conform făgăduinței, „ei nu vor mai fi smulși din țara lor”, din țara pe care Dumnezeu le-o dăruise și „vor reclădi orașele pustiite (cele în care trăiseră odinioară) și le vor locui”. Deși împrăstiați, fără patrie, amărîți și persecutați, evreii au rămas un popor distinct și omogen (bine încheșat). Ei sînt uniți prin legături solide de rudenie și de sînge, prin speranțele lor comune, întemeiate pe aceeași credință în minunatele făgăduințe ale lui Dumnezeu, pe care însă prea puțin le-au înțeles, mai sînt legați între ei, de asemenea, printr-o simpatie reciprocă provenind din suferințele și privațiunile (lipsurile) lor comune ca exilați, ei, pînă astăzi, caută și dîrsc fierbinte speranța lui Israel.

554. Ca popor, ei au încă credință în Dumnezeu, cu toate că în orbirea și trufia lor s-au împiedicat și au căzut peste piatra de poticnire care era umilul Sol ales de Dumnezeu ca să aducă mîntuirea neamului

omenesc. Astfel, în loc de a-l primi pe Mîntuitorul, pe Domnul mării, ei l-au crucificat. Cu toate acestea, apostolii, ca și profeții, ne arată că această crimă flagrantă, la care i-a dus trufia și încăpăținarea lor, nu este o crimă care nu va putea fi iertată. Ei au fost aspru pedepsiți pentru că au crucificat pe Isus. Cînd l-au condamnat pe Cel Drept și au spus: „Sîngele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!” (Mat. 27:25), ei se așteptau foarte puțin la înfricoșătoarea răsplată care a urmat.

555. Un timp de năprasnică strîmtorare a urmat morții lui Hristos, formidabilul masacru al evreilor, distrugerea cetății sfinte și a templului lor, nimicirea completă a existenței lor naționale, împrăștierea supraviețuitorilor ca exilați printre toate neamurile, au completat lucrarea secerișului iudaic. Mai întîi au avut loc răscoale și lupte civile în sînul națiunii, apoi o armată romană a invadat țara. Focul sabie și foamea au venit la sfîrșit să desăvîrșescă teribila răsplată (pedeapsă) a evreilor.

556. De atunci, Israel a fost mereu un popor răzlețit și jefuit. Gonit din țară în țară ca exilat, el a fost privat (deposedat) de aproape toate drepturile și privilegiile de care se bucurau oamenii. Respingînd creștinătatea, atît în forma ei coruptă cît și în forma pură a Bisericii primitive, ei au devenit obiectul disprețului și al persecuțiilor bisericii romane. Istoricul spune:

557. „În Germania, în Franța, în Anglia și în Italia, ei au fost supuși unor legi și regulamente foarte aspre, ba chiar tiranice. Au fost excluși de la toate slujbele onorabile, alungați din loc în loc, siliți să trăiască aproape numai din ocupații mercantile (negustorești) și din camătă, cerîndu-li-se taxe mai mari și înjosiți în

orașe, menținuți într-o adevărată mizerie, oropsiți (exilați) în odăi și cartiere îngrozitoare; veșmintele lor purtau semnele mizeriei, erau jefuiți de baroni prădalnici și de prinți lipsiți de bani, fiind o pradă ușoară, la cheremul tuturor în timpul războaielor civile; erau răpiți și vânduți ca sclavi, populația răsculată și țărani revoltați îi masacrau, călugării îi urmăreau cu înverșunare și în sfârșit erau arși pe rug cu miile în cruciade speciale -- de altminteri, cruciații au ars astfel și pe frații lor în sinagogile din Ierusalim, i-a batjocorit, i-a chinuit prin predici defăimătoare, prin învinuiri și metode monstruoase. Erau amenințați și s-a încercat a-i converti cu forța... Ei nu aveau dreptul să aibă proprietate, pământ, nici să practice vreo meserie sau vreo profesie artistică. Erau deci siliți să se limiteze la comerț. Faptul că întreaga omenire era pornită împotriva lor, n-a contribuit desigur la potolirea mândriei și orgoliului lor național. Astfel, prăpastia între evrei și neamuri s-a adâncit tot mai mult pretutindeni”.

558. Deveniți străini față de Dumnezeu și față de oameni, starea lor a fost mizerabilă, soarta lor mereu jalnică și tristă. În cursul nemiloaselor persecuții papale, ei sufereau laolaltă cu sfinții și martirii lui Isus; creștinul adevărat suferea pentru că a respins pe antihrist; evreul, dimpotrivă, suferea pentru că l-a respins pe Hristos și pe antihrist. Dumnezeu a permis ca aceste nenorociri și persecuții să fie pedeapsa națională a evreilor pentru crima de a fi lepădat Evanghelia și de a fi crucificat pe Mîntuitorul. Dar la timpul hotărît, Dumnezeu va răsplăti statornicia credinței lor în făgăduințele Sale la care au ținut atît de mult timp, cu atîta stăruință. Dumnezeu a cunoscut mai

dinainte trufia lor și vîrtoșenia inimei lor. El a prezis aceasta precum și nenorocirile ce aveau să vină peste ei; și nu e mai puțin adevărat că Dumnezeu a prezis cauza orbirii lor și, în sfîrșit, împlinirea făgăduințelor pămîntești făcute lui Avraam; aceste făgăduințe au fost anunțate de toți sfinții profeți cari au urmat.

559. Astăzi, ne apropiem de momentul cînd, conform făgăduinței, favoarea lui Dumnezeu se va întoarce iarăși la Israel; și vedem chiar pregătirile ce se fac în acest scop. În cursul secolului trecut o cernere și o despărțire a avut loc între ei, despărțindu-i în două clase: evreii ortodocși și neortodocși. Primii țin cu hotărîre la făgăduințele lui Dumnezeu și mai speră că timpul hotărît de Dumnezeu, cînd Sionul trebuie să intre iarăși în favorurile divine, va veni în curînd. Ultimii, din contră, au pierdut credința într-un Dumnezeu personal, precum și în făgăduințele avraamice, și sînt tîrîți încet-încet spre libera cugetare, spre raționalism și spre necredință. Evreii ortodocși, cea mai mare parte săraci și asupriți, sînt mult mai numeroși decît cei neortodocși, cu toate că aceștia din urmă sînt influenți (cu trecere, cu vază) și respectați, deoarece adesea ei sînt mari negustori, mari financiari, editori, etc.

560. Iată un scurt rezumat care arată credința evreilor ortodocși:

561. „Cred cu credință adevărată și desăvîrșită: (1) că Dumnezeu este Creatorul, Suveranul Autor al tuturor făpturilor și că toate lucrurile au fost create de el; (2) că nu există decît un singur Creator și că numai El a fost este și va fi totdeauna Dumnezeul nostru; (3) că Creatorul nu e materie, nu conține în El nici una din proprietățile sau trăsăturile caracteristice corpurilor, și

că nici o materie avînd corp nu poate fi comparată cu El; (4) că nimic nu exista înainte de El și că El va rămînea în veci de veci; (5) că numai Lui trebuie să ne închinăm; (6) că toate cuvintele profeților sînt adevărate; (7) că profețiile lui Moise erau adevărate, că El era cel mai mare dintre toți înțelepții cari au trăit înainte de El sau cari vor trăi după El (credem că evreii sînt întru-cîtva scuzabili de a fi supraevaluat astfel un caracter atît de nobil și de minunat ca al lui Moise); (8) că toate legile ce le avem astăzi au fost date de însuși Dumnezeu învățătorului nostru Moise; (9) că aceste legi nu vor fi niciodată schimbate sau înlocuite; (10) că Dumnezeu, conform mărturiei profeților, cunoaște toate cugetele și faptele oamenilor; „El a întocmit inimile lor la fel, și ia cunoștință de toate faptele lor”; (11) că Dumnezeu va răsplăti pe cei ce păzesc poruncile Lui și va pedepsi pe cei ce le calcă; (12) că Mesia va venii și chiar dacă întîrzie, voi aștepta oricum venirea Lui; (13) că morții se vor scula iarăși la viață, cînd Dumnezeu Creatorul va găsi de bine, binecuvîntat și sfințit fie numele Său, sărbătorită în veci de veci amintirea Sa!”

562. De la distrugerea templului și a împrăștierii lor printre neamuri, jertfele au fost întrerupte. Dar, în toate celelalte privințe, prescripțiile legii lui Moise au fost totdeauna păzite cu sfințenie de evreii ortodocși. Ca și altădată, cultul lor constă din citirea Scripturilor, din rugăciuni și cîntece de laudă și de mulțumire. În ziua a doua a sărbătorii Trîmbițelor, ei citesc darea de seamă despre jertfirea lui Isaac și despre binecuvîntările promise lui Avraam și sminției sale; apoi fac să răsune trîmbițele și roagă pe Dumnezeu să ducă pe poporul Său înapoi la Ierusalim.

563. Evreii neortodocși sau reformați, numiți și „radicali”, se deosebesc mult de cei ortodocși. Mulți dintre ei sînt atei mărturisiți, tăgăduind un Dumnezeu personal; ei tăgăduiesc că un Mesia oarecare trebuie să vină; și chiar dacă nu resping în întregime profeția, ei pretind însă că însăși națiunea lor este Mesia care va reforma treptat lumea, și că suferințele prezise despre Mesia s-au împlinit în persecuțiile și suferințele lor ca națiune. Alții susțin că însăși civilizația ar fi unicul mîntuitor în care poate spera omenirea.

564. Este fără doar și poate că evreii ortodocși sînt aceia cari vor fi iarăși adunați și binecuvîntați în Palestina la a doua venire a lui Mesia, cînd El va veni în mărire și putere. Numai ei vor zice: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care avem încredere că ne va mîntui. Acesta este Domnul, în care ne încredem, acum să ne veselim și să ne bucurăm de mîntuirea Lui” (Is. 25:9). Atunci, la lumina strălucitoare a învățăturilor lui Mesia, evreii vor părăsi deșartele tradiții pe care încă le consideră ca pe niște adăugiri prețioase ale legii. Nu e departe timpul cînd Dumnezeu le va vorbi despre pace, Îi va mîngîia și va pune capăt orbirii lor. Noi nu vrem să spunem prin aceasta că orbirea evreilor necredincioși nu va dispărea niciodată. Departe de noi aceasta! Ochii *tuturor* orbilor, urechile *tuturor* surzilor, oricare ar fi naționalitatea lor, se vor deschide, însă evreii necredincioși nu vor primi nici una din favorurile *speciale* făgăduite lui Israel, cînd acesta va intra iarăși în favorurile lui Dumnezeu, căci adevăratul „Iudeu nu este acela care este pe dinafară” (Rom. 2:28,29; 9:6) prin legături de sînge sau prin forma feței. Iudeii pe cari Dumnezeu îi recunoaște ca fii ai lui Avraam sînt aceia cari au credința lui Avraam și care

se încred în făgăduințele divine (Rom. 11:25,26; Is. 29:18; 42:6-8).

Anglo-israeliții

565. Noi nu împărtășim nicidecum părerea acelor care pretind că Anglo-saxonii sînt Israelul făgăduinței despre care vorbesc Scripturile. Pe scurt, ei pretind că Anglo-saxonii, populația Statelor Unite ale Americii și alții încă, sînt urmașii celor zece seminții ale lui Israel, care s-au despărțit de semințiile lui Iuda și Beniamin după moartea lui Solomon. Ele sînt numite adesea „cele zece seminții pierdute”, căci după captivitatea (celor douăsprezece seminții complete) în Babilon, cele zece seminții n-au mai intrat în pămîntul Canaanului spre a forma națiunea lui „Israel”. Aceste seminții rămaseră împrăștiate printre diferitele națiuni. Noi nu sîntem de acord cu teoria că cele zece seminții s-au îndreptat spre Marea Britanie unde s-au stabilit, ducînd cu ele calitățile și aptitudinile cari fac astăzi strălucirea și puterea acestor popoare de limbă engleză; se mai pretinde că aceste seminții au dus cu ele binecuvîntarea făgăduințelor făcute lui Israel.

566. Dovezile care sprijină această teorie sînt foarte slabe și dacă le-am admite, aceasta n-ar dovedi nicidecum că strălucirea rasei anglo-saxone provine din faptul că ar aparține rasei evreiești și nici măcar celor „zece seminții pierdute”. Strălucirea popoarelor anglo-saxone se datorează libertății și inteligenței lor care nu provin din faptul că ei ar fi israeliți după trup, ci din acela că au învățăturile lui Hristos pe care cei cîțiva membrii ai *seminței spirituale* a lui Avraam le-au făcut să lumineze ca o făclie în mijlocul lor.

567. Faptul că cele zece seminții s-au despărțit de

celelalte două, nu este o mărturie în favoarea lor, ci tocmai dimpotrivă. Aceasta dovedește că ele erau dispuse să lepede făgăduințele lui Dumnezeu, ceea ce era un semn de necredincioșie și de necredință, deoarece ele știau perfect de bine că Legislatorul, Mîntuitorul, Liberatorul, Regele, în care și prin care trebuiau să se împlinească făgăduințele va ieși din *Iuda*. Seminția lui Beniamin a fost singura, în afară de a lui Iuda, care, în timpul răscoalei și-a manifestat credința în făgăduințele lui Dumnezeu. În timpul reîntoarcerii din captivitatea Babilonului, cei ce-au dovedit credință în Dumnezeu și în făgăduințele Sale, prin faptul că s-au înapoiat în pămîntul Canaanului, aparțineau mai cu seamă semințiilor lui Iuda și Beniamin; dar nu toți cei ce-au revenit aparțineau numai celor două seminții. În toate semințiile se aflau cîțiva care iubeau pe Dumnezeu, care Îl căutau cu sentimente de căință, sprijinindu-se pe făgăduințele Sale. Marea majoritate a celor zece seminții, însă, ca și o bună parte din cele două, nu s-au îngrijit să se înapoieze în pămîntul făgăduinței, preferînd Babilonul și alte țări. Mulți dintre ei au căzut chiar în idolatrie și-au pierdut orice considerație pentru făgăduințele lui Dumnezeu.

568. Să ne aducem aminte că numai un mic număr dintre cei ce s-au înapoiat în țara lor sub conducerea lui Ezra erau dintre acei care fuseseră duși odinioară în robie și că nici unul dintre acei care s-au întors cu Neemia n-au fost duși în captivitate, marea majoritate fiind morți în Babilon. Astfel această mică turmă de mai puțin de cincizeci de mii de israeliți erau copiii lor, în inima cărora ardea încă credința părinților lor și care sperau în binecuvîntările și onorurile făgăduite seminției

lui Avraam. Numai la urmașii acestei turme de elită, aleasă și cernută dintre toate semințiile lui Israel, îndeosebi dintre semințiile lui Iuda și Beniamin, care au fost numiți Iudei, nume derivat din Iuda, seminția regală și precumpănitoare, s-a prezentat Domnul nostru Isus, la întâia venire, și le-a oferit Împărăția, ca reprezentând națiunea sfântă, Israelul întreg.

569. Adresându-se poporului iudeu, Isus îl numea Israel, îl considera ca un întreg și nu ca o parte din Israelul format din Iuda. El vorbește despre cei ce s-au alipit făgăduințelor, și despre ceilalți, ca despre „oile pierdute ale casei lui Israel”, fiindcă ele s-au rătăcit de la calea adevărului urmînd tradițiile păstorilor falși, care le-au condus pe căile lor proprii și nu pe căile lui Dumnezeu. Isus zise: „Eu nu sînt trimis decît la oile pierdute ale *casei lui Israel*”. Potrivit acestei declarații, misiunea Sa a fost într-adevăr mărginită numai la casa lui Israel; El arată astfel că, la epoca Sa, singurii Iudeii erau reprezentanții recunoscuți ai „casei lui Israel”. Apostolii s-au servit de asemenea de cuvintele „tot Israelul”, „cele douăsprezece seminții ale noastre, care slujesc necurmat lui Dumnezeu” (Fapte 26:7), precum și de multe alte expresii asemănătoare. Să ne amintim de asemenea că Domnul nostru, vrînd să arate că misiunea Sa se mărginea numai la Israel, interzice ucenicilor Săi să meargă la alții în afară de iudeii din Palestina (Mat. 10:5,6; 15:24).

570. Să notăm deasemeni că apostolii întrebunțau cuvîntul „Israel” și nu „Iuda” cînd vorbeau despre cei ce trăiau în momentul acela în Palestina (Fapte 2:22; 3:12; 5:35; 13:16; 21:28) și că ei aplicau cuvintele profetului Isaia (10:21, 22), referitoare la *rămășița* lui Israel, la numărul mic al evreilor cari primiseră

Evanghelia (Rom. 9:4,27,29,31-33; 10:1-4; 11:1,7-14,25, 26-31) și vorbesc despre toți *ceilalți* evrei ca despre unii care s-au poticnit fiind orbiți. Dacă deci Anglo-Saxonii ar forma o parte din cele „zece seminții pierdute”, vedem că ei n-ar putea avea pretenție la nici o favoare divină, deoarece ei au părăsit *legământul lui Israel* și au devenit idolatri, necredincioși, într-un cuvânt neamuri. De altfel, după cum am văzut (Vol. 2, cap. 7), toți acei care au aparținut cu adevărat *seminției trupești* a lui Avraam și care au respins pe Hristos, au fost lipsiți de orice favoare divină, de la moartea lui Hristos pînă în 1878, dată cronologică la care favoarea lui Dumnezeu trebuia să vină iarăși asupra lor; atunci, la acel moment, orbirea lor a început să dispară. Vedem prin urmare că strălucirea Anglo-Saxonilor, în decursul veacurilor trecute nu poate fi, în nici un chip, legată de *reintrarea* lui Israel în favoarea lui Dumnezeu. Cei cărora li s-a ridicat favoarea, fiindcă au respins și crucificat pe Domnul nostru, sînt tocmai aceia la care această favoare se va întoarce iarăși acuma. De pe timpul Domnului nostru și pînă în zilele noastre, Israel a fost reprezentat numai prin „Iudei” (Rom. 2:9,10); și acum iudeilor le va fi înapoiată favoarea divină prin faptul că ei sînt „seminția lui Avraam” *după trup*. Această seminție trupească, ca și „seminția” spirituală (aleasă în vîrsta evanghelică și cuprinzînd o rămășiță a lui Israel sau de Iudei, care a fost completată prin neamuri) vor deveni reprezentanții și uneltele lui Dumnezeu pentru binecuvîntarea tuturor familiilor de pe pămînt.

571. Favorează ce trebuie să se reverse asupra lui Israel nu va fi exclusivă; toți cei ce cred în făgăduințele Noului Legământ vor putea să participe la favoarea ce

se va întoarce la seminția trupească a lui Avraam, după cum în decursul Vîrstei Evanghelice orice iudeu care primea pe Hristos avea parte de aceste binecuvîntări și privilegii. La începutul Vîrstei Evanghelice, numai un mic număr de Iudei au crezut în Evanghelie și au primit astfel această favoare; tot astfel va fi pentru omenire la începutul Vîrstei Milenare; puțini vor fi gata să primească noile legi și noua stare de lucruri pe care Domnul nostru și Biserica Sa gloriificată le vor stabili și administra după dreptate. Deci, la început numai Iudeii (evreii) și o minoritate vor primi binecuvîntările.

572. Evreul, de multă vreme deprins cu efortul pentru *împlinirea* legii și crezînd că prin faptele sale de ascultare de lege va putea dobîndi binecuvîntările divine, s-a *poticnit* de punctul principal al dispensației evanghelice -- iertarea păcatelor *fără fapte* pentru toți acei care cred în opera desăvîrșită a lui Isus și în jertfa Sa cu totul îndestulătoare pentru păcat. Respectul evreului pentru lege îi va fi de mare folos la aurora milenară, cînd va trebui să primească și să asculte de legile și de așezămintele noului legămînt milenar; el va trebui să înțeleagă valoarea jertfei împlinită de Hristos pentru păcate; deoarece întîi se cere credință în Hristos, apoi fapte; ele nu sînt primite înainte. Și primind iubirea și favoarea lui Dumnezeu în Hristos, evreul nu va pierde din vedere dreptatea lui Dumnezeu, așa cum mulți fac astăzi. Alții, din contră, vor fi orbiti un timp oarecare și nu vor fi dispuși să recunoască legile Împărăției în care dreptatea va fi o regulă și echitatea o cumpănă (Rom. 3:21-24).

573. Iudeul a fost orbit din cauza unei greșite înțelegeri a legii lui Moise, zădărnicită de învățături false. Tot astfel în zilele noastre, mulți dintre neamuri

(preinși creștini) vor întâmpina deopotrivă mari greutăți pentru a-și da seama de noile condiții impuse pentru a dobîndi favorurile divine în timpul Vîrstei Milenare, deoarece ei au înțelegeri greșite despre harul iertării păcatelor; predicatori și învățători mincinoși din timpul prezent au făcut într-adevăr zadarnică Evanghelia harului lui Dumnezeu prin diferite sofisme și „se vor lepăda de Stăpînul care i-a rîscumpărat” (2Pet. 2:1); ei tăgăduiesc de asemenea că un *preț de rîscumpărare* a fost plătit și a fost necesar pentru mîntuirea omului. Ei susțin că este cu totul natural ca omul să greșescă iar Dumnezeu să ierte, și deduc din această teorie că un păcat ocazional este perfect scuzabil și că, prin urmare, o pedeapsă strictă și dreaptă nu are nici un rost, și nici prețul de rîscumpărare deoarece, zic ei, dacă n-ar fi păcate de iertat aceasta ar lipsi pe Dumnezeu de bucuria de a ierta. Pierzînd din vedere *dreptatea* lui Dumnezeu, ei nu înțeleg înțelepciunea planurilor lui Dumnezeu pentru împăcarea omului cu Creatorul prin sîngele crucii, care permite a dobîndi iertarea păcatelor prin credința în jertfa rîscumpărării. Intr-adevăr, numai cu condiția de a primi pe Hristos și de a lupta contra păcatului se poate cîștiga împăcarea cu Dumnezeu. Orbiți de ideile lor greșite, în ceea ce privește dreptatea lui Dumnezeu și pázirea ei cu sfințenie, ei vor fi mult mai puțin pregătiți decît evreii să accepte o supenere strictă ce va fi cerută tuturor în epoca viitoare.

574. Spre a ilustra pregătirea evreilor pe drumul care trebuie să-i ducă la recunoașterea morții lui Hristos ca rîscumpărător, *prețul echivalent* sau *corespunzător*, satisfacția legală sau ispășirea păcatelor omului, redăm mai jos cîteva rînduri scrise de un tînăr evreu convertit

la Hristos, cu privire la comemorarea anuală a „marii zi de ispășire” așa cum este încă păzită astăzi de evreii ortodocși; aceste rînduri au apărut în ziarul „Creștinul Evreu”:

575. „*Yom Kippur* sau ziua cea mare a ispășirii era o zi solemnă pentru tatăl meu, căci el postea, se ruga și își chinuia trupul în această zi sfințită; pe lângă aceasta, el petrecea noaptea întreagă în sinagogă rugîndu-se și închinîndu-se. În acea zi, am văzut adesea pe părinții mei adînc mișcați și plîngînd cînd înșirau (enumerau) jertfele cerute de Dumnezeu pentru păcatele săvîrșite cu voie și fără voie. Adesea vărsam lacrimi de compătimire cînd mă alăturam lor, cînd se boceau că astăzi nu mai au nici templu, nici arhiereu, nici altar, nici jertfă. În ajunul acestei zile solemne, tatăl meu, întovărășit cu alți evrei din comunitate, lua un cocoș și în timp ce se rosteau anumite rugăciuni, el ridica de trei ori deasupra capului său pasărea vie, repetînd cuvintele următoare: „Fie ca acest animal să mă substituie, el să fie înlocuitorul meu, ispășirea mea; să moară această pasăre, iar eu să dobîndesc o viață fericită”. Apoi, își așeza mîinile pe animal cum se făcea odinioară în jertfele tipice și îndată după aceasta cocoșul era omorît. Astăzi, aceasta este *singurul sînge* vărsat în Israel. Sîngele taurilor și al țapilor nu mai curge lângă altarul de aramă”.

576. „Tatăl meu făcea tot ce putea pentru a-și procura un cocoș alb; el se ferea să ia unul roșu crezînd că un cocoș roșu era acoperit de păcate, căci păcatul era roșu după cuvintele lui Isaia: „De vor fi păcatele voastre cum e cîrmîzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna” (Is. 1:18).

Tatăl meu povestea că, după rabini și Talmud, cocoșul alb nu este molipsit de păcate, el poate deci purta păcatele evreilor; dacă, din contră, cocoșul e roșu, el e acoperit de păcate și deci n-ar putea purta nelegiuirile lor”.

577. „De ce se serveau evreii de un cocoș și nu de un alt animal? Pentru că omul, în limba ebraică, se numește *gever*. Evreii zic atunci: dacă *gever* (omul) a păcătuit, tot *gever* (omul) trebuie să sufere osînda păcatului. Și fiindcă pedeapsa (moartea) e mai grea decît ar putea suporta evreii, rabinii au înlocuit viața omenească cu un cocoș care, în dialectul chaldeean, se numește tot *gever* și astfel pretind că dreptatea divină este satisfăcută, deoarece *gever* (omul) a păcătuit, *gever* (cocoșul) trebuie să fie jertfit”.

578. „Această deșartă parodie este totuși o dovadă remarcabilă a faptului că astăzi, printre evrei (dintre cari mulți tăgăduiesc necesitatea unei ispășiri) mulțimea națiunii are încă sentimentul necesității absolute a unei jertfe pentru păcate, și că fără o ispășire, căința singură n-ar putea ajuta cu nimic la mîntuire. Dacă în loc de a citi poveștile rabinilor, evreii ar studia Biblia, ei ar vedea că Domnul Isus, adevăratul Mesia, a împlinit în propria sa persoană sfințită adevărata ispășire pentru păcate pe care evreii, în ignoranța lor, cred că o împlinesc prin jertfirea unui cocoș. *Gever* (omul) a păcătuit, și tot *gever* (omul), da, omul Hristos Isus și-a dat sufletul ca jertfă pentru păcat” (Is. 53:10).

Evreului mai întii

579. Astfel deci, potrivit Cuvîntului divin, vedem că Israel, cu excepția cîtorva credincioși, va fi orbiți de lege (Rom. 11:8-10). Această profeție s-a împlinit în

mod natural și tot în mod natural favorurile și condițiile din epoca milenară vor binecuvînta pe mulți dintre ei mai repede decît pe alții; și acest rezultat se va datora unor cauze logice.

580. Favorurile vor veni deci asupra evreilor mai întîi fiindcă aceasta li s-a garantat prin făgăduințele divine, după cum tot lor li s-au oferit mai întîi favorurile dispensației evanghelice. Se va întîmpla deci după cum profetise Simeon: „Copilul acesta este rînduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel”(Luca 2:33). Timpul ridicării acestei națiuni, atît de mult timp decăzută din favorurile divine, este acum aproape.

581. Cu toate acestea, să ne păzim de o greșeală prea obișnuită, care constă din a lua literal cuvintele următoare: „După aceea, Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul (casa) lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărîmăturile și-l voi înălța din nou”. „Și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie (tronul) al tatălui său David”. „Robul meu David va fi împărat peste ei” (Fapte 15:16; Luca 1:32; Ezech. 37:24). Este sigur că reîntoarcerea literală a lui Israel în propria lui țară se va împlini conform promisiunii, precum și reconstruirea Ierusalimului pe ruinele lui. Sîntem totuși siguri că expresiile *casa* și *tronul* lui David nu înseamnă reconstrucția literală cu pietre, lemne etc. Ridicarea casei lui David despre care se vorbește aici înseamnă restabilirea regalității și a domniei în mîinile unui membru din seminția lui David. Isus Hristos este vlăstarul făgăduit din casa lui David și moștenitorul tronului său; de aceea cînd autoritatea Sa începe a se stabili, atunci începe și ridicarea, stabilirea definitivă a casei lui Israel sau cortul lui David, care a fost răsturnat, rămînînd în țărîină timp de secole. Intr-un

chip asemănător, „tronul lui David” pe care trebuie să se așeze Mesia nu este tronul literal din lemn, aur și fildeș pe care ședea David, ci majestatea, puterea și autoritatea legate de funcțiile regelui. Această autoritate, această sarcină, acest tron ocupat câțiva ani de David trebuie să fie acum stabilit în proporții mult mai mari de către Unsul lui Iehova, Domnul nostru Isus (Ezec. 21:24-27; Luca 1:32,33).

582. Ce autoritate posedă și exercită deci David? Autoritatea lui Iehova, căci David „a șezut pe tronul lui Iehova” (1Cron. 29:23); aceeași autoritate va susține și pe Hristos în timpul domniei Sale milenare. Acest fapt, bineînțeles, este evident, că David și tronul său sau autoritatea divină care-l așeza în sânul națiunii lui Israel, nu erau la urma urmei decît figuri tipice ale lui Hristos și ale Împărăției Sale. Cînstea de care se va bucura David, dacă o va merita, va consta pur și simplu din a fi unul dintre „domnitorii” cărora Emanuel le va încredința departamentul pămîntesc al Împărăției Sale. (Ps.45:17)

583. Numele lui David ca și împărăția sa erau tipuri; David înseamnă prea-iubit, iar Rege peste tot pămîntul va fi Fiul prea-iubit al lui Dumnezeu și nu tipul care este prea-iubitul David de altădată. Trebuie de asemeni să se facă o distincție netă între noul Ierusalim, cetatea cerească și spirituală ale cărei temelii sînt cei doisprezece apostoli, și Ierusalimul care va fi reconstruit pe vechile sale ruine. Restabilirea Ierusalimului de altădată, conform făgăduinței, înseamnă nu numai reconstruirea edificiilor etc., ci mai ales reorganizarea guvernămîntului lui Israel; căci, în profecții, o cetate este totdeauna simbolul unui *guvernămînt*. De aceea, reconstruirea literală a Ierusalimului cuprinde în

sine reorganizarea națională a lui Israel pe baze asemănătoare aceloră pe care le posedau odinioară, când el era poporul asupra căruia Unsul lui Iehova își exercita autoritatea. Noul Ierusalim, dimpotrivă, reprezintă Biserica evanghelică în gloria și puterea Împărăției; el este spiritual, nevăzut oamenilor și totuși atotputernic. Când el va coborî pe pământ (Apoc. 21:2), atunci se va împlini rugăciunea Domnului: „*Vie împărăția Ta*”. Venirea ei va fi treptată și nu deodată; această rugăciune se realizează acum; Împărăția se stabilește pe nesimțite și vedem deja primele etape ale ridicării Ierusalimului de odinioară; mai târziu va avea loc împlinirea integrală a rugăciunii Domnului nostru care mai spune că voia lui Dumnezeu se va face pe pământ ca în cer. Cuvintele „Ierusalimul cel nou” și „cerurile noi” au același înțeles și arată noua putere spirituală domnind.

584. Conform profețiilor examinate mai înainte, anul 1878 este data la care „*îndoitul*” timp de așteptare a regelui Iudeilor s-a împlinit și, din acel moment, trebuia să înceapă să revină favoarea lor și orbirea lor să dispară. Era timpul cu începere de la care trebuia să se spună: „Vorbiți la inima Ierusalimului și strigați către dînsul, că timpul robiei lui (timpul său de așteptare, „îndoitul” său) s-a împlinit, că iertatu-s-a păcatul său; căci a luat din mîna lui Iehova îndoit pentru toate păcatele sale” (Is. 40:1,2).

585. Intr-adevăr, din acel moment avem indicii caracteristice privind reîntoarcerea treptată a favoarei la acest popor - o mișcare pentru a-i replanta în țara lor, pentru a-i restabili ca mare națiune, potrivit numeroaselor făgăduințe ale lui Dumnezeu: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: Cum deosebești

tu aceste smochine bune, așa voi deosebi Eu, ca să le dau îndurare, pe prinșii de război ai lui Iuda, pe cari i-am trimis din locul acesta în țara Chaldeilor (în Babilon simbolul națiunilor așa zise creștine - vezi vers. 9 - căci, de la lepădarea lui Israel, evreii au fost împrăștiați printre toate națiunile pretinsei creștinătăți). Îi voi privi cu un ochi binevoitor (pentru disciplinarea și pedepsirea lor, în realitate un lucru folositor pentru ei), și-i voi aduce înapoi în țara aceasta; îi voi așeza și nu-i voi mai nimici, îi voi sădi și nu-i voi mai smulge (această făgăduință nu e în legătură cu reîntoarcerea din captivitate a Babilonului literal deoarece, după acea reîntoarcere, ei au fost iarăși nimiciți și smulși din țara lor). Le voi da o inimă ca să înțeleagă că Eu sînt Domnul. Ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Domnezeu lor, dacă se vor întoarce la Mine cu toată inima lor” (Ier. 24:5-7).

586. „Așa vorbește Domnul: Iată, aduc înapoi pe prinșii de război ai corturilor lui Iacov și Mi-e milă de locașurile lui; cetatea (Ierusalimul) va fi zidită iarăși... Fiii lui vor fi ca altădată, adunarea lui va rămînea înaintea Mea și voi pedepsi pe toți asupritorii lui. Căpetenia lui va fi din mijlocul lui și stăpînitorul lui va ieși din mijlocul lui... Iată, îi aduc înapoi din țara de la miazănoapte (din Rusia unde se găsesc aproape două treimi din evreii care trăiesc astăzi), îi adun de la marginile pămîntului... o mare mulțime se întoarce înapoi aici! Plîngînd vin, și îi duc în mijlocul rugăciunilor lor... Ascultați Cuvîntul Domnului, neamuri, și vestiți-l în ostroave depărtate! Spuneți: Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna și-l va păzi cum își păzește păstorul turma. Căci Domnul răscumpără pe Iacov, și-l izbăvește din mîna unuia mai tare decît el. Ei vor veni și vor chiui de bucurie pe înălțimile Sionului; vor

alerga la bunătățile Domnului, la grâu, la must, la untdelemn, la oi și boi, sufletul le va fi ca o grădină bine udată și nu vor mai tânji (nu vor mai suferi)" (Ier. 30:18,20,21; 31:8-12).

587. Marele Mîntuitor, lepădat odinioară de ei, va restabili și va regenera nu numai generațiile în viață ale lui Israel, dar și cei morți vor fi restabiliți, căci: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi aduce iarăși în țara lui Israel. Și veți ști că eu sînt Domnul, cînd vă voi deschide mormintele și vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu! Voi pune duhul Meu în voi și veți trăi; vă voi așeza iarăși în țara voastră și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am și făcut, zice Domnul" (Ezec. 37:12-14).

588. Este evident că aceste făgăduințe nu se vor împlini într-o zi de douăzeci și patru de ore, ci în timpul zilei milenare complete. Într-adevăr, aceste făgăduințe au început a se realiza în 1878, grație anumitor clauze favorabile evreilor, adoptate de Congresul Internațional de la Berlin. Astăzi, evreii se bucură în țara strămoșilor lor de mai mari privilegii decît în secolele trecute. Ei nu mai sînt considerați drept „cîini" de către turcii obraznici.

589. În general nu se dă prea mare importanță faptului că Anglia exercită deja un oarecare protectorat asupra Palestinei și asupra unor provincii din Turcia asiatică. Ea are mai multe motive pentru a ține la existența imperiului turc: (1) pentru că mării financiari engleji dețin o cantitate considerabilă din valorile turcești; (2) pentru că este clar, că o împărțire a Turciei ar mări teritoriul vecinilor ei, le-ar face mai puternice

și le-ar da un acces mai liber la Mediterană, ceea ce ar schimba condițiile de echilibru în detrimentul Angliei; și în fine, (3) pentru că Anglia știe prea bine că în ziua când Turcia n-ar mai exista, influența Rusiei ar crește peste măsură de mult în Asia meridională și că astfel ar putea absorbi, într-un timp destul de scurt, imperiul Indiilor peste care regina Angliei este împărăteasă și de unde Anglia scoate venituri enorme prin comerțul său. Acestea sînt motivele pentru care partidul conservator și regal din Anglia sprijinea cu căldură Turcia. Cînd, în 1878, Rusia era cît pe aici să intre în Constantinopol, Anglia a intervenit și a trimis o flotă de război în portul acestui oraș. La *conferința din Berlin*, una din personalitățile cele mai eminente era un evreu, lordul Beaconsfield, atunci prim-ministru al Angliei, care a pus capăt acestui război, la 13 iunie 1878. S-a hotărît atunci ca existența națională a Turciei să fie menținută, însă s-au specificat totuși provinciile turcești care, în caz de dezmembrare finală, să revină marilor puteri europene. Tot în acel moment, Turcia acorda o mai mare libertate religioasă în toate provinciile sale, iar Anglia, printr-un tratat secret cu Turcia, a devenit protectoarea provinciilor asiatice. Iată ce spune istoricul Justin McCarthy:

590. „Guvernul britanic a consimțit să *garanteze* Turciei posesiunile sale din Asia contra oricărei invazii... Anglia se angaja, în mod formal, să apere Turcia împotriva oricărui atac sau oricărei invazii; și numai în acest scop a ocupat ea insula Cipru, pentru ca să aibă o situație politică care să-i permită să execute mai repede planurile sale”.

591. Astfel, Palestina, ca provincie asiatică, este astăzi sub protectoratul britanic, datorită faptului că

guvernul turc a neglijat prea mult să asigure protecție evreilor. Această deschidere providențială a Palestinei, pentru evrei, a fost imediat urmată de noi persecuții în „țara de la miazănoapte”. În Rusia și în România, aceste persecuții au provocat o oarecare emigrație evreiască spre Palestina. Rezultatul acestor diferite evenimente a fost înapoierea în Palestina, și mai ales în Ierusalim, a numeroși evrei ortodocși. Iar acum, la Ierusalim, numărul evreilor este mai mare decât al tuturor celorlalte naționalități, luate la un loc, în timp ce de-a lungul secolelor trecute ei nu erau acolo decât o mică minoritate.

592. Iată un extras din „*New York Herald*” care comenta chestiunea Orientului rezultată în urma ocupației de către englezi a insulei Cipru și a Egiptului:

593. „Trăim într-o epocă rapidă; chiar istoria se desfășoară în mare viteză. Altădată războaiele erau interminabile, civilizația înainta încet, comunicațiile între națiuni erau încete, comerțul puțin activ. Astăzi, invențiile realizate într-o țară sînt repede cunoscute pînă departe și fiecare se poate folosi de ele. În politică mai ales, spiritul grabei este cunoscut de toți. Altădată trebuia să treacă cîteva generații pînă să se execute planurile oamenilor de Stat; în zilele noastre, planurile cele mai îndrăznețe sînt efectuate chiar sub ochii acelor care le-au conceput și harta unui continent este schimbată într-o săptămînă. Evenimentele se scurg în mod rapid. Aceasta se constată într-un mod izbitor în acea faimoasă chestiune a Orientului atît de pasionantă... Pe teatrul conflictului atîtor interese diverse se află Palestina atît de scumpă evreilor, creștinilor și mahomedanilor. Oamenii de Stat declară că această țară este cheia întregii situații internaționale, căci ei

cunosc avantajele materiale enorme pe care fiecare națiune le-ar putea scoate din posesiunea Palestinei, a cărei fertilitate este minunată și situația comercială unică. Palestina este într-adevăr legătura de unire între Europa și Asia, de aceea toate puterile doresc posesiunea ei. Istoricul spune de altminteri că primul episod relatat de istoria internațională este invazia Palestinei și din acel moment pînă în zilele noastre Palestina a rămas centrul intereselor lumii întregi. Viitorul acestei țări este foarte mare. Omul religios, oricare ar fi credința sa, nu găsește destule cuvinte pentru a exprima interesul ce-l poartă acelei țări care se numește Pămîntul sfînt; pentru el fiecare piatră este o epopee, fiecare copac un poem. Negustorul iscusit înțelege toată importanța comercială a acestei țări, căci în ziua cînd rețeaua căilor ferate asiatice va fi fost stabilită, ceea ce se va întîmpla de îndată ce un guvern stabil va fi instalat, situația geografică a Palestinei va face din acest stat punctul de convergență (întîlnire) a marilor linii de căi ferate, aducînd produsele din Asia în Europa, în America și invers. Intr-adevăr, comerțul a trei continente ajungea în această țară pe vremea lui Solomon și tot așa va fi iarăși în viitor. Nimic nu va putea distruge speranțele negustorului, cu toate că realizarea acestui program pare a fi încă departe. Dar să ne amintim de creșterea rapidă a orașului Chicago sau San Francisco, transformarea rapidă a deșerturilor din vestul american în state populate și să așteptăm căci, în epoca noastră, evenimentele se succed cu repeziciune.

594. Cu toate acestea, în momentul cînd marile puteri creștine întind o mîină lacomă și înarmată pentru a înșfăca această bucățică rîvnită și ispititoare. în

momentul cînd Turcia muribundă lasă să-i scape din mîini puterea, o figură istorică înaintea pe primul plan și declară: „Această țară îmi aparține!” Și, privind pe acest vorbitor, ei recunosc în el pe evreul, pe copilul patriarhului Avraam care trăia în Palestina cînd această țară a fost invadată pentru prima oară și care ar fi fost într-adevăr fericit să fie astăzi prezent spre a primi această țară care-i aparține, în momentul cînd, cu treizeci și șase de secole mai tîrziu, mulți se ceartă pentru a o avea.

595. Ce minunată coincidență! Dar nu e nicidecum o coincidență, răspunde evreul, ci este destinul meu. Să examinăm pe scurt situația evreilor în legătură cu destinele Palestinei. Națiunile se nasc din anumite concepții. Concepția unității germanice a adus fondarea imperiului actual. Din strigătul *Italiei* neeliberate s-a născut noua Italie de astăzi. Grecia modernă a avut o formație asemănătoare. Creștinii înțeleg acum în ce chip năzuințele evreilor, atît de scumpe inimii lor, vor putea fi realizate. Ei admit în întregime că Palestina aparține evreilor care, de altfel, au toate însușirile necesare pentru a face să prospere această regiune fertilă. Trecerea în stăpînirea evreilor a acestei țări va pune capăt puterilor invidioase; și aceasta nu va fi decît un act de dreptate și o operație pentru grozavele nedreptăți săvîrșite contra evreilor, martirii istoriei.

596. Cît despre evrei, este inutil a spune cît de nerăbdători sînt să vadă această restabilire. În fiecare an, în ziua a noua a lunii Ab, ei postesc spre aducerea aminte a nimicirii templului lor și a nenorocirilor naționale ce s-au abătut asupra lor. Nici o dimineață, nici o seară nu trece fără ca ei să se roage: „Adună-ne

din cele patru margini ale pământului". „Așează iarăși poporul nostru ca altădată". „Rămii, Iehova, în mijlocul Ierusalimului". Această rugăciune se rostește în fiecare oraș, sau sat unde se află un evreu, adică în lumea întreagă. O asemenea statornicie este minunată; și astăzi încă, evreii spanioli împrăștiați în toate țările, chiar în Statele Unite, presărează puțină țărână din Palestina sau din Pământul sfânt peste ochii morților lor, ceea ce este o dovadă mișcătoare a dragostei lor pentru această țară sfântă.

597. Când calea ferată va ajunge la Ierusalim, va veni Mesia, zic ei, făcînd aluzie la Isaia 66:20. În acest pasaj, profetul are o viziune despre reîntoarcerea exilaților lui Israel în țară, care se va face prin toate mijloacele de locomoție posibile, inclusiv acela arătat prin cuvîntul evreesc *Kirkaroth*. Uneori acest cuvînt a fost tradus prin cămile cu două cocoșe sau prin *animale rapide*. Aceste traduceri sînt incorecte. Cîțiva filologi, derivînd cuvîntul *Kirkaroth* din *Kar* care înseamnă *cuptor mare aprins* și din *Karkar* care înseamnă *a se mișca*, afirmă că profetul a căutat să exprime printr-un cuvînt potrivit ceea ce a văzut în viziunea sa, adică un tren mișcîndu-se cu repeziciune. Când Nicolae va domni, mîntuirea lui Israel va fi învederată, zic evreii referindu-se la Isaia 63:4, text pe care ebraiștii se sprijină pentru a interpreta cuvîntul evreesc *reshe-teboth*. După ei, „orice evreu va auzi și va vedea căderea lui Nicolae, împăratul Moscovei (Rusiei), fiindcă copiii lui Iuda au fost apăsați. După căderea noastră completă, va veni adevărata noastră mîntuire și copiii lui Iuda vor primi curînd vestea cea bună prin profetul Thisbite (Ilie)." Toate aceste indicații, ca și altele asemănătoare, sînt importante, căci ele arată

gîndurile care îl frămîntă pe Israel”.

598. Suntem foarte surprinși văzînd cum adesea oamenii din lume sînt aproape de adevăr, fără ca să-l cunoască, de exemplu expresia ziaristului, deja citată, că Avraam ar fi „*fericit să fie prezent pentru a primi acum*”, țara făgăduinței care-i aparține, lui și seminției sale, primind-o astfel la treizeci și șase de secole după moartea sa, ceea ce s-ar putea lua drept o imaginație poetică; totuși nu este așa. Scripturile declară că acestea sînt fapte actuale. Am văzut deja (vol. 1, cap. 14) că Avraam, Isaac, Iacob, Daniel și toți sfinții profeți vor fi „*făcuți desăvîrșiți*”, sculați din moarte la perfecțiunea omenească, după glorificarea Bisericii evanghelice (Evr. 11:40 și Ps. 45:17); ei vor fi reprezentanții vizibili și pămîntești ai lui Hristos, Regele spiritual și invizibil. *Țara făgăduinței* a fost dată în stăpînire veșnică lui Avraam și seminției sale. Avraam trebuie deci să primească această țară în viitor, căci pînă în prezent el n-a stăpînit cu adevărat „nici măcar o palmă de loc” (Fapte 7:5).

599. Iată un extras dintr-o scrisoare publicată într-un ziar din Chicago. Ea ne arată progresele treptate a restabilirii în Palestina și pregătirea binecuvîntărilor divine rezervate acestei țări și acestui popor:

Ierusalim, la 23 Noiembrie 1887

600. Sînt fericit să vorbesc despre lucrurile minunate ai căror martori sîntem de șase ani de cînd trăim aici. Cînd am sosit numărăm patrusprezece adulți și cinci copii. Suindu-ne de la Iafa la Ierusalim, am fost profund impresionați de pustietatea țării. Nici o urmă de verdeață nu se vedea în nici o parte. Măslinii și viile erau complet acoperite de praful cenușiu al unei

veri călduroase și uscate, sub care nici nu se putea închipui că ar exista ceva verdeață. Tot pământul părea secătuit pînă în măruntaiele lui. De atunci, însă, nu l-am mai văzut în această stare. În fiecare an el apare mai verde și acum multe din aceste delurețe, altădată sterpe, sînt acoperite cu vii și cu măslini care le schimbă cu totul înfățișarea.

601. Care este cauza acestei schimbări? Oare Dumnezeu n-a promis că, după ce va fi îngăduit răului să domnească în această țară, El va aduce asupra ei mai tîrziu mari binecuvîntări? Și acestea au început în mod evident, căci astăzi plouă mult mai des decît în secolele trecute. Dumnezeu trimite ploi îmbelșugate și rouă mănoasă în această țară care nu primea mai deloc. El trimite nori în timpul verii, ceea ce era cu totul necunoscut în urmă cu douăzeci de ani. Aceștia potolesc arșița zilei și uscă mai puțin solul. În urmă cu cinci ani, în iulie și august, luni în care altădată nu ploua deloc, a plouat timp de trei ore la Iafa și șaisprezece ore la Damasc, precum și în împrejurimi, așa încît ziarele comentînd chestiunea, văd în aceasta o dovadă a unei schimbări de climă în Palestina. Cînd am sosit aici, evreii care se întorceau în țara lor erau puțin numeroși, dar persecuțiile din Rusia, din Germania și din alte țări i-a izgonit din acele locuri și cu toate edictele Sultanului, ei au început să intre iarăși în Palestina. Ei au cumpărat pământ, au sădit, construit și-au acaparat comerțul orașului, de aceea astăzi sînt cu cîteva mii de evrei mai mulți decît la sosirea noastră.

602. „Acum, Ierusalimul, în ceea ce privește comerțul, este în mîinile evreilor. Evreul nu mai este ca altădată călcat în picioare de musulmani. Ei clădesc cu repeziciune un nou oraș, în conformitate cu cele

arătate în Ieremia 31:38-40; 32:43,44, încît chiar turcii, care sînt la putere, observă această schimbare și zic unii către alții: „Dacă Dumnezeu vrea așa, ce putem noi face?” Noi înșine ce putem spune despre toate acestea decît că, în zilele noastre Dumnezeu împlinește cu repeziciune cuvîntul Său precum și legămîntul pe care l-a încheiat cu Avraam. Iar noi sîntem martori ai acestor lucruri”.

603. Astfel, deci, cu toată apăsarea și tirania care a copleșit pe evrei, mulți dintre ei, în acești din urmă ani, s-au îmbogățit și ridicat la onoruri mult mai presus de vecinii lor, neamurile. Prin urmare, dispunînd de asemenea mijloace și de asemenea influențe, ei le-au putut pune adesea în slujba neamului evriesc pentru a-l ridica; eforturi constante și bine dirijate au împlinit lucruri mari în acest domeniu. Astăzi, atenția intelectualilor, atît dintre evrei cît și dintre neamuri, este îndreptată asupra afacerilor poporului evreu.

604. Este sigur că, după principalele ziare evreiești, mii dintre ei își îndreaptă privirile spre țara făgăduinței. Se poate constata aceasta din eforturile enorme pe care le fac acum în domeniul colonizării Palestinei și din ajutorul ce-l dau aceluia care s-au stabilit acolo. Această schimbare în afacerile lor s-a produs începînc cu anul 1878, dată la care întorsătura evenimentelor a pricinuit o deșteptare remarcabilă asupra acestei chestiuni; acest fapt este, prin el însuși, un semn grăitor al timpurilor. „Lumea evreiască” din 20 August 1886, scria:

605. „In norii care au întunecat atîta vreme pămîntul sfînt se fac luminișuri. Viitorul acestui loc nefericit, învăluit în neguri de nepătruns timp de veacuri, începe să se lumineze și zările luminoase ale unei stări de lucruri mai bune se văd acum limpede de fiecare...

Două instituții sînt menite să joace un rol esențial în ameliorarea condițiilor evreilor din Palestina: Școala de agricultură din Iafa și Institutul Lionel de Rotschild, de lângă Ierusalim. Mai putem adăuga o a treia instituție utilă, fondul testamentar Montefiore, care a creat și susținut mai multe societăți imobiliare care procură locuințe ieftine și sănătoase evreilor, ceea ce a provocat o mare activitate și a redus considerabil starea de mizerie și greutățile vieții căsnice în cetatea sfîntă... Astăzi putem constata, că viitorul evreilor în Palestina nu mai este întristător. Pe de-o parte, sînt la lucru forțe considerabile, pentru a îmbunătăți condițiile fraților noștri după un plan foarte înțelept și ingenios organizat, executat acum cu perseverență; pe de altă parte, locuitorii acestei țări sînt obosiți de inactivitatea și de mizeria lor. Ei manifestă o dorință crescîndă de a se folosi de toate eforturile făcute pentru a le veni în ajutor. O asemenea stare de lucruri va avea consecințe fericite și fiecare evreu se va bucura de aceasta''.

606. Un alt număr al aceluiași ziar se ocupă de viitorul Palestinei, iar articolul se termina cu aceste cuvinte:

607. „Ultima sosire în Palestina de elemente cultivatoare și rurale, așezate în coloniile organizate grație fondurilor Montefiore, Hirsch și Rotschild, va da posibilitate a se obține mîna de lucru gata să transforme țara potrivit făgăduinței, că *pustiul va înflori ca trandafirul* (Is. 35:1,2). Numai aceste elemente muncitoare, aceste inimi pline de avînt vor putea scoate Pămîntul sfînt din lungă-i noapte de moarte națională și vor aduce viață și lumină în căminul național al evreilor''.

608. Un alt ziar, „Mesagerul evreiesc'', scria:

609. „In timp ce oamenii sînt absorbiți de grijile lor mărunte, mișcați alternativ de speranțe și de temeri, marele și mărețul curs al evenimentelor înaintează spre împlinirea irezistibilă a unei legi implacabile, care controlează toată acțiunea omenească. Ici și colo se mai aude cîte un glas singuratic, încercînd parcă să țină pe loc această mișcare și să oprească lucrarea Celui Etern, dar aceasta este ca și cînd ar încerca să oprească legile care guvernează universul. Neamurile omenești au un destin fixat mai dinainte, pe care ele trebuie să-l urmeze așa precum stelele scînteiază pe bolta cerului. Neamul lui Israel este printre ele o stea strălucitoare de mărimea întîia. In toate peregrinările lui, el a rămas credincios în drumul pe care mergea. Misiunea lui a fost prevăzută și profețită. Restabilirea lui definitivă în Pămîntul sfînt a fost hotărîtă. Această profeție se împlinește, o dovedesc semnele timpului. Împlinirea ei e însă atît de lină și cu întreruperi în timp încît nu poate fi observată decît numai de cei ce veghează asupra desfășurării evenimentelor.

610. Pentru poporul evreu, stăpînirea pămîntului Palestinei este o necesitate politică. Stabilirea acestei națiuni în Pămîntul sfînt înseamnă odată mai mult ridicarea la cel mai înalt grad a întreg Israelului, care devine astfel o națiune printre toate națiunile pămîntului. Ea dă evreilor puterea politică și drepturile suverane care-i asigură protecția sa; el redevine cetățean al țării sale, ceea ce-i oferă un pașaport pentru toate țările pămîntului... Aceasta poate părea impracticabil pentru cel care, în cabinetul său de lucru, este absorbit de vrafurile sale de cărți, comerciantului în magazinul său ocupat cu calcularea profiturilor și pierderilor, omului de lume preocupat de plăcerile sale. Din contră, orice

individ care are câteva noțiuni serioase despre marile chestiuni politice înțelege aceasta cu o claritate desăvârșită.

611. Când autonomia lor politică va fi un fapt împlinit, evreii împrăștiați în lumea întreagă nu se vor întoarce în totalitatea lor în Palestina; ei sînt cam 300.000 în Asia, 400.000 în Africa și 5.000.000 în Europa. Numai din acestea din urmă își va trage Palestina seva vitală a restabilirii sale. Evreul născut în America va rămînea foarte probabil un american și dacă se va îndrepta vreodată spre Pămîntul sfînt; el va merge acolo numai din plăcere sau ca turist ca să admire o țară atît de vestită care a fost leagănul neamului său eroic.

612. Geografic vorbind, Palestina pare prea mică pentru a putea exercita o mare influență ca putere politică, intelectuală sau morală în lume. La aceasta noi răspundem că, altădată, mica Grece era o putere de rangul întîi și că astăzi micile insule britanice formează o mare putere mondială, cu toate că din punct de vedere geografic ele nu sînt prea mari. Nu întinderea teritoriului face ca o națiune să fie puternică și măreață, ci puterea intelectuală și morală, precum și orgoliul național și patriotismul ei. Tot așa, renumele și prestigiul de care se va bucura Israel printre națiuni se vor datora puterii sale intelectuale și morale și nu întinderii teritoriului său”.

613. Ziarul „Cronica evreiască” zice:

614. „Mișcarea actuală este irezistibilă. Noi nu putem sta cu brațele încrucișate și să ne uităm la acest nou exod. Timp de aproape două mii de ani, noi, evreii, am crezut că suferințele noastre se vor sfîrși în ziua cînd vom fi din nou stăpîni pe țara părinților noștri. Oare această încredere are să se spulbere tocmai

în momentul cînd speranța noastră pare să se realizeze? Credem noi, poate, că această reîntoarcere se va face prin mijloace misterioase, fără contribuția și colaborarea ființelor omenești? Dumnezeu își îndeplinește voința Sa prin cea a oamenilor; și împlinirea profețiilor se va face după toată probabilitatea prin voința și energia oamenilor. Aceste considerații pot să pară prea abstracte și prea înalte pentru a avea vreo legătură cu planul de execuție practică în vederea colonizării evreilor în Palestina. Dar evenimentele mari s-au pregătit totdeauna prin astfel de începuturi mici. Reîntoarcerea unui număr mic de evrei credincioși în pămîntul sfînt nu va putea să nu demonstreze posibilitatea realizării ușoare a unei reîntoarceri mai generale pe deplin justificată de istorie și de năzuințele poporului evreu care sînt concentrate asupra acestui țel”.

615. In afară de evrei, există și alte personalități eminente din lume care văd și comentează viitorul și mărirea ridicare a lui Israel; iată cum se exprimă „Presbiterianul Central”:

616. „In loc de a muri, poporul evreu dă dovadă de o vitalitate mereu crescîndă. Evreii nu pot fi nimiciți, nici absorbiți. Ei umblă din țară în țară și pretutindeni devin stăpînii finanței. Ei acaparează pămîntul în Germania și în Ungaria; devin bogați în Rusia. Ei sînt cei mai mari bancheri la Londra și la Paris; ei au centralizat în mîinile lor comerțul european. In acești zece ani din urmă, Rotschild-zii au împrumutat două miliarde și jumătate de franci Angliei, Austriei, Prusiei, Franței, Rusiei și Braziliei”.

617. Iată ce spunea de curînd o personalitate engleză, lordul Shaftesbury:

618. „Evreii, acest popor minunat care a *apărut astăzi pe scenă*, a început să fie invidiat. Un semn indiscutabil al vremii este că pretutindeni unde există evrei, ei sînt ori cei mai persecutați, ori personalitățile cele mai eminente în diferitele ramuri de activitate. S-a pus întrebarea unui mare personaj din Berlin, de ce în acest oraș și în toată Germania există o mișcare antisemită atît de accentuată? Pentru că, răspunse el, dacă evreii se ocupă de comerț, ei devin primii comercianți; dacă intră în finanțe, ei devin primii bancheri; dacă îmbrățișează dreptul ei devin primii avocați, iar în literatură ne întrec pe toți, oricare ar fi cariera ce și-o aleg, ei iau locul neamurilor și vă pot asigura, stimate Domnule, că noi nu sîntem dispuși a suporta o asemenea stare de lucruri.

619. Disprețul și persecuțiile la care este expus evreul în Rusia și în Polonia nu are nici o legătură cu credințele sale sau cu naționalitatea sa; rușii ar persecuta la fel pe oricare alt popor care ar ocupa o situație asemănătoare; ele sînt consecința invidiei și a faptului că evreul deține o mare întindere de pămînt în Rusia. Evreii sînt creditorii celei mai mari părți a țăranilor ruși și a negustorilor țării. De aceea poporul rus se folosește de orice prilej pentru a maltrata și a jefui pe evrei. Omorîndu-i și distrugîndu-le titlurile, rușii se scapă astfel de documente care-i leagă în fața legii. Atît timp cît evreii vor pune mîna pe pămînturile lor, rușii se vor ridica împotriva lor.

620. Iată un extras dintr-o scrisoare publicată într-un ziar englez și semnată de Carol Reade, autor bine cunoscut în cercurile literare, și care s-a convertit la Hristos în urmă cu cîțiva ani:

621. „Poporul evreu, astăzi atît de dezmoștenit, va

intra iarăși în cele din urmă în stăpînirea vechiului său teritoriu care se păstrează pentru el într-un mod atît de vădit. Profetiile dovedesc în chip neîndoios două lucruri: că evreii trebuie să ajungă iarăși în stăpînirea Palestinei și să domnească de la Liban la Eufrat și că această restabilire a lui Israel va fi primul dintr-o serie de evenimente menite să amelioreze soarta omenirii întregi, a creațiunii gemînde. Acest eveniment va avea loc tot atît de sigur ca mîine răsăritul soarelui, totuși cu singura deosebire că noi știm la ce oră va răsări soarele, în vreme ce nu cunoaștem ziua cînd evreii vor intra în stăpînirea Siriei. Dar ar fi neînțelept a conchide că un eveniment a cărei dată nu o cunoaștem aparține neapărat unui viitor îndepărtat. Omul chibzuit știe să observe indiciile premergătoare ale acestor evenimente și va ști să dea ajutor unei desfășurări imposibil de oprit.

622. Oare această subită persecuție a evreilor în țara unde sînt cei mai numeroși nu este un semn premergător și un avertisment al Providenței că adevărata lor patrie nu este Tartarul Europei (Rusia)? Palestina va putea fi colonizată numai din Rusia, căci în această țară trăiesc trei milioane de evrei care tremură pentru viața și avutul lor. Cînd aceștia vor începe mișcarea, ceilalți îi vor urma. Istoria este o oglindă înapoia noastră; tot ceea ce evreii au făcut în trecut, vor face din nou; ei sînt un popor de geniu și geniul nu este limitat de natură, ci de voință, de obiceiuri sau de noroc. Oare acești oameni au eșuat ei vreodată în întreprinderile lor? Militarii, legislatorii, scriitorii, constructorii, negustorii, agricultorii lor au fost totdeauna primii în toate lucrurile și, în acest domeniu, istoria se repetă.

623. Ei vor fi mari în arta păcii și a războiului și

dușmanii lor se vor risipi în fața lor cum se spulberă praful de vînt. Dacă ar avea trebuință de ajutorul unei alte națiuni, binecuvîntată va fi aceea care le va oferi sprijinul necesar; în schimb națiunea care-i va persecuta va primi o pedeapsă exemplară, într-un fel sau altul. Dacă deci ultimele persecuții vor decide pe conducătorii evreilor din Rusia să colonizeze Palestina, să le oferim gratuit vapoare, marinari, bani și tot ce se va cere; acest plasament va fi infinit mai bun decît obligațiile sau titlurile de rentă din Egipt, din Brazilia sau din Peru”.

624. Un recent proverb evreu spune că Mesia va veni cînd drumul de fier va duce la Ierusalim. Aceasta este în perfectă armonie cu înfățișarea simbolică a drumului de fier, zugrăvită de profetul Naum (2:3-5) și Isaia (66:20). Desigur proverbul nu și-a greșit ținta, căci calea ferată va atinge Ierusalimul „în ziua pregătirii sale” în timpul prezenței lui Mesia. Or, iată ce publica de curînd un ziar:

625. „Galileo avea dreptate, pămîntul se mișcă. Iată că o cale ferată de aproape cincizeci de kilometri lungime, va lega Ierusalimul de Iafa, vechiul său port, unde pe vremuri s-au descărcat cedrii din Liban care au servit la construirea templului. Un evreu din Ierusalim, cu numele Iosif Nabon, supus turc, a obținut de la sultan, în acest scop, o concesiune pe o durată de 71 de ani. Costul acestei linii se evaluează la un milion și un sfert de franci. Civilizația este deci pe punctul de a se întinde la Palestina pentru care secolul al douăzecilea va începe în ziua cînd prima locomotivă va pufăi la Ierusalim” (astăzi, această cale ferată e terminată.-red.)

626. Scrisoarea următoare, a unui corespondent al

ziarului „Pittsburg Dispatch” ne arată progresele realizate în Palestina și în special la Ierusalim:

Ierusalim, la 12 Iulie 1889.

627. „Abia s-a ridicat interdicția, care interzicea evreilor să stea mai mult de trei săptămîni consecutive în Pămîntul sfînt, că evreii au și alergat acolo cu sutele și astăzi se găsesc în Ierusalim treizeci de mii, adică trei sferturi din populația orașului. Ei se ocupă cu comerțul și au acaparat aproape în întregime pe cel al Ierusalimului. Unii dintrei ei cred că ziua restabilirii poporului lor în Palestina a sosit, că profețiile se împlinesc. Un curios trib din sudul Arabiei pretinde că a primit o revelație care-i obligă să părăsească deșertul țării lor și să se înapoieze în Palestina. Potrivit unor vechi documente de valoare, pe care le-au adus cu ei și care dovedesc originea lor, strămoșii lor ar fi locuit Yemenul (partea de sud-vest a Arabiei, de-a lungul mării Roșii) de mai bine de 2500 de ani. Ei ar fi urmașii lui Gad și ar fi părăsit Palestina înainte de Hristos cu vreo 700 de ani. Astăzi, acest trib se ocupă cu agricultura aproape de Ierusalim. Persecuțiile evreilor din Rusia și din Austria au făcut pe mulți să se înapoieze în Palestina ca și un mare număr de evrei polonezi și spanioli. Nemaîîntîlnind aici greutățile destinate odinioară să împiedice colonizarea Palestinei de către evrei, aceștia au devenit din ce în ce mai numeroși. În urmă cu cincisprezece ani, în Ierusalim nu erau decît treizeci și două de familii de evrei și în toată Palestina se găseau numai 3.000. Astăzi sînt vreo 50.000 în Pămîntul sfînt și trei sferturi din populația Ierusalimului sînt evrei.

628. Acest curios trib n-are nici o asemănare cu ceilalți evrei. Ei se apropie mai mult de vechiul tip

iudeu; ei au fost aduși aici de persecuții și sînt întreținuți aproape în întregime de către diferitele comunități evreiești din lumea întreagă.

629. Una din marile curiozități ale Ierusalimului este zidul plîngerilor, la exteriorul moscheii lui Omar, pe locul unde a fost templul lui Solomon. În fiecare vineri vin aici anumite secte iudaice și, cu capul răzimat de zid, ele se tînguiesc asupra ruinelor Ierusalimului și roagă p^e Dumnezeu să dea înapoi țara poporului ales. Acest obicei există din evul-mediu și este un spectacol dintre cele mai mișcătoare: Se vede aici o alee îngustă înconjurată de locuințe mizerabile; ea e acoperită cu lespezi de piatră uzate de frecătura picioarelor goale ale miilor de evrei; ea se întinde de-a lungul unui zid gros și antic făcut din blocuri mari de marmură și înalt cam de cincisprezece metri. Această alee e ocupată de un lung șirag de oameni în caftane lungi, cu bărbi albe și părul buclat precum și de femei învelite în basmale; alții sînt tineri. Toți sînt aplecați, se roagă și plîng; e greu să nu fii uitmit văzînd fața acestor oameni uneori cuprinsă de spasme de emoție. Fiecare din ei are în mîna o Biblie ebraică, obișnuită. Din cînd în cînd, ei intonează un cîntec monoton sub conducerea unui bătrîn cu perii albi; acesta din urmă cîntă singur, apoi ceilalți răspund ca un fel de refren; acest cîntec e psalmodiat într-o limbă ciudată; iată-i cuvintele:

Solo: Din pricina templului în ruine --

Corul: Sîntem în singurătate și-n doliu.

Solo: Din pricina zidurilor distruse --

Corul: Sîntem în singurătate și-n doliu.

Solo: Din pricina măreției noastre care nu mai e --

Corul: Sîntem în singurătate și-n doliu.

Solo: Din pricina mai marilor noștri morți --

Corul: Sîntem în singurătate și-n doliu.

Solo: Din pricina preoților noștri care au călcat legea --

Corul: Sîntem în singurătate și-n doliu.

Solo: Din pricina regilor noștri care au disprețuit-o -

Corul: Sîntem în singurătate și-n doliu.

630. Nu-ți poți da seama de efectul acestui cîntec dacă nu l-ai auzit. Femeile și bătrînii cu lacrimi în ochi sărută pietrele zidului care-i desparte de locul unde era odată templul lui Solomon și care, astăzi, este încă pentru evrei partea cea mai sfîntă a pămîntului. Sentimentele sincere și profunde, exprimate de toți acești oameni, credința de care dau dovadă în acest loc, săptămînă după săptămînă, an după an -- toate aceste lucruri sînt impresionante în cel mai înalt grad; este cu adevărat un spectacol ciudat în cel mai ciudat dintre orașe.

631. Sînt opt colonii agricole în diferitele părți ale Palestinei. Una din aceste școli de agricultură, aproape de Iafa, numără peste șapte sute de elevi, iar domeniul are o întindere de 11.200 hectare și e situat în cîmpiile Saronului unde au trăit Filistenii; el cuprinde astăzi mii de plantații cu vii și cu măslini. Turcii nu vînd cu bucurie teren evreilor; totuși aceștia din urmă se dovedesc a fi atît buni fermieri cît și oameni de afaceri. Colinele din jurul Ierusalimului dovedesc că Pămîntul sfînt era mult mai bine cultivat de evrei decît de cuceritorii lor. O mare parte din terenul din vecinătatea cetății aparține acum evreilor sau instituțiilor lor de binefacere. Directorul școlilor Rotschild declară că nu de mult instituția lor a cumpărat hotelul din Ierusalim care va fi anexat școlii lor. Sir Moise de Montefiore, care administrează fondurile lăsate de un bogat israelit din Noul-Orleans, a clădit pentru evrei un mare număr de

case bine amenajate, de-a lungul drumului ce duce de la Bethleem la Ierusalim; tot aici există mai multe spitale evreiești.

632. Am găsit la Ierusalim și o mică colonie de ne-evrei, numărînd cincisprezece persoane și care au locuit laolaltă într-o casă foarte confortabilă pe zidurile Ierusalimului spre a fi martori oculari ai reînegrării evreilor în vechea lor patrie. (Ei nu înțeleg că mai întîi trebuie să se termine alegerea Bisericii.) Aceștia sînt creștini veniți din diferitele părți ale Statelor Unite și în deosebi din Chicago, de aceea se numesc „americani”.

633. Este sigur că îmbunătățiri foarte mari se fac la Ierusalim; cea mai mare parte a drumurilor sînt acum bine pavate și măsurile de igienă au asanat diferitele cartiere. Orașul care se întinde în afara zidurilor va fi, în curînd, tot așa de mare ca și orașul interior propriu zis, iar prețul locurilor de case a suferit o urcare considerabilă. De-a lungul drumului de la Iafa, în afara porților orașului, proprietățile funciare și-au triplat, împătrit, sau chiar înzecit valoarea în timp de un an. Un teren ce aparține unei instituții de binefacere a fost cumpărat înainte cu două mii cinci sute de franci; astăzi, el costă patruzeci de mii de franci. Telegraful leagă acum orașul cu coasta mării; o societate de cale ferată va construi o linie de la Iafa la Ierusalim. Pentru prima dată în istoria sa, Ierusalimul are o poliție bine organizată și domnește acolo o ordine tot atît de desăvîrșită ca la New York”.

634. Iată și raportul unui evreu american care a vizitat zidul plîngerilor la Ierusalim; e un extras din ziarul „Creștinul Evreu” din Iulie 1889:

635. „Petrecusem mai multe ore în vizite pe la evrei

cu prietenul meu, un bătrîn rabin din Kovno (Rusia), cînd acesta mă întrebă dacă n-aş vrea să-l însoţesc la zidul plîngerilor spre a se tîngui asupra pustiirii Ierusalimului şi să roage pe Dumnezeu ca să aducă iarăşi pe Israel la mărirea sa de altădată. Consimţii bucuros, avînd astfel ocazia de a-i exprima lui Dumnezeu dorinţa mea arzătoare de a grăbi ziua cînd favoarea sa se va întoarce iarăşi la Iuda. Era tocmai într-o vineri, zi aleasă de mulţi evrei pentru a se ruga la picioarele zidului lui Solomon şi m-am alăturat lor. Era un spectacol dintre cele mai pătrunzătoare. Erau adunaţi acolo evrei din toate naţiunile, în hainele lor orientale, unii chiar îmbrăcaţi în talith-ul (haină de rugăciune). Ei citeau cu glas tare Psalmul 22. Femeile strigau către Dumnezeu din adîncul inimii lor, zicînd: Dumnezeuul meu, Dumnezeul meu! de ce m-ai părăsit şi te depărţi de mine fără să mă ajuţi, fără să-mi ascuţi tînguirile? (Ps. 22:1,2.) Dumnezeul meu! strig către tine ziua şi tu nu mi-răspunzi. Bărbaţii plîngeau şi ei şi recitau psalmi, ectenii şi rugăciuni. Cei mai mulţi sărutau zidul. În timp ce ascultam rugăciunile lor mişcătoare, mi-a venit în minte pasajul din Talmud care spune că „de la nimicirea templului, porţile rugăciunii s-au închis şi numai porţile lacrimilor stau deschise”. În acest moment rabinul tocmai intona cu glas melancolic:

636. „Din pricina templului în ruine”, etc.

637. În locuinţele evreilor pioşi se pot auzi adesea cîntecele de jale cele mai mişcătoare asupra Ierusalimului. La miezul nopţii, ei se înfăşoară în haina lor de rugăciune, îşi împrăştie cenuşe pe cap şi se închină pînă la pămînt, apoi repetă melancolic cuvintele următoare:

638. „Un țipăt de blestem se aude din turnul din Rama, un glas de plînset amar se înalță de pe colina sfîntă a Sionului. Vai! cu cît amar mă cuget la diadema de regină, la mărirea din tinerețea mea! Ce tristă locuință singuratică am, eu, care altădată ședeam pe un tron strălucit (v. Ier. 31:15).

639. Mă numeam cea mai frumoasă logodnică a lui Iehova. Dar iată, astăzi sînt asuprită, întristată și pustiită, și răzbunarea Dumnezeului meu este asupra mea. Bucuria mea s-a dus, inima-mi fierbe de durere. Veniți și plîngeți alături de mine, voi fiicele mele, căci nimeni nu se apropie de mine ca să-mi aline durerea.

640. Mărirea mea n-o avea nimeni, dar iată-mă căzută pradă trufiei și mindriei mele deșarte. Inima-mi bate puternic din pricina durerii fără nădejde. Iuda se tînguie cu lacrimi amare pentru păcatele lui; sînt văduvă, în doliu, în captivitate.

641. Eram o regină strălucitoare în Solima, un nor de aur, muntele lui Dumnezeu; dar iată-mă acum jefuită de cei necredincioși. Nici un pelerin al deșertului nu e mai nenorocit decît mine. Toți copilașii mi-au fost smulși de la sîn, iar cei mai mari au fost uciși și sîngele lor s-a amestecat cu țărîna.

642. Nimănui nu-i este milă de nenorocirea mea? Nimeni nu-mi va șterge lacrimile? Nimeni nu-mi va ușura durerea care-mi străpunge sufletul? Nimeni nu va spune neamurilor să nu mai cuteze a numi pe Dumnezeu Mirele meu? Oh! ce săgeți otrăvite! Ce batjocuri nemiloase trebuie să îndur!

643. Tată al îndurărilor, vino, intră iarăși cu milă în locuința Sionului din nou strălucită. Să privească ochii lui Israel locuința ta făcută iarăși ca în vechime. Să asculte apoi corurile de aleluia și cîntările de laudă și

mulțămită ale unui neam răscumpărat, și să zică bun-venit zidurilor acestui templu veșnic care se înalță acum din nou.

644. După aceasta au citit câțiva psalmi și s-au rugat. În timp ce se ridicau de jos, toți ziceau: „Scutură-ți țărîna, scoală-te, așează-te la locul tău, Ierusalime! Desfă-ți legăturile de la gît, captivă, fiica Sionului.

645. Cu acest prilej ei rostesc o rugăciune însemnată care, fără îndoială, este o aluzie la Isaia 7:14.

646. Dumnezeuule, ascultă din mila ta, rugăciunea poporului tău, împlinește dorința lui Israel, în necazul său. O scutul lui Avraam, trimite-ne pe Mîntuitorul (Răscumpărătorul) nostru și pune-i numele măreț, Emanuel” (Is. 7:14).

647. Mai tîrziu, după ce alte persecuții vor fi gonit un mai mare număr de evrei săraci spre Palestina, după ce civilizația modernă va fi acolo mai înaintată -- abia atunci clasele de evrei bogați vor fi atrase într-acolo; dar numai din motive pur egoiste, în timpul marei strîmtori generale, cînd bogățiile nu vor mai fi în siguranță în alte țări. Atunci, Palestina, departe de socialism și de anarhie, va apărea ca un liman de refugiu pentru evreii bogați.

Orbirea lui Israel începe să dispară

648. Vom vedea în curînd împlinirea unei alte profeții cu privire la Israelul trupesc. Apostolul explică în epistola sa către Romani că orbirea sau împietrirea lui Israel va ține pînă va intra plinătatea neamurilor, adică pînă cînd numărul celor aleși dintre neamuri va fi complet, pentru a constitui împreună cu rămășița lui Israel partea spirituală a Împărăției; favoare de care

Israelul trupesc nu s-a mai bucurat după ce a fost lepădat ca națiune; poporul evreu, rămas orbit, n-a înțeles aceste privilegii. Se poate spune că orbirea Israelului trupesc, uneori numit Iacov, nu va dispărea pînă ce nu se va fi terminat alegerea Israelului spiritual. Pavel ne spune anume (Rom. 11:26), că mîntuirea Israelului trupesc, eliberarea lui din orbire și de prejudecăți, va veni de la muntele Sionului, Biserica glorificată a împărăției. Împărăția Sionului a început într-un fel, în 1878, cînd Regele nostru și-a luat puterea și a început să domnească, cu toate că membrii ce formează „picioarele” Corpului lui Hristos nu fuseseră încă dezvoltăți și glorificați; tot așa se petrec lucrurile în ceea ce privește reîntoarcerea favoarei lui Dumnezeu la „Iacov”; ea a început a se manifesta în Sion, dar nu va fi în deplină desfășurare pînă cînd ultimele membre, „picioare”, al Israelului spiritual vor fi intrat în glorie. Și deoarece anul 1881 este data paralelă și corespunzătoare aceleia cînd lumina Evangheliei s-a întors de la Iacov pentru a lumina Neamurile, ea marchează reîntoarcerea unei lumini speciale care începe a lumina pe evrei, atît de mult timp orbiți. Intocmai ca odinioară evreii, astăzi biserica nominală este orbită, decăzută; numai o rămășiță mică de creștini va primi binecuvîntările. Ce puternice și potrivite epocii noastre sînt cuvintele apostolului: „Nu te îngîmfa dar, ci teme-te! Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine” (Rom. 1:20,21).

649. Este puțin probabil ca Israel să recunoască pe adevăratul Mesia și Împărăția lui înainte ca patriarhii și profeții să fie restabiliți la perfecțiune, după ce întreg „corpul” lui Hristos va fi fost glorificat. Această

restabilire va fi prima lucrare a Domnului. Dar orbirea lui Israel *va începe* să dispară înainte de acest moment, semnele timpurilor fiind foarte înaintate și surprinzătoare. Există astăzi o remarcabilă mișcare religioasă printre evreii din Rusia meridională (de miazăzi) dintre care mai multe mii recunosc în persoana lui Isus Hristos pe Mesia cel de-atîta timp făgăduit și consideră nenorocirile și necazurile lor ca fiind urmarea păcatului național săvîrșit de ei prin lepădarea și crucificarea lui Isus. Această mișcare nu este în nici un chip rodul activității misionare; ea e cu totul independentă și a țîșnit spontan (de la sine) chiar din sînul evreilor. Conducătorul acestei mișcări este un evreu, Iosif Rabinovici din Chișinău, fost negustor, mai tîrziu avocat, un om de înaltă reputație. Rabinovici nu era un rabin, după cum nici personalitățile eminente care s-au întovărășit cu el în această mișcare nu erau rabini. Nici unul dintre ei nu era membru al vreunei comunități religioase. Iată ce citim cu privire la această mișcare religioasă într-o gazetă săptămînală „Harper's Weekly”:

650. „Experiența a dat dreptate autorului mișcării care dovedește o mare și sănătoasă vitalitate atunci cînd evită orice pripeală și exagerare. Dezvoltarea ei este de așa fel că se poate spune cu certitudine că nu este vorba acolo de o simplă manifestare ale cărei condiții de existență sînt problematice. Autoritățile rusești au recunoscut acestei mișcări titlul de „religie autorizată”. Ea are deci acum o existență și drepturile legale; caracterul său marchează ca fiind una dintre cele mai neobișnuite fenomene în variatul caleidoscop al intereselor naționale sociale și religioase care împart inimile și mințile celor o sută șaisprezece milioane de supuși ai țarului.

651. Credința acestei noi comunități este de o formă deosebită. Acești credincioși resping ideea de a se alătura la vreo sectă sau religie și năzuința lor este să formeze adunări asemănătoare cu acele de pe timpul apostolilor. Ei își scot învățăturile direct din Noul Testament fără să le pese de formele și învățăturile bisericilor ortodoxe din zilele noastre.

652. Inzestrat cu un caracter energic și dornic de a se instrui și de a putea lucra la dezvoltarea politică, socială și morală a popurului său, Rabinovici s-a bucurat în curînd de o mare reputație printre evreii orientali. Înalta sa educație, spiritul său de inițiativă, zelul său aprins l-au îndemnat să caute mijloacele pentru realizarea idealului și a țelului său. El s-a străduit să obțină drepturi politice pentru evrei, dar nu i-a putut apăra împotriva persecuțiilor nemiloase, care s-au abătut asupra bieților israeliți în Rusia, în România și în țările vecine. El a încercat să-i convingă pe compatrioții săi să accepte civilizația Europei occidentale, sperînd ca prin aceasta să ridice nivelul moral al poporului său, să-i dea un ideal și un scop mai nobil, dar nu întîrzie a se îndoii, atît de eficacitatea acestui mijloc cît și de posibilitatea de a-l aplica la un popor opus din principiu și prin tradiție unor idei atît de deosebite de concepțiile lor naționale. El a făcut apel la conștiința evreilor ca să renunțe la lăcomia de cîștig care-i caracterizează nu mai puțin ca formalismul lor religios și-i micșorează moralicește. Sforțările sale de a întemeia colonii agricole pentru evrei, fie în Rusia, fie în Palestina, n-au reușit. În timpul șederii sale în Pămîntul sfînt, Rabinovici a studiat, în mod cu totul independent, legătura dintre Noul Testament și cel Vechi, și ajunge curînd la convingerea că respingerea

lui Isus Hristos a fost o greșeală fundamentală din punct de vedere național și i-a adus lui Israel decăderea din destinul său istoric.

653. Pentru el, personalitatea lui Hristos este împlinirea vechilor profeții; ea este temeiul esențial pe care zace această întreagă mișcare. Acești oameni recunosc că principiile învățate de umilul Nazaritean sînt singurele care-i pot îngădui acestui popor să-și realizeze destinul său și să ajungă la scopul pentru care a fost ales și pus de o parte; ei sînt încredințați că o adevărată ruptură în tradițiile istorice și seculare ale lui Israel s-a petrecut cînd, în urmă cu nouăsprezece veacuri, acest popor a refuzat să accepte învățăturile și principiile care, pentru toți creștinii ca și pentru Rabinovici și adepții săi, sînt înnădirea logică a formațiunii anterioare a poporului evreu. Tocmai pentru a vindeca pe Israel de această eroare (greșală), reformatorul din Chișinău vrea să pună o nouă bază, aceea care a fost lepădată de poporul său atunci cînd acesta din urmă s-a angajat pe un drum greșit în viața sa națională. În 1880, Rabinovici a publicat un program care preconiza o reformare completă a învățăturilor rabinice; el s-a ocupat apoi de opera unei societăți de dezvoltare agricolă pentru evreii din Rusia meridională, după aceea, în timpul persecuțiilor din 1882, El a sfătuit în mod serios pe poporul său să se reîntoarcă în Palestina. Tot atunci, convingerile sale religioase s-au modificat, dar nu prin mijlocirea vreunei misiuni creștine; El nu e un convertit în înțelesul ordinar al cuvîntului. Această schimbare s-a petrecut în el treptat și numai după mature chibzuiele încercă el să organizeze comunități religioase creștine de naționalitate evreiească. După ce a intrat în Palestina, Rabinovici

zicea: „Cheia Pământului sfânt se află în mâinile *fratelui nostru Isus*. Expresia: „*fratelui nostru Isus*” dă nota principală a convingerilor sale religioase. Opera sa a avut un mare succes și numeroși evrei au acceptat învățăturile lui”.

654. Când Rabinovici a început să devină un adevărat credincios în Hristos, el a fost nedumerit privind numeroasele secte creștine; el a ezitat a se alătura la vreuna din ele și judeca astfel: „Dacă pentru a intra în Canaan trebuie să treci prin Iordan, pentru a intra în moștenirea și repausul spiritual trebuie la fel să treci prin Isus”. Cît despre cina comemorativă a morții Domnului, Rabinovici declară că membrii noului legământ (sau mai bine zis ai legământului de har) celebrează această serbare pascală simplu ca o cină obișnuită a Paștelui odată pe an, la data ei potrivită (așa cum facem și noi), iar nu la o altă dată. El a declarat că Isus a cerut ucenicilor săi să facă aceasta spre amintirea Sa iar nu a învierii Sale. Nici el, nici adepții săi, n-au ținut duminica zi de sabat (de repaus); totuși ei continuă să țină sabatul evreiesc și circumciziunea, dar el nu mai consideră acestea ca necesare mântuirii.

655. Se raportează că un pastor lutheran a făcut o încercare pe lângă un comitet din Londra, ca Rabinovici să fie angajat ca misionar pentru evrei. Comitetul a refuzat sub pretext că Rabinovici nu era botezat. El s-a botezat mai târziu la Berlin, dar nu în biserica lutherană, nici în biserica anglicană, ci în biserica lui Hristos. Rabinovici primea scrisori din toate părțile Rusiei și ale României, de la evreii dornici să fie informați asupra acestei mișcări religioase, asupra regulilor și învățăturilor ei, în scopul de a se uni cu El sau de a întemeia noi comunități surori.

656. „Animat de un spirit blînd, foarte umilit, plin de dragoste, Rabinovici rîspundea uneori chiar cu lacrimi în ochi mărturiilor de dragoste creștinească; el refuza mereu să devină membru al vreunei secte; dorința sa este să caute și să găsească elementele vieții creștine în Noul Testament. El încearcă să se debaraseze de vechile sale obiceiuri și doctrine și să primească în locul lor altele noi pe măsură ce Spiritul Sfînt îl va învăța în studiul său neîncetat din tot Cuvîntul lui Dumnezeu”.

657. Profesorul Franz Delitzsch, din Leipzig, președinte al misiunilor evreiești din Germania și editor al ziarului „Semănături în speranță”, a consacrat acestei mișcări o broșură de 75 de pagini în care reproduce documente autentice asupra acestei mișcări, în evreiește și în traducere germană. Aceste documente cuprind trei teze, o mărturisire de credință a bisericii naționale evreiești bazată pe Noul Testament; o expunere a credinței în Mesia, Isus din Nazaret, după interpretarea acestei comunități religioase; un Haggada pentru israeliții care cred în Mesia, Isus din Nazaret, și în fine o ordonanță despre cina de Paști, a Domnului nostru. La acestea s-a dăugat, ca anexă, o declarație a unui profesor, numit Friedmann, care se adresează evreilor credincioși în Hristos precum și o rezoluție adoptată la o conferință care a avut loc la Chișinău, de către evreii care consideră pe Isus ca Mesia. Această broșură conține toate elementele necesare studiului acestei mișcări.

658. Tezele care servesc de bază noii credințe tratează mai întîi despre condiția jalnică a evreilor din Rusia și despre insuccesul vădit al tuturor încercărilor făcute pînă aici de către evrei pentru remedierea acestei

situații; iată ce spun aceste teze:

659. „Ne trebuie, nouă israeliților, o primenire morală și spirituală radicală. Trebuie să renunțăm la zeii noștri falși, argintul și aurul, și să facem loc în inimile noastre iubirii de adevăr și groazei de rău. Pentru aceasta ne trebuie un conducător, dar nu găsim nici unul în Israel. L-am căutat deci în toate cărțile care se ocupă cu istoria poporului nostru și am găsit omul care întrunește toate calitățile spre a fi conducătorul lui Israel: dragostea pentru Israel, spiritul de sacrificiu, curățenia intențiilor, cunoașterea inimii omenesci, curajul de a pune degetul pe rănilor poporului său, toate acestea sînt reunite în persoana lui Isus din Nazaret. Înțelepții israeliți de pe vremea sa nu l-au putut înțelege, dar astăzi, noi putem afirma că numai Isus a căutat și a voit cu adevărat binele fraților săi; de aceea trebuie să cinstim numele fratelui nostru Isus și să ne procurăm cărțile Evangheliei și să le adăugăm la cărțile sfinte ale înțelepților noștri”.

660. Iată un articol de credință, dintr-o serie din cele mai remarcabile pe care le-au adoptat:

661. „Potrivit hotărîrilor înțelepciunii de nepătruns a lui Dumnezeu, părinții noștri și-au împietrit inima și Domnul i-a pedepsit cu un spirit de adînc somn spiritual, de aceea ei s-au împotrivit lui Isus Hristos și au păcătuit contra lui pînă în ziua de astăzi. Dar necredința evreilor, în schimb, aprinse zelul altor neamuri și așa el a contribuit la împăcarea întregii omeniri cu Dumnezeu, prin acceptarea mesajului păcii (Is. 52:7) de către acei care l-au vestit pe Isus, Fiul lui David, Regele Iudeilor. Acești mesageri au fost rușinos izgoniți, privați de orice comuniune cu Israel. Pentru acest motiv, din pricina păcatului nostru contra

Hristosului lui Dumnezeu, lumea s-a îmbogățit prin credința sa în Hristos, și plinătatea neamurilor a intrat în Împărăția lui Dumnezeu. (Asupra acestui punct ei nu sînt luminați, deoarece, în Romani 11:25, apostolul Pavel vorbește despre *numărul complet al membrilor turmei mici aleasă din mijlocul* tuturor neamurilor, iar nu neamurile întregi). Acum, deopotrivă, timpul plinătății noastre a venit și noi înșine, seminția lui Avraam, vom fi binecuvîntați prin credința noastră în Domnul Isus Hristos. Dumnezeuul părinților noștri Avraam, Isaac și Iacov va avea milă de noi și va răsădi iarăși ramurile care au fost smulse, în rădăcina noastră sfîntă care este Isus. Și așa tot Israelul va avea parte de mîntuire veșnică, Ierusalimul, cetatea noastră sfîntă, va fi zidit din nou și tronul lui David așezat iarăși pentru totdeauna și în veci de veci”.

662. Iată un extras dintr-o scrisoare a lui Rabinovici, adresată unui domn din Londra, cu data de 2 ianuarie 1885:

663. „Sînt în posesiunea stimatei Dvs. din... Inima mea saltă de bucurie găsind într-însa mărturia unei dragoste atît de mari pentru frații Domnului nostru Isus, Mesia după trup, și de a vedea că vă interesează așa de mult de mîntuirea neamului evreiesc.

664. „Mă închin în fața lui Iehova, Dumnezeuul Domnului nostru Isus, și cînt din toată inima cuvintele blîndului psalmist al lui Israel: Să roșească și să fie dați de rușine toți cei ce se bucură de nenorocirea mea! Să se bucure și să se veselească cei ce doresc biruința dreptății mele, și să zică neîncetat: Mărit să fie Iehova, care vrea pacea servului său!” (Ps. 35:26,27).

665. „Prin prezenta, vă trimit gîndurile mele și părerea mea cu privire la copiii lui Israel din Rusia

meridională, care cred în Isus ca Mesia. Veți găsi într-însa originea credinței noastre în Isus (fratele nostru după trup) în care noi vedem pe Mesia. El este dorința cea mai adâncă, năzuința supremă a inimilor noastre. Prietenii noștri din Anglia și frați în Isus se vor putea convinge din memoriul aici anexat că acum Domnul a descoperit brațul sfânt tuturor neamurilor și că marginile pământului au văzut mîntuirea Dumnezeului nostru; că a venit momentul de a da afară din mijlocul lui Israel orice element necurat și de a curăți pe cei ce poartă vasele sfinte ale lui Iehova.

666. „Este sigur că mîntuirea lui Dumnezeu nu va ieși și nu se va întinde în grabă în lume (Iosua 6:1); ea nu poate propăși cu repeziciune. Cu toate acestea, eu sînt încredințat că Iehova, care odinioară mergea înaintea lui Israel și-l conducea prin pustiu, este acum ocupat cu adunarea oilor rătăcite ale lui Israel. Timpul meu și persoana mea sînt în întregime consacrate cauzei neamului meu atît de nenorocit și atît de nesupus; în puterea Domnului, eu vestesc cu hotărîre fraților mei Evanghelia făgăduinței care a fost dată părinților noștri și potrivit căreia Dumnezeu a făcut să se nască Isus din Nazaret din seminția lui David spre a fi Eliberatorul lui Israel.

667. „Potrivit cu adîncimea bogățiilor și a înțelepciunii Celui Prea Înalt, părinții noștri, care aveau făgăduințele, s-au răsculat împotriva lui Isus, și astfel harul a putut fi dăruit neamurilor păgîne, nu în virtutea unei făgăduințe oarecare, ci numai prin harul Evangheliei lui Mesia. Astăzi, plinătatea neamurilor a intrat, de aceea a sosit timpul pentru noi, copiii lui Israel, ca să ne întoarcem la Dumnezeul lui Israel, Regele nostru, să devenim copiii săi prea-iubiți și să intrăm în

stăpînirea moștenirii lui Iacov, căci noi suntem moștenitorii legitimi, copiii lui Avraam, discipolii lui Moise și servii casei lui David pentru vecie. Și în acest chip plinătatea noastră (acceptarea lui Hristos ca Mesia de către numeroși evrei) va fi bogăția noastră și bogăția neamurilor, potrivit cuvintelor lui Iehova transmise prin Sf. Pavel, unul dintre primii născuți în Israel, și care, în același timp, reprezintă începutul reîntoarcerii păgînilor spre adevăratul Dumnezeu.

668. „În adunări, și în mijlocul fraților mei, nu încetez să dau îndemnuri serioase și să repet: Scutură-ți praful scoală-te, înbracă-ți hainele de sărbătoare, poporul meu, căci Iehova a făcut lucruri mari pentru tine prin fiul lui Ișai, Isus din Nazaret, pentru ca să poată și el împlini lucruri mari printre neamurile pămîntului care au fost binecuvîntate mai dinainte în persoana părinților noștri.

669. „Mulțumesc lui Dumnezeu că mii de israeliți ascultă cu însufletire. Mulți dintre cei mai vrednici copii ai lui Israel sînt în așteptare și doresc din tot sufletul să vadă ivindu-se momentul cînd harul Dumnezeului nostru va fi manifestat. Vă rog fierbinte, în numele fraților noștri din Rusia, însetați de mîntuire, să nu stați liniștiți, voi, prietenii Domnului nostru Isus, din tot locul! Sprijiniți-ne prin sfaturile voastre înțelepte, vorbiți cu îndrăzneală pînă cînd Emanuel va fi cu noi și Iehova ne va arăta căminul nostru.

670. „Aceste modeste cuvine sînt scrise de foarte departe.”

Iosif Rabinovici

671. Deosebit de această deșteptare, s-a mai produs o mișcare asemănătoare în Siberia; „Martorul Presbiterian” ne dă despre ea următorul raport:

672. „Vești noi ne sosesc din Siberia înghețată. S-a format acolo o mișcare religioasă la fel cu cea a lui Rabinovici. Inițiatorul ei este Iacob Scheinmann, un evreu polonez care, prin meditațiile sale de aproape douăzeci de ani, a ajuns la concluzia că Isus din Nazaret, Fiul lui David, era adevăratul Mântuitor. Evreii rigoriști, partizani ai Talmudului, l-au deportat în Siberia unde s-a străduit aproape fără succes, timp de vreo cincisprezece ani, să trezească la credință pe tovarășii săi de exil. Intr-o zi, la Tomsk, unde se ocupa de comerțul său, a găsit prin corespondența nereclamată o broșură de Rabinovici. Imediat a intrat în legătură cu el și s-a ocupat cu răspîndirea ideilor sale prin broșuri intitulate: „Glasul celui ce strigă în Pustiu”. Traducerea în evreiește a Noului Testament de Delitzsch este citit cu nesăț și studiat de evreii din Siberia. Se spune că aproape 36.000 de exemplare au fost puse deja în circulație”.

673. Vedem astfel indicii remarcabile privind reîntoarcerea favoarei lui Dumnezeu la Israel care, alungat din unele țări prin persecuții, găsește Palestina deschisă, gata să-l primească. Această invitație, adresată evreilor și prin mijloace providențiale, sub formă de opere de binefacere sau de utilitate publică pentru a îmbunătăți soarta lor și situația lor în Palestina, vine de la Dumnezeu, ca și mișcarea religioasă despre care am vorbit și care este începutul luminii care vine să alunge orbirea lui Israel. În toate acestea, ce bine vedem mîna lui Dumnezeu! De altfel, observăm că în lucrarea de restabilire a Israelului trupesc, ca și în cea a secerișului care trebuie să adune Israelul spiritual, mijlocirea și sprijinul bisericii nominale, astăzi lepădată, sînt cu totul date la o parte,

nesocotite. În aceste două mărețe lucrări, care acum progresează cu repeziciune, diferitele organizații ale „creștinătății” nominale n-au nici o parte. Și astfel la timpul său și potrivit cu propriile sale căi, Dumnezeu face să prospere și să progreseze lucrarea Sa prin uneltele umile, fără titluri înalte, fără speranță, întocmai ca în timpul secerișului iudeu.

674. Ce înseamnă toate acestea? Care va fi rezultatul acestei lucrări ciudate și minunate din care se vede atât de clar începutul și progresele rapide care s-au manifestat în această perioadă a secerișului? Apostolul Pavel afirmă că adunarea lui Israel înseamnă o adunare sau restabilire a întregii omeniri: „Dacă deci căderea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri (cum a fost cazul în momentul când favoarea divină se întorcea de la ei), ce va fi plinătatea întoarcerii lor!” Când Israelul trupesc a fost lepădat, neamurile au primit favorurile înaltei chemări. Un mic număr dintre ei au știut să aprecieze valoarea, ei au învins toate piedicile din drum pentru a dobîndi premiul acestei înalte chemări; ei vor fi glorificați și vor deveni moștenitori împreună cu Hristos. Această mică turmă va constitui Corpul lui Hristos, marele Eliberator. Lepădarea lui Israel (după trup) a avut ca rezultat formarea Bisericii mai ales dintre Neamuri. Dimpotrivă, adunarea lui Israel și restabilirea lui în țara făgăduinței marchează *o altă etapă* a marelui plan divin. Restatornicirea tuturor lucrurilor, după Scripturi, va fi mai întâi pentru evrei, după aceea pentru toate familiile pămîntului; această lucrare va începe în curînd, ca și marele Jubileu al pămîntului și, potrivit cu ordinea hotărîită de Dumnezeu, ea va începe cu evreii. Astfel, frații noștri Rabinovici, Scheimann și colaboratorii lor

sînt unelte alese de Dumnezeu care pregătesc poporul lui Israel pentru restatornicirea tuturor lucrurilor, la fel este privilegiul nostru de a fi colaboratorii Domnului în *lucrarea secerișului* ce are loc la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice, pentru a aduna clasa persoanelor alese, spre a forma Israelul spiritual. Reîntoarcerea completă a lui Israel în țara făgăduinței și în favorurile lui Dumnezeu va fi dovada sigură că marele Eliberator, Cap și Corp, a fost *glorificat și înălțat* la putere; lumea va ști atunci că Împărăția a venit și că restatornicirea tuturor lucrurilor, al cărei prim rod va fi Israel, a început deja. Această restatornicire se va face deci de către Hristos și Biserica Sa. De aceea, dacă lepădarea Israelului trupesc „a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decît viață din morți?” Aceasta va fi restatornicirea tuturor lucrurilor, nu numai pentru cei vii, dar și pentru cei morți, potrivit făgăduinței, nu numai pentru Israel, ci pentru toată omenirea, pentru care Israel era un tip și al cărei prim rod va fi El. Primele semne ale reîntoarcerii harului divin către Israel nu sînt decît primele picături ale unei ploii îmbelșugate care va înviora Israelul și lumea întregă în vîrsta viitoare. Chiar dacă lupte groaznice se vor mai ridica încă și-i vor lovi greu pe israeliți, aducîndu-le suferințe și necazuri mari, totuși Dumnezeu va fi cu ei, le va ajuta și-i va ridica cînd timpul va fi sosit.

675. E interesant de citit articolul următor din presa publică, în legătură cu viitorul lui Israel. Toți cei ce umblă în lumina adevărului prezent urmăresc cu atenție și vigilență fazele mișcării actuale în sînul Israelului trupesc; grație Cuvîntului lui Dumnezeu, ei înțeleg că a sosit timpul cînd Dumnezeu ne spune prin profetul Isaia: „Mîngăiați, mîngăiați pe poporul meu,

zice Dumnezeu vostru. Vorbiți la inima Ierusalimului, și strigați către dînsul că timpul său de robie s-a împlinit, că s-a iertat păcatul său, căci a primit din mîna lui Dumnezeu îndoit pentru toate păcatele sale” (Is. 40:1,2).

676. Iată textul articolului:

Se propune un stat evreiesc in Palestina

Washington, D.C., la 5 Martie 1891.

677. William Blackstone, din Chicago, asistat de secretarul de Stat Blaine, a vizitat astăzi pe președintele Statelor Unite și i-a prezentat un memoriu în favoarea evreilor din Rusia.

678. Acest memoriu a fost redactat apoi de o conferință de creștini și de evrei, care s-a ținut la Chicago. Delegatul ei, Dl. Blackstone, a atras atenția președintelui asupra faptului că propunerile conferinței nu erau nicidecum ostile Rusiei; că ea nu urmărește decît să înlesnească intrarea din nou a evreilor în stăpînirea țării lor prin mijloace pașnice. El s-a străduit să demonstreze că un guvern energic și priceput va reuși cu ușurință să aducă în Palestina prosperitatea materială și că înainte de toate va trebui să se obțină o prelungire a liniei ferate de la Iafa la Ierusalim și pînă la Eufrat, trecînd prin Damasc și Tadmor, și că ea va deveni o mare linie de comunicație internațională.

679. El i-a arătat (președintelui) că situația puțin favorabilă a Turciei ar favoriza în mare măsură proiectele conferinței; că Palestina, capitaliștii statului în formație ar garanta, cu titlu de compensație pentru avantajele obținute, o parte din datoria otomană; că proiectele conferinței n-ar amenința proprietatea

privată și că, conferința nu cerea decît un lucru: ca negocieri diplomatice să fie începute în scopul urmărit de ea. El socotea că guvernul Statelor Unite era cel mai indicat să facă primele începuturi, avînd în vedere că, chestiunea orientală nu atinge cu nimic interesele americane, că ar putea deci examina fără părtinire posibilitatea de a da urmare doleanțelor conferinței și de a procura o patrie pentru exilații israeliți.

680. Președintele a ascultat cu toată bunăvoința observațiile D-lui Blackstone și a făgăduit să le studieze în mod serios.

Textul memoriului:

681. „Ce s-ar putea face în favoarea evreilor din Rusia? Ar fi puțin înțelept și fără folos a voi să dictezi Rusiei linia de conduită în afacerile sale interne. Iată că evreii locuiesc de veacuri în Rusia iar aceasta îi consideră ca pe niște străini nepoftiți care vatămă populația rurală, și de aceea Rusia este hotărîită să le înlesnească plecarea. Prin urmare, cum vor emigra sefardinii (evreii) din Spania și aschkenazimii (evreii ruși) trebuie să emigreze. Și unde se vor duce acești două milioane de năpăstuiți în ziua cînd Rusia le va interzice să mai stea la ea acasă? Europa este deja suprapopulată și nu mai poate primi o mare populație agricolă. Vrem poate să-i aducem în Statele Unite? Aceasta ar fi foarte costisitor și ne-ar trebui mai mulți ani pentru a transporta acest număr mare de oameni aici.

682. Dar pentru ce nu s-ar reda evreilor Palestina? Potrivit hotărîrilor divine, această țară este căminul lor, patria lor, moștenirea lor inalienabilă, din care ei au fost izgoniți cu forța. Cînd era locuită de ei, această țară

era una dintre cele mai roditoare și putea să hrănească mai multe milioane de locuitori care dădeau văilor și colinelor ei înverzite îngrijiri pricepute. De altminteri, nici în comerț nu erau mai prejos. Țara lor era un centru religios și civilizată. Se constată că astăzi ploile s-au înmulțit și peste tot se observă că această țară își recapătă fertilitatea de altădată.

683. În 1878, prin tratatul de la Berlin, marile puteri au redat Bulgaria bulgarilor și Serbia sîrbilor; de ce nu s-ar reda și Palestina evreilor? România, Muntenegru, Grecia au fost smulse Imperiului Otoman pentru a fi redată posesorilor lor firești. Dar oare Palestina nu aparține de drept evreilor?

684. În ziua cînd va fi creat statul evreiesc, evreii, din lumea întreagă se vor aduna ca să-i aducă acolo pe compatrioții lor persecutați. Israeliții așteaptă acest moment de mai bine de șaptesprezece veacuri. Ei nu s-au făcut agricultori în nici o parte a lumii avînd concepția că nu trebuie să îngrijească decît de pămîntul țării lor și că, fără îndoială, într-o zi ei se vor întoarce acolo.

685. Cît despre dreptul de stăpînire ce l-ar fi dobîndit Turcia, acesta va fi compensat ușor prin faptul că evreii vor lua asupra lor o parte din datoria națională turcă.

686. Socotim că a sosit momentul ca toate popoarele, și îndeosebi națiunile europene, să se arate binevoitoare față de Israel. Un milion de evrei persecutați imploră mila noastră, sprijinul nostru. Să le dăm înapoi țara pe care strămoșii noștrii, romanii, le-au răpit-o.

687. În acest scop, prezentăm respectuos petiția noastră Excelenței sale, Benjamin Harrison, președintele Statelor Unite și prea stimatului J. G. Blaine, secretar

de Stat, și-i rugăm să uzeze de bunele lor oficii și de influența lor pe lângă guvernele Rusiei, Marii Britanii, Germaniei, Austro-Ungariei, Turciei, Spaniei, Franței... spre a obține convocarea cât mai urgent cu putință a unei conferințe internaționale, în scopul de a examina situația actuală a israeliților, precum și revendicările lor cu privire la Palestina, vechea lor patrie, și modul cum s-ar putea îmbunătăți condițiile jalnice ale acestui popor”.

688. (Acest memoriu a fost semnat de un mare număr de oameni cu influență, aparținând diferitelor confesiuni) din Chicago, Boston, New York, Filadelfia, Baltimore și Washington.)

Chestiunea anglo-israelită

689. Am menționat deja, pentru a o combate, teoria după care anglo-saxonii ar fi urmașii celor zece seminții pierdute ale lui Israel. Aceasta a dat naștere unei critici din partea ziarului englez „Flamura lui Israel”, devotat teoriei arătate mai sus. Cu privire la aceasta, iată ce răspundem noi (vezi revista noastră „Zion’s Watch Tower” -- vechiul „Turn de Veghere” englez, din Decembrie 1891):

Stimate Domnule,

690. Ați publicat de curînd o critică a Volumului 3 al „Studiilor în Scripturi”, atacînd îndeosebi partea care tratează chestiunea anglo-saxonilor și modul nostru de a înțelege făgăduințele privitoare la restabilirea evreilor în Palestina. Deoarece articolul dvs. pare a cere un răspuns, mă grăbesc să vi-l dau.

691. Este vorba deci de a se ști dacă, mai tîrziu, cele zece seminții, despărțite de cele două seminții ale lui Israel sub Roboam, s-au reunit din nou cu acestea, fie

în mod efectiv fie în mod figurativ. Corespondentul dvs. afirmă că n-a mai avut loc nici o reunire și că, din acel moment, numele lui Israel aparținea numai celor zece seminții și nu celor două seminții ale lui Iuda și Beniamin care au format poporul evreu. Această profundă eroare pare să fie unul din temeiurile argumentării corespondentului dvs. care, bazându-se pe ea, vrea să dovedească că anglo-saxonii sînt tocmai cele zece seminții ale lui Israel și că prosperitatea lor națională s-ar datora acestui fapt. Noi susținem că de la perioada celor șaptezeci de ani de pustiire și mai cu seamă de la înapoierea din captivitatea Babilonului, națiunea lui Israel a fost recunoscută de Dumnezeu ca fiind un singur popor reunit și cuprinzînd pe toți membrii din fiecare seminție care, respectînd făgăduințele divine, s-au înapoiat în Palestina cînd Cyrus a poruncit eliberarea lui Israel. Toți acei care nu s-au înapoiat în țara făgăduinței n-au mai făcut parte din statul lui Israel, n-au mai fost adevărați israeliți și, din acel moment, Dumnezeu îi consideră ca neamuri. Noi afirmăm, de asemenea, că aceste seminții „pierdute” vor fi totuși recunoscute și binecuvîntate, dar sub Noul Legămînt, în Vîrsta Milenară și nu în timpul Vîrstei Evanghelice. Se pare că modul nostru de a vedea nu este înțeles din mai multe puncte de vedere. Noi nu tăgăduim că cele zece seminții s-au despărțit de celelalte două, nici că cele zece, reprezentînd majoritatea, păstrează numele original al tuturor (Israel), nici că cele două seminții au fost cunoscute apoi ca Iuda, nici că au existat motive serioase care au adus despărțirea sub Roboam, nici că aceasta era în perfectă armonie cu măsurile luate de Dumnezeu pentru pedepsirea lor. Noi nu tăgăduim că cele zece

seminții au mers în captivitate cu aproape șaptezeci de ani înaintea celorlalte două; noi nu spunem nici că Dumnezeu n-ar fi rezervat binecuvântări pentru urmașii celor zece seminții, ca și pentru cei din cele două seminții și pentru toate familiile de pe pământ, în „timpurile de restatornicire a tuturor lucrurilor despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților săi profeți de la începutul lumii” (Fapte 3:19-21).

692. Ceea ce susținem noi este, că marele Invățător, Isus, a spus adevărul când a zis: „Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec. Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului” (Rom. 2:10,11). Dar Scripturile dovedesc cu prisosință că numele de „iudeu” a devenit sinonim cu israelit, că el îi cuprinde pe toți acei care au rămas credincioși legii lui Moise și care au continuat să-și bazeze speranța pe făgăduințele făcute lui Avraam -- incluzând și pe unii din cele zece seminții și totodată pe prozeliții dintre neamuri -- cu un cuvânt, toți cei ce au fost circumciși. De altfel, chiar în timpul răscoalei celor zece seminții împotriva lui Roboam, nu toți din aceste seminții s-au alăturat mișcării, câțiva dintre ei au rămas credincioși regatului lui Iuda și au continuat să trăiască printre iudeii propriu-ziși (1Regi 12:17).

693. Noi am găsit și-am scos în evidență faptul semnificativ, că Domnul și apostolii se adresau celor douăsprezece seminții și le numeau „casa lui Israel” chiar și atunci când vorbeau despre locuitorii Ierusalimului care, în marea lor majoritate, erau fără îndoială Iudei, urmași ai lui Iuda. Singurul fapt că Domnul nostru și apostolii se adresau celor douăsprezece seminții considerându-le ca o singură națiune, și în acest fel au aplicat profețiile, ni se pare

un motiv cu totul suficient pentru a face și noi la fel.

694. Din lipsă de spațiu, nu putem cita aici toate pasajele din Scripturi care sprijinesc părerea noastră; dar oricine va lua o Concordanță de Young, deschizând la pagina 528 și notînd toate pasajele în care se folosește cuvîntul Israel în Noul Testament, va avea dovezi convingătoare că, "casa lui Israel" nu a mai fost considerată de Domnul și apostoli ca fiind numai cele zece seminții, ci, după expresiile lor „tot Israelul”. Pe cei care nu au Concordanță îi îndrumăm la pasajele următoare: Mat. 8:10; 10:6; 15:24,31; 27:9,42; Marcu 12:29; 15:32; Luca 1:54,68 și mai cu seamă versetul 80; Luca 2:25,32,34; 24:21; Ioan 1:31,49; 3:10; 12:13; Fapte 2:22,36; 3:12; 4:10,27; 5:21,30,31,35; 13:16,24; 21:28; Rom. 9:6,31; 10:19; 11:25,26; 1 Cor. 10:18; Gal. 6:16; Efes. 2:12; Filip. 3:5; Evrei 8:8.

695. „Mîntuirea vine de la iudei”, adică de la israeliții credincioși legămîntului lor, în sensul că: (1) Domnul nostru Isus, Mîntuitorul, coboară de la acest neam; (2) că o rămășiță din acești iudei (cuprinzînd pe apostoli și cea mai mare parte a membrilor Bisericii primitive), numiți o rămășiță din Israel (Rom. 9:27; 11:5,7), au devenit vestitorii împăcării, pentru a duce mesajul neamurilor; și (3) că potrivit providenței lui Dumnezeu, la timpul restatornicirii tuturor lucrurilor, Israel după trup, vindecat de orbirea lui, va fi întrebuițat ca un canal, ca o unealtă prin care mîntuirea ce va veni de la Israelul spiritual glorificat va fi revărsată asupra tuturor familiilor de pe pămînt, conform profeției: „Din Sion (Biserica evanghelică sau Israelul spiritual glorificat) va ieși legea și din Ierusalim (Israelul trupesc restabilit) cuvîntul Domnului” (Is. 2:3).

696. În toate cazurile, cele zece seminții sînt excluse de la toate aceste dispoziții speciale, ele nu au parte de aceste făgăduințe, deoarece nici Sionul nici Ierusalimul (nici făgăduințele reale, nici făgăduințele tipice) nu sînt ale lor. Pentru a fi părtașe la legămîntul făcut cu Avraam, ele trebuie să fie sau unite cu Israelul spiritual, al cărui Cap, Conducător, este Leul din seminția lui Iuda (Isus), sau să devină asociați cu literalul *Iuda* la Ierusalim, pentru a lua parte la ceea ce le este rezervat în viitorul timp al restatornicirii, căci „Domnul va mîntui mai întîi corturile lui Iuda” (Zah. 12:7).

697. Argumentele corespondentului dvs. sînt rezumate, după cît se pare, în extrasul următor din sus citatul ziar:

698. „Comparația între Ieremia 29:1,4,10 și Ezra 1:1 ar face să reiasă că edictul (porunca) lui Cyrus a fost împlinirea unei profeții care se referea în exclusivitate la iudei; și după Ezechiel 4:3-8 este evident că robia celor zece seminții trebuia să aibă o durată mult mai lungă decît cea a lui Iuda. Nimic nu dovedește că porunca lui Cyrus cuprindea și cele zece seminții”.

699. Noi nu putem admite acest argument și rugăm pe cititorii noștri să examineze cu băgare de seamă textele citate. Ieremia (29:1-10) nu recomandă poporului să se stabilească definitiv, fără *nici o* speranță de înapoiere la Ierusalim, dar sfătuiește pe toți israeliții să se instaleze confortabil în țara Babilonului fiindcă robia avea să țină șaptezeci de ani - o robie mult mai lungă decît acele pe care le-au cunoscut pînă atunci.

700. Ezra 1:1 nu limitează nicidecum privilegiul sau libertatea de a se înapoia în pămîntul făgăduit membrilor din semințiile lui Iuda și Beniamin. Dimpotrivă, noi

citim, în versetul 3, că Cyrus a dat edictului său o întindere generală, oferindu-l întregii națiuni: „Oricine din voi, care sînteți *din poporul Lui*,, vrea, să meargă de bună voie”. Iar în versetul 4 spune chiar: „Oriunde locuiesc rămășițe din poporul Domnului”. În versetul 5 se spune că nu numai „capii de familie din Iuda și Beniamin” au răspuns chemării, dar și „preoții și Leviții, și anume *toți aceia* al căror spirit l-a trezit Dumnezeu”, adică toți aceia care, ca și Simeon, „așteptau mîngîierea *lui Israel*” (Luca 2:25). Printre ei se aflau și unii din cele zece seminții, deși în număr mic. Știm de asemeni că, împreună cu cei ce așteptau ca Simeon mîngîierea *lui Israel*,, „Mai era acolo Ana, prorocița, fiica lui Fanuil, din seminția lui Așer” (Luca 2:36).

701. În ce privește pe Ezechiel 4:3-8, noi nu avem nici un punct dat care să ne îngăduie a stabili data la care cei 40 de ani de purtare a nelegiurii lui Iuda și cei 390 de ani de purtare a nelegiurii lui Israel trebuiau să se împlinească. Corespondentul dvs. omite faptul că aceste pedepse sînt desfăcute în două părți. Scripturile le arată ca privind *un singur popor* care avea în realitate o singură capitală, Ierusalimul, de care profetul se servește spre a numi întreaga națiune. Unii presupun că mînia lui Dumnezeu s-a ridicat împotriva celor zece seminții în timpul răscoalei, cînd ele s-au scufundat în idolatrie, și anume cu aproximativ 390 de ani înainte de pustiirea Ierusalimului; și că mînia dumnezeiască s-a ridicat împotriva celorlalte două seminții cu aproximativ 40 de ani înainte de pustiire (de robia din Babilon), cînd, sub regele Manase, cele două seminții au devenit și ele idolatre și că, atunci, mînia lui Dumnezeu a fost potolită, prin ispășirea păcatelor lor,

cu ocazia nimicirii complete a Ierusalimului și a țării. Dacă aceasta ar fi adevărat, atunci favoarea dumnezeiască s-ar fi reîntors, în timpul robiei din Babilon, la toți cei care respectau făgăduințele divine și așteptau sfârșitul celor șaptezeci de ani de pustiire, pentru a se înapoia ca să mărească pe Dumnezeu în cetatea Sa sfântă și în templul Său.

702. Răspundem deci, că nimic nu se opunea la aceea ca membrii credincioși și gata de a pleca din cele zece seminții să se poată reîntoarce în Pământul sfânt, ca ei să se îndrepte într-acolo la sfârșitul celor șaptezeci de ani de pustiire; dimpotrivă, este dovedit că ei se puteau înapoia și că mulți dintre ei s-au folosit de acest privilegiu.

703. Criticul dvs. citează fraza următoare din Vol. 3 al „Studiilor în Scripturi”: „Cele zece seminții au părăsit legământul lui Israel, au devenit idolatre, necredincioase, în practică, de fapt, neamuri”, apoi adăugă:

704. „Aceasta este perfect adevărat: cele zece seminții au devenit apostate, s-au despărțit de Legământul mozaic (Ier.3:8); dar să nu uităm noua și prețioasa consoartă a lui Israel, căci acesta trebuia să se recăsătorească cu un nou și mai bun legământ (Is. 54:4-8; Osea 2:9,21; Ier. 31:31,33). Este sigur că israeliții deveniseră, în fapt, neamuri și sînt considerați ca atare pînă în ziua de astăzi, ceea ce este conform profeției; căci *mulțimea neamurilor* lui Efraim e formată din cei ce se numesc neamuri (*goyim* - vezi Gen. 48:19); iar copiii lui Efraim - Israel, „al căror număr nu poate fi *nici măsurat nici socotit*”, sînt urmașii lui Lo-Ami, sau neamuri nominale (Osea 1:9; 2:1).

705. Fie-ne îngăduit să înțelegem lucrurile altfel.

Dumnezeu n-a făcut niciodată și nu va face niciodată un nou legământ cu cele zece seminții. Citatele de mai sus nu dovedesc de loc așa ceva. Osea face o aspră descriere a unui popor rău. Capitolul 1:4,6,7 pare să menționeze pe cele zece seminții deosebit de celelalte două, dar nu li se făgăduiește o mai mare milă; dimpotrivă se arată o lepădare completă a celor zece seminții și milă peste Iuda. În capitolele 1:9,10 și 2:1 este vorba de lepădarea (vremelnică) a întreg Israelului (a ramurilor tăiate din măslinul firesc) pe care s-a altoit, bazat pe rădăcina originală a făgăduinței, Israelul spiritual -- cei dintre neamuri care înainte nu au fost recunoscuți de Dumnezeu ca poporul Său, care au fost străini (Efes. 2:12), îndepărtați, în afara statului lui Israel, dar care acum sînt apropiați și făcuți părtași prin Hristos. Sfîntul Pavel, în Romani 9:23-26, citează și explică astfel pe Osea. În capitolul 1:11, Osea declară că atunci, în timpul lepădării lor și acceptării Israelului spiritual, Iuda și Israel vor fi adunați la un loc sub o singură Căpetenie.

706. Osea 2:3-9 pare să confirme una din afirmațiile corespondentului dvs., dar o examinare mai aprofundată a acestor pasaje nu arată nicidecum că Dumnezeu voiește să facă un nou legământ cu cele zece seminții; versetele 11-15 dovedesc îndeajuns acest lucru. În schimb, versetele 16-20 demonstrează că nu e totul pierdut pentru Israel; că o „ușă de nădejde” se va deschide pentru acest popor răzvrătit și îndărătnic în Vîrsta Milenară, prin seminția spirituală a lui Avraam (Gal. 3:16,29), după timpul de mare strîmtoare, cînd popoarele nu vor mai învăța arta războiului.

707. Dacă s-ar admite că versetele 21 și 22 sînt aplicabile la seminția trupească a lui Avraam, ele ar

trebui să se aplice la „tot Israelul”, după cum am văzut în cap. 1:11, și în acest caz, împlinirea lor n-ar avea loc decît la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice, cînd nu vor mai exista războaie. Totuși, avem temeinice motive să credem că versetele 21 și 22 se referă la clasa Israelului spiritual, aleasă în perioada cînd Israelul după trup a fost lepădat. Versetele 2:23 și 2:1 întăresc această părere, căci ambele sînt citate în Rom. 9:23-26; și aceasta concordă cu alte declarații ale sfîntului Pavel: „Israel n-a dobîndit ceea ce căuta, dar cei aleși au dobîndit, pe cînd ceilalți au fost împietriți” (Rom. 11:7).

708. Cît despre Isaia 54:1-8, Pavel a lămurit cu măiestrie acest text prin înțelepciunea dumnezeiască și el îl aplică la Sionul spiritual, mama noastră sau legămîntul simbolizat prin Sara. Seminția trupească a lui Avraam a fost lepădată și nu mai era moștenitoarea făgăduinței; în schimb, adevărata seminție, Hristosul (simbolizat prin Isaac și Rebeca), a fost acceptat ca singurul moștenitor al făgăduinței (Gal. 4:22,24,26-31).

709. Citatul din Ieremia 31:29-33 este cum nu se poate mai potrivit; el a fost scris la o epocă cînd cele zece seminții, numite Israel, erau despărțite de celelalte două numite Iuda, de aceea a fost necesar ca profetul să le menționeze pe amîndouă pentru ca să se știe bine că el nu se adresează numai celor zece seminții. În versetul 31 le pune pe amîndouă laolaltă, pentru a forma un tot, apoi întrebuintează numele unic (Israel) pentru a numi toate semințiile, în versetele 33 și 36; el confirmă aceasta în versetele 38-40 care descriu locurile situate pe teritoriul celor două seminții (Iuda și Beniamin), în Ierusalim și împrejurimi.

710. Să băgăm bine de seamă că această profecie nu s-a împlinit încă și dacă cele zece seminții s-ar putea

astăzi identifica, n-ar fi cazul ca ele să se mîndrească și ar face mai bine să aștepte ca noul legămînt să fie încheiat cu ele și ca legea acestui legămînt să fie scrisă în inimile lor. Și cînd aceasta se va întîmpla, atunci ele nu se vor mai lăuda cu *vechiul lor legămînt*, pe care l-au călcat în picioare, ci mai degrabă cu cel nou.

711. În timpul Vîrstei Evanghelice, legămîntul de har și binecuvîntările lui, legea lui scrisă în inimi, învățămintele lui date de spirit, nu sînt destinate celor zece seminții și nici celorlalte două, ci „rămășiței” aleasă dintre cele douăsprezece seminții și celor aleși dintre neamuri. Seminția trupească (Ismael) trebuie să aștepte ca seminția spirituală (Isaac) să primească *întreaga* moștenire; apoi seminția trupească va primi moștenirea sa prin intermediul seminției spirituale (prin Isaac). În ziua aceea, cînd seminția trupească va primi partea sa, privilegiile binecuvîntate milenare, menționate în versetele 29 și 30, vor deveni o realitate.

712. Preaiubiților în Domnul, să întărim chemarea și alegerea noastră, prin ascultarea și supunerea prin credință, și să nu nădăjduim a dobîndi binecuvîntările *spirituale* prin meritul legăturilor *după trup*, căci Cuvîntul Domnului ne arată că aceasta nu se poate. Dacă anglo-saxonii ar fi coborîtori adevărați din cele zece seminții pierdute, ar fi *mai bine* pentru ei ca Domnul să nu țină seama de descendența lor ci să-i considere simplu ca neamuri, deoarece favorurile dumnezeiești au fost retrase de la seminția naturală după ce rămășița lui Israel a fost aleasă; tocmai atunci Dumnezeu și-a întors fața de la națiunea iudee, spre a-și alege un popor dintre aceia care nu erau poporul Său, care să-i poarte numele între popoare. Și, după cum am văzut, favorurile divine nu se vor întoarce

către Israel decît atunci cînd Biserica aleasă, acest popor deosebit, va fi completă și glorificată, la aurora Zilei Milenare.

713. Aceasta nu înseamnă că noi am înțelege din Biblie că n-ar exista în Marea Britanie, în Germania și Statele Unite cîțiva descendenți din cele zece seminții care s-au despărțit de celelalte două în timpul lui Roboam. Dar orice persoană care nu e străină de amestecul de rase ce s-a efectuat, în Statele Unite mai ales, nu va putea pretinde că una sau cealaltă din aceste națiuni este de obîrșie pur israelită. Noi nu vrem să dezbatem întrebarea dacă prosperitatea acestor națiuni, mai mare decît cea a altor națiuni, se datorează „descendenței lor genealogice”. Poate este adevărat. Ceea ce susținem noi în schimb, este că în ceea ce privește „înalta chemare” a Bisericii Domnului, zidul de despărțire între iudei și neamuri a fost dărîmat. Prin urmare, sub condițiile legămîntului de har, faptul -- pentru un individ sau o națiune -- de a fi de neam israelit nu-i poate aduce un avantaj oarecare asupra altor indivizi sau națiuni de neamuri diferite. „Tot Israelul” format din „ramuri firești” a fost tăiat de la rădăcina sau legămîntul lui Avraam, cu excepția unei „rămășițe” care l-a primit pe Hristos, Mijlocitorul legămîntului de har, și această „rămășiță” nu are nici o preponderență (întîietate) asupra altora în numele naționalității sale. Dumnezeu n-a anunțat că se va acorda o favoare Israelului după trup în timpul alegerii Israelului spiritual, dar El a făcut cunoscut prin apostolii Săi că, după formarea completă a Israelului spiritual din „Turma mică”, favorurile Sale se vor întoarce iarăși către casa trupească a lui Israel.

714. Deoarece noi credem că Israelul spiritual este

aproape complet, noi așteptăm și binecuvântări peste Israelului după trup și îndepărtarea orbirii lor, anticipând că ei vor fi primii din clasa restaurată care vor fi binecuvântați de către Israelul spiritual, și așa „prin mila voastră vor câștiga și ei milă” (engl. Rom. 11:31). După ce vor fi dobândit astfel milă prin Biserica lui Hristos glorificată, israeliții vor fi, la rîndul lor, uneltele Domnului pentru a binecuvînta toate familiile pămîntului, și în acest chip făgăduințele făcute lui Avraam vor fi împlinite pentru ambele seminții -- pentru seminția trupească și pentru seminția spirituală -- „pentru ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămînța lui Avraam: nu numai pentru aceea care este sub lege, ci și pentru sămînța aceea care are credința lui Avraam” (Rom. 4:16).

Al D-voastră, cu tot respectul,
Autorul „Studiilor în Scripturi”.

715. Acei care pretind că sub cuvîntul „Israel” se înțeleg numai cele zece seminții pierdute, iar sub cuvîntul „Iuda” iudeii reîntorși în Palestina după robia din Babilon, ar trebui să părăsească pretențiile lor pînă cînd nu vor răspunde la următoarele întrebări: Cum se face că Domnul nostru afirmă că „nu a fost trimes decît la *oile pierdute ale casei lui Israel* (Mat. 15:24; 10:6). Și că El și-a limitat activitatea la Palestina care, după anglo-israeliți n-ar fi casa lui Israel, ci casa lui Iuda? Oare Petru a făcut o greșală gravă atunci cînd, călăuzit de Spiritual Sfînt, a declarat: „Să știe bine dar, *toată casa lui Israel*, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit *voi*” (Fapte 2:36). Anglo-israeliții susțin totuși că nu casa lui Israel, ci casa lui Iuda este vinovată de crucificarea lui Hristos. Cine vrea poate să creadă că Domnul nostru și apostolii Săi

s-au înșelat și că părerile anglo-israeliților sînt adevărate; cît despre noi, dăm dreptate lui Dumnezeu și ne însușim în totul părerea Domnului, a lui Petru și toate învățăturile expuse în Noul Testament -- și aceasta cu toată convingerea.

716. Moise ne vorbește (Deut. 28:15,46,49,63-67) despre blestemele ce vor lovi pe Israel (cele douăsprezece seminții) dacă vor fi necredincioși lui Dumnezeu. Aceste preziceri par să fi avut o împlinire cu totul literală asupra israeliților constituiți din cele două seminții ale lui Iuda și Beniamin, cu cîțiva reprezentanți din celelalte seminții, care au trăit în zilele Domnului nostru, despre care el declară că tot ce este scris în lege și profeți se va împlinii cu ei, iar Pavel declară la fel că asupra lor s-au împlinit aceste preziceri „în timpul din urmă” (vedeți 1Tes. 2:15,16).

717. Dacă națiunea britanică ar fi o parte din Israelul despre care a vorbit Moise, atunci profeția cuprinsă în Deut. 28:64,65 nu pare a fi împlinită.

*****

ELIBERAREA LUI ISRAEL

*****

Sionule, șterge-ți lacrimile. Nu fii întristat!
 Iehova este Dumnezeuul tău, nu mai fii înspăimîntat!
 Te așteaptă odihna, în pămîntul păcii,
 Unde te va duce Domnul, și te va păzi în veci.
 Incălzește-ți nădejdea, Sionule descurajat!
 Prin Iehova Dumnezeu, tu vei fi mîngăiat.
 El vine să adune pe-ai tăi copii fericiți,
 Și în curînd îi vei vedea, sub ochii tăi, reuniți.
 Universul va cunoaște că însuși Dumnezeu
 A eliberat pe Iacov -- care e poporul Său.
 Sionule, Dumnezeuul tău domnește! Și toți vrășmașii tăi,
 Vor fi uimiți, la urmă, și supuși ai Lui!

CAPITOLUL IX

DUMNEZEUL TĂU ÎMPĂRĂTEȘTE!

UN REZUMAT AL DOVEZILOR PROFETICE CARE ARATĂ PREZENȚA
LUI EMANUEL ȘI CĂ ÎMPĂRĂȚIA LUI ESTE ÎN CURS DE STABILIRE

„Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mîntuirea; picioarele celui ce zice Sionului: Dumnezeuul tău împărătește!” (Is. 52:7).

718. În fața tuturor faptelor atît de clar dovedite, în acest volum și în volumele anterioare, trebuie ca să vestim, fără șovăială, ucenicilor credincioși și sinceri ai Domnului, Sionului său prea-iubit, acest adevăr minunat: „Dumnezeul tău împărătește!” Rugăciunea Bisericii, repetată fără încetare, a fost ascultată. Împărăția lui Dumnezeu a venit cu adevărat. Chiar în timpurile regilor prezenți ai pămîntului, înainte ca termenul lor de domnie să fi ajuns la scadență, împărăția se stabilește. Cei morți în Hristos sînt înviați deja și glorificați împreună cu Domnul și Capul nostru. Iar membrele „picioare” ale corpului lui Hristos, cei care rămîn încă în corp, primind inspirație de la mulțimea celor glorificați, care au ajuns deja pe muntele (împărăția) lui Dumnezeu, reflectă o măsură a sublimei glorii, așa cum a fost cu Moise cînd a coborît de pe muntele Sinai. Fața acestor mesageri radiază de această bucurie cerească ce le umple inima, ce se revarsă de pe buzele lor cînd comunică între ei și cu Domnul și cînd proclamă către toate neamurile (munții) vestea bună că domnia lui Emanuel a început. „Ce frumoase sînt pe

munți picioarele celui (picioarele corpului lui Christos) ce aduce vești bune", de bucurie și de pace milenară, asigurînd Sionul că domnia Regelui său a început!

719. Ce minunate adevăruri! Împărăția lui Dumnezeu se stabilește, Domnul Isus și sfinții înviați sînt deja prezenți și angajați în lucrarea măreață a secerișului, în timp ce și noi, ca membri ai acestui corp slăvit, ca membrele „picioare”, deși încă în carne, sîntem asociați la lucrarea lor pentru a face cunoscute veștile bune și a arăta oamenilor însemnătatea evenimentelor mărețe, dar grave în același timp, care trebuie să pregătească calea și să introducă domnia glorioasă a dreptății.

720. Despre ei au vorbit profeții cînd ziceau: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai săi”. „Domnul, Dumnezeul meu, va veni, și toți sfinții împreună cu El”. „Fiul omului va veni în slava sa, cu toți sfinții îngeri (mesagerii, solii săi)”. „Un rîu de foc (simbolul unor judecăți severe, un timp de strîmtorare) curgea și ieșea dinaintea lui. Mii și mii de slujitori îi slujeau (nu numai sfinții săi, ci și alți numeroși agenți și agenții) și de zece mii de ori zece mii (toată omenirea) stăteau înaintea lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile” (Iuda 14; Zaharia 14:5; Mat. 25:31; Dan. 7:10).

721. Astfel este situația prezentă; marele judecător a venit, nu ca la prima venire într-un corp de umilință, pentru a se aduce pe sine jertfă, ci în toată plinătatea puterii Sale, ca ființă cerească, îmbrăcat cu mărire și autoritate divină, ca Reprezentantul lui Iehova, ca să stîrpească definitiv și pentru totdeauna răul și toată nedreptatea și să readucă la perfecțiune și la viață veșnică pe toți acei cari vor voi să intre iarăși în armonie cu Dumnezeu. Planul lui Dumnezeu este descoperit și

înțeles astăzi cum n-a fost niciodată înainte. Cărțile descoperirii divine vor fi în curînd în întregime deschise. Judecata lumii începe deja asupra instituțiilor creștinătății nominale și marea lucrare care începe astfel, într-un mod neașteptat de lume, va merge înainte pînă la marea sfîrșit prezis de Domnul, de apostoli și de profeți, și pînă cînd toți oamenii vor fi pregătiți, prin strîmțorarea cea mare, să privească la Cel pe care L-au străpuns, ca la Mîntuitorul și Eliberatorul trimis de Dumnezeu, întocmai cum sfinții, timp de veacuri, au „privit la Isus” ca la Autorul și Desăvîrșitorul credinței lor (vezi vol. 2, cap. 5). Judecata sau darea socotelii care începe întîi cu Biserica, va cuprinde mai tîrziu toate neamurile și, la timpul hotărît, în ordinea voită de Dumnezeu, legiunile de morți vor învia.

722. În vreme ce membrii glorificați ai împărăției, aflați dincolo de vâl, dirijează mersul evenimentelor actuale, care pregătesc domnia glorioasă, cei ce se află încă dincoace de vâl, în carne, au și ei o lucrare importantă de împlinit. Misiunea lor este să adune pe cei aleși și să-i pecetluiască pe frunte (în minte) prin cunoștința adevărului (Apoc. 7:3); să despartă grîul de neghină cu secera adevărului prezent și să facă cunoscut în Sion acest mesaj glorios: „Dumnezeul tău domnește!” Această lucrare, de asemenea, merge cu reprezentare înainte și toți credincioșii, care au primit deja pecetea adevărului, duc muncă activă pentru a pecetlui și pe alții. În curînd această mare lucrare se va termina - cei aleși vor fi cu toții adunați și glorificați.

723. O făgăduință binecuvîntată între toate celelalte primite de membrii bisericii primitive a fost aceea că, Acela pe care l-au văzut ducîndu-se, va veni iarăși (Fapte 1:11); și binecuvîntată a fost nădejdea venirii

Sale, de-a lungul Vîrstei Evanghelice, pentru toți credinciosii încercați și persecutați care L-au așteptat plini de însuflețire și care au adormit, avînd în față privilegiu învierii și a adunării lor laolaltă cu El. Dar cu cît mai binecuvîntați sînt ochii sfinților de astăzi! Căci urechile lor aud și ochii lor văd semnele prezenței Aceluia care a fost din totdeauna speranța lui Israel.

724. În timp ce în Sionul nominal, după cum a prezis profetul, păcătoșii care au uitat sau n-au păzit legămîntul lor cu Dumnezeu sînt înspăimîntați de norii întunecoși care umbresc strălucirea feței Sale, și în timp ce groaza a cuprins pe cei fățarnici, adevăratul Sion privește, cu ochii credinței, pe Rege în strălucirea Lui și întrezăresc deja în depărtare țara -- țara grîului și a vinului, moștenirea glorioasă în care acest puternic Rege și mare Eliberator a venit ca să restatornicească rasa decăzută -- țara ai cărei locuitori nu vor mai zice: „Sînt bolnav!” fiindcă fărădelegea poporului care locuiește acolo se va ierta (Is. 33:14,17,24).

725. Această glorioasă țară, acest Paradis restaurat, noi îl vedem clar dincolo de perspectiva unei mii de ani. Cu bucurie și cîntînd, sub conducerea acestui profet, mai mare decît Moise, care este acum în mijlocul nostru, mulțimea biruitoare a celor răscumparați va merge pe calea înaltă a sfințeniei către minunata țară a repausului, departe de păcat și de moarte, departe de orice suferință (Is. 35:10).

„Cîntați Domnului, voi cei iubiți de El, măriți prin laudele voastre numele Lui cel sfînt! Căci mînia Lui (care în mod necesar trebuie să se manifeste în timpul de mare strîmtoare care va zgudui lumea) ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața; seara (noaptea) vine plînsul, iar dimineața veselie”.

726. Nu peste mult, omenirea pedepsită și convertită va lăuda la fel pe Dumnezeu și-I va înălța cântece de slavă. „Și mi-ai prefăcut tînguirile în veselie, mi-ai deslegat sacul de jale și m-ai încins cu bucurie, pentru ca inima mea să-ți cînte și să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururea te voi lăuda!” (Ps. 30:4,5,11,12).

727. Să ne amintim încă odată în liniile sale mari diferitele trăsături, puternic întemeiate în „cuvîntul sigur al profeției”, prin care am dobîndit această cunoștință care ne înbărbătează inimile și ne umple sufletul de bucurie. Avem în urma noastră toate indicațiile profetice cu privire la timpul de astăzi și care îl arată ca fiind perioada cea mai minunată din istoria lumii. Aceste profeții ne-au arătat că de la 1873 noi trăim în a șaptea mie de ani; că „timpurile neamurilor” se sfîrșesc (după cronologie) în 1914 și că venirea Aceluia care are dreptul la domnie a avut loc în 1874. Ele ne-au arătat mai departe că în acest timp al regilor neamurilor, înainte ca timpul lor de domnie să expire, Dumnezeul cerurilor va stabili o împărăție, că stabilirea acesteia a progresat fără încetare de la 1878; că în momentul acela trebuia să aibă loc învierea celor morți în Hristos și că prin urmare, de la acea dată, nu numai Domnul și Căpetenia noastră este prezent în mod nevăzut, ci și toți sfinții Săi mesageri (vestitori). Să observăm, în continuare, că data învierii celor morți în Hristos este paralelă cu data învierii lui Isus - Capul Corpului. Invierea Domnului nostru a avut loc trei ani și jumătate după venirea Sa ca Messia în anul 29 al erei noastre. Iar cea a Corpului Său, care este Biserica, trebuia să aibă loc în 1878, adică trei ani și jumătate după a doua Sa venire, în Octombrie 1874.

728. Profețiile ne-au arătat de asemenea felul reîntoarcerii Domnului nostru, așa că, deși El este prezent, noi nu trebuie să așteptăm să-l vedem, nici pe El și nici pe sfinții înviați, care sînt acum asemenea Lui, decît numai cu ochii credinței - a credinței în „cuvîntul sigur al profeției”; deși noi am învățat că cei care constituie acum „picioarele lui Hristos” vor fi în curînd schimbați la aceeași glorioasă asemănare. Ei vor fi atunci ființe spirituale, ca și El, Hristos, și ca toți sfinții care sînt acum înviați cu El și la timpul potrivit îl vor vedea *așa cum este El* (1Ioan 3:2). Am văzut de asemenea că venirea prezisului Ilie și manifestarea „omului păcatului”, care trebuia să precedeze venirea Lui, sînt astăzi fapte împlinite.

729. Apoi, în mod succesiv, am văzut cum la sfîrșitul celor 2300 de zile din Daniel (8:14), în 1846, sanctuarul lui Dumnezeu a fost curățat de erorile și principiile mînjite ale papalității; cum cele 1260 de zile (sau un timp, timpuri și jumătate de timp) sau durata puterii prigonitoare a papalității a luat sfîrșit în 1799, dată care a fost deopotrivă începutul timpului sfîrșitului; cum cele 1290 de zile indicau începutul înțelegerii (descoperirii) tainei profeției, în anul 1829, cum ea a atins punctul culminant în 1844 cu marea mișcare a adventiștilor (second - advent), în împlinirea prezicerii Domnului nostru, cînd fecioarele au ieșit spre întîmpinarea Mirelui, adică treizeci de ani înainte de venirea Sa adevărată. Am văzut cum a întîrziat Mirele; am auzit de mai bine de cincisprezece ani strigătul de la miezul nopții: „Iată Mirele!” și cu o bucurie de negrăit am văzut că cele 1335 de zile, binecuvîntate între toate, ne duceau la anul 1874, dată ce marca reîntoarcerea exactă a Domnului nostru. Și din acel

moment noi am primit toate binecuvîntările făgăduite prin o descoperire mereu crescîndă a minunatelor taine ale planului divin.

730. Am văzut apoi desfășurîndu-se marea lucrare a secerișului, la timpul hotărît și în ordinea stabilită; ea a început în toamna anului 1874 și s-a desfășurat treptat, în tăcere, dar cu repeziciune. Am văzut cum neghina a fost strînsă în mănunchiuri și legată snopi, și cum grîul a fost adunat în grînar. Cît de mare ne este bucuria și bogată binecuvîntarea știind că începînd din vara anului 1878, cînd Regele și-a luat marea Sa putere și a început să domnească, sculînd la viață pe cei ce dormeau în Isus, nu mai este necesar ca vreunul dintre sfinți să aștepte dormind în mormînt, căci, chiar în clipa cînd mor, cei credincioși sînt schimbați și răpiți la Domnul în mărire și putere. Intr-adevăr, noi putem spune: „Fericiți de acum (de la 1878) morții care mor în Domnul! Ei se repausează de lucrările lor, dar faptele lor îi urmează”; căci lucrarea care se face dincolo de vâl este la fel cu aceea în care toți învingătorii sînt angajați dincoace de vâl, cu singura deosebire că lucrarea celor ce au intrat în gloria naturii divine nu se mai face cu prețul unor obositoare sacrificii, ci în putere și în mărire.

731. Pe lîngă aceasta, vedem că favorurile dumnezeiești se întorc puțin cîte puțin la Israelul după trup, căci orbirea lor și prejudecățile lor contra lui Isus Hristos încep să dispară. Noi vedem că țara făgăduinței se deschide pentru evrei, în vreme ce din alte țări ei sînt alungați și vedem de asemenea că Palestina înverzește din nou. Aceste semne exterioare sînt prin ele înseși, alături de toate datele și semnele profetice, puternice dovezi că noi trăim la încheierea Vîrstei

Evangelice care a fost destinată de Dumnezeu pentru alegerea Bisericii sau a clasei împărăției. Scripturile ne arată în mod sigur că orbirea și decăderea evreilor va ține numai pînă cînd toți membrii Corpului lui Hristos vor fi aleși.

732. Aflîndu-se astfel la ultima fază a timpului sfîrșitului, la sfîrșitul secerișului vîrstei actuale, așteptînd reglementarea tuturor chestiunilor complexe care așteaptă să fie rezolvate în epoca noastră frămîntată, cît de solemne și de arzătoare ar trebui să fie sentimentele celor ce au încredere în temeinicul și dumnezeiescul cuvînt al profeției. Chestiunile importante și greu de înțeles, care se vor termina în marea strîmtorare prezisă de Daniel, frămîntă acum mintea oamenilor și pregătesc criza cea groaznică.

733. Deoarece subiectul este prea mare și prea important pentru spațiul de care dispunem aici, trebuie să părăsim această mare criză a "zilei de răzbunare" și „urgie" asupra națiunilor, pentru a o dezvolta în volumul următor -- "Bătălia Armagedonului". Să ne bucurăm totuși de faptul că dincolo de strîmtorare, dincolo de disciplina folositoare și mîntuitoare a domniei lui Hristos, noi vedem glorioasa țară a odihnei, eterna și prea-fericita moștenire a celor răsкупărați și restatorniciți.

734. Acestea sînt într-adevăr timpuri mărețe, dar cît de puțini sînt aceia care se lipsesc de cuvîntul temeinic al profeției! De aceea, viitorul nu este considerat de cei mai mulți decît din punctul de vedere al evenimentelor actuale. Oamenii văd că norii se îngîrădesc cu repeziciune, dar nu pot vedea franjuri (ciucurii) argintii și strălucitori ai acestei domnii binefăcătoare dacă nu cred în Cuvîntul lui Dumnezeu.

735. Da, noi recunoaștem prezența Ta prea-iubită, scumpul nostru Domn și Mîntuitor, și ne bucurăm de dovezile restabilirii domniei Tale dulci în această zi. Inimile noastre se revarsă de recunoștință cînd vedem armonia desăvîrșită a mărturieie divine -- a legii, a profeților, a apostolilor și chiar a minunatului „martor” din Egipt, mister atît de mult timp ascuns -- împlinirea armonioasă a tot ceea ce a fost prezis. Temeinic zidiți pe toate acestea, învățăceii Tăi văd cum se deschide glorioasa eră nouă, cu toate că nori și întuneric gros ascund încă slava Ta din fața tuturor, afară de ochii credinței acelora care formează Mireasa Ta. Grație acestei lumini strălucitoare, adevărurile tale prețioase apar acum unul după altul ca niște perle (mărgăritare) de o strălucire nemaicunoscută încă, iar marea Ta prezență este reflectată de toate!

736. „Dreptilor, bucurați-vă în Domnul, și sărbătoriți amintirea numelui Său sfînt”. „Bateți din palme, toate popoarele! Înălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie! Căci Domnul, Cel Prea Înalt, este Împărat mare peste tot pămîntul” (vezi Ps. 33:1-4; 47; 66:1-10; 67; 72; 96; 97; 98; 100; etc.).

Prefață la CAPITOLUL X

MAREA PIRAMIDĂ
din Egipt

Un comentariu favorabil asupra acestui capitol
făcut de stimatul Prof. C. Piazzi Smyth, F.R.S.E.,
F.R.A.S, fost astronom regal în Scoția

737. Fratele William M. Wright, avînd deja o cunoștință considerabilă despre Marea Piramidă a cerut să citească acest capitol înainte de a fi dat la tipar. Am consimțit cu bucurie și i-am exprimat dorința noastră de a-i face orice critică posibilă. După citirea manuscrisului, fratele Wright s-a gîndit că, întru-cît noi am dori o critică, aceasta ar fi cu atît mai de valoare cu cît ar proveni de la o autoritate recunoscută. A făcut deci o copie la mașină a manuscrisului și, cu autorizația noastră, a trimis-o Prof. C. Piazzi Smyth cu rugămintea s-o examineze cu atenție și să-i facă orice critică ce va găsi necesară în interesul adevărului. Profesorul C. Piazzi Smyth este recunoscut îndeobște ca fiind cel mai bun cunoscător din lume a construcției și măsurilor Marii Piramide. Scrisoarea sa, însoțită de copia manuscrisului pe care își notase observațiile, a fost trimisă, după primire, autorului. Mulțumim fratelui Wright și prof. Smyth pentru bunăvoința arătată. Am ținut seamă de corecturile semnalate, care, deși în număr de trei, după cum am avut plăcerea să constatăm, nu erau de mare importanță. O singură critică s-a adus în ceea ce privește măsurile. Diferența nu era decît de un țol (25,4 mm), ceea ce am rectificat cu plăcere.

738. Socotind că scrisoarea prof. Piazzi Smyth ar putea interesa pe cititorii noștri, o reproducem în continuare:

Clova, Ripon, Anglia, 21 Dec. 1890

Către Dl. Wm. Wright,

739. Am întârziat mai mult decât socoteam cu studierea manuscrisului prietenului D-voastră, C. T. Russell, din Alleghany, Pennsylvania, dar am încheiat acum o destul de îngrijită examinare, cuvoînt cu cuvoînt. De altminteri este cel mai puțin ce puteam face deoarece dvs. ați de binevoitor, v-ați dat osteneala de a-l trimite cu așa mare grijă, legat și cu fragmente înregistrate, cu fiecare pagină aranjată și redactată la mașină și nu cu mîna.

740. Mai întîi am găsit numai greșeli ale dactilografei, dar pe măsură ce înaintam cu cititul, puterea, caracterul special și trăsăturile distincte ale autorului se conturau în chip minunat. Aș fi fost fericit să-mi notez numeroase pasaje pentru a le cita cu numele autorului într-o eventuală viitoare ediție a propriei mele lucrări asupra Piramidei. Bineînțeles că nu am făcut aceasta, și voi aștepta cu răbdare și recunoștință momentul cînd autorul Studiilor în Scripturi va publica această lucrare care conține multe lucruri minunate cu privire la datele cuprinse în diferite părți ale Piramidei, îndeosebi indicațiile cronologice ale primului pasaj ce duce sus și ale închizăturii lui de granit; a marii galerii ilustrînd viața Domnului; a minunatului paralelism între camera regelui cu părțile ei de granit și tabernacolul lui Israel cu părțile lui din aur. Mai vedem într-însul o minunată expunere care scoate în relief armonia desăvîrșită între Sfintele Scripturi și Piramida cea Mare.

741. Pe de altă parte, vă sînt mult îndatorat pentru darul ce mi-ați făcut, deja de mai mult timp, cu primele două volume ale Studiilor în Scripturi. În acest timp nu am citit decât prima jumătate a volumului întîi, subiectul nepărfîndu-mi prea nou; dar acum, după ce mi-a folosit atît de mult citirea capitolului special din volumul trei în legătură cu Marea Piramidă, m-am hotărît să pun din nou mîna pe primele două volume pentru a le studia cu atenție.

Vă restitui acest manuscris în plic recomandat. Cu mulțumiri, al D-voastră, cu respect,

C. Piazzi Smyth

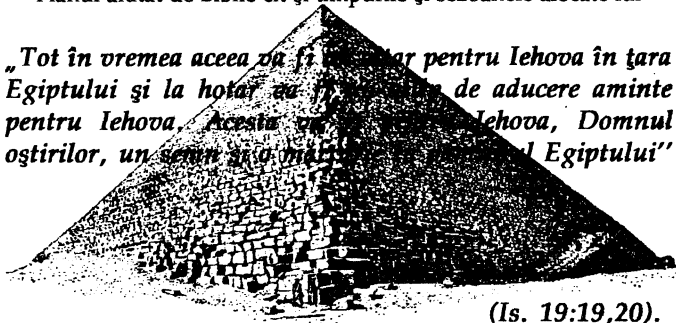
CAPITOLUL X

DEPOZIȚIA MARTORULUI ȘI PROFETULUI LUI DUMNEZEU, DIN PIATRĂ,

MAREA PIRAMIDĂ
din Egipt

Descriere generală a Marii Piramide - De ce este de un interes deosebit pentru creștini - Marea Piramidă o depozitară a adevărului: științific, istoric și profetic - Aluzia Bibliei la ea - De ce, când și de cine a fost construită - Importanța amplasării ei - Lecțiile ei științifice - Depoziția ei cu privire la planul de mintuire - Planul vîrstelor - Indicarea morții și învierii lui Hristos - Mersul coborîtor al omenirii se sfîrșește într-un mare timp de strîmtorare - Natura strîmtorării - Mișcarea Marii Reformațiuni indicată - Indicarea lungimii Vîrstei Iudee - Arătarea „înaltei chemări” a bisericii evanghelice - Cursul consacrării bisericii - Marcarea sfîrșitului înaltei chemări - Date cu privire la venirea a doua a lui Hristos - Cum sînt indicate binecuvîntările restaurării omenirii - Cursul omenirii în Vîrsta Milenară - Sfîrșitul ei - Deosebirea dintre cele două condiții, umană și spirituală, indicat în Piramidă - Piramida combate ateismul, necredința și toate teoriile ateiste, și confirmă atît Planul arătat de Biblie cît și timpurile și sezoanele alocate lui

„Tot în vremea aceea va fi construită o cetate pentru Iehova în țara Egiptului și la hotar ea va fi o mîntuire de aducere aminte pentru Iehova. Acesta va fi un semn pentru Iehova, Domnul oștirilor, un semn și o mîntuire pentru Egiptului”

(Is. 19:19,20).

742. Oamenii din vechime considerau Marea Piramidă din Gizeh ca fiind prima dintre cele șapte minuni ale lumii. Ea este situată în Egipt, nu departe de orașul de astăzi Cairo. Prin măreția ei, ea nu poate fi comparată cu nici o altă operă arhitecturală din lume. Unul dintre principalii antreprenori de cariere din acea țară, care a cercetat-o, se exprimă cu aceste cuvinte: „Unele blocuri de piatră ale piramidei sînt de trei sau de patru ori mai grele decît un obelisc. Am văzut unul din aceste blocuri a cărui greutate este evaluată la 880 de tone. Sînt acolo pietre de treizeci picioare (9.15 m) lungime atît de exact potrivite încît dacă se plimbă lama unui briceag pe suprafața lor nu se poate descoperi încheietura cu toate că nu sînt lipite cu mortar. Astăzi nu există nici o mașină atît de perfecționată, care să poată șlefui două suprafețe de 30 picioare lungime și să le ajusteze atît de impecabil ca minunatele pietre ale Marii Piramide”. Ea acopere o suprafață de aproximativ treisprezece acri (52.609 m.p. sau 5,2609 ha). Înălțimea ei este de 486 picioare (148 m) iar o latură de la bază măsoară 764 picioare (232,9 m). Greutatea Marii Piramide se evaluează la șase milioane tone; iar pentru a o transporta, ar trebui șase mii de locomotive cu aburi fiecare remorcînd cîte 1000 de tone (sau 100 vagoane a 10 tone fiecare). Bogățiile Egiptului n-ar ajunge pentru plata lucrătorilor angajați s-o dărîme. Rezultă deci, din toate acestea, că oricine ar fi fost marele ei arhitect, el intenția lui era să construiască un monument durabil.

743. Privită din oricare punct de vedere dorim, Marea Piramidă este cu certitudine construcția cea mai remarcabilă din lume; dar la lumina cercetărilor făcute în perioada celor din urmă treizeci și doi de ani, ea a

devenit obiectul unui interes crescînd pentru toți creștinii înaintați în studiul Cuvîntului lui Dumnezeu; pentru că ea pare a arăta într-o manieră deosebită, în armonie cu toți profeții, o schiță a planului lui Dumnezeu, trecutul, prezentul și viitorul.

744. Să ne amintim că, pe lângă Marea Piramidă despre care este vorba aici, mai sînt și altele, unele din piatră și altele din cărămidă; dar toate sînt numai niște imitații, inferioare în toate privințele Marii Piramide, în mărime, precizie și aranjamentul interior. S-a dovedit de asemenea că, spre deosebire de Marea Piramidă, ele nu conțin nici un învățămînt simbolic, căci au fost în mod evident destinate și folosite ca morminte pentru familiile regale ale Egiptului.

745. Cu toate acestea, Marea Piramidă se dovedește a fi un depozit de adevăruri importante - științifice, istorice și profetice - iar mărturia ei se dovedește a fi în perfectă armonie cu Biblia, exprimînd trăsăturile esențiale ale adevărilor sale prin simboluri superbe și bine potrivite. Ea nu e în nici-un înțeles un adaos la revelația scrisă; acea revelație este completă și perfectă și nu are nevoie de completări. Dar ea este un puternic *martor sprijinitor* al planului lui Dumnezeu; și puțini studenți o pot examina cu îngrijire, observînd armonia mărturiei sale cu cea a Cuvîntului scris și ajung la concluzia că construirea ei a fost proiectată și dirijată de aceeași înțelepciune divină și că ea este stîlpul de aducere aminte despre care vorbește profetul în citatul anterior.

746. Dacă a fost construită sub călăuzirea lui Dumnezeu, pentru a fi un martor al Său în fața oamenilor, atunci putem pe bună dreptate să presupunem că există unele aluzii la ea în Cuvîntul

scris al lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, fiind evident că o parte scopului lui Dumnezeu era să țină ascunse, pînă la timpul sfîrșitului, elementele planului despre care ea dă mărturie, trebuie să ne așteptăm că orice referință ce se face în Scripturi la ea va fi, așa cum și este, într-un fel oarecare acoperită - pentru a fi recunoscută numai la timpul potrivit înțelegerii ei

747. Profetul Isaia vorbește despre un altar și un monument care „va fi un *semn și o mărturie* pentru Iehova Dumnezeuul oștirilor, în pămîntul Egiptului”. Contextul ne spune că aceasta va fi o mărturie în ziua cînd marele Mîntuitor și Liberator va veni pentru a sfărîma lanțurile asupririi și a pune în libertate pe robii păcatului -- toate lucrurile pe care Domnul nostru Isus le-a vestit la întîia sa venire (Luca 4:18). Scopul acestei profeții ar rămînea totuși de neînțeles, dacă nu s-ar recunoaște că Egiptul este un simbol, un tip al lumii, al omenirii, împreună cu deșartele ei filosofii, care nu numai că îi răpesc orice putere de înțelegere, dar o împiedecă să cuprindă adevărata lumină. După cum Israel tipifica lumea care va fi eliberată din robia păcatului sub conducerea adevăratului mijlocitor, pentru care Moise nu era decât un tip, iar Aaron, marele preot, un tip al lui Hristos care a oferit jertfa pentru păcatele lumii, tot astfel Egiptul reprezintă împărăția păcatului, puterea morții (Evr. 2:14) care a ținut atîta vreme în lanțurile robiei un număr așa de mare de oameni, care vor fi fericiți să scape din această stare și să servească lui Dumnezeu sub conducerea unui profet asemănător lui Moise, însă mult mai mare decât el (Fapte 3:22,23).

748. Caracterul simbolic al Egiptului este indicat de mai multe texte ale Scripturilor; de exemplu de Osea 11:1 și Matei 2:13-15. Aici, pe lîngă faptul că Domnul

nostru, în copilăria sa, ca și poporul lui Israel, au locuit pentru un timp cu adevărat în Egipt, există evident și o însemnătate simbolică. Fiul lui Dumnezeu a venit în lume pentru un timp ca să o răscumpere și s-o elibereze; dar El a fost chemat din ea - Egipt - spre a fi înălțat la natura mai înaltă, divină. Tot așa, cei ce sînt chemați să devină frații săi, comostenitorii săi, „membrii corpului său”, adevăratul Israel al lui Dumnezeu, sînt la fel chemați din Egipt; iar Învățătorul declară: „ei nu sînt din lume, după cum nici Eu nu sînt din lume” (Ioan 17:14-16).

749. Profetul Ișaiia (31:1,5) referindu-se la timpurile de tulburări de astăzi, a profetit în aceste cuvinte: „Vai de cei ce se pogoară în Egipt (în lume) după ajutor (după idei și planuri lumești, pentru a ști cum să acționeze în criza din ziua aceasta mare) care se bizuiesc pe cai (care se căznesc să călărească și mai departe cu tot bagajul vechilor și falselor lor învățături), (și se încred în mulțimea carelor) a organizațiilor din lume) și în puterea călăreților (a conducătorilor spirituali care predică învățături mincinoase), dar nu privesc spre Sfîntul lui Israel și nu caută pe Domnul! (siguranța și victoria nu vor fi de partea mulțimilor în acea zi de strîmtorare)... Căci Egipteanul este om, nu Dumnezeu, și caii lui sînt carne nu spirit. Doar mîna să-și întindă Domnul (puterea adevărului său și alți factori, ceea ce va face în scurt timp), și ocrotitorul se va clătina, iar cel ocrotit (de puterile Egiptului--teoriile, ideile lumii) va cădea, și vor pieri cu toții”.

750. Cînd omul va vedea nimicirea tuturor planurilor sale, cînd își va da seama cît de păcătos este, atunci el va începe să cheme în ajutor pe Dumnezeu, și Iehova i se va descoperi ca mare Mîntuitor. El a pregătit mai

dinaintea Marea Piramidă ca unul din mijloacele prin care va convinge lumea despre înțelepciunea sa, despre preștiința sa și despre bogata sa milă. „Aceasta va fi pentru Domnul oștirilor un semn și o mărturie (o mărturie a preștiinței sale și a planului său de iubire pentru mîntuirea oamenilor, după cum vom vedea îndată) în țara Egiptului. Ei (Egiptenii--biata omenire disperată în timpul mării strîmtoări care se apropie) vor striga către Domnul din pricina asupritorilor, și El va trimite un Mîntuitor și un Apărător, care să-i izbăvească. Atunci Domnul se va descoperi Egiptenilor (oamenilor), și Egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea (în ziua sau vîrsta milenară, care va urma timpului de strîmtoare). Vor aduce jertfe și daruri de mîncare, vor face juruințe Domnului și le vor împlini. Astfel, Domnul va lovi pe Egipteni (pe oameni) în timpul strîmtoării celei mari care începe, îi va lovi, dar (tot El) îi va tămădui. Ei se vor întoarce la Domnul, care-i va asculta și-i va vindeca” (Is. 19:19-22).

751. Această mărturie suplimentară dată de Marea Piramidă, care vine să confirme Cuvîntul lui Dumnezeu, va fi o pricină de mare bucurie pentru toți sfinții. Cu toate acestea, în mod special ea e destinată pentru omenire în epoca milenară. Declarațiile acestui *martor* particular și remarcabil îi vor da o bază nouă, solidă, pentru credința sa, iubirea sa și zelul său cînd, la timpul convenit, inimile vor fi pregătite să primească adevărul. E într-adevăr vrednic de notat că acest martor de piatră (asemănător în aceasta planului vîrstelor cuprins în Cuvîntul scris) a păstrat tăcerea pînă în această zi, pînă în momentul cînd mărturia lui trebuie să fie dată (Egiptului) lumii. Sfinții, prietenii lui Dumnezeu față de care Tatăl nu ascunde nimic, au

privilegiul să audă această mărturie chiar astăzi, înainte ca lumea să o poată ea însăși aprecia. Dar numai dacă sîntem gata să ascultăm de Domnul vom putea aprecia și înțelege mărturiile lui.

752. Profetul Ieremia (32:20), vorbind despre faptele mărețe ale lui Dumnezeu, spune că El a „făcut minuni și semne mari în țara Egiptului, cunoscute pînă în ziua de astăzi”. Desigur Dumnezeu a făcut semne mari și minuni în Egipt cînd a scos de acolo, în mare triumf, pe poporul lui Israel; dar El a făcut de asemeni „semne și minuni” care dăinuesc pînă în zilele noastre. Și noi credem că piramida cea mare este principala din aceste semne și minuni. Ea vorbește acum savanților în propriul lor limbaj și, prin ei, tuturor oamenilor.

753. Întrebările pe care Domnul le-a pus lui Iov (38:3-7) cu privire la pămînt se potrivesc de minune piramidei celei mari care este, în oarecare măsură, o înfățișare a pămîntului prin întocmirile și dimensiunile ei; ea arată planul lui Dumnezeu cu privire la pămînt. Ilustrația întrebuițată este cea a unui edificiu care nu poate fi altul decît structura unei piramide. Aceste cuvinte, cu toate că denumesc din capul locului pămîntul, sînt enunțate în așa fel că pot foarte bine să se refere și la Marea Piramidă. Baza sau stîncă pe care sînt așezate temeliiile acestui monument este menționată în primul loc; apoi se vorbește despre aranjamentul dimensiunilor ei, o trăsătură arătată foarte proeminentă a Marii Piramide, care conține un mare număr de măsuri semnificative. „Cine a întins frînghia de măsurat peste el?” Forma desăvîrșită a Marii Piramide și exactitatea ei dovedesc sub toate raporturile că, construirea ei a fost condusă de un arhitect supra-maestru. „Pe ce sînt sprijinite temeliiile lui?”

Marea Piramidă posedă patru pietre unghiulare de bază care se înfig în stîncă solidă. „Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului?” O piramidă obișnuită are cinci pietre unghiulare, dar aceea despre care este vorba aici este o piatră unghiulară deosebită, piatra din vîrf. Celelalte patru pietre unghiulare de bază, care pătrund în stîncă, au fost deja menționate. Piatra din vîrf este cea mai remarcabilă din tot edificiul. Ea e prin ea însăși o piramidă perfectă, ale cărei muchii (colțuri) în prelungire formează piramida întreagă. Întrebarea pusă lui Iov de către Tatăl ceresc, cu privire la această piatră unghiulară, este foarte semnificativă; ea atrage atenția noastră asupra proprietăților (însușirilor) speciale ale acestei pietre, asupra înțelepciunii și istețimii cu care a fost pregătită și așezată ca piatră din vîrf.

754. La această structură piramidală antică Scripturile fac adesea aluzie; și avem certitudinea că, dacă acest „martor” al lui Dumnezeu în țara Egiptului ar fi interogat (întrebat), el ar da o mărturie în totul spre onoarea lui Iehova și ar confirma în toate punctele Cuvîntului Său scris. În acest chip am voit să-i prezentăm cititorului acest „martor”. Inspirația mărturiei lui va fi, fără îndoială, tot așa de contestată ca și cea a Sfințelor Scripturi de către prințul întunericului, dumnezeul acestei lumi și de către cei pe care i-a orbit ca să nu vadă strălucirea luminii adevărului.

**Pentru ce, cînd și de cine a fost
construită Piramida cea Mare**

755. În ultimii ani această chestiune a fost mult discutată din punct de vedere științific și scriptural. Timp de multe veacuri ea a rămas nerezolvată. Vechea teorie, după care ea ar fi cavoul sau mormîntul unui

rege egiptean, este acum respinsă, deoarece, după cum vom vedea, ar trebui o înțelepciune și pricepere omenească mult mai mare decît cea de astăzi -- fără să mai vorbim de cea a Egiptului de acum patru mii de ani - pentru a ridica un asemenea monument. De altminteri acesta nu conține nici sarcofagii, nici mumii (corpuri îmbălsămate), nici inscripții. Totul a rămas obscur pînă la epoca numită de Daniel „timpul sfîrșitului”, perioadă în care cunoștința trebuia să crească și cei înțelepți să înțeleagă planul lui Dumnezeu (Dan. 12:4,9,10). Aceștia au început atunci să pătrundă tainele Marii Piramide, iar diferitele întrebări au primit un răspuns potrivit.

756. Prima scriere importantă despre acest subiect, dovedind că Marea Piramidă ascunde *date științifice*, aparține autorului englez John Taylor și a apărut în 1859. De atunci, atenția multor persoane competente s-a îndreptat spre studierea și cercetarea mai departe a mărturiei acestui "martor" însemnat. În special de cînd profesorul Piazzi Smyth, astronom regal din Scoția, a vizitat Marea Piramidă. Timp de mai multe luni, el i-a studiat particularitățile (însușirile deosebite) și a prezentat publicului caracteristicile principale ale construcției și dimensiunile ei precum și concluziile ce se desprind dintr-însa. Lucrării sale științifice, intitulată „Moștenirea noastră în Marea Piramidă”, îi datorăm aproape toate datele și informațiile noastre, din care am reprodus și cîteva clișee, din cele douăzeci și cinci care împodobesc ultima ediție a acestei lucrări.

757. Cîteva ani după reîntoarcerea profesorului P. Smyth s-a pus în circulație ideea că Marea Piramidă ar fi martorul lui Iehova a cărui mărturie este tot așa de importantă pentru adevărul divin ca și pentru

știința pură. Acest cuget era nou pentru prof. Smyth, ca și pentru alții. Primul care a sugerat această idee a fost un tînăr scoțian, Robert Menzies, care, studiind datele științifice ale Marii Piramide, a descoperit că aceasta conținea și învățăminte profetice și cronologice.

758. S-a putut înțelege atunci că scopul construirii sale a fost de a cuprinde în ea o mărturie despre Planul lui Dumnezeu de mîntuire a omenirii și despre înțelepciunea dumnezeiască manifestată prin datele astronomice, cronologice, geometrice și alte adevăruri importante. Cu toate acestea, acești savanți n-au putut vedea întreaga însemnătate și măreție a planului de mîntuire descoperit în Scripturi și n-au putut înțelege însușirile cele mai minunate ale mărturiei piramidei celei mari în acest domeniu. Noi vedem acum că această mărturie este în armonie cu planul vîrstelor, cu diferitele sale perioade cronologice, timpuri și anotimpuri, astfel cum ne sînt descoperite în Cuvîntul lui Dumnezeu și cum sînt înfățișate în acest volum și în celelalte ale „Studiilor în Scripturi”. Noi vedem mai departe că acest izvor de cunoștințe, asemănător în aceasta cu cea mai mare parte a Bibliei, a fost anume sigilat pînă în momentul cînd mărturia lui a fost necesară și a putut să fie apreciată. Oare nu înseamnă aceasta că marele ei arhitect știa că va veni un timp cînd această mărturie va fi necesară? Cu alte cuvinte, că va veni un timp cînd Cuvîntul scris al lui Dumnezeu va fi puțin considerat (dacă nu chiar deloc) și autenticitatea lui chiar contestată, atunci cînd în schimb, filosofia oamenilor, sub numele de știință, va fi preamărită și toate lucrurile vor fi măsurate, examinate și cernute prin ea? Oare Dumnezeu a hotărît să se menifeste și să-și dovedească înțelepciunea prin

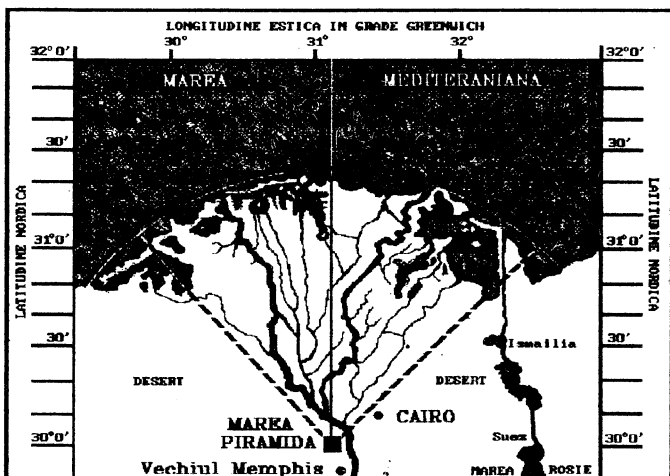
aceste probe? Așa se pare. Această monumentală clădire va face să roșească înțelepciunea celor înțelepți „în ziua aceea” care a început deja, căci ea este un „martor” al lui Iehova, Dumnezeuul oștirilor.

759. Prof. Smyth a fost de părere că piramida a fost construită în anul 2170 înainte de Hristos, ajungând la această concluzie mai întâi prin observații astronomice. Observând că unghiurile pasajului ce duce în sus corespund unui telescop, iar „pasajul de intrare” corespunde „căutătorului” astronomului (mică lunetă auxiliară a telescopului), el a început a calcula care a fost steaua asupra căreia a putut fi îndreptat acesta din urmă cândva, în trecut. Calculele sale au demonstrat că *a Draconis*, o stea din constelația Balaurului, se găsea, la miezul nopții echinocțiului de toamnă din anul 2170 înainte de Hristos, într-o astfel de poziție pe cer că privea direct în „pasajul de intrare”. Considerându-se apoi pe sine ca un astronom, care la acea dată ar fi îndreptat „căutătorul” său asupra stelei *a Draconis*, și considerând pasajul ascendent ca și cum ele erau un telescop, cu care seamănă mult, el a calculat care era constelația sau steaua importantă țintită la aceeași dată de telescop și conchise că aceasta trebuia să fie constelația Pleiadelor (Cloșca cu pui). O coincidență atât de minunată îl convinse că data construirii Marii Piramide era indicată chiar de acest fapt. Intr-adevăr, steaua *a Draconis* simbolizează tot așa de perfect păcatul și pe autorul său, Satan, după cum Pleiadele simbolizează pe Dumnezeu și centrul universului. Astfel, Marea Piramidă arată că Arhitectul ei cunoștea greutatea covârșitoare a răului și influența lui dominatoare asupra mersului degradant al omenirii; ea mai arată, ceea ce întrece orice pricepere a oamenilor,

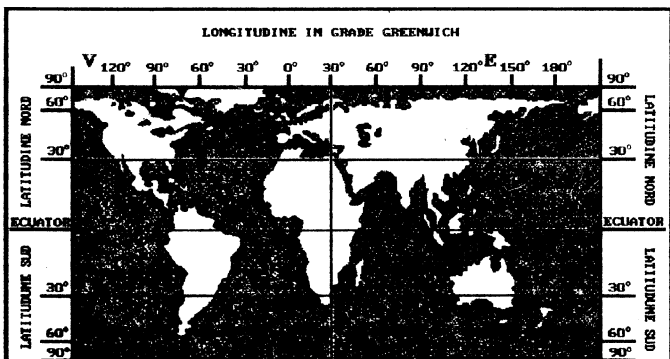
că unica speranță a omenirii este în Iehova.

760. Concluziile profesorului Smyth cu privire la data construirii Marii Piramide au fost confirmate pe deplin, mai târziu, de unele dimensiuni prin care ea își indică data propriei sale construcții. O realizare a faptului că structura Marii Piramide ne vorbește despre o înțelepciune pe care egiptenii n-o aveau - o înțelepciune divină care a trebuit să se manifeste sub conducerea unui slujitor inspirat al lui Dumnezeu - a dus la presupunerea că Melchisedec ar fi constructorul ei. El era „regele Salemului (adică regele păcii) și preot al Celui Prea Înalt” și avea o poziție atât de înaltă ca om și ca simbol încât a binecuvântat pe Avraam și a primit de la el zeciuială. Noi nu cunoaștem multe lucruri despre acest mare personaj, dar știm că Melchisedec a fost un rege mare și pașnic, că a trăit aproximativ în timpul acela și nu departe de locul unde se află Marea Piramidă.

761. Deși Melchisedec n-a fost egiptean, se presupune totuși că el a folosit egiptenii la construirea acestui edificiu. Tradițiile Egiptului par să confirme această presupunere. Ele arată faptul că Egiptul a fost invadat în vremea aceea de un popor arătat simplu sub numele de *Hyksos* (adică regi păstori sau regi pașnici). Se pare că acești invadatori n-au voit să răstoarne organizația guvernamentală a Egiptului. După ce au locuit un oarecare timp în acea țară, cu un scop pe care tradiția nu-l pomenește, ei au părăsit-o tot așa de liniștit cum au venit. Se presupune că Melchisedec a fost unul din acești *Hyksoși* sau regi pașnici care, după cum se crede, au construit Marea Piramidă, acel „altar” și „martor” al lui Dumnezeu în țara Egiptului. Istoricul Iosef (Flavius) și alții la fel redau cuvintele următoare

Marea Piramidă în centrul și în același timp la marginea țărmlui în formă de sector a Egiptului inferior

Egiptul inferior în centrul geografic a suprafeței uscatului întregii planete
PE PLANUL EGALITĂȚII SUPRAFETELOR

ale unui preot și scrib egiptean, cu numele Manetho:

762. „Aveam cîndva un rege al cărui nume era Timaus. Sub domnia lui s-a întîmplat, nu știu cum, că divinitatea s-a aprins foarte împotriva noastră; și au venit din Răsărit, într-un mod cu adevărat ciudat, niște oameni de neam nedemn (nu erau războinici), *Hyksosii*, care au avut curajul să ne invadeze țara și să o supună prin puterea lor fără luptă. Și cînd i-au avut pe conducătorii noștri în mîinile lor, ei au dărîmat templele zeilor noștri”.

Poziția ei deosebită

763. Marea Piramidă e situată nu departe de Cairo, pe un șes ridicat și pietros, de unde ea domină Nilul. Există o legătură geografică importantă între poziția acestui monument și delta Nilului; aceasta din urmă se mărginește la Nord cu marea Mediterană; ea are forma unui sfert de cerc al cărui unghi inferior este tocmai Piramida cea mare.

764. Această poziție deosebită a Marii Piramide a fost descoperită de Mr. Henry Mitchell, inginer hidrograf, șeful serviciului topografic al coastelor din Statele Unite, care vizită Egiptul în anul 1868 pentru a constata progresele lucrărilor canalului de Suez. Observația lui, cu privire la regularitatea curbei de-a lungul întregii coaste nordice a Egiptului, l-a condus la concluzia aceasta indică un anumit punct central al originii fizice. Căutînd acest mare centru, el a constatat că era marcat de Marea Piramidă, ceea ce l-a făcut să exclame: „Acest monument ocupă o poziție fizică mai importantă decît oricare altă construcție ridicată de oameni!”

765. O linie trasă de la pasajul de intrare, în direcția

nord, ar trece prin punctul cel mai nordic al coastei Egiptului; iar liniile trase în continuarea diagonalelor nord-est și nord-vest, prelungite de la baza edificiului, ar limita exact delta de fiecare parte, închizând astfel între ele țara așezată în formă de evantai a Egiptului de jos. Piramida este așezată pe punctul cel mai nordic al stîncilor de la Gizeh și pare a contempla sectorul sau țara în formă de evantai a Egiptului de jos. Se poate spune foarte bine că ea e așezată la hotarul și în mijlocul Egiptului, așa cum a spus profetul: „În ziua aceea va fi un altar pentru Iehova în mijlocul Egiptului și un stîlp (o piramidă) la hotarele lui pentru Iehova. Și va fi drept semn și mărturie pentru Iehova, Dumnezeuul oștirilor, în pămîntul Egiptului”. Un alt fapt vrednic de notat este că Marea Piramidă e situată în centrul geografic al suprafeței continentelor, inclusiv cele două Americi care rămăseră încă multă vreme necunoscute după construirea acestei piramide.

Lecțiile ei științifice

766. Marea Piramidă nu ne vorbește cu ajutorul hieroglifelor sau a zugrăvelilor, ci simplu prin structura și prin dimensiunile ei. Singurele semne sau figuri originale ce s-au găsit erau în „camerele construcției”, deasupra „Camerei Regelui”, dar nici o inscripție, de nici un fel, nu s-a găsit în pasajele (coridoarele) și camerele propriu-zise ale piramidei. Lăsăm de o parte învățămintele științifice ale acestui monument, fiindcă numai un mic număr de cititori ar putea înțelege și aprecia valoarea dovezilor științifice, dar mai ales fiindcă aceasta nu face parte din misiunea noastră care este de a vesti Evanghelia. E suficient doar să arătăm felul în care ea îi învață pe oamenii de știință.

Constatăm spre exemplu că perimetrul bazei, măsurat la nivelul „pietrelor unghiulare de la bază” numără tot atîția coți piramidali cîte zile sînt în patru ani, inclusiv anul bisect. Suma celor două diagonale de la bază măsurate cu inch-ul piramidal este egală cu numărul anilor cuprinși în ciclul precesional. După astronomi, durata acestui ciclu este de 25.827 ani și Piramida confirmă concluziile lor. Distanța de la pămînt la soare este de asemeni indicată de înălțimea Piramidei care este de 148 metri, distanța dintre cei doi aștri fiind de 91.840.270 mile (148 milioane de kilometri). Marea Piramidă are de asemenea un mod propriu de a indica valoarea exactă a unităților de greutate și de măsură cele mai potrivite și cele mai logice, bazate pe dimensiunile și greutatea pămîntului, care sînt de asemenea indicate.

767. Rev. Joseph Seiss, comentînd mărturia științifică și poziția acestui „martor” strălucit, scrie:

768. „Există încă un gînd mareț cuprins în acest monument minunat. Unul din cele cinci vîrfuri ale lui are o importanță specială și anume acela spre care se îndreaptă fețele și colțurile exterioare: este piatra unghiulară din vîrf, care își îndreaptă solemnul ei deget arătător spre soarele de la miazăzi și prin depărtarea lui de baza piramidei arată distanța de la soare la pămînt. Și dacă ne-am întoarce cu gîndul la data construirii Piramidei și am căuta să vedem spre ce se îndrepta acest arătător la miezul nopții, am găsi o indicație mult mai sublimă încă. Știința a dovedit că soarele nu este un centru mort, staționar, cu planete care se mișcă în jurul lui. Acum este dovedit că și soarele e în mișcare, că el descrie o traiectorie în jurul unui alt centru de atracție mai puternic, antrenînd

după sine în spațiu întreaga sa suită splendidă de comete și planete împreună cu sateliții lor. Astronomii însă, nu sînt încă în totul de acord asupra a ceea ce este acest centru de atracție și asupra poziției lui în spațiu. Totuși, unii dintre ei cred că au găsit direcția mișcării lui și că aceasta ar fi constelația Pleiadelor și în mod deosebit Alcyon, steaua centrală a acestei constelații. Cinstea acestei descoperiri îi revine distinsului astronom german, profesorul J. H. Maedler. Alcyon ar fi deci, în măsura în care știința a reușit să stabilească, "tronul miazănoptii", care ar constitui sediul central al întregului sistem de gravitație, centrul din care Atotputernicul ar cîrmui Universul. La aceasta corespunde o coincidență minunată: În anul construirii Marii Piramide, în ziua echinocțiului de toamnă, la miezul nopții, dată ce marchează începutul exact al anului, dată care s-a păstrat în tradițiile mai multor popoare (fiind și începutul anului evreiesc, introdus prin ziua ispășirii, vezi Vol. 2 al „Studiilor în Scripturi”), Pleiadele se găseau deasupra meridianului pe care e așezată Marea Piramidă, iar Alcyon era exact pe această linie. Există deci în aceasta o indicație sublimă pe care știința nici măcar n-a bănuțit-o și care dă o întindere neașteptată și măreață cuvintelor lui Dumnezeu, cînd îl întrebă pe Iov: „Poți tu să strîngi mai tare legăturile Pleiadelor?” (Iov 38:31, textul fr).

Mărturia ei cu privire la planul de mîntuire

769. Cu toate că fiecare trăsătură a învățaturii Marii Piramide e importantă și prezintă un interes mare, totuși cel mai mare interes al nostru se concentrează asupra tăcutului dar elocventului ei simbolism privind Planul lui Dumnezeu - sau Planul Vîrstelor. Ar fi fost

imposibil, cu toate acestea, să înțelegem planul lui Dumnezeu așa cum este ilustrat e ea, dacă acest plan nu ni s-ar fi descoperit mai întâi în Biblie. Dar, fiind zugrăvit în Biblie, credința noastră se întărește când vedem că acest plan ni se înfățișează din nou într-un chip atât de minunat; și să remarcăm, în continuare, că atât adevărurile naturii cât și ale Revelației aparțin și sînt atestate de același mare Autor în acest minunat „martor” de piatră.

770. În ceea ce privește învățătura ei, Marea Piramidă, văzută din exterior, are o minunată semnificație, reprezentînd planul lui Dumnezeu înfăptuit, așa cum va fi la sfîrșitul Vîrstei Milenare. Piatra care va încununa atunci totul va fi Hristosul, recunoscut drept Cap peste toate și fiecare altă piatră va fi potrivită cu exactitate în acest glorios edificiu, complet și perfect. Tot acest proces de cioplire, șlefuire și asamblare va fi atunci terminat și toate vor fi adunate și cimentate împreună, unele de altele și de Capul lor, prin iubire. Dacă Marea Piramidă, în ansamblul ei, reprezintă planul lui Dumnezeu împlinit, piatra din vârful unghiului trebuie să-l reprezinte pe Hristos, pe care Dumnezeu l-a înălțat să fie Cap peste toate. Faptul că ea îl reprezintă pe Hristos este indicat, nu numai prin potrivirea ei exactă ca simbol al lui Hristos (Vezi Vol. 1 cap. 5; precum și harta vîrștelor din Vol. 1, lit. x, y, z, W), ci și prin numeroasele referințe la simbol, ale profeților, apostolilor și ale Domnului Isus însuși.

771. Isaia (28:16) refeindu-se la Hristos, zice: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră . . . o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii”. Zaharia (4:7), vorbind despre așezarea acestei pietre în vârful edificiului, în mijlocul unor bucurii mari, zice: „El va

pune piatra cea mai de seamă în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: "Îndurare, îndurare cu ea!" Fără îndoială, când piatra din vârful Marii Piramide a fost pusă, a fost o mare bucurie printre constructori și toți cei interesați de ea, de a vedea încununarea operei terminate. În Iov (38:6,7) se vorbește de asemenea despre marea bucurie ce a avut loc când principala piatră unghiulară a fost pusă; el deosebește limpede Capul, sau piatra unghiulară a încununării, menționând mai întâi celelalte patru pietre ale unghiului de la bază, zicând: „Pe ce sînt sprinjinite temelile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții izbucneau în cîntări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?” Profetul David, făcînd și el aluzie la Domnul nostru Isus, se servește de o figură care corespunde perfect aceleia a „martorului” de piatră din Egipt; vorbind de vremile viitoare, el zice în mod profetic: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri. Aceasta este ziua (ziua milenară a gloriei lui Hristos ca și Cap și Conducător al lumii), pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!” (Ps. 118:22-24). Israelul după trup a refuzat să primească pe Hristos ca fiind piatra din vârful clădirii; de aceea s-a luat de la acest popor favoarea de a forma casa specială a lui Dumnezeu - de a deveni Israelul spiritual care este clădit în Hristos, Capul sau Conducătorul. Ne aducem aminte că Domnul nostru și-a aplicat sieși această profeție deosebită, arătînd că El a fost piatra lepădată și că israeliții, prin constructorii lor, preoții și fariseii, au fost cei care L-au respins (Mat. 21:42,44; Fapte 4:11).

772. Cît de perfect ilustrează toate acestea piatra din vârful Marii Piramide! Această piatră principală, fiind prima finisată, trebuia să servească lucrătorilor ca model pentru întreaga clădire, ale cărei unghiuri și proporții trebuiau toate potrivite cu cele ale ei. Nu e greu să ne închipuim că, înainte ca această piatră de căpătîi să fie recunoscută ca model pentru întreaga structură, ar fi fost înlăturată, adusă la zero, de către ziditori; unii poate cugetau că nu există nici un loc potrivit pentru ea în clădire; cele cinci fețe, cinci vîrfuri și șasesprezece unghiuri diferite ale ei, o făceau nepotrivită pentru clădire, pînă în momentul cînd a fost nevoie de deosebita piatră de căpătîi; și atunci nici o altă piatră nu s-ar fi potrivit. În timpul tuturor anilor în care opera construirii progresa, această piatră principală a unghiului a fost „o piatră de poticnire” și o „stîncă de zdruncinare”, pentru acei ce nu cunoșteau nici întrebuițarea și nici locul ei. Este tocmai ceea ce se petrece cu Hristos și ceea ce va continua să se petreacă, cu mulți, pînă cînd ei îl vor vedea înălțat ca piatra unghiulară din vîrf, a planului lui Dumnezeu.

773. Forma piramidei reprezintă perfecțiune și împlinire și ne vorbește în simboluri despre planul lui Dumnezeu, arătînd că „la împlinirea vremilor, își va uni iarăși într-unul (într-o familie armonioasă, deși pe planuri diferite de existență), în Hristos (sub un singur Cap), toate lucrurile, cele din ceruri și cele de pe pămînt” - toți cei care nu se vor conforma fiind nimicîți (Efes 1:10; 2:20-22).

**Cum înfățișează planul de mîntuire,
construcția interioară a Marii Piramide**

774. Dacă mărturia formei exterioare a acestui mare

edificiu este desăvârșită și în armonie cu Cuvîntul scris al lui Dumnezeu, învățămintele ascunse în întocmirile ei interioare sînt încă și mai minunate. În timp ce structura exterioară reprezintă rezultatul final al planului de mîntuire (vezi Harta Vîrstelor din vol. 1.), construcția interioară marchează și ilustrează fiecare trăsătură importantă a acestui plan, așa cum s-a desfășurat el de-a lungul veacurilor, pînă la completa și glorioasă lui împlinire. Aici, pietrele de pe diferitele nivele sau planuri reprezintă perfecțiunea tuturor acelor care, sub Isus Hristos Capul nostru, vor deveni conform voinței desăvârșite a lui Dumnezeu, așa cum am văzut deja din mărturia Scripturilor. Unii vor fi făcuți desăvârșiți pe planul uman iar alții pe planele sau naturile spirituală și divină. Astfel pardoseala din „Camera Regelui” este arătată ca fiind la nivelul celui de al cincizecilea rînd al zidăriei; că cea a „Camerei Reginei” este la nivelul celui de al douăzeci și cincelea rînd, iar capătul de jos al „primului pasaj suitor”, dacă îl prelungim prin „dopul” de granit, așa cum se va arăta în curînd, ar coborî pînă la nivelul liniei de bază a Piramidei. Astfel, privită de la baza ei pînă la vîrf Marea Piramidă pare a fi o emblemă (un semn, un simbol) a planului divin de mîntuire, sau ridicarea din păcat și moarte pregătită pentru întreaga omenire. Linia de bază a Piramidei corespunde astfel cu data întăririi făgăduinței lui Dumnezeu către Israelul tipic -- dată care marchează începutul lucrării de ridicare sau de salvare a omenirii.

775. Un studiu atent al schiței alăturate, care arată aranjamentul interior al acestui monument măreț, este plin de învățăminte. Marea Piramidă nu e prevăzută decît cu o singură intrare propriu-zisă. Pasajul

descendent este uniform, dar scund și înclinat, și coboară pînă la o mică încăpere sau „Cameră subterană”, săpată în stîncă. Această cameră are o construcție deosebită; plafonul fiind bine finisat pe cînd pereții sînt abia începuți iar pardoseala este peste măsură de scofîlciată (scobită) și neterminată. Această cameră a sugerat unor persoane ideea unui „abis fără fund”, expresie folosită în Scripturi spre a simboliza dezastrul, inconștiența și nimicirea. Acest „pasaj de intrare” reprezintă foarte bine mersul coborîtor al omenirii, spre distrugere. „Camera subterană”, prin construcția ei neregulată, ilustrează în mod perfect marea strîmtorare, dezastrele, nimicirea -- „plata păcatului” către care se îndreaptă omenirea în mersul ei degradant.

776. Primul „pasaj ascendent”, care pleacă de la „pasajul coborîtor”, are aceeași lărgime ca și acesta. El e mic, jos și greu de urcat, iar la capătul de sus dă într-un coridor elegant și spațios numit „marea galerie”, a cărei înălțime e de șapte ori mai mare decît cea a pasajului care duce într-însa. „Pasajul suitor”, puțin ridicat, se presupune că reprezintă dispensația legii și pe Israel ca națiune, de la ieșirea lui din Egipt. Din acel moment, israeliții au părăsit națiunile lumii și mersul lor spre degradare, pentru a fi națiunea sfîntă a lui Dumnezeu, supusă legii Lui, oferindu-se să urmeze o cale ascendentă și mai grea decît cea pe care umblă lumea păgînă; de a păzi legea divină. „Marea galerie” este înțeleasă ca ilustrînd perioada chemării evanghelice; ea formează o pantă greu de urcat, dar, contrar de ceea ce se prezintă în pasajul suitor, ea e fără obstacol. Înălțimea și lărgimea mai mare a acestui pasaj sînt un bun simbol al speranțelor mai minunate și

libertățile mai mari ale dispensației creștine.

777. Sub „marea galerie”, la nivelul pardoselii sale și al capătului său de jos, ia ființă un „pasaj orizontal” care duce la o odăiță de obicei numită „camera reginei”. La capătul de sus al „Marei galerii” se află un pasaj scund care duce într-o mică încăpere numită „anticameră” a cărei construcție este foarte deosebită și care te face să te gîndești la o sală de școală - un loc de instruire și testare.

778. Camera principală a Marii Piramide, atît prin dimensiunile ei cît și prin importanța poziției sale, este puțin mai departe și este separată de „anticamera” de un alt pasaj scund. Această încăpere este cunoscută ca și „camera regelui”. Deasupra ei se află un număr de încăperi suprapuse numite „camere de construcție”. Semnificația acestora, dacă au vreo semnificație, n-are legătură cu omul, nici cu alte creaturi vizibile, ci cu ființe spirituale; deoarece, se va observa din schiță că, deși pereții și tavanul sînt în unghiuri drepte și finisați, nici una dintre ele nu are pardoseală cu suprafață regulată. „Camera regelui” conține o „ladă” sau o cutie de piatră, unica piesă de mobilă ce se află în Marea Piramidă. Ventilația „camerei regelui” este asigurată de două canale de aeraj care străpung doi pereți opuși și ajung pînă la suprafața din exterior - lăsate pentru acest scop de către constructori. Unii au presupus că ar mai exista și alte camere și pasaje, care se vor descoperi în viitor, dar noi nu împărtășim această părere; dimpotrivă; nouă ni se pare că pasajele și camerele descoperite deja servesc pe deplin scopul divin, prin atestarea întregului plan al lui Dumnezeu.

779. Există și un alt pasaj neregulat ce duce în jos, străbătînd zidăria, numit „puț”; el ia ființă la

extremitatea nordică sau de jos a „marei galerii” în partea de vest; acest „puț” merge în jos pînă unde se întîlnește cu „pasajul de intrare” coborîtor. Acesta trece printr-o grotă în rocă naturală. Punctul de întîlnire între „puț” și „marea galerie” este foarte neregulat. S-ar părea că la început pasajul ce duce la „camera reginei” a fost mascat de lespezi de piatră ce formau pardoseala „marei galerii”; și s-ar părea de asemenea că o lespede a acoperit gura „puțului”. Dar acum toată partea de jos a „marei galerii” pare să fi fost violent smulsă, deschizînd pasajul ce duce la „camera reginei” și lăsînd „puțul” deschis. Cei care au fost acolo și au făcut cercetări la fața locului spun că gura puțului pare să fi fost deschisă de o explozie venită de jos, care a aruncat în aer toată partea de sus a puțului. Noi credem totuși că o asemenea explozie n-a avut loc niciodată, dar că lucrurile au fost lăsate într-adins în această stare de către constructori pentru a arăta același lucru ca și o presupusă explozie, la care vom reveni mai tîrziu. Ca o dovadă a acestui fapt, nici o piatră provenită dintr-o asemenea explozie nu se poate găsi astăzi, deși ar fi fost foarte greu a le mișca.

780. Pardoseala, de la „camera regelui” și de la „anticameră”, se prelungește pînă la „galeria cea mare”, la capătul ei de sus sau de sud, unde formează un fel de barieră abruptă sau treaptă înaltă care înaintează cu șasezeci și unu de țoli în interiorul galeriei, de la peretele ei sudic. Acest perete, de la capătul sudic al „marii galerii”, mai prezintă și o altă particularitate: el nu este vertical, ci înclinat înspre nord - cu douăzeci și unu de țoli la firf față de bază - și chiar la vîrfurile acestui perete există o deschizătură sau pasaj care duce la așa numitele „camere de construcție”,

situate deasupra „camerei regelui”.

781. Culoarele și pardoselele piramidei, ca de altfel întreaga construcție, sînt din calcar (piatră de var). Singurele excepții sînt „camera regelui”, „anticamera” și pasajul care le unește, ale căror pardoseli și tavane sînt din granit. Unica piesă din granit ce se află în altă parte în Marea Piramidă este „dopul” de granit, care astupă puternic partea de jos a „primului pasaj suitor”. Așa cum a fost lăsat original de către constructori, „primul pasaj suitor” a fost astupat la capătul de jos, unde se întîlnește cu „pasajul de intrare”, cu o piatră cu muchii potrivită exact. Această lucrare era atît de bine făcută, încît „primul pasaj suitor” a rămas necunoscut pînă la „timpul hotărît”, pînă la timpul cînd piatra a căzut. Aproape de capătul de jos al „primului pasaj suitor”, imediat în dosul acelei prime pietre, se afla „dopul” de granit. Fasonat cam în formă de pană, el a fost așezat în această poziție cu scopul evident de a rămîne bine fixat în acel loc; și a rezistat într-adevăr la toate eforturile făcute pentru a-l ridica.

782. Deși unii istorici atestă că „pasajul de intrare” era bine cunoscut de cei vechi, totuși Al Mamoun, un calif arab, nu cunoștea poziția lui exactă, decît că tradiția îl localiza pe fața de nord a piramidei, cînd, în 825 d.H., după o muncă grea și costisitoare, el a scobit un pasaj de intrare, după cum ne arată schița, în speranța că va găsi acolo mari comori. Dar, cu toate că piramida conținea în sine vaste comori intelectuale, apreciate mult astăzi, ea nu ascundea însă nimic de felul celor la care se gîndeau arabii. Totuși, munca lor n-a fost cu totul în zadar; deoarece, în timp ce ei lucrau, piatra care sigila „primul pasaj suitor” s-a desprins și a căzut în „pasajul de intrare”, descoperind astfel

secretul și scoțînd la iveală „primului pasaj suitor”. Arabii au crezut că au descoperit în sfîrșit drumul comorilor ascunse, dar, neputincioși a mișca „dopul” de granit, ei au forțat un pasaj de-a lungul acestuia scobind calcarul mult mai moale și mai ușor de spart.

Marturia Marii Piramide cu privire la Planul Vîrstelor

783. Într-o scrisoare adresată profesorului Smyth, Robert Menzies, tînărul scoțian care a sugerat pentru prima dată trăsăturile religioase sau mesianice ale învățăturilor Marii Piramide, spunea:

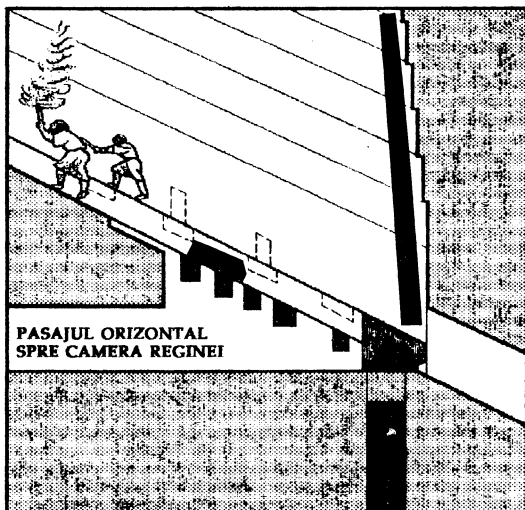
784. „De la capătul nordic al marei galerii, urcînd rampa, încep anii vieții Mîntuitorului nostru, exprimați prin corespondența de un țol pentru un an. Treizeci și trei de țoli-ani ne duc exact la gura „puțului”.

785. Da, acest „puț” este așa zicînd cheia întregii revelații a Marei Piramide. El ilustrează nu numai moartea și îngroparea Domnului nostru, ci și învierea sa. Aceasta din urmă este clar arătată de faptul, deja notat, că gura „puțului” și împrejurimile lui arată *ca și cum* o explozie violentă s-ar fi produs de jos în sus. În același chip a rupt și Hristos legăturile morții și a scos la iveală viața și nemurirea - deschizînd astfel o nouă cale a vieții (Evr. 10:20). Nu a fost cu putință ca El să fie ținut în legăturile morții (Fapte 2:24), par să ne spună stîncile sfărîmate ce înconjoară partea de sus a acestui „puț”.

786. După cum „puțul” era singura cale prin care se putea intra la unul din pasajeleuitoare ale Marii Piramide, tot astfel moartea și învierea Mîntuitorului nostru constituie singura cale de a putea ajunge la viață, a omenirii decăzute, pe oricare treaptă. În

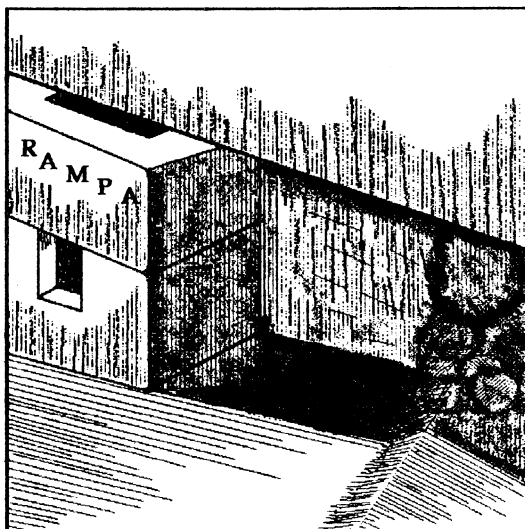
piramidă exista într-adevăr „primul pasaj suitor”, dar el era de nestrăbătut; tot astfel, legământul legii mozaice părea să fie o cale sau o perspectivă ce duce la viață, dar în realitate era o cale de nestrăbătut, pe care nu se putea trece. Nici un membru al rasei omenеști decăzute n-a reușit să ajungă la viață urmînd prescripțiile ei. „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii” (Rom. 3:20.) *Prețul de răscumpărare*, simbolizat prin „puț”, este singura cale prin care un membru al omenirii condamnate poate să ajungă la mărețele binecuvîntări cuprinse în planul lui Dumnezeu, adică la viață veșnică.

787. Cu cîțiva ani înainte de a se fi înțeles că „marea galerie” reprezenta dispensația evanghelică, prof. Smyth, în urma unor observații astronomice, a determinat data construirii Marii Piramide și a găsit anul 2170 înainte de Hristos. Cînd Dl. Menzies a sugerat ideea că lungimea rampei „marei galerii”, în țoli, reprezintă ani, s-a crezut că, dacă această teorie era adevărată, măsurînd rampa, începînd de la capătul de jos al „marii galerii”, coborînd apoi „primul pasaj suitor” pînă la întretăierea lui cu pasajul coborîtor și de acolo urcînd spre ieșire, trebuia să se descopere undeva un semn sau o indicație care să confirme cifra găsită mai sus și să *dovedească* data construirii, precum și exactitatea teoriei că un țol reprezintă un an. Această idee, care nu era nicidecum nechibzuită, era totuși o probă decisivă. În 1872, un inginer civil a fost însărcinat să măsoare exact pasajele, camerele, etc., ale piramidei. Raportul său confirmă pe deplin această idee. Măsurătorile lungimii rampei arătară că parcursul indicat mai sus era de 2170 1/2 țoli pînă la o linie trasă cu rigla și gravată în pereții „pasajului de intrare”. Data construirii Marii

PASAJUL ORIZZONTAL
SPRE CAMERA REGINEI

SECTIUNE
(verticală și
longitudi-
nală)
PRIVIND
DINSPRE
VEST A
CAPĂTULUI
DE JOS
SAU
NORDIC
A MARI
GALERII
DIN
PIRAMIDĂ

VEDERE
INTR-O
PERSPECTIVĂ
LĂRGITĂ
A ZONEI
SMULSE
DE LA
CAPĂTUL
RAMPEI
ȘI
INTRAREA
ÎN PUȚ
(așa numite)

Piramide este astfel îndoit adevărată, în timp ce lungimile pasajelor sînt verigile istoriei și ale cronologiei care pot fi considerate ca semne și „o mărturie” pentru Dumnezeu în mijlocul Egiptului.

788. Grație măsurătorilor precise ale tuturor pasajelor, furnizate de prof. Smyth, sîntem în măsură să atingem părțile cele mai caracteristice ale mărturiei acestui „martor” din piatră, care ne vorbește astăzi.

789. Cînd am putut aprecia ceea ce am spus din capul locului despre acest martor ne gîndeam că, dacă Marea Piramidă era o Biblie de piatră, dacă ea expunea planurile ascunse ale marelui Arhitect al Universului, dovedindu-i preștiința și înțelepciunea, atunci ea ar trebui să fie și va fi în armonie desăvîrșită cu Cuvîntul scris. Faptul că secretele piramidei au fost păstrate pînă la sfîrșitul celor *șase mii* de ani ai istoriei lumii, și că ea începe acum să pună mărturie că zorile milenare apar, este în armonie cu Cuvîntul scris. În același chip, mărețea mărturie a Bibliei cu privire la planul glorios al lui Dumnezeu a fost ținută ascunsă de la întemeierea lumii și abia acum începe să strălucească în toată plinătatea și măreția ei.

790. Am expus deja, în volumele precedente și în capitolele precedente ale acestui volum, mărturia clară a Cuvîntului scris, arătînd că sîntem în ajunul unei noi vîrste - că Ziua Milenară se revarsă. Această dispensație va aduce schimbarea domniei asupra pămîntului. Autoritatea va fi luată de la „stăpînitorul acestei lumi” (Apoc. 11:15) și de la credincioșii săi și va fi predată Aceluia „care are drept la ea” (Ezech. 21:27; Dan. 7:27) prin dreptul de răscumpărare, precum și sfinților săi credincioși. Am văzut că deși rezultatul acestei schimbări va fi o mare binecuvîntare, totuși perioada de transfer,

în tipul căreia domnitorul actual, „omul cel tare”, va fi legat și casa lui dezbrăcată de orice putere (Mat. 12:29; Apoc. 20:2), va fi un timp de mare strîmtoare. (Is. 49:24,25.) Semnele timpului, indicate de Scripturi, ne arată că acest timp de strîmtoare nu va sosi decît după cea de a doua venire a lui Hristos (în oct. 1874); cînd judecata națiunilor va începe, sub influențele luminătoare ale Zilei Domnului. Marea Piramidă ilustrează aceasta în modul următor:

791. „Pasajul coborîtor”, care conduce de la intrarea în piramidă la „puț” sau la „camera subterană”, reprezintă calea urmată de lume în general (sub conducerea domnitorului acestei lumi, Satan), pînă la timpul de mare strîmtoare (simbolizat prin „puț”) în care se va termina domnia celui rău. Este întrucîtva ușor a determina lungimea acestei perioade și a vedea cînd puțul strîmtoării va fi atins: e suficient a pleca de la o dată determinată, clar arătată în piramidă, și a face apoi măsurătoarea de la acest punct de plecare. Această dată sau acest punct de plecare e fixat de intersecția „primului pasaj suitor” cu „marea galerie”. El arată nașterea Domnului nostru Isus, după cum „puțul”, 33 și 1/2 țoli mai departe, marchează moartea sa. Dacă din acest punct măsurăm lungimea „primului pasaj suitor”, pînă la intersecția lui cu „pasajul coborîtor”, vom determina astfel o dată caracteristică asupra acestuia din urmă. Lungimea acestui „prim pasaj suitor” este de 1542 țoli pînă la punctul de întretăiere cu pasajul coborîtor, acest punct corespunde astfel anului 1542 înainte de Hristos. Măsurînd apoi *în jos* „pasajul coborîtor”, de la acest punct determinat pînă la intrarea în „puț”, care reprezintă timpul de mare strîmtoare și de nimicire

care va pune capăt acestui veac, aducînd cu sine prăbușirea puterii celui rău, aflăm 3457 de țoli sau ani, care trebuie adăugați la data de mai sus --1542 înainte de Hristos. Acest calcul indică deci că anul 1915 după Hristos marchează începutul timpului de strîmtorare; căci 1542 ani înainte de Hristos plus 1915 ani după Hristos ne dau 3457 ani. Marea Piramidă aduce deci mărturie că sfîrșitul anului 1914 va fi începutul unui timp de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt națiunile și nici nu va mai fi altul asemenea în veacurile viitoare. Vedem deci că acest martor confirmă în totul mărturia Bibliei asupra acestui subiect (vezi Vol. 2, cap. 7, al Studiilor în Scripturi).

792. Nimeni n-ar trebui să pună la îndoială faptul că cei patruzeci de ani, care au început de la sfîrșitul anului 1874, sînt anii secerișului, chiar dacă strîmtorarea cea mare n-a atins încă punctul culminant și critic, chiar dacă acest timp de „seceriș” a fost, de la acea dată, o perioadă în timpul căreia cunoștința a crescut foarte mult. Amintim că figurile și ilustrațiile Marii Piramide, inclusiv diagrama „puțului”, au fost schițate de profesorul Smyth fără să aibă în vedere această aplicație, adică în afară de orice considerație religioasă.

793. Pe lîngă aceasta să ne amintim că, Cuvîntul lui Dumnezeu arată clar că judecățile executate în cursul acestui timp de strîmtorare vor începe cu biserica nominală, prealabilă lepădării ei, în mijlocul unor formidabile ciocniri de interese între capital și muncă, care se organizează astăzi pentru apogeul strîmtorării.

794. Forma și gradul de finisare a acestei camere subterane sau „puț” au o semnificație cu totul deosebită; în timp ce tavanul și părți ale pereților sînt regulate, ea nu are o pardoseală - solul ei accidentat,

neisprăvit, coboară în povârniș neregulat din ce în ce mai prăpăstios spre peretele de răsărit, justificînd astfel numele de „abis fără fund” ce i se dă uneori. Această cameră ne vorbește despre eliberare, despre libertate ca și despre strîmtorare; despre ridicare ca și despre degradare. Intradevăr, pasajul ce duce acolo e așa de jos și așa de strîmt încît cel ce se duce spre „puț” trebuie să ia o poziție foarte aplecată și prin urmare foarte neplăcută. După ce a ajuns la această cameră, tîrîndu-se, obosit, coboară pe sol pe o treaptă înaltă; de altă parte, tavanul este mai înalt; acest spațiu foarte mărit simbolizează o oarecare dezvoltare mintală a oamenilor care merg spre dezrobire, spre libertate.

795. Cît de adevărate sînt toate acestea comparîndu-le cu faptele reale! Oare nu vedem noi deja răsפîndindu-se spiritul de libertate în sînul *maselor* națiunilor civilizate? Nu vrem să discutăm natura acestor libertăți, nici să examinăm dacă sînt ele sau nu justificate; ne mărginim să constatăm că ele sînt simbolizate de *înălțimea* tavanului și *depresiunea* (scufundarea) solului (pardoselii); noi constatăm numai faptul că lumina din epoca noastră, care este Ziua lui Iehova, aduce cu sine spiritul de neatîrnare. Acest spirit de libertate, în atingere cu mîndria de sine, cu bogăția și cu puterea claselor conducătoare, *va fi* cauza strîmtorării celei mari care, potrivit Sfintelor Scripturi, are să urmeze. Cu toate că aceste lucruri abia au început, regii, împărații, oamenii de stat, capitaliștii, cu un cuvînt toți, vād apropiindu-se evenimentele și „își dau sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întîmpla pe pămînt; căci puterile cerurilor vor fi *clătinate*” (Luca 21:26). Organizațiile civile, sociale și religioase din „lumea rea de astăzi” vor dispărea, se

vor duce în nimicirea simbolizată prin „puț” sau camera subterană. „Puțul” este nu numai o ilustrație a tulburărilor care vor răsturna și vor nimici prezenta ordine de lucruri (fiindcă aceasta n-ar putea să se armonizeze cu ordinea de lucruri mai bună care va fi stabilită în împărăția lui Dumnezeu), ci el mai simbolizează și sfârșitul sigur al fiecărui individ, care va continua să urmeze vreo cale rea și care, în deplina lumină a vârstei milenare, va refuza să se lase de păcate și să umble pe calea dreptății (Is. 65:20; Ps. 101:8).

796. Să notăm un alt fapt în legătură cu cele de mai sus: înclinația „pasajului coborîtor” este potrivită pînă în apropierea „puțului”, apoi pasajul devine orizontal. Lungimea pasajului orizontal cuprins între intrarea în camera subterană sau „puț” și partea înclinată a pasajului coborîtor este de 324 țoli; prin urmare, începutul părții orizontale a pasajului marchează o dată cu 324 de ani înainte de 1915, adică 1591. Acest fapt pare să indice că la acea timp, 1591, s-a petrecut un eveniment important care a influențat în așa măsură cursul civilizației încît ea a încetat să mai urmeze o cale coborîtoare. Ce s-a întîmplat deci în timpul acela? Ce mare mișcare, marcată de acea dată, a exercitat o asemenea influență?

797. Din nefericire noi nu găsim exacte măsurile acestei porțiuni, ale acestui pasaj coborîtor, și sîntem convinși că schițele prof. Smith nu sînt suficient de exacte pentru a justifica încredere în „măsurările pe hîrtie”, bazate pe ele. Una dintre măsurile neconfirmate este 324 țoli piramidali, care măsurați în direcție opusă ar indica aproximativ anul 1590, sau „ziua lui Shakespeare”. Cu toate acestea noi nu atacăm greutatea acestei ipoteze.

798. Un lucru este cert - că scundul pasaj coborîtor reprezintă mersul *lumii*, așa cum pasajele urcătoare simbolizează cursul Bisericii „chemate”. Schimbarea suferită de pasajul coborîtor, care din înclinat cum era devine orizontal, ar părea de aceea să indice iluminare morală sau politică, sau o împiedicare favorabilă a cursului coborîtor.

799. Cu siguranță, reformațiunea protestantă din veacul al 16-lea a făcut mult, indirect, pentru ridicarea omenirii în toate privințele. Ea a curățit atmosfera morală de multă din ignoranța și superstiția ei și se admite, de către Romano-Catolici ca și de către Protestanți, că ea a însemnat începutul unei noi ere pe drumul progresului universal.

800. Noi nu pretindem, cum fac unii, că în zilele noastre totul merge spre mai bine. Dimpotrivă, noi vedem multe lucruri în zilele noastre pe care noi nu le putem aproba, care nu sînt în armonie, nici cu civilizația, nici cu voința divină. Noi nu facem altceva decît să constatăm că în lume domnește un spirit mai generos și mai „umanitar”, dar care este încă foarte departe de spiritul Domnului nostru Isus. Totuși această stare de lucruri e mult mai de dorit decît superstiția și ignoranța din trecut.

801. În realitate, tocmai această ameliorare socială a dat naștere „teoriei evoluției” și i-a făcut pe mulți să conchidă că lumea se dezvoltă cu repeziciune, mereu spre mai bine, că ea nu are nevoie de un Mîntuitor și opera sa de răscumpărare, că nu era nevoie nici de o Împărăție viitoare cu opera restatornicirii. În curînd biata omenire va înțelege că o regenerare bazată pe principiile egoismului nu poate decît să mărească nemulțumirea și chiar să ducă la anarhie. Numai

poporul lui Dumnezeu, călăuziți de Cuvîntul Său, pot vedea aceste lucruri sub adevărata lor lumină.

801. Dar, în timp ce dimensiunile mai sus indicate aduc o mărturie în armonie cu cea a Bibliei, o dimensiune totuși părea să fie în dezacord cu Cuvîntul lui Dumnezeu; aceasta era lungimea „primului pasaj suitor” care, după cum s-a presupus, reprezenta perioada începînd cu exodul poporului lui Israel din Egipt și terminîndu-se la nașterea Domnului Isus.* Perioadele biblice arătate deja în vol. 2 sînt exacte, sîntem siguri de aceasta și exactitatea lor am dovedit-o pe mai multe căi. Am văzut că de la ieșirea din Egipt pînă în anul 1 al erei creștine s-au scurs exact 1614 ani, iar lungimea rampăi „primului pasaj suitor” nu măsoară decît 1542 de țoli. Pe de altă parte, știm din Cuvintele Domnului și ale profeților că vîrsta legii sau timpul de „favoare” acordat Israelului după trup nu s-a terminat la nașterea lui Isus, ci trei ani și jumătate după moartea sa, la sfîrșitul celor 70 de săptămîni de favoare ale lui Israel, adică în anul 36 al erei noastre (vezi vol. 2, cap 7). Lungimea perioadei de la Exod la sfîrșitul timpului de favoare ar fi deci de 1650 ani (1614 plus 36). Și deși, într-un sens, măreția și binecuvîntarea noii dispensații au început la nașterea lui Isus (Luca 2:10-14,25-38), totuși Marea Piramidă trebuia să indice, *într-un anumit fel*, lungimea completă a timpului de favoare acordat lui Israel. În cele din urmă, noi am găsit aceasta lungime arătată în modul cel mai ingenios. Lungimea

---

*Această perioadă nu este aceeași cu cea arătată în Vol. 2 al Studiilor în Scripturi, cap. 7, pe care noi am denumit-o și descris-o ca Vîrsta Iudee. Aceasta din urmă a început cu 198 de ani înainte de Exod, la moartea lui Iacov, și nu s-a terminat pînă cînd Domnul, pe care ei l-au respins, le-a lăsat casa pustie, cinci zile înainte de crucificarea Sa - Mat. 23:37,38).

„dopului” de granit s-a dovedit a fi exact lungimea care trebuie adăugată la lungimea obținută măsurînd rampa „primului pasaj suitor”, de la peretele de nord a „marii galerii” pînă la capătul de jos a dopului însuși. Înțelegem prin urmare de ce acest „dop” era atît de solid fixat ca nimeni să nu-l poată mișca de la locul său. El a fost așezat acolo de Marele Arhitect în scopul vădit de a rămîne așa, pentru ca astăzi noi să putem auzi mărturia lui care vine s-o întărească pe cea a Bibliei, atît în ceea ce privește planul cît și cronologia ei.

803. Pentru a măsura lungimea „primului pasaj suitor” noi îl vom considera drept un telescop al cărui „dop” de granit a fost scos afară din tocul său pînă ce capătul lui de sus va ocupa poziția originală a capătului de jos. Distanța de la intrarea de nord a „marii galerii” pînă la capătul de jos al „dopului” de granit este de 1470 țoli. Dacă adăugăm acum la aceasta lungimea „dopului” ieșit din „tocul” său, care este de 179 țoli, obținem un total de 1649 țoli, reprezentînd 1649 ani. Diferența de un țol-an între numărul acesta și cel arătat de cronologia Bibliei (1650), provine din faptul că „dopul” a fost puțin tăiat de către acei care s-au trudit să-l mute de la locul său în culoar.

804. Astfel, acest „martor” din piatră confirmă pe deplin mărturia Bibliei și ne arată că perioada începînd de la exodul lui Israel din Egipt pînă la sfîrșitul favoarei lor naționale, în anul 36 d.H., a fost de 1650 ani. Această perioadă nu trebuie confundată cu celelalte două perioade paralele, ale dispensațiilor iudaică și creștină. Prima începe la moartea lui Iacov și se termină în anul 33 al erei noastre; cealaltă la anul 33 (la moartea lui Hristos) și se termină în 1878 după Hristos. Durata fiecăreia, din aceste două perioade, este de 1845 ani.

805. Și aceasta n-a fost doar o cale ingenioasă pentru a ascunde și totuși a furniza lungimea perioadei de la Exod pînă la nașterea Domnului nostru (pentru a fi, la timpul potrivit, o atestare a mărturiei Bibliei), ci, cititorul atent va vedea numaidecît că ea a putut fi făcută numai într-un fel ca acesta, pentru două motive: Mai întîi, pentru că dispensația iudee și favoarea lor nu numai că au început la moartea lui Iacov, înaintea exodului din Egipt, ci pătrunde de asemenea în dispensația creștină, mergînd paralel în timpul celor 33 de ani ai vieții pămîntești a Domnului nostru Isus; și, în al doilea rînd, pentru că, dacă s-ar fi construit „primul pasaj suitor” astfel ca lungimea lui măsurată în țoli piramidali să reprezinte exact lungimea Vîrstei Iudaice, piramida ar fi trebuit făcută mai mare, ceea ce, în schimb, ar fi distrus toate trăsăturile și învățămintele ei științifice.

806. Să examinăm acum „marea galerie”, de la capătul „primului pasaj suitor” și să relevăm mărturia ei simbolică. Ea e de șapte ori mai înaltă decît „primul pasaj suitor”. Pereții ei sînt formați din șapte rînduri de pietre suprapuse, din calcar de culoare gălbuie, lustruite și netezi la pipăit. „Marea galerie” are o înălțime de douăzeci și opt picioare; ea e în schimb foarte îngustă; lărgimea ei este peste tot de șase picioare, dar la nivelul pardoselii se îngustează și nu e mai largă de trei picioare, la vîrf fiind și mai îngustă. Profesorul Greaves, din Oxford, care a trăit în veacul al cincisprezecelea, o descrie astfel:

807. „E o capodoperă impunătoare care, prin curiozitățile ei artistice și bogăția materialelor sale, nu se lasă cu nimic mai prejos de cele mai mărețe construcții. Această galerie, sau coridor, e construită

din marmură (calcar) albă și netedă, tăiată în tăblieri mari pătrate. Tavanul, pereții și rampa sînt făcute din materiale identice. Blocurile de piatră sînt așa de bine ajustate încît e aproape cu neputință chiar ochilor deprinși să le deosebească încheieturile. Acest urcuș, foarte înclinat, adaugă un farmec special întregii construcții deși aceasta face pasajul mai alunecos și mai greu de urcat. Aranjamentul și așezarea blocurilor de marmură (calcar) a pereților, ale căror straturi sau rînduri sînt în număr de șapte, constituie o minune arhitecturală; fiecare din aceste rînduri atîrnă cam cu trei țoli peste rîndul de dedesupt și așa pînă la vîrf”.

808. Iar profesorul Smyth declară că e imposibil a înfățișa cu fidelitate „marea galerie” prin imagini, zicînd:

809. „O reală și completă reprezentare a „marii galerii”, cu ajutorul picturilor sau fotografiei e cu neputință de realizat din cauza îngustimii acestui culoar, a înălțimii sale uriașe și a înclinației deosebite a rampei sale. Cel ce se așează la capătul ei de nord și privește în direcția sud, va vedea pardoseaua „marii galerii” ridicîndu-se cît vede cu ochii (cel puțin așa i se va părea) prin mijlocul întunericului. Inclinația este în așa fel încît orice zugrăvire, făcută pe un simplu plan vertical, n-ar putea înfățișa decît o mică parte a rampei, care ar merge pînă la vîrfurile pînzei și acolo ar ieși din cadru. Dacă, din contră, privim de la capătul de sud spre nord, încetăm imediat să vedem pardoseaua și nu mai zărim decît o parte din tavan, care se lasă în jos vertiginos. De fiecare parte se află pereții posomorîți și înalți, cu rîndurile lor mărețe și ieșite în afară. Toate aceste planuri înclinate și abrupte (prăpăstioase) îți dau o impresie de indispoziție (de neliniște); de o parte

simți primejdia, de alta dificultățile anevoioase, și de toate părțile munți de obstacole de învins”.

810. „Marea galerie” e un simbol minunat al mersului în sus al *adevăratai* Biserici a lui Hristos, al căii înguste pe care umblă „turma mică” de învingători în lunga perioadă a Vîrstei Evanghelice. Pereții săi și tavanul, frumoși și de culoare gălbuie odinioară, din pietre suprapuse regulat pînă sus, nu ne povestesc despre istoria bisericii nominale, cum au presupus unii - căci atunci ele n-ar avea această formă desăvîrșită și urcătoare - ci ei ne vorbesc despre marea favoare pe care Dumnezeu a acordat-o în timpul Vîrstei Evanghelice, care este „înalta chemare”, invitîndu-ne la libertățile și privilegiile speciale oferite sub anumite condiții tuturor îndreptățiților în Hristos, de-a lungul Vîrstei Evanghelice, a cărei inaugurare a avut loc prin deschiderea puțului, simbolizînd plățirea prețului de răscumpărare de către Hristos.

811. Înălțimea considerabilă a „marii galerii”—care e de șapte ori mai înaltă decît „primul pasaj suitor” (numărul șapte fiind un simbol al perfecțiunii sau plinătății)—ne înfățișează toată întinderea binecuvîntărilor cuprinse în făgăduința făcută lui Avraam, care sînt oferite acum Bisericii Vîrstei Evanghelice. „Camera regelui”, la capătul „marii galerii”, reprezintă scopul final păstrat pentru toți cei ce vor fi fost credincioși în condițiile înaltei chemări din prezent. După cum vom vedea mai departe, această cameră e un simbol foarte potrivit destinului final al Bisericii. Lîngă „puț”, (care reprezintă răscumpărarea), chiar lîngă intrarea în această galerie, și pe care trebuie să-l recunoască toți care intră pe această cale, îndreptățirea noastră este minunat simbolizată. Astfel, Marea Piramidă ne grăiește:

„Acum dar, nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus” (Rom. 8:1).

812. Lungimea, în aparență interminabilă, a „marii galerii” arată cît de lungă a părut Vîrsta Evanghelică pentru fiecare membru al Bisericii, în timp ce îngustimea ei reprezintă foarte bine „calea îngustă care duce la viață”; iar rampa ei abruptă arată dificultățile cu care este urmată calea și pericolul continuu de a cădea iară și iară dacă nu sînt destul de atenți la pașii lor. Totuși, între hotarele acestor pereți de favoruri divine se află mîntuirea și siguranța pentru toți acei care prin stăruință caută să facă binele, să crească în har, să urce tot mai sus pe drumul greu, să umble „nu după îndemnulurile cărnii, ci după cele ale spiritului” (Gal. 5:16; Rom. 8:4,5,13).

813. Privind în sus de-a lungul „marii galerii”, vedem că *ea are un sfîrșit* tot așa cum are și un început. Astfel ni se spune, că va veni o vreme cînd marile și prețioasele privilegii oferite în veacul evanghelic vor *înceta* la un anumit timp - minunata înaltă chemare, de a deveni moștenitori cu Hristos, ca „mireasa” sa, se va termina cînd un număr suficient pentru a completa „turma mică” va fi acceptat chemarea. Cuvîntul scris expune mai clar ceea ce acest „martor” de piatră ne arată prin figuri simbolice. El arată că privilegiul de-a alerga după premiul înaltei chemări este rezervat exclusiv Vîrstei Evanghelice. Această chemare nu a fost oferită niciodată nimănui înainte. Isus, Prințul mîntuirii noastre, a fost cel dintîi căruia I s-a oferit și cel dintîi care a primit condițiile ei de sacrificiu și cel dintîi care a intrat în răsplata ei. Extremitatea de nord a „marii galerii” marchează momentul cînd această mare favoare a fost oferită întîia oară, iar extremitatea de sud

arată momentul când această chemare ia sfârșit (Evrei 10:19, 20).

814. Dar întrucât „marea galerie” reprezintă „înalta noastră chemare” de către Dumnezeu, să privim mai departe și să vedem la ce conduce această chemare în cazul fiecărui individ. Am văzut deja în Scripturi că noi sîntem chemați să suferim cu Hristos, să murim cu El, pentru ca mai tîrziu *să luăm parte la gloria Sa*. Toate acestea le găsim în mod desăvîrșit simbolizate prin felul aparte prin care se asigură intrarea la „camera regelui”, la sfîrșitul „marii galerii”. Calea prin care cei care acceptă „înalta chemare” pot intra în gloria cerească, reprezentată prin „camera regelui”, nu este directă. Ei trebuie mai întîi să fie încercați în toate privințele și să fie găsiți ascultători voinței lui Dumnezeu, fără de care ei nu vor putea să facă parte din numărul mic al celor ce vor învinge. Învățămintele scripturale, ca și experiențele suferite de toți cei ce aleargă după marele premiu, sînt convingător ilustrate de Marea Piramidă. După cum chemarea ne conduce la consacrare și la lecțiile sacrificiului, tot așa „marea galerie”, ne conduce la anumite pasaje foarte joase, care le simbolizează. Ajuns la capătul de sus al acestei galerii, călătorul trebuie să se aplece foarte mult ca să poată răzbate pasajul care duce la anticameră. Această îndoire sau aplecare simbolizează consacrarea sau moartea voinței credinciosului, începutul sacrificiului de sine, la care sînt chemați toți acei care vor să ajungă la natura divină. Numai cei care au acceptat chemarea și care au renunțat la voința lor proprie știu ce înseamnă această jertfire de sine.

815. După ce am străbătut acest pasaj foarte scund, care reprezintă consacrarea, ajungem în așa numita

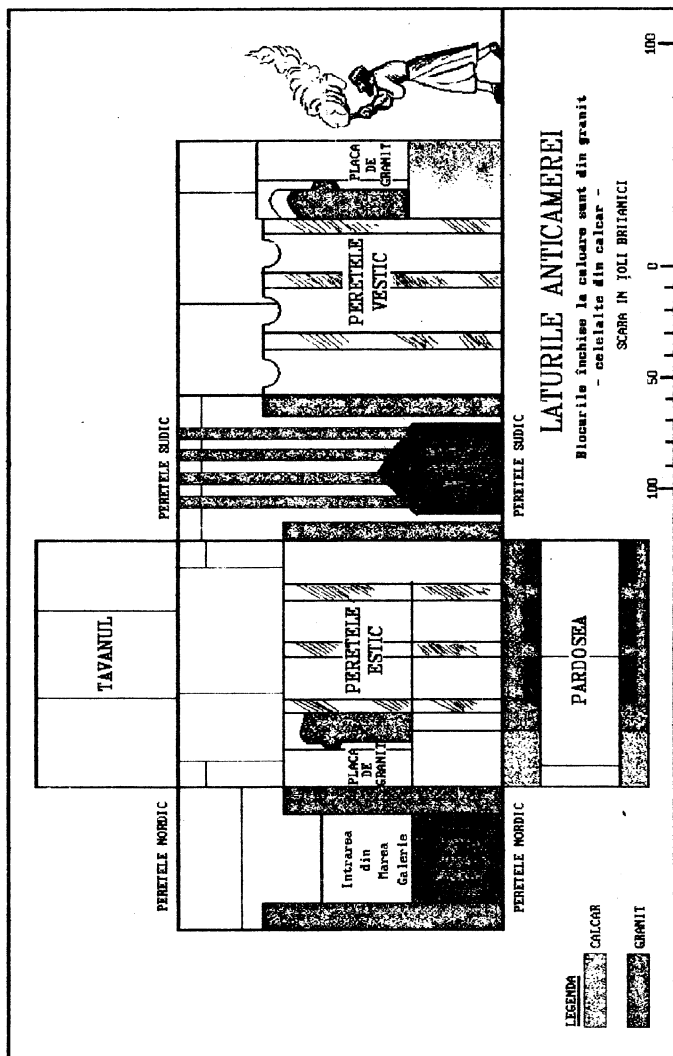

„anticameră”; pardoseala acestei încăperi nu mai este din calcar, deoarece, începînd chiar din prag, ea e formată din lespezi de granit. Această schimbare a naturii materialelor poate să simbolizeze schimbarea de condiție sau *noua* stare a celor ce pătrund în anticameră”, sau starea de „creaturi noi” în Hristos. Dar cînd punem piciorul pe solul de granit, pentru a intra în această nouă condiție ca creaturi noi, un alt obstacol ne stă în cale: este „placa de granit”; aceasta, ca un fel de oblon, închide în parte drumul, lăsînd numai un pasaj foarte scund, asemănător celui precedent, avînd 44 țoli (1 m 10 cm) înălțime, așa că, pentru a ne putea bucura de privilegiile ascunse în „anticameră”, trebuie să ne aplecăm (să ne înjosim) din nou. Această „placă de granit” este simbolul *voinței divine* și pare a spune celui ce a străbătut primul pasaj scund, reprezentînd lepădarea de voința sa proprie: „Nu e suficient că ți-ai sacrificat voința, planurile, dorințele pămîntești, ci tu mai trebuie să accepți voința, planurile și hotărîrile unui altuia. Nu numai că trebuie să renunți la voința ta proprie, dar trebuie să te apleci în fața voinței divine, s-o primești în locul voinței tale și să devii un agent activ în serviciul lui Dumnezeu înainte de a fi considerat ca nouă creatură, ca moștenitor al naturii divine”.

816. După ce am trecut pe sub „placa de granit” ajungem în „anticameră”; acolo, sîntem la larg, putem sta în picioare, liberi, pe dușumeaua de granit (vezi schița). Această cameră oferă un aspect particular; pereții ei se deosebesc unii de alții; în unele părți par a fi căptușiți cu tăblii, iar în altele se văd scobituri săpate adînc. Ea ascunde desigur multe învățăminte care n-au fost încă complet deslușite. Acei care au

vizitat această odaie spun că ea seamănă cu o sală de scoală, ceea ce este în perfect acord cu însemnătatea ei simbolică, care ne arată probele și experiențele celor ce sînt sfințiți, concepuți de cuvîntul Adevărului (Is. 1:18). Această „anticameră” simbolizează școala lui Hristos, disciplina -- încercările credinței, ale răbdării, ale suferinței la care sînt supuși toți acei care s-au consacrat pe deplin pentru a face voia lui Dumnezeu. Aceste probe sînt pentru creștin un prilej bun, o ocazie binecuvîntată oferită pentru a învinge și a dovedi că e vrednic să aibă, ca învingător, un loc lîngă Hristos, atunci cînd va veni ca să-și stabilească domnia glorioasă. Dacă n-am învățat aceste lecții, dacă n-am trecut prin proba oferită, atunci nu sîntem fii și nu vom moșteni natura dumnezeiască (Evr. 12:8). Doar în timpul vieții noastre pămîntești, după ce ne-am consacrat serviciului său, ne instruește Dumnezeu și ne disciplinează. Prin aceste mijloace, Tatăl nostru ceresc ne probează în mod serios credințioșia față de legămîntul nostru încheiat cu El și ne învață de asemeni să fim compătimitori cu încercările și suferințele oamenilor, peste care voiește să ne pună, nu peste mult, domnitori și judecători (1Cor. 6:2,3; Apoc. 2:26,27; 20:6).

817. Înainte de-a ajunge pe deplin și *cu adevărat* la „noua” noastră poziție, la „natura divină”, noi trebuie nu numai să realizăm moartea voinței noastre, ci să trecem și prin moartea adevărată, moartea ființei trupesti. Marele „martor” din piatră ne arată și acest fapt; pentru că la celălalt capăt al „antecamerei” se află un mic pasaj foarte scund, singurul care duce la „camera regelui”. Astfel „camera regelui”, care este cea mai mare și cea mai înaltă încăpere din tot edificiul,

devine simbolul perfecțiunii naturii divine, care va fi dobândită de „turma mică”, compusă din puținii învingători aleși dintre „mulții chemați” (a căror *chemare* e simbolizată de „marea galerie” Mat. 22:14). Acești aleși trebuie să treacă prin jertfirea de sine și încercări (reprezentate prin „anticameră” și culoarele ei scunde, de intrare și ieșire). Chemarea la natura divină a fost adresată mai întâi Domnului nostru Isus, a cărui misiune pe pământ avea două scopuri bine determinate: (1) de a salva pe păcătoși prin plățirea prețului de ispășire necesar pentru răscumpărarea lui Adam, și a tuturor urmașilor lui (Mat. 20:28; Ioan 3:16,17; 1Tim. 1:15; 1Ioan 3:5,8; 4:14); și (2) de a dovedi prin ascultarea Sa pînă la moarte că era vrednic să moștenească natura divină și gloria (Filip. 2:6-11; Apoc. 5:12). Este tocmai ceea ce ne învață „marea galerie”, care începe la nașterea Mîntuitorului nostru. Galeria cea mare nu simbolizează deci *vîrsta evanghelică*, care nu a început decît atunci cînd Isus a pus capăt vîrstei legii prin jertfa Sa pe cruce, la treizeci și trei de ani după nașterea Sa, ci ea reprezintă înalta *chemare* sau chemarea cerească, ce deschide drum de intrare la natura divină (prin jertfirea de sine); natura divină fiind simbolizată prin „camera regelui”. Domnul nostru Isus a fost astfel chemat de la nașterea Sa; și, cu începere de la Rusalii, toți credincioșii îndreptății sînt chemați la același mare privilegiu; totuși numai puțini dintre ei primesc această chemare la sacrificiu; și mai puțini încă sînt aceia care își fac sigură chemarea și alegerea lor, printr-o supunere din toată inima la condițiile impuse, umblînd cu credincioșie pe urmele Învățătorului. Durata acestei „înalte chemări” la natura divină și data sfîrșitului ei sînt indicate, după cum am spus deja, de lungimea și

de capătul de sus al „marii galerii”.

818. „Camera regelui”, la care nu se poate ajunge decît trecînd prin „marea galerie” și prin „anticameră”, și care, în toate privințele, este cea mai înaltă și cea mai nobilă încăpere, simbolizează foarte potrivit natura divină. Henri F. Gordon, descriind-o, spune:

819. „Această cameră, de 34 picioare lungime pe 17 lărgime și 19 înălțime, este o încăpere splendidă. Ea e în întregime construită din granit neted de culoare roșie. Pereții, pardoseala și tavanul sînt din blocuri mari tăiate în formă dreptunghiulară și cu așa măiestrie așezate și îmbinate încît nici un monarh din zilele noastre n-ar putea dori o operă de artă mai minunată și mai desăvîrșită. Singurul obiect ce se află în această cameră este o ladă goală, un chivot (de granit), fără capac. Remarcăm că această ladă are aceleași dimensiuni ca și chivotul legămîntului din tabernacolul lui Moise”.

820. *Granitul* folosit în Marea Piramidă, ca și aurul din tabernacolul și din templul tipic al lui Israel, reprezintă lucrurile divine, natura divină. Cele două pasaje, foarte joase, care conducînd în „anticameră” și în „camera regelui”, corespund celor două perdele ale tabernacolului, cea de la intrarea în Sfînta și cea de la intrarea în Sfînta Sfintelor; iar lada de granit, unica mobilă din camera regelui, corespunde chivotului legămîntului care era singura mobilă în locul prea-sfînt al tabernacolului și în templu. Ceea ce în unul era din aur în cealaltă e din granit, și amîndouă au aceeași însemnătate simbolică.

821. Dar aceasta nu e totul. Marile adevăruri și învățăminte simbolizate prin cele două despărțituri din tabernacol și din templu, de Sfînta și de Sfînta Sfintelor

și de perdelele lor despărțitoare, sînt sombolizate exact și în Marea Piramidă prin cele două încăperi, „anticamera” și „camera regelui”, cu pasajele lor de comunicație. „Anticamera”, ca și locul sfînt din tabernacol, reprezintă starea de înrudire cu Dumnezeu, ca o nouă creatură recunoscută și moștenitori împreună cu Hristos a naturii și gloriei divine, în care intră *credinciosul* atunci cînd, după ce a acceptat iertarea păcatelor și împăcarea cu Dumnezeu prin prețul de răscumpărare, își oferă persoana sa îndreptățită ca o *jertfă vie în serviciul lui Dumnezeu* (Rom. 12:1). După cum prima perdea din tabernacol reprezintă consacrarea, lepădarea de sine sau moartea propriei noastre voințe și supunerea noastră deplină voinței divine, tot astfel intrarea scundă în „anticameră” simbolizează același mare eveniment, care este începutul umblării în înnoirea vieții a tuturor acelor care vor voi să devină membrii ai preoției împărătești (Mat. 7:13,14; Luca 13:24-27).

822. După ce a trecut această probă, care constă în a se oferi pe sine în întregime pe altarul de jertfă, credinciosul nu mai este *considerat* de Dumnezeu ca ființă omenească, ci ca o „nouă creatură”, ca un „părtaș al naturii divine”. În realitate, el nu este făcut cu adevărat părtaș a naturii divine pînă cînd a învățat cu credincioșie lecția ascultării față de voința divină, în timpul experiențelor adevărate, a sacrificiilor zilnice și a învățămintelor din viața prezentă (reprezentate prin construcția deosebită a pereților din „anticamera” piramidei și prin masa cu pîinile pentru punerea înainte, prin candelabrul de aur și de altarul pentru tămîiere din locul sfînt al tabernacolului); pînă cînd nu va trece prin moarte (reprezentată prin a doua perdea

din tabernacol și prin al doilea pasaj scund, care duce în „camera regelui” din piramidă); și pînă cînd, printr-o participare la prima înviere, nu va fi intrat cu Hristos în abundența promisei naturi și gloriei divine - partea lui veșnică, simbolizată prin „camera regelui”.

823. Astfel, Marea Piramidă adeverește nu numai mersul coborîtor al omenirii în păcat, dar și diferitele etape ale planului lui Dumnezeu menit să elibereze omenirea, grație drumului spre viață deschis prin moartea și învierea Domnului nostru Isus.

824. Se va remarca din schiță, că pardoseala de granit nu ajunge chiar pînă la intrarea în „anticameră”, pe cînd tavanul este în întregime din granit. Aceasta pare să ne învețe o lecție în perfectă armonie cu ceea ce am văzut deja că este o trăsătură a planului divin, referitoare la cei chemați care se luptă să dobîndească natura divină. Primul pasaj foarte scund simbolizează consacrarea propriei voințe a credinciosului care, în urma acestui fapt, dobîndește cu adevărat intrare în „Sfînta” sau condiția de sfințenie a celor candidați la moștenirea gloriei și nemuririi reprezentate prin „anticameră”, care e acoperită de tavanul din granit; totuși, un astfel de credincios nu trebuie încă considerat ca participînd pe deplin la noua natură înainte de a fi fost „făcut viu”, înainte de a fi intrat în activitate și de a umbla în înnoire de viață; iar acest test e simbolizat prin „placa de granit”, care, prin poziția ei aparte, pare suspendată, aproape să cadă sau să împiedece orice mers înainte; ea parcă voiește a spune: „Pelerinule, chiar dacă ai venit pînă aici și te-ai consacrat lui Dumnezeu, totuși tu nu vei avea nici un drept la natura divină la care ai fost chemat sau invitat dacă nu ești însuflețit de spiritul adevărului în serviciul

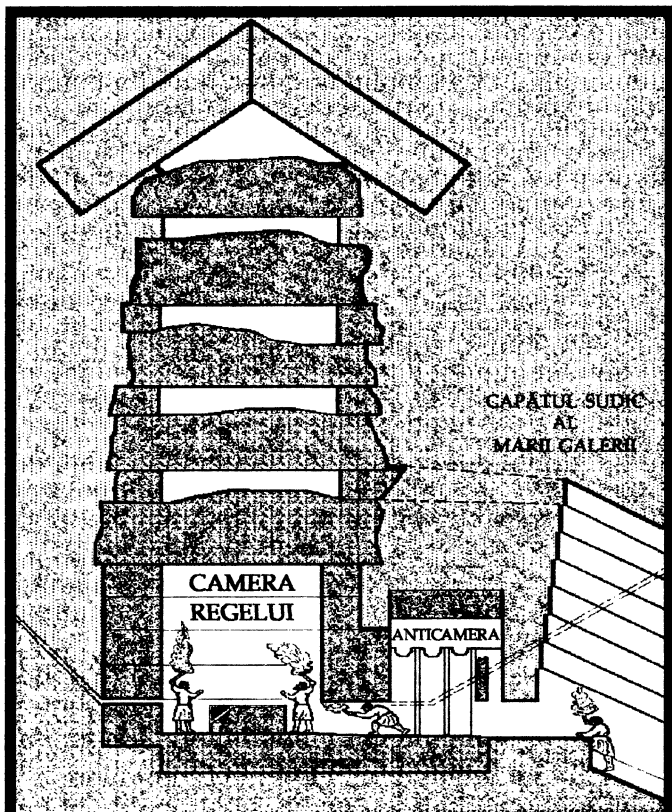
activ al lui Dumnezeu". Cele trei trepte sau etape prin care trebuie să treacă cei chemați în Vîrsta Evanghelică, spre a intra în gloria Domnului lor, sînt astfel arătate în Marea Piramidă ca și în Scripturi. Acestea sînt: (1) *consacrarea* sau conceperea de spirit prin cuvîntul adevărului, simbolizat prin pasajul foarte scund ce duce în „anticameră”; (2) *însuflețirea* care ne mîină în serviciul activ și la sacrificiu prin sfințirea spiritului și prin credința adevărului, ceea ce e simbolizat prin pasajul foarte scund de sub „placa de granit”; (3) *nașterea* din spirit, în asemănarea desăvîrșită cu Domnul nostru printr-o participare la înția înviere, simbolizată prin culoarul foarte scund care duce la „camera regelui”.

Arătarea naturii umane și naturii spirituale

825. Referindu-ne la schița cu pasajele piramidei (pag. 363), vom constata că o linie imaginară, trasată prin axa verticală a Marei Piramide, ar lăsa „camera reginei” și „pasajul ei orizontal”, „pasajul de intrare”, „primul pasaj suitor” și „marea galerie”, la nord de această linie sau axă, și numai „anticamera” și „camera regelui” sînt la sud de ea. Arhitectul Marii Piramide (Iehova) a arătat prin aceasta deosebirea ce există între diferitele naturi, după cum s-a explicat și în vol.1,cap.10.

826. „Camera reginei”, reprezentînd perfecțiunea omenirii, după ce Vîrsta Milenară va readuce la asemănarea morală cu Creatorul pe toți acei care prin ascultarea lor se vor dovedi vrednici de aceasta, învață, prin faptul că peretele ei cel mai sudic, sau cel mai îndepărtat, se găsește pe axa piramidei; aceasta arată că omenirea, restabilită la chipul și asemănarea lui Dumnezeu, deși pămîntească, va fi totuși apropiată de

Secțiune verticală (dinspre vest) a CAMEREI REGELUI; precum și ANTICAMERA, capătul de sud a mării galerii și golurile de construcție deasupra camerei regelui.

SUPRAFETELE MAI ÎNCHISE INDICĂ GRANITUL

SCARA ÎN INCHI BRITANICI

50 0 100 200 300 400 500 600 700

natura divină - atît cît o natură poate să fie apropiată de o alta al cărei chip este. Și toate pasajele urcătoare, care duc în direcția acestei axe, învață că dorințele și străduințele poporului lui Dumnezeu sînt toate îndreptate spre perfecțiunea umană, în timp ce ale celor din Biserica chemată în Vîrsta Evanghelică sînt de a merge *dincolo* de perfecțiunea omenească. Ei, ca moștenitori împreună cu Hristos, vor dobîndi plinătatea naturii divine.

827. „Camera subterană” sau „groapa”, simbolizînd strîmtorarea și moartea, e situată de fiecare parte a axei verticale a piramidei; ea nu e deci cu totul de aceeași parte, cum e cazul cu „camera reginei” și culoarul care duce la dînsa; acest fapt nu e opus interpretării ce tocmai am dat-o, căci, la urma urmelor, groapa nu face parte din construcția piramidei; ea e situată sub piramidă, mult sub nivelul fundațiilor bazei. Această încăpere ne mai învață probabil și altceva: vedem într-adevăr că o linie verticală trasă de la peretele său de sud, sau cel mai îndepărtat, trece exact prin peretele de sud sau cel mai îndepărtat al „anticamerei”; aceasta corespunde fără îndoială avertismentului Scripturilor, arătînd că o persoană intrată deja în locul sfînt (în Sfînta) sau ajunsă la condițiunea de sfîntire, fiind deci concepută de cuvîntul adevărului și însuflețită de el, poate încă să săvîrșească păcatul care duce la moarte -- la moartea a doua.

828. Situația „gropii”, în raport cu axa piramidei, are poate o semnificație care interesează încăperile piramidei situate *deasupra* „gropii”. S-ar părea astfel că moartea a doua sau nimicirea veșnică, fără speranță de întoarcere, va fi pedeapsa nu numai acelor care vor păcătui de bună voie în timpul Vîrstei Milenare și care

vor refuza să accepte ocaziile favorabile și binecuvîntate de restabilire la perfecțiunea umană, dar și pedeapsa acelor care au fost sfințiți în timpul Vîrstei Evanghelice și care de bună voie au lepădat haina dreptății lui Hristos ce le fusese dăruită și pe care o acceptaseră.

829. O altă cugetare cu privire la axa verticală a piramidei este vrednică de atenția noastră. Prima venire a Domnului nostru și moartea Sa, reprezentate prin gura „puțului”, sînt indicate de partea axei piramidei care ilustrează *natura umană*. Este deasemeni interesant de a constata că extremitatea superioară (capătul de sus) a „puțului” este la același nivel cu pasajul ce duce la „camera reginei”, care simbolizează *perfecțiunea umană*. Astfel, marea piramidă pare să ne grăiască: „El s-a făcut trup”, și omul Hristos Isus s-a dat pe sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți” (2Cor. 5:15; Evr. 2:9; 1Tim. 2:5,6; 1Ioan 2:2). Cu toate acestea El nu a cunoscut păcatul, El era sfînt, deosebit de păcătoși, și nu a luat parte cîtuși de puțin la mersul degradant și vinovat al rasei lui Adam (simbolizat prin pasajul coborîtor ce duce la „groapă”). Pe lîngă aceasta, poziția „grotei” în puț și faptul că ea e naturală și nu săpată în stîncă au deasemenea o însemnătate. Această grotă simbolizează evident moartea Domnului nostru Isus; faptul că ea e *naturală* arată că sacrificiul Domnului nu a fost un mijloc improvizat, ci un eveniment rînduit și hotărît mai dinainte în planul lui Iehova, înainte să fi început punerea în aplicare a acestui plan simbolizat prin piramidă. Situată deasupra și nu la nivelul planului de bază al edificiului pare să ne spună, în conformitate cu Sfînta Scriptură, că dacă Domnul nostru Isus a murit ca preț de

răscumpărare pentru păcătoși, El n-a coborât însă în păcat și în degradare; chiar în moarte El a rămas în limitele și hotarele planului divin simbolizat prin structura piramidei, așezată în întregime deasupra liniei de bază a edificiului.

830. Acum se ridică o chestiune de mare interes: Confirmă oare mărturia mării piramide mărturia Scripturilor cu privire la timpul sfârșitului înaltei chemări? Capătul de sud al „mării galerii” indică exact data arătată de Sfânta Scriptură ca fiind sfârșitul chemării lui Dumnezeu de a participa la natura divină? Oare piramida contrazice sau confirmă Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la perioada acestei înalte chemări?

831. Aceasta va fi o altă încercare hotărâtoare, nu a Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei sale sublime care este superioară oricărei alteia, ci o punere la încercare a acestui „martor” de piatră. Oare acest martor va confirma el odată mai mult că construcția lui e inspirată de Dumnezeu și în acord cu mărturia Sfintei Scripturi? Dacă el este în armonie perfectă cu Cuvântul scris și aceasta pînă și în cele mai mici amănunte, atunci merită într-adevăr numele ce i l-a dat doctorul Seiss: „Un miracol în piatră”.

832. Putem spune cu certitudine că acest martor grandios merită acest nume. Mărturia lui se acordă în totul chiar și în cele mai mici amănunte cu Planul lui Dumnezeu așa cum am învățat să-l cunoaștem din Sf. Scriptură. Armonia desăvîrșită a piramidei cu Biblia nu lasă nici-o îndoială că aceeași putere divină care a inspirat pe profeți și pe apostoli a inspirat și pe acest martor de piatră. Să examinăm deci unele dintre aceste armonii în particular.

833. Să ne amintim că, potrivit Sfintei Scripturi,

sfârșitul puterii națiunilor și timpul de strîmțorare care vor aduce prăbușirea împărățiilor actuale vor urma anului 1914 și că puțin timp înainte de prăbușirea finală, Biserica lui Hristos va fi „schimbată” și glorificată. Să ne amintim de asemenea că Sf. Scriptură ne dovedește în felurite chipuri -- prin ciclurile jubiliare, prin cele 1335 de zile din Daniel, prin dispensațiunile paralele, etc. -- că secerișul sau sfârșitul veacului acestuia a început în octombrie 1874, dată la care marele Secerător-șef trebuia să fie prezent. Vedem de asemenea că șapte ani mai tîrziu, în octombrie 1881, „înalta chemare” a luat sfârșit ca chemare generală, dar că alții au fost încă admiși mai tîrziu la aceleași favoruri pentru a înlocui pe unii chemați care, în încercarea lor, se dovediră nevrednici de răsplata promisă. Să ne întoarcem acum la „martorul” de piatră și să vedem în ce chip ne dă el aceleași date și cum ilustrează aceleași învățăminte (Apoc. 3:11).

834. Lungimea rampei „marei galerii” de la peretele de nord pînă la peretele de sud a fost măsurată de două ori cu foarte mare grijă în cursul ultimilor doi ani și s-au obținut trei seturi de măsuri distincte: (a) o primă măsurătoare a fost făcută de la peretele de nord pînă la „treaptă”, la celălalt capăt al galeriei; apoi, lăsînd la o parte înălțimea verticală a acesteia, s-a continuat a se măsura suprafața de sus a acestei „trepte” pînă la peretele de sud. Această lungime este aceea a liniei bătătorită a rampei pe care se *poate umbla*; (b) o altă măsurătoare dă lungimea rampei „marei galerii”, dar prelungită prin „treaptă” ca și cînd ea n-ar exista; (c) o a treia măsurătoare arată lungimea completă a rampei „marei galerii” inclusiv înălțimea „trepteii” și lungimea suprafeței de sus pînă la peretele de sud. Prof. Smyth,

primul care a făcut măsurătorile, a aflat pentru (a) 1874 țoli piramidali, pentru (b) 1881 și pentru (c) 1910 țoli piramidali. Dl. Flinders Petrie a găsit că fiecare din aceste lungimi era mai mare cu $8/10$ (opt zecimi de policar). O evaluare potrivită, fără nici o îndoială foarte aproape de măsura exactă, ar fi pentru (a) 1875 țoli, pentru (b) 1882 și pentru (c) 1911 țoli piramidali.

835. Dacă fiecare țol din aceste diferite lungimi reprezintă un an, cum spun și admit toți acei cari au studiat piramida, se naște întrebarea care ar fi deci datele indicate de aceste diferite lungimi cu privire la sfârșitul „înaltei chemări” la natura divină simbolizată prin „marea galerie”? În aceste calculări de perioade trebuie să ținem seama de modul de a socoti astăzi anii, știind că anul 1 al erei creștine este cu un an și trei luni în întârziere față de data reală a nașterii lui Isus, după cum s-a arătat în Vol. 2 al „Studiilor în Scripturi”. Dacă data nașterii lui Isus este punctul de plecare al perioadelor noastre, trebuie să ținem seama de aceasta pentru a obține datele efective la care ne duc aceste perioade. Pentru a simplifica socotirea vom lua totuși ca punct de plecare începutul erei creștine așa cum e fixată astăzi; vom socoti, cu începere de la acest punct, lungimile sau perioadele piramidale, apoi vom scădea din fiecare din ele un inch și un sfert (sau un an și un sfert) și vom obține datele adevărate după modul nostru de a calcula timpul; găsim astfel: (a) $1875 - 1 \frac{1}{4} = 1873 \frac{3}{4}$; (b) $1882 - 1 \frac{1}{4} = 1880 \frac{3}{4}$; (c) $1911 - 1 \frac{1}{4} = 1909 \frac{3}{4}$; sau datele: (a) octombrie 1874; (b) octombrie 1881 și (c) octombrie 1910 d.H.

836. Aceste trei diferite date sînt în perfect acord cu cele pe care le-am găsit în Biblie. Ele arată că „secerișul” sau sfârșitul veacului a început în octombrie

1874; că „chemarea” generală s-a terminat într-adevăr în octombrie 1881. Dar, deși *chemarea generală* a încetat în 1881, privilegiile acestei chemări sunt încă oferite cîva timp anumitor persoane vrednice de ea; acestea iau locul altor persoane chemate mai înainte, însă care, în timpul încercării lor, s-au dovedit nevrednice de coroanele, puse pentru ele la o parte atunci cînd au acceptat chemarea. Atît cît putem noi vedea, Sf. Scriptură *nu ne arată cît timp va dura această cernere a consacrațiilor*, în cursul căreia unii vor dobîndi coroanele acelor care vor fi socotiți nevrednici de ele și a căror nume vor fi șterse din cartea vieții și *înlocuite* cu altele (Apoc. 3:5,11); dar această dată, 1910, arătată de piramidă, pare a se armoniza perfect cu cele arătate de Biblie. Ea cade cu patru ani înainte de expirarea timpului de domnie acordat națiunilor. Potrivit cuvintelor Domnului, cei ce vor învinge vor fi socotiți vrednici să scape de perioada cea mai critică a timpului de strîmtorare care va veni peste lumea întreagă după octombrie 1914; dar pare a fi așteptată o strîmtorare îndeosebi peste Biserică în jurul anului 1910.

837. Oare nu este aici o potrivire vrednică de notat între acest „martor” de piatră și Biblie? Octombrie 1874 și octombrie 1881 sînt date exacte, în timp ce 1910, deși nu e arătată în Biblie, pare totuși să fie o dată mai mult decît rezonabilă pentru un eveniment important în experiența și încercarea finală a Bisericii. Anul 1914 este după cît se pare bine stabilit, încheindu-se cînd trebuie să *înceapă* cea mai mare strîmtorare din lume prin care vor trebui să treacă unii din „mulțimea cea mare”. Și în această legătură să ne amintim că această dată limită - 1914 d.H. - poate să mărturisească nu numai completarea alegerii, încercării și glorificării

întregului Corp a lui Hristos, ci poate să declare și purificarea unora din această mare mulțime a credincioșilor consacrați care, din cauza fricii și a lipsei de curaj, n-au reușit să aducă lui Dumnezeu o jertfă acceptabilă și care din această cauză au devenit, într-o măsură mai mică sau mai mare, contaminați de ideile și de felul de viață al lumi. Unii dintre aceștia, înaintea sfârșitului acestei perioade, se pot ridica ieșind prin marea strîmtorare (Apoc. 7:14). Mulți dintre aceștia sînt acum strîns legați în diferiți snopi de neghină și trebuie să fie arși; și aceștia nu se vor putea salva pînă cînd focul mistuitor a părții din urmă a perioadei secerișului va arde lanțurile de legătură a robiei Babilonului - „dar ca prin foc” (1Cor. 3:15). Ei trebuie să vadă prăbușirea completă a marelui Babilon și să primească o anumită măsură din plăgile lui (Apoc. 18:4). Cei patru ani, din 1910 pînă la sfârșitul lui 1914, indicați astfel în Marea Piramidă, vor fi fără îndoială un timp de încercări de foc asupra Bisericii, precedînd anarhia din lume, care nu poate să dureze mult timp - „Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa (Mat. 24:22).

838. Dar minunatul simbolism al Marii Piramide nu se oprește aici; armonia sa minunată cu planul divin mai este manifestată printr-o altă trăsătură remarcabilă. Noi ne putem aștepta ca data celor două mari evenimente legate de încheierea acestei vîrste, adică: (1) a doua venire a Domnului nostru și (2) începutul secerișului, ar fi marcate într-un fel oarecare la capătul de sus al „marii galerii”, așa cum moartea și învierea Domnului sînt indicate de „puț” la capătul de jos al ei. În această privință noi nu sîntem înșelați. La capătul de sus sau sudic al peretelui de est al galeriei, la partea

sa cea mai înaltă, deasupra „trepteii”, există o deschizătură care o unește cu spațiul neterimat de deasupra „camerei regelui”, așa cum se vede pe schiță. În limbajul simbolic al piramidei această deschizătură ne spune: „O ființă cerească, care nu are trebuință de pământ pentru a umbla, a intrat pe aici, căci el poate să se ducă și să vină ca vântul”. Pe de altă parte, măsurătorile peretelui de sud al marei galerii, făcute de prof. Smyth, arată că acesta din urmă este înclinat și că la partea sa de sus atîrnă cu 7 *inchi* peste muchia de la baza sa. Piramida ne spune astfel că înainte cu 7 ani de sfîrșitul înaltei chemări (înainte de oct. 1881) ființa măreață a cerurilor va intra. Aceasta indică în continuare că de la acest timp - octombrie 1874 - chemarea generală e restrînsă treptat, așa cum se arată prin înclinarea peretelui sudic, pînă la sfîrșitul complet al ei în octombrie 1881. Se va remarca că aceasta este în perfectă armonie cu mărturia Bibliei relevată în volumele „Studiilor în Scripturi”.

839. Amintim aici că noi înșine, care am înțeles mărturia Scripturilor cu privire la timpuri și anotimpuri, nu am luat parte de loc la măsurătorile Marei Piramide și că cei care au măsurat-o nu aveau nici-o cunoștință de aplicarea noastră la profetie atunci cînd au făcut măsurătorile și, din cîte știm noi, nici acuma nu știu ceva mai mult în această privință. In asemenea condiții, trebuie oare să admitem că e o simplă coincidență accidentală exacta potrivire a celor șase mii de ani ai istoriei omenirii cu feluritele lungimi ale Marii Piramide? Nu, desigur nu, ci adevărul e mult mai ciudat și mai minunat decît închipuirea: „Domnul a făcut lucrul acesta, și este o minunăție înaintea ochilor noștri” (Ps. 118:23).

840. S-ar părea, mai departe, că la terminarea favorurilor speciale ale chemării evanghelice generale (octombrie 1881), ar fi potrivit să înceapă binecuvântările făgăduite lumii. „Puțul”, al cărui capăt de sus arată răscumpărarea care asigură binecuvântările viitoare, pare să arate, la capătul său de jos (care dă în „pasajul coborîtor”), data la care aceste binecuvântări ale restatornicirii vor începe să ajungă la omenire. El pare a spune: „aici beneficiile răscumpărării vor începe să binecuvînteze toate familiile pămîntului, cînd aleșii sau selectații din vîrstele iudaică și evanghelică sînt compleți.

841. Să acceptăm anul 1881 ca data bine stabilită a închiderii chemării speciale și a favoarei din vîrsta evanghelică și ca data cu începere de la care binecuvîntările restatornicirii încep a se răspîndi; să presupunem că partea de jos a „puțului” arată 1881; să măsurăm acum de la acest punct pasajul coborîtor dar urcînd rampa pînă la intrarea originală a piramidei. Această distanță este de 3826 inchi piramidali, reprezentînd deci 3826 ani. Și dacă presupunerea noastră e exactă, un mare eveniment trebuie să fi avut loc cu 3826 ani înainte de 1881 după Hristos. Căutînd faptele istorice relatate în Cuvîntul lui Dumnezeu, găsim o confirmare remarcabilă a presupunerii noastre; 3826 ani înainte de 1881, adică în 1945 înainte de Hristos, Isaac, seminția tipică potrivit făgăduinței, a devenit moștenitorul tuturor bogățiilor tatălui său Avraam (Gen. 25:5,6) și a putut, prin urmare, să binecuvînteze pe toți frații săi - pe Ismail, fiul Agarei (care este un simbol al Israelului după trup), și pe numeroșii fii și fiice ai Keturiei, a doua nevastă a lui Avraam (simbolizînd lumea în general).

842. Pasajul coborîtor, începînd de la marginea

exterioară a intrării piramidei pînă la marginea cea mai apropiată de orificiul de jos al „puțului”, marchează în țoli - ani, perioada cuprinsă din ziua cînd tipicul Isaac (asupra căruia se concentra făgăduința de a binecuvînta lumea) a devenit moștenitorul tuturor binecuvîntărilor tatălui său, din 1945 înainte de Hristos, pînă în ziua (în 1881 d.H.) cînd Hristos, adevăratul Isaac, moștenitorul tuturor lucrurilor (Gal. 3:16,29; Evr. 1:2) putea într-adevăr să înceapă a binecuvînta lumea.

843. Să *recapitulăm*: să măsurăm lungimea perioadei cuprinsă între momentul cînd Isaac a moștenit de la tatăl său și a dobîndit privilegiul de a putea binecuvînta pe frații săi, pînă în 1881 după Hristos. Isaac a intrat în posesia moștenirii lui la moartea tatălui său Avraam, care a avut loc la 100 ani după ce legămîntul a fost încheiat cu Avraam (deoarece Avraam avea 75 de ani cînd a fost încheiat Legămîntul și a murit la vîrsta de 175 ani). De la încheierea legămîntului pînă la moartea lui Iacov, fiul lui Isaac, s-au scurs 232 de ani (vezi vol.2). Și de la momentul cînd Isaac și-a luat în stăpînire moștenirea -- la 100 de ani după ce legămîntul a fost încheiat -- și pînă la moartea lui Iacov, sînt deci 132 de ani ($232-100=132$). Adăugînd la această cifră cei 1813 ani scurși de la moartea lui Iacov pînă la începutul erei creștine obținem anul 1945 înainte de Hristos, data la care Isaac, moștenitorul preînchipuitor, a intrat în posesiunea tuturor bunurilor tatălui său (Gen. 25:5). Acești 1945 ani î.H. adăugați la 1881 ani d.H., ne dau cei 3826 ani indicați de țolii piramidali ca fiind lungimea perioadei ce trebuie să treacă între momentul cînd moștenitorul tipic, Isaac, aduce binecuvîntări tipice fraților săi și momentul cînd Hristos, adevăratul moștenitor, începe să binecuvînteze lumea.

844. Se va ivi întrebarea, poate, ce început al operei de restatornicire a fost marcat de octombrie 1881? Într-adevăr, nimic nu s-a întâmplat atunci ca lumea să poată vedea clar. Noi umblăm încă prin credință și nu prin vedere. De la 1881 toate etapele pregătitoare în vederea mării lucrări de restatornicire pot fi considerate ca primele picături ale ploii torențiale de binecuvântări care vor reînvia în curînd tot pămîntul. Ce s-a întâmplat în 1881, ca și ceea ce s-a întâmplat în 1874, se poate discerne numai cu ochiul credinței, la lumina Cuvîntului lui Dumnezeu. Ea indică sfîrșitul înaltei chemări și, prin urmare, începutul proclamării între popoare a restatornicirii tuturor lucrurilor -- erau primele sunete ale trâmbiței marelui Jubileu. Abia la această dată, pentru prima oară, autorul acestui volum -- și numai dînsul singur, după cîte știe -- a putut observa deosebirea ce există, pe de o parte, între chemarea la natura divină din timpul Vîrstei Evanghelice și, pe de altă parte, ocaziile favorabile și perspectivele restatornicirii care trebuie să readucă pe om la perfecțiunea *umană* și să-i dea înapoi tot ceea ce a fost pierdut prin Adam în Eden (Mat. 18:11). Cunoștința tuturor acestor lucruri trebuia să sosească la sfîrșitul înaltei chemări a Evangheliei.

845. Autorul „Studiilor în Scripturi” a observat această coincidență doar în timp ce scria acest capitol. Nu este oare într-adevăr vrednic de notat că abia la sfîrșitul anului 1881 a apărut lucrarea intitulată „Hrană pentru creștinii cugetători”? Acest volum de 166 pagini, publicat într-un milion patru sute de mii de exemplare, a fost distribuit în Statele Unite și Marea Britanie.

În legătură cu publicarea acestei lucrări și la marea și grabnica ei distribuire, e bine să observăm următoarele trei amănunte: (1) Nici o altă carte, poate, n-a fost vreodată atît de larg răspîndită într-un răs timp atît de scurt sau prin aceleași procedee. În trei duminici consecutive a fost distribuită în mod gratuit la ieșirea din biserici,

în principalele orașe ale Statelor Unite și Mării Britanii, prin serviciul special de mesagerii al districtului. În orașele de mai mică importanță ea a fost distribuită prin serviciul poștal regulat. (2) Cheltuielile făcute cu această ocazie 42.000 \$ au fost acoperite din contribuțiile *voluntare*, fără să se fi făcut niciun apel la acestea. (3) După cunoștința noastră, această lucrare este prima carte publicată care arată limpede diferența între înalta chemare a Bisericii evanghelice, pe de o parte, și binecuvântările restatornicirii, pentru lume în general, pe de altă parte. În acest volum, octombrie 1881 era indicat ca data sfârșitului acestei înalte chemări.

846. Să remarcăm acum drumul pe care va fi învitată lumea să umble, pentru a primi viață veșnică în timpul Vîrstei Milenare.

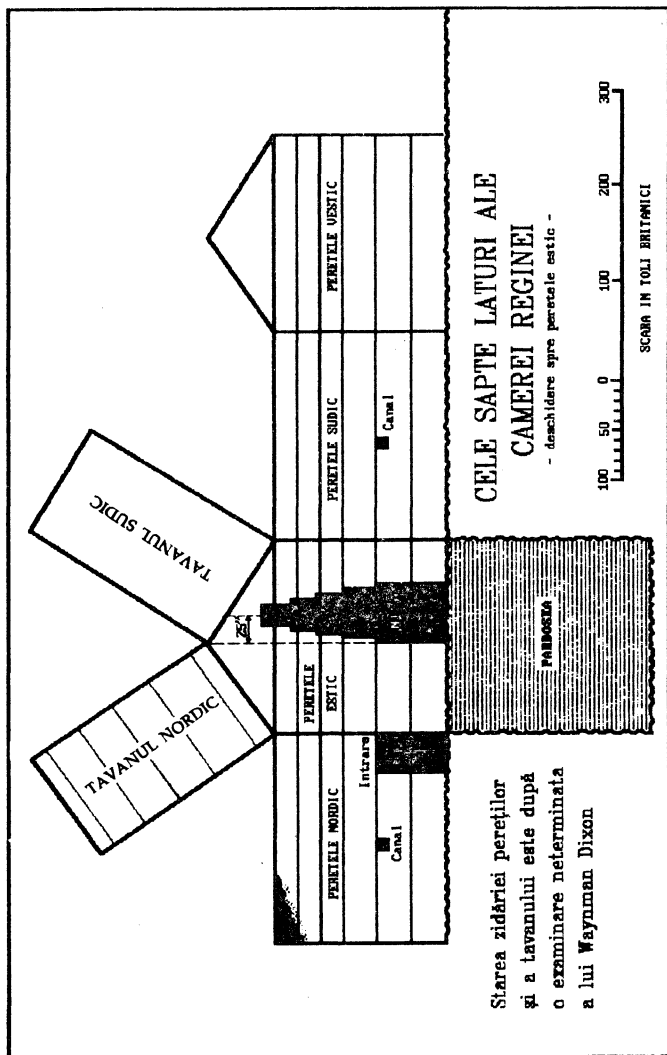
847. Camera de sus, sau „camera regelui”, reprezintă *natura divină* iar „marea galerie” reprezintă chemarea la ea, tot așa cea de sub ea („camera reginei”) simbolizează *natura umană* desăvîrșită, iar drumul care duce la ea ilustrează drumul spre viață pe care va trebui să umble lumea în timpul Mileniului pentru a atinge perfecțiunea umană. Ambele aceste două drumuri, și destinele finale ale omenirii la care conduc ele, au fost deschise și făcute accesibile prin *jertfa prețului de răscumpărare* pe care Mijlocitorul a dat-o în folosul tuturor. Aceasta este admirabil arătat prin „aparența unei explozii”, care a deschis gura „puțului”, și a permis accesul la cele două pasaje (simbolizînd chemarea din prezent a Bisericii, care conduce la natura divină, și chemarea lumii în timpul Mileniului, care va conduce la restituirea perfecțiunii umane).

848. Marea Piramidă, în armonie cu Scripturile, ne învață astfel că Hristos „a adus LA LUMINĂ *viața* (restabilirea la viața umană desăvîrșită, simbolizată prin așa numita „cameră a reginei”) și *nemurirea* (natura divină reprezentată prin așa numita „cameră a regelui”), prin Evanghelie” -- veștile bune ale mîntuirii

(2Tim. 1:10).

849. „Puțul” era unicul drum prin care se putea ieși din pasajul coborîtor și ajunge la „camera reginei” și la „marea galerie”; la început nu se putea trece în „primul pasaj suitor” din cauza „dopului” de granit. „Martorul” de piatră ne arată prin aceasta că nici un membru al rasei umane decăzute nu putea ajunge la viață (la viața umană) sau la nemurire (la natura divină) prin legămîntul sau chemarea legii mozaice. Cu toate că „primul pasaj suitor” era o cale, nimeni nu putea umbla pe el. Tot astfel era și cu legămîntul Legii care oferea o cale spre viață, dar din cauza slăbiciunilor cărnii nimeni n-a putut umbla pe această cale, în așa fel încît să dobîndească viața oferită (Rom. 3:20). Crucea, sacrificiul, prețul de răscumpărare sînt astfel în *mod special* puse în evidență în acest „martor” de piatră; în Scripturi ele ocupă de asemenea un loc mai important decît oricare altă trăsătură din planul divin. „Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine” (Ioan 14:6) a zis Isus. „V-am învățat de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre” -- zice Pavel (1Cor. 15:3). „Puțul” (reprezentînd sacrificiul și învierea lui Hristos) este singura cale care duce la viață și la nemurire -- ne spune Marea Piramidă.

850. Pasajul care duce la „camera reginei” este scund și călătorul trebuie să-și aplece capul cu umilință la cerințele lui. Calea urmată de cei ce fac binele a fost totdeauna o cale a umilinței și tot așa va fi și în Mileniu, cînd toți vor trebui să asculte și să se supună în mod riguros legilor stricte ale Împărăției lui Hristos. El va cîrmui cu un toiag de fier (Apoc. 2:27). El va face din neprihănire o lege și din dreptate o cumpănă (Is. 2:11); orice limbă *va trebui* să mărturisească despre mărirea și

puterea Sa și orice genunchi *va trebui* să se plece sub legea și sub domnia Sa. În ziua aceea, numai cei umiliți și cei dreپți vor înflori (Is. 28:17; Rom. 14:11; Ps. 92:12,13).

851. „Camera reginei” simbolizează sfârșitul lucrării de restatornicire -- perfecțiunea umană - prin aceea că ea are *șapte* fețe, socotind pardoseaua ca o față și tavanul cu cele două fețe (vezi schița). Culoarul care duce la această cameră ascunde la fel cifra șapte, care exprimă perfecțiunea pentru că pardoseaua lui este ami jos pe o șeptime din lungime. Iar numărul șapte nu este numai un simbol general al perfecțiunii sau plinătății, ci el este foarte sugestiv în această privință, întru-cît Vîrsta Milenară este a șaptea mie de ani a istoriei pămîntului și cea în care trebuie să se atingă perfecțiunea de către rasa pregătită și ascultătoare.

852. Prof. Smith remarcă particularitatea pardoselii acestei „camere a reginei” și a căii de acces la ea, și anume că ea este brută și cu totul nefinisată, fiind diferită astfel de cea a altor pasaje, care au fost în original foarte netede, probabil polizate. El sugerează că aceasta poate indica, că dimensiunile pardoselii ei nu trebuie echivalate în ani, ca și la celelalte pasaje - ca și cum Piramida ne-ar spune prin această inegalitate: „Aici nu se înregistrează măsuri de timp”.

853. Dar, deși inch-ul - an al Piramidei nu se observă în pasajul spre „camera reginei”, nici în pardoseua ei, un alt lucru a cerut să fie arătat, și anume, *calea* restaurării la viață perfectă și la un organism uman perfect. Așa cum natura umană perfectă este ilustrată prin „camera reginei”, tot așa calea spre ea reprezintă cei șapte mii de ani de experiență și disciplinare prin care rasa umană căzută

trebuie să treacă înaintea ajungerii la o deplină restaurare la perfecțiune. Întru-cît primele șase săptămâni a pasajului spre "camera reginei" este extrem de scund, ea reprezintă cei șase mii de ani trecuți, și ilustrează marea dificultate și umilința necesare pentru a umbla într-o viață îndreptățită, chiar din partea celor care au căutat să umble așa - patriarhii, profeții și alții, îndreptățiți prin credință - în timpul acestor șase mii de ani a domniei păcatului și a morții. În mod diferit, *ultima săptămână* a căii reprezintă Vîrsta Milenară, care tocmai răsare peste oameni. Înălțimea ei fiind aproape dublă, indică în aceeași măsură că în timpul mieii de ani de milă și pace care vine pe pămînt oamenii pot progresa cu sprijin și ușurință spre desăvîrșirea deplină.

854. Se va întreba poate: A umblat cineva pe această cale în timpul celor șase mii de ani? Desigur; mulți au umblat pe ea *prin credință*. Ea este calea *îndreptățirii* pentru *natura omenească* și e cu totul diferită de calea și chemarea Bisericii evanghelice care trece la fel prin îndreptățire, dar care duce la o nouă natură -- la natura divină. Avraam, Isaac, Iacob și toți profeții credincioși au umblat pe această cale -- au pătruns la ea prin „puț” -- prin *credință în sacrificiul răscumpărător* al lui Hristos, pe care ei îl reprezentau prin sacrificiile simbolice dinaintea morții Domnului nostru, și înainte ca martorul” de piatră să indice aceasta; căci în Planul lui Dumnezeu, Hristos a fost Mielul ispășitor junghiat înainte de întemeierea lumii.

855. Acest pasaj ce duce la „camera reginei”, confirmă în mod perfect mărturia Bibliei cu privire la calea care, în epoca milenară, va conduce omenirea la natura umană perfectă și la viață veșnică. Timpul

necesar pentru a putea ajunge la perfecțiune se va deosebi de la individ la individ, după felul cât de repede își va supune fiecare inima și viața condițiilor noului legământ. Dar străduința spre bine și ridicarea continuă spre perfecțiune nu va mai fi o luptă, o hărțuială continuă cu influențe contrare, venite dinăuntru sau dinafară, cum a fost cazul în timpul dispensațiilor iudaică și evanghelică. Ci va fi o cale unde totul va favoriza pe călător și-i va da înlesniri de tot felul, ca să ajungă repede la restabilirea vieții perfecte cu toate binecuvântările ce decurg din ea (Is. 65:20).

856. „Camera regelui” prin canalele ei de aerisire simbolizează o locuință permanentă, o condiție veșnică. „Camera reginei”, care e prevăzută de asemenea cu canale similare de ventilație, arată că starea de perfecțiune umană, odată ce a fost realizată, *va putea deveni* o condiție, o stare veșnică. În timp ce în primul caz aceste canale simbolizează o condiție permanentă și veșnică, în al doilea ele simbolizează o condiție care *poate fi făcută* permanentă sau veșnică. Acest fapt este astfel confirmat atât de Scripturi cât și de mărturia „martorului” de piatră. Scripturile declară că cei care reușesc să ajungă la condiția reprezentată prin „camera regelui” participă la natura divină; ei sînt *nemuritori*, nesupuși morții -- ei nu vor mai putea să moară. Biblia spune de asemenea că ceilalți oameni, care vor reuși să ajungă la restabilirea completă și care vor trece victorioși ultima probă de credincioșie, la sfîrșitul epocii milenare, vor primi viață veșnică potrivit hotărîrilor luate de autorul atotputernic al Planului de mîntuire. Cu toate acestea, ei nu vor poseda nemurirea care este prin esență un atribut al naturii divine; totuși vor putea să se bucure de viață veșnic, cu condiția însă de a

rămînea în armonie cu Dumnezeu și de-a asculta de voința Sa.

857. Marea Piramidă ne învață aceleași lucruri. În timp ce canalele de ventilație de la „camera regelui” erau canale deschise, cele de la „camera reginei”, dimpotrivă, erau la început astupate, dar într-un fel special; ele erau complet terminate începînd de la suprafața exterioară a Marii Piramide pînă la vreo cinci țolii de la suprafața interioară a pereților „camerei reginei”; pietrele fiecăruia din pereții acestei camere fuseseră cioplite, cu excepția pietrelor care astupau orificiile canalelor; vedem deci, odată mai mult, că aceasta s-a făcut așa chiar de către marele Arhitect al Piramidei. Waynman Dixon a descoperit acest amănunt în timp ce examina pereții de la „camera reginei”. El a observat că într-un anumit loc peretele suna a gol; a făcut deci o gaură și a descoperit un canal de ventilație. Prin aceleași proceduri a descoperit capătul celuiilalt canal în peretele opus. Astfel, Piramida declară, în perfectă armonie cu Sf. Scriptură, că au fost luate *dispoziții mărețe* pentru ca, condițiunea ființelor umane perfecte, reprezentată prin „camera reginei”, să *poată deveni* o condiție veșnică pentru toți cei ce se vor conforma prescripțiilor și legilor milenare.

858. Ce să credem acum despre acest „martor” de piatră și despre mărturia lui care ne vorbește cu atîta elocvență? O atare mărturie ar fi deja interesantă și remarcabilă, chiar dacă n-am fi găsit nici un pasaj în Scripturi care să se refere la diferitele subiecte examinate. Dar noi constatăm că Scripturile anunțaseră deja toate aceste evenimente și toate aceste date în mod clar și precis înainte ca mărturia Piramidei să fi fost auzită; acordul minunat al acestor două mărturii, ca și

confirmarea din partea lor a aceluiași eveniment au o dublă și impresionantă semnificație. Intr-adevăr, e surprinzător că acest „martor” de piatră vine să confirme mărturia Bibliei, în timp ce în zilele noastre înțelepții acestei lumi o leapădă ca fiind demodată sau învechită și contrară științei. Nu este oare admirabil să auzi mărturia Piramidei cu privire la căderea omului, chiar în momentul când înțelepții acestei lumi și filosofii pretind că niciodată omul n-a fost perfect, că niciodată el n-a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și că, prin urmare, el n-a pierdut niciodată această asemănare? Desigur, e minunat și plăcut să auzi, printr-o astfel de mărturie, că *nimeni* nu putea avea intrare la înalta chemare evanghelică ce duce la natura divină și nici măcar la viața umană îndreptățită prin mijlocirea legământului legii reprezentat de primul pasaj suitor; și aceasta este cu adevărat remarcabil într-o vreme când mulți propovăduiesc că legea lui Moise este singura cale de intrare la viața veșnică. Piramida ne spune cu certitudine că „însușirile nevăzute ale lui Dumnezeu, puterea lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El” (Rom. 1:2).

859. Unii, poate, își vor bate joc de mărturia acestui „martor” de piatră, așa cum își bat joc de Cuvîntul scris al lui Dumnezeu. La batjocoririle lor noi răspundem: Explicați-ne cauza acestei admirabile corelații și perfecte coincidențe între toate aceste lucruri; sau încercați voi înșivă să preziceți viitorul și să vedeți cum se vor împlini profețiile voastre. Dovediți că nu e nevoie de nici o inspirație divină pentru a prezice evenimentele viitoare; arătați-ne un exemplu despre

înțelepciunea lumii. „Apărați-vă pricina, – zice Domnul -- arătați-vă dovezile cele mai tari, zice Împăratul lui Iacov. Să le arate și să ne spună ce are să se întâmple; care sînt prorocirile pe cari le-ați făcut vreodată? Spuneți, ca să luăm seama la ele și să le vedem împlinirea; sau, vestiți-ne viitorul. Spuneți-ne ce se va întâmpla mai tîrziu, ca să știm că sînteți dumnezei (puternici)” (Is. 41:21-23).

860. Dar nu numai că Piramida îi acoperă de rușine pe savanții atei, ci ea combate cu deplin succes teoria modernă, și anti-scripturală, a „evoluției”. În această privinț nu putem decît să cităm cuvintele următoare ale doctorului J. Seiss, din minunatul său tratat asupra Marii Piramide, intitulat: „O minune în piatră”.

861. „Dacă primul om a fost o simplă gorilă sau troglodit (locuitor al peșterilor), cum au putut să cunoască constructorii acestui minunat și gigantic edificiu, în timpurile preistorice, ceea ce *savanții* noștri cei mai erudiți n-au putut descoperi decît în mod imperfect, după douăzeci de secole de observări și de experiențe? Cum au putut ei să cunoască fabricarea și mînuitul sculelor, a mașinilor și a materialelor indispensabile la construirea unui monument atît de uriaș, clădit cu materiale atît de enorme; un edificiu de o asemenea grandoare, de o asemenea perfecțiune de execuție, încît chiar astăzi este încă fără rival pe pămînt? Cum au putut cunoaște acești constructori sfericitatea, rotația, diametrul și densitatea pămîntului, datele relative la latitudine, la poli, la așezarea 1geografică a continentelor sau la poziția astronomică a pămîntului în spațiu? Cum au putut ei să rezolve problema cuadraturii cercului; să calculeze proporțiile acestui monument și să determine cele patru puncte

cardinale? Cum au putut să stabilească graficele istoriei lumii și dispensațiile (iudaică, creștină și milenară) exacte în toate amănunțele și care acoperiau o perioadă de patru mii de ani după epoca lor, pînă la împlinirea tuturor lucrurilor? Cum au putut ei să cunoască data la care trebuia să înceapă dispensațiunea mozaică, durata ei totală și modul în care se va termina? Cum au putut ei cunoaște data la care se va inaugura creștinismul; marile evenimente și faptele deosebite ce se vor petrece în epoca lui, precum și caracteristicile, cariera și sfîrșitul Bisericii lui Hristos? Cum au putut ei cunoaște ciclul precesiunii (mișcării retrograde a echinoctiilor, durata sa, numărul exact de zile a anului solar, distanța de la pămînt la soare și poziția exactă a stelelor în momentul cînd Marea Piramidă se construia? Cum au putut ei inventa un sistem și unități de greutate și de măsură atît de minunat adaptate unele la altele, potrivit-se atît de admirabil nevoilor obișnuite ale omului și armonizîndu-se atît de perfect cu legile naturii? Cum au putut ei cunoaște mijlocul de a transcrie toate aceste lucruri într-o simplă bucată de zidărie, fără nici o inscripție sub formă de litere sau de zugrăveli, la adăpost de ravagiile timpului, de intemperiiile anotimpurilor, și care au putut fi descifrate și înțelese abia acum la sfîrșitul timpurilor?

862. „Oamenii pot să-și bată joc, dar batjocura lor nu va putea nimici această formidabilă construcție, nici să-i răpească proprietățile geometrice, proporțiile, dimensiunile, învățămintele sfinte ca și concordanța și paralelismul desăvîrșit cu Scripturile ce le-a ascuns într-însa marele ei Constructor. Aceste lucruri stau acolo în toată semnificație lor, neînduplecate și nebiruite, triumfînd asupra oricărei puteri ce ar încerca să le

suprime".*

863. Glasul acestui minunat martor ne amintește cu tărie de cuvintele Domnului nostru, rostite cu prilejul intrării Sale memorabile și triumfătoare în Ierusalim, când, în chip simbolic, s-a prezentat pe Sine lui Israel ca Regele lui, în mijlocul aclamațiilor marii mulțimi de ucenici ai Săi, toți lăudînd pe Dumnezeu cu glas tare pentru faptele mărețe ce le-a făcut, zicînd: „Bindecuvîntat fie Impăratul care vine în numele Domnului! Pace în cer și slavă în locurile prea înalte”. Cînd Fariseii i-au cerut lui Isus să certe mulțimea și s-o facă să tacă, El le răspunde: „Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga” (Luca 19:37-40). Chiar așa este astăzi. Regele mării a venit și cea mai mare parte dintre acei care se pretind astăzi martorii săi, stau muți în vreme ce ei ar trebui să exclame plini de bucurie: „Bindecuvîntat este Impăratul care vine în numele Domnului”. Unii sînt muți de teamă să nu fie dați afară din sinagogile sau din bisericile lor; alții au ațipit, îmbătați de spiritul și de lucrurile lumii, care îi împiedică să recunoască timpul cercetării lor, și iată că acum pietrele acestei piramide strigă cu glas tare. Fiecare pîrticică din această construcție masivă proclamă cu tărie și convingător înțelepciunea, puterea și darul Dumnezeului nostru.

864. Adînc fixate și ascunse în acest trainic monument de piatră, ferite de vijeliile vremilor sau de mîna fără milă a nimicitorului, liniile caracteristice ale

---

*Recent, un număr de savanți și de experți în problemele atomice au vizitat Piramida cea mare. Ei și-au exprimat părerea că nici chiar bomba atomică n-ar putea să-i aducă vreo stricăciune serioasă pe dinafară, decît numai dacă aceasta ar face explozie în interiorul ei (Nota traducătorului din limba franceză).

Planul și măreț al lui Dumnezeu au fost conservate timp de patru mii de ani, gata să dea mărturia lor la timpul convenit spre a confirma pe cea a Cuvîntului profetic sigur, care a fost ascuns, de asemenea, timp de veacuri și descoperit în chip asemănător. Mărturia acestui martor al lui Dumnezeu în țara Egiptului, ca și cea a Cuvîntului scris, anunță cu o precizie desăvîrșită și solemnă prăbușirea finală a ordinei de lucruri actuale, în „groapa” uitării, a inconștienței, și stabilirea glorioasă a noii ordine de lucruri sub domnia lui Hristos, care este piatra unghiulară, principală, a edificiului etern sau a creațiunii lui Dumnezeu. Și tot ceea ce este vrednic de existență eternă va trebui să se modeleze și să se fasoneze după liniile și trăsăturile minunate ale caracterului lui Hristos, sub conducerea Sa. Amin! Amin! Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ! (Mat. 6:10).

INDEXUL TEXTELOR BIBLICE

- comentate, citate sau trimeri -

<p>GENESA</p> <p>2:20 ..... 120</p> <p>13:14-17 ..... 259</p> <p>15:16 ..... 85</p> <p>17:8 ..... 259</p> <p>25:5 ..... 401</p> <p>25:5,6 ..... 400</p> <p>48:19 ..... 322</p> <p>LEVITICUL</p> <p>21:17-23 ..... 231</p> <p>DEUTERONOMUL</p> <p>28:15,46,49 ..... 328</p> <p>28:63-67 ..... 328</p> <p>34:1-4 ..... 127</p> <p>IOSUA</p> <p>6:1 ..... 308</p> <p>1REGI</p> <p>4:30-34 ..... 258</p> <p>10:1-29 ..... 258</p> <p>12:17 ..... 318</p> <p>1CRONICI</p> <p>29:23 ..... 274</p> <p>EZRA</p> <p>1:1 ..... 320</p> <p>1:3-5 ..... 321</p> <p>1:7-11 ..... 112</p> <p>5:14 ..... 112</p>	<p>6:5 ..... 112</p> <p>IOV</p> <p>38:3-7 ..... 347</p> <p>38:6,7 ..... 359</p> <p>38:31 ..... 357</p> <p>PSALMI</p> <p>1:1,2 ..... 76</p> <p>22:1,2 ..... 297</p> <p>30:4,5,11,12 ..... 333</p> <p>33:1-4 ..... 337</p> <p>33:3 ..... 127</p> <p>35:26,27 ..... 307</p> <p>40:3 ..... 127</p> <p>45:11,12 ..... 199</p> <p>45:12-17 ..... 200</p> <p>45:15,16 ..... 198</p> <p>45:17 ..... 274,283</p> <p>46:1-3 ..... 242</p> <p>46:4,5 ..... 242</p> <p>46:5 ..... 243</p> <p>47 ..... 337</p> <p>49:11-13 ..... 2</p> <p>50:5 ..... 134</p> <p>66:1-10 ..... 337</p> <p>67 ..... 337</p> <p>72 ..... 337</p> <p>82:6,7 ..... 253,254</p> <p>91 ..... 221</p> <p>91:4 ..... 241</p> <p>91:6,7 ..... 256</p> <p>92:12,13 ..... 406</p> <p>96 ..... 337</p>	<p>97 ..... 337</p> <p>98 ..... 127,337</p> <p>100 ..... 337</p> <p>101:8 ..... 374</p> <p>116:15 ..... 246</p> <p>118:22-24 ..... 359</p> <p>118:23 ..... 399</p> <p>PROVERBE</p> <p>4:18 ..... 111</p> <p>ISAIA</p> <p>1:18 ..... 271,384</p> <p>2:2 ..... 249</p> <p>2:3 ..... 319</p> <p>2:11 ..... 404</p> <p>7:14 ..... 299</p> <p>9:6 ..... 119</p> <p>10:21,22 ..... 267</p> <p>19:19,20 ..... 341</p> <p>19:19-22 ..... 346</p> <p>21:11,12 ..... 222</p> <p>21:12 ..... 216,238</p> <p>25:9 ..... 264</p> <p>28:9 ..... 139</p> <p>28:14-20 ..... 156</p> <p>28:16 ..... 358</p> <p>28:17 ..... 406</p> <p>28:21 ..... 114</p> <p>28:22 ..... 142</p> <p>29:10 ..... 156</p> <p>29:18 ..... 265</p> <p>31:1,5 ..... 345</p>
--	--	---

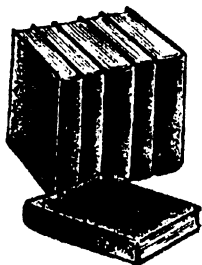
12:5	55	9:9	130	13:47-50	224
12:4,9,10	349	12:7	320	15:12-14	169
12:5-7	50	14:5	330	15:24	171,267,327
12:7	51,55			15:24,31	319
12:8	6	MALEAHI		18:11	402
12:8-13	69	3:17	134,142	19:28	127
12:10	34,166			20:1-16	236
12:12	119,204	MATEI		20:7	237
12:13	82	2:1,2	72	20:28	386
		2:13-15	344	21:1-13	213
OSEA		3:10	193	21:5-15	247
1:4,6,7,9,10	323	3:12	146	21:12,13	148
1:9	322	4:19	225	21:42,44	359
2:1	322,323,324	6:10	1,182,414	22:1-14	204
2:3-9,11,22	323	6:24	233	22:13	209
2:9,11	322	6:34	95	22:14	225,386
2:21-23	324	7:13,14	388	23:2,3	149
11:1	344	8:4	169	23:8	105
		8:10	319	23:15	174,182
AMOS		9:16,17	159	23:37-38	148,376
9:11,14,15	257	10:5	171	23:38	150,228
9:13	227	10:5,6	267	24:3,15	8
		10:6	319,327	24:14	226
NAUM		10:7	130	24:15	83
2:3-5	292	10:24,25	244	24:22	398
		10:26	3	24:46	112
HABACUC		10:37	220	25:1-12	78
2:2	77	11:28-30	192	25:6	116,197
		12:29	371	25:10	233,245
TEFANIA		13:11	226	25:14-30	124
3:8	146	13:30	132,222	25:31	330
HAGAI		13:38	113,135	26:74,75	194
2:7	49	13:39	6,113,224,225	27:9,42	319
		13:42	142	27:25	260
ZAHARIA		13:43	47,146	28:18	255
4:7	358			28:19	226

MARCU	21:36... 142,168,241	2:22 267
2:21,22 159	22:31 194	2:22,36 319
8:38 220	23:50,51 122	2:24 367
12:29 319	24:21 319	2:36 327
12:37 172	24:47 172	3:12 267,319
15:32 319		3:19 117
	IOAN	3:19-21 174,318
LUCA	1:1 147	3:20-24 127
1:32 273	1:31,49 319	3:21 2
1:32,33 274	3:10 319	3:22,23 344
1:54,68,80 319	3:16,17 386	3:26 171
2:1 12	3:30 256	4:10,27 319
2:10-14,25-38 376	4:35,36 130	4:11 359
2:25,32,34 319	4:38 130	5:21,30,31 319
2:25,36 321	6:15 148,169	5:35 267,319
2:33 273	7:47,48 169	7:5 283
2:36-38 122	7:48 160	13:16 267,319
3:15 10,72,122	7:48,49 168	13:24 319
3:17 145	8:36 141	13:46 171
4:18 344	9: ~~216,220,224,238,243~~	15:16 273
5:36,37 159	9:39-41 169	17:31 117
6:22 187	10:20 251	21:28 267,319
6:46 131	10:34-36 253	26:7 267
9:62 201	11:50,51,55 185	26:29 251
12:36,37 112	12:13 319	
12:37 204	12:15 130	ROMANI
13:18,19 193	13:10,11 194	1:2 408
13:24,25 215,233	14:2,3 198	1:20,21 300
13:24-27 388	14:6 404	2:9,10 268
16:1-9 3	17:14,16 345	2:10,11 318
17:20 122	18:14 185	2:28,29 264
17:32 201	21:15-17 194	3:1,2 258
19:37-40 413		3:20 404
21:26 373	FAPTE	3:21-24 269
21:28 239	1:11 331	4:16 327
21:28,31 127	2:5 72	5:2 214,210

6:3-5	253	1 CORINTENI	2:20-22	360
6:8	218	1:18-21	4:5	138
6:11	256	1:23	4:15,16	191
6:23	108	2:6-16	5:27	219
8:1	381	2:7-14	6:13	223,243
8:4,5,13	381	2:13,14		
8:17	216,218	3:15	FILIPENI	
8:19-21	250	4:10	2:6-11	386
8:22,23	240	6:2,3	3:5	319
8:28	245	6:15,17	3:10	215
8:29	221	10:12		
8:30-34	206	10:18	COLOSENI	
9:4	268	15:3	1:24	253
9:6	48,264	15:13-18	2:19	209
9:23-26	323,324	15:50,52,53		
9:25,26	48	15:51,52	1 TESALONICENI	
9:27,29,31-33	268		2:15,16	328
9:6,31	319	2 CORINTENI	4:15	246
9:27	319	5:15	5:4	134,226
9:28	171	6:14-18	5:5,6	186
10:1-4	268	6:16		
10:19	319		2 TESALONICENI	
11:1,7-14	268	GALATENI	2:3	83
11:7	324	3:13	2:8	24
11:8-10	272	3:14,16		
11:20-22	183,184	3:16,29	1 TIMOTEI	
11:14,23,24	230	3:27-29	1:15	386
11:25	268,307	4:22,24,26-31	2:5,6	393
11:25,26	265,319	5:1	4:1	157,208
11:26	300	5:16		
11:31	268,327	6:16	2 TIMOTEI	
12:1	388		1:10	404
14:9	210	EI ESENI	2:21	82
14:11	406	1:10	3:1	208
		2:2	4:3-5	208
		2:12	4:8	124,226

EVREI	3:18	109	7:3	166,331	
1:2	401	4:13	215	7:14.....	398
2:9	393			10:2,8-10	76
2:14	344	2 PETRU		11:1.....	121
5:14	139	1:4	222,233	11:3.....	115
6:1	139	1:5-8,11	200	11:15.....	370
6:4-8	213	1:5-11	207	11:17.....	119
6:17,18	78	1:19.....	124	11:18.....	247
7:25	87	2:1	270	12:6,14-16	51
8:8	319			12:16.....	53
10:10-12	87	1 IOAN		13:3	36,102
10:14	87	2:2	393	13:5	51
10:19,20	382	3:2	124,334	14:3.....	127
10:20	367	3:2,3	198	14:8	94,155,157
10:26-31	213	3:5,8	386	14:12	222,223
10:29	209	4:14	386	14:13.....	252,255
10:33	124	5:7,8	110	15:3,4	251
10:35	235			16:14	121
10:36	223	IUDA		17:2	94
11:40	83,283	14	330	17:4	155
12:8	384			17:6	94,375
12:23	235	APOCALIPSA		17:1.....	193,199,
		2:10	239		201,220,245
IACOV		2:26,27	384	18:2	150,162,193
1:8.....	233	2:27	404	18:2-5,19	155
1:12.....	220	3:5	235	18:3	94,163
1:18-21	235	3:5,11	239,397	18:4.....	153,154,161,
5:1-6	2	3:7	202		184,185,398
5:11	222	3:11.....	395	18:23	185
		3:16	168,184	19:7	200,206
1 PETRU		3:21.....	196	20:1-4	44
1:11	97	5:10	121	20:2	371
1:12	115	5:12	386	20:6	121,384
1:23	235	7:1-3	238	20:7-9	44
2:5,6	184	7:2,3	221	21:2.....	275

„Studii în Scripturi”

Cel mai
cuprinzător
studiu biblic!

Vol. I - PLANUL DIVIN AL VÂRSTELOR - oferă o prezentare generală a Planului divin descoperit în Biblie referitor la răscumpărarea și restabilirea omului.

Vol. II - TIMPUL ESTE APROAPE - tratează cronologia biblică și profețiile referitoare la timp. Identifică pe Antichrist și indică timpul și felul întoarcerii Domnului nostru.

Vol. III - VIE ÎMPĂRĂȚIA TA - este dedicat profețiilor referitoare la timp, așa cum se raportează ele la lucrarea Bisericii la acest sfârșit de veac, la restaurarea lui Israel și la stabilirea Împărăției lui Christos. Unul dintre capitole are ca subiect Marea piramidă din Egipt.

Vol. IV - BĂTĂLIA ARMAGHEDONULUI - arată dezintegrarea ordinii prezente. Pune în discuție multe profeții legate de sfârșitul veacului, remarcând în special marea profeție a Domnului nostru din Matei 24.

Vol. V - ÎMPĂCAREA OMULUI CU DUMNEZEU - este dedicat faptului și filozofiei operei de ispășire a lui Christos, naturii omului, pedepsei divine pentru păcat, adevărului despre iad și lucrării Spiritului Sfânt.

Vol. VI - NOUA CREAȚIE - primul capitol tratează relatarea din Genesa despre creare. Restul cărții descrie legile, datoriile, privilegiile și speranțele urmașilor consacrați ai lui Isus.

Comanda nr. 180
Imprimeria „Ardealul” Cluj

